

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

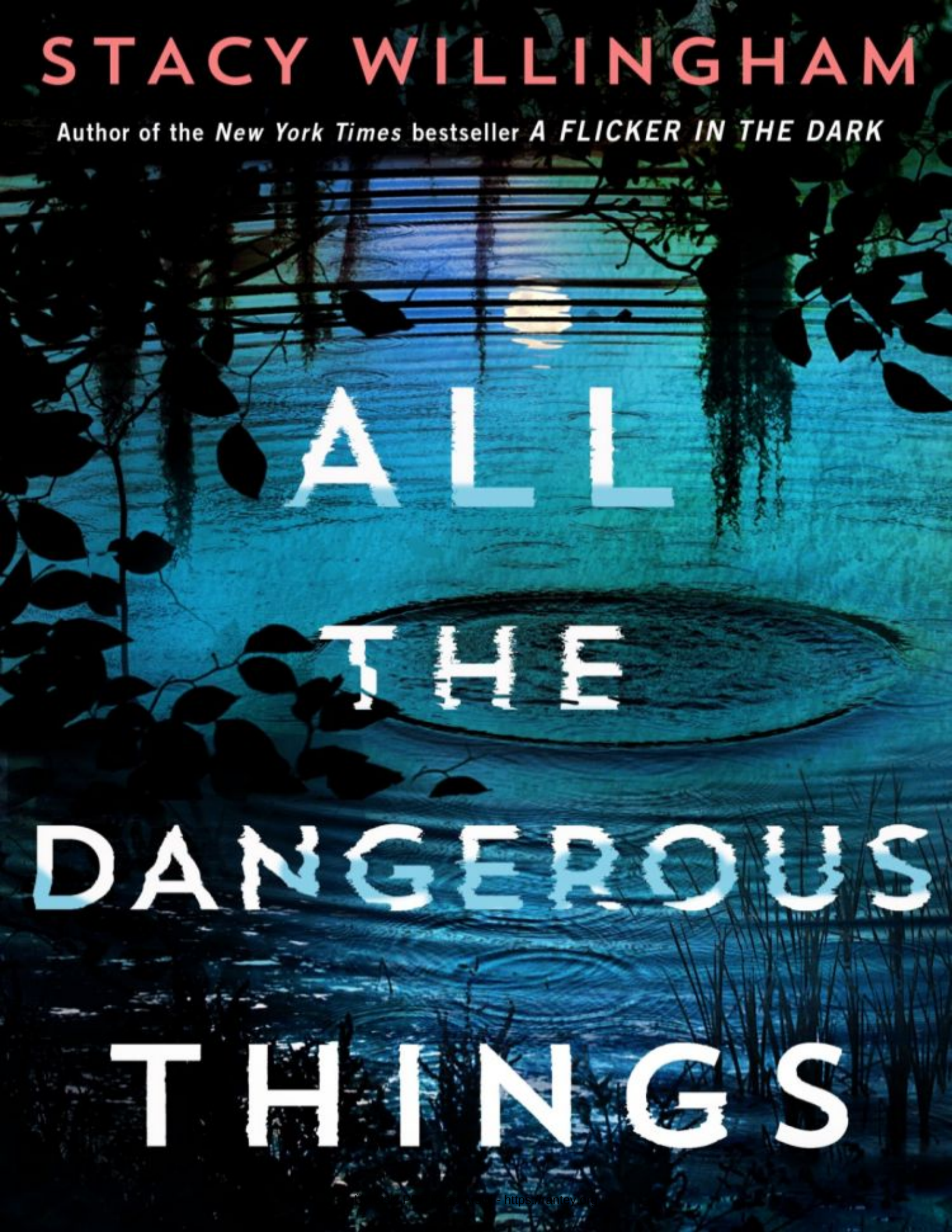
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STACY WILLINGHAM

Author of the *New York Times* bestseller *A FLICKER IN THE DARK*

ALL

THE

DANGEROUS

THINGS

TÜM
TEHLİKELİ
İNCE G S

STAÇ T PİLİLG3AF

PROLOGUE

Bugün üç yüz altmış dördüncü gün.

Son gece uykumdan bu yana üç yüz altmış dört gün geçti. Bu neredeyse dokuz bin saat demek. Beş yüz yirmi dört bin dakika. Otuz bir milyon saniye.

Ya da ters yöne gitmek isterseniz, elli iki hafta. On iki ay.

Tek bir gece bile dinlenmeden koca bir yıl.

Yarı bilinçli bir rüya halinde yaşamın içinde tökezleyerek geçen bir yıl. Gözlerimi açtığımda kendimi başka bir odada, başka bir binada bulduğum, oraya ne zaman ve nasıl geldiğimi hatırlamadığım bir yıl.

Uyku hapları, göz damlaları ve litre litre kafein içmekle geçen bir yıl. Gergin parmaklar ve sarkık göz kapakları. Geceyi yakından tanımakla geçen bir yıl.

Mason'ımın benden alınmasının üzerinden tam bir yıl geçti ve ben hâlâ gerçeğe yaklaşamadım.

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

"Isabelle, beş dakika sonra sıra sende."

Gözbebeklerim halıdaki bir noktayı deliyor. Gözlerimin burayı seviyor gibi görünmesi dışında hiçbir önemi olmayan bir nokta. Nokta *-benim noktam-* daha keskin, daha net hale geldikçe çevrem bulanıklaşıyor. Tünel görüşü gibi.

"Isabelle."

Keşke her zaman tünel görüşüne sahip olabilsem: bir seferde tek bir şeye seçici olarak odaklanma yeteneği. Geri kalan her şeyi parazite dönüştürmek. Beyaz gürültü.

"Isabelle."

Şak şak.

Şimdi yüzümün önünde bir el var, sallıyor. Parmaklar tıkırdıyor. Gözlerimi kırıştırıyor.

"Dünya'dan Isabelle'e."

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak, sanki bu hareket sisi sileceklerin yağmuru silip süpürmesi gibi bir şekilde temizleyebilecekmış gibi. Gözlerimi birkaç kez daha kırıştırıp o noktayı tekrar bulmaya çalışıyorum ama artık yok. Gittiğini biliyorum. Eriyip haliya karıştı, unutulup gitti, tıpkı benim dilediğim gibi. "Üzgünüm, evet. Beş dakika sonra."

Kolumu kaldırıyorum ve strafor fincanımdan bir yudum alıyorum; sert, siyah, çatlamış dudaklarım kenarına yapıştığında gıcırtilı. Eskiden o günlük sabah fincanının tadına varırdım. Mutfağıma sinen kokusu için yaşırdım; parmaklarıma bastırılan fincanın sıcaklığı, soğuk ve sert

Arka verandada durup tenimde boncuk boncuk sabah çiyiyle güneşin doğuşunu izlemekten.

Ama ihtiyacım olan şey kahve değildi, bunu artık biliyorum. Rutindi, aşinalıktı. Mikrodalgaya atıp yemek demeden önce üzerine musluk suyu döktüğünüz susuz eriştelere gibi bir fincan rahatlık. Ama artık bunlar umurumda değil: rahatlık, rutin. Rahatlık artık karşılayamayacağım bir lüks ve rutin... şey. O da uzun zamandır yok.

Şimdi sadece kafeine ihtiyacım var. Uyanık kalmam lazım. "İki dakika içinde."

Önümde duran adama bakıyorum, elindeki pano kalçasına dayanmış. Başımı sallıyorum, kahvenin kalanını yudumluyorum ve çenemdeki acı sızının tadını çıkarıyorum. Tadı bok gibi ama umurumda değil. İşini yapıyor. Elimi çantama daldırıp bir şişe göz damlası çıkarıyorum -kızarıklık giderici- ve her iki gözüme de ustalıkla üçer damla sıvı sıkıyorum. Sanırım bu artık benim rutinim. Sonra ayağa kalkıyorum, ellerimi pantolonumun önünden geçiriyorum ve avuçlarımı uyluklarıma vurarak hazır olduğumu işaret ediyorum.

"Eğer beni takip edersen."

Kolumu uzatıp adama yolu göstermesini işaret ediyorum. Ve sonra takip ediyorum. Kapıdan çıkıp loş bir koridordan geçerken onu takip ediyorum, floresan ışıkları kulağımda elektrikli bir sandalyenin uğultusu gibi uğulduyor. Onu başka bir kapıya kadar takip ediyorum, kapı açılır açılmaz hafif bir alkış tufanı kopuyor ve içeri adım atıyoruz. Onu geçip sahnenin kenarına kadar yürüyorum ve siyah bir perdenin arkasında duruyorum, seyirciler zar zor görünmüyor.

Bu büyük bir iş. Yaptıklarımın en büyüğü.

Ellerime bakıyorum, eskiden kurşun kalemle karalanmış konuşma noktalarının olduğu not kartlarını tuttuğum yere. Bana neyi söylemem, neyi söylememem gerektiğini hatırlatan küçük madde işaretli talimatlar. Bir yemek tarifini takip eder gibi hikayeyi nasıl sıralayacağımı, titiz ve dikkatli bir şekilde ayrıntıları tam olarak nasıl serpiştireceğimi. Ama artık bunlara ihtiyacım yok. Bunu çok kez yaptım.

Ayrıca, söyleyecek yeni bir şey yok.

"Ve şimdi hepinizin görmek için burada olduğunu bildiğim kişiyi ortaya çıkarmaya hazırız."

Sahnede konuşan adamı izliyorum, on adım ötede, sesi hoparlörlerden gümbür gümbür geliyor. Görünüşe göre her yerde, önümde, arkamda. Bir şekilde içimde. Göğsümün derinliklerinde bir yerde. Seyirciler tekrar alkışlıyor ve ben boğazımı temizleyip kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum.

"TrueCrimeCon'un bayanları ve bayları, açılış konuşmacımız Isabelle Drake'i sizlere takdim etmekten onur duyuyorum!"

Işığa doğru adım atıyorum, sahneye çıkmamı işaret eden sunucuya doğru kararlılıkla yürüyorum. Kalabalık bağırmaya devam ediyor, bazıları ayakta alkışlıyor, iPhone'larının boncuk gibi küçük gözleri bana dönük, gözlerini kırpmadan beni izliyorlar. Seyirciye doğru dönüyorum, silüetlerine gözlerimi kısarak bakıyorum. Gözlerim biraz alışıyor ve ortada durmadan önce zayıf bir şekilde gülümseyerek el sallıyorum.

Sunucu bana bir mikrofon uzatıyor, ben de başımı sallayarak mikrofonu alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim bir yankı gibi çıkıyor. "Bu hafta sonu geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ne kadar inanılmaz bir konuşmacı grubu."

Kalabalık tekrar patlıyor ve her zaman yaptığım gibi boş saniyelerimi yüzler denizini taramak için kullanıyorum. Çoğunlukla kadınlar. Her zaman kadınlar. Beşer onar kişilik gruplar halinde yaşlı kadınlar, bu yıllık geleneğin tadını çıkarıyorlar - hayatlarından ve sorumluluklarından kopup kendilerini fanteziye kaptırma fırsatı. Daha genç kadınlar, yirmili yaşlarda, sanki porno izlerken yakalanmış gibi ürkek ve biraz da utanmış görünüyorlar. Ama erkekler de var. Kendi istekleri dışında sürüklenen kocalar ve erkek arkadaşlar; tel çerçeveli gözlükleri, şeftali tüyü sakalları ve kollarından topuzlu ağaç dalları gibi garip bir şekilde çıkan dirsekleri olan türden. Köşedeki yalnızlar, sizi rahatsız edecek kadar uzun süre gözlerini ayırmayanlar ve esnemelerini bastırarak koridorları inceleyen polis memurları var.

Ve sonra kıyafetleri fark ettim.

Kızlardan biri üzerinde *Kırmızı Şarap ve Gerçek Suç* yazan grafik bir tişört giyiyor, *T harfi* silah şeklinde; bir diğeri ise üzerine kırmızı lekeler püskürtülmüş beyaz bir tişört giyiyor - sanırım kanı taklit etmesi gerekiyor. Sonra *Bundy* yazan bir tişört giyen bir kadın görüyorum. *Dahmer. Gacy. Berkowitz*. Daha önce hediyelik eşya dükkanında yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Bir mankene sıkıca tutturulmuştu,

konserlerdeki ürün çadırlarında aşırı pahalı grup tişörtlerinin reklamının yapıldığı gibi reklamı yapıyor, kudurmuş hayranlar için hatıra eşyası.

Boğazımda tanıdık bir safra kabarması hissediyorum, sıcak ve keskin ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"Hepinizin bildiğinden eminim, benim adım Isabelle Drake ve oğlum Mason bir yıl önce kaçırıldı," diyorum. "Davası hâlâ çözülemedi."

Sandalyeler gıcırıyor; boğazlar temizleniyor. Ön sırada oturan faremsi bir kadın başını hafifçe sallıyor, gözlerinde yaşlar var. Şu anda buna bayılıyor, biliyorum. Sanki en sevdiği filmi izliyor, dudakları hafifçe kıpırdarken patlamış mısır atıştırıyor ve her kelimeyi ezbere söylüyor. Konuşmamı çoktan duydu; ne olduğunu biliyor. Biliyor ama yine de doyamıyor. Hiçbiri doyamıyor. Tişörtlerin üzerindeki katiller kötü adamlar; arkadaki üniformalı adamlar ise kahramanlar. Mason kurban... ve ben bunun beni nereye götürdüğünden emin değilim.

Belki de hayatta kalan tek kişi. Anlatacak bir hikayesi olan.

İKİNCİ BÖLÜM

Koltuğuma yerleştirdim. Koridor koltuğu. Genelde pencere kenarını tercih ederim. Yaslanıp gözlerimi kapatabileceğim bir şey. Tam olarak uyumak için değil. Ama bir süreliğine uzaklaşmak için. Doktorum buna *mikro uyku* diyor. Hepimiz daha önce görmüşüzdür, özellikle de uçaklarda: seğiren göz kapakları, sallanan baş. İki ila yirmi saniyelik bir bilinçsizlikten sonra boynunuz, harekete hazır bir av tüfeği gibi şaşırtıcı bir güçle geri çekilir.

Sağımdaki koltuğa bakıyorum: boş. Umarım açık kalır. Kalkışa yirmi dakika var; kapı kapanmak üzere. Ve kapandığında, yer değiştirebilirim. Gözlerimi kapatabilirim.

Son bir yıldır denediğim gibi, sonunda biraz dinlenmeyi deneyebilirim. "Affedersiniz."

Yerimden sıçrayıp önümdeki uçuş görevlisine bakıyorum. Koltuğumun arkasına vuruyor, gözlerinde onaylamama ifadesi var.

"Koltuk sırtlığınızın dik ve kilitli konumda olduğundan emin olmanız gerekiyor."

Tekrar aşağı bakıyorum, kolçağımdaki küçük gümüş düğmeye basıyorum ve sırtımın dar bir açıyla öne doğru eğilmeye başladığını, karnımın kendi üzerine katlandığını hissediyorum. Görevli uzaklaşmaya başlıyor, giderken baş üstü bölmeleri kapatıyor, ben kolumu uzatıp onu durduruyorum.

"Sizi bir soda için rahatsız edebilir miyim?"

"Kalkar kalkmaz içecek servisine başlayacağız."

"Lütfen," diye ekliyorum, o uzaklaşmaya başlarken kolunu daha sert tutuyorum. "Eğer sakıncası yoksa. Bütün gün konuştum."

Ben vurgulamak için boğazıma dokunuyorum, o da koridorda rahatsız bir şekilde kıvranan ve kemerlerini ayarlayan diğer yolculara bakıyor.

Kulaklık için sırt çantalarını karıştırıyorum.

"Peki," diyor, dudakları kenetlenmiş bir halde. "Sadece bir dakika."

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve uçağın içinde Los Angeles'tan Atlanta'ya doğru yol alırken önümüzdeki dört saat boyunca aynı havayı paylaşacağım diğer yolculara bakmadan önce koltuğuma geri dönüyorum. Burada ne yaptıklarını hayal etmeye çalışarak oynadığım bir oyun bu. Hangi yaşam koşulları onları tam da bu ana, tam da bu yabancılar grubuna getirdi. Ne yaptıklarını ya da ne yapmayı planladıklarını merak ediyorum.

Bir yere mi gidiyorlar, yoksa eve mi dönüyorlar?

Gözlerim önce tek başına oturan, dev kulaklıkları kulaklarını yutan bir çocuğa takılıyor. Boşanmanın bir ürünü olduğunu, her ay bir hafta sonunu kargo gibi ülkenin bir ucundan diğerine mekik dokuyarak geçirdiğini hayal ediyorum. Mason'ın o yaşta nasıl görünebileceğini hayal etmeye başladığımı hissediyorum - yeşil gözleri nasıl daha da yeşile dönüşebilirdi, babasının gibi parıldayan iki ikiz zümrüt ya da bebek pürüzsüzlüğündeki cildi nasıl benimkinin zeytin tonunu alabilirdi, güneşe adım atmak zorunda kalmadan doğal bir bronzluk.

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi arkamı dönmeye zorluyorum, sola dönüp diğerlerine bakıyorum.

Dizüstü bilgisayarları başında yaşlı adamlar ve ellerinde kitaplarla kadınlar; cep telefonlarıyla konuşan gençler koltuklarına çökmüş, dizleri önlerindeki koltuk arkalıklarına çarpıyor. Bu insanlardan bazıları düğünlere ya da cenazelere gidiyor; bazıları iş seyahatlerine ya da parasını nakit olarak ödedikleri gizli kaçamaklara çıkıyor. Ve bu insanlardan bazılarının sırları var. Hepsinin var, gerçekten. Ama bazılarının gerçek sırları var, dağınık olanları. Derinin hemen altında gizlenen, damarlarında dolaşan ve bir hastalık gibi yayılan derin, karanlık, gölgeli olanlar.

Bölme, çarpma, sonra tekrar bölme.

Hangileri olduklarını merak ediyorum: her organa dokunan ve onları çürüten türden sırlara sahip olanlar. Onları içten dışa canlı canlı yiyip bitirecek türden sırlar.

Buradaki hiç kimse günümü ne yaparak geçirdiğimi hayal bile edemez: yabancıların eğlenmesi için hayatımın en acı anını anlatmak. Şimdi bir konuşmam var. Mutlak bir kararlılıkla okuduğum bir konuşma.

Tam da doğru şekilde tasarlanmış bir kopukluk. Ağzımdan koparılıp gazetelere basıldığında iyi okunacağını bildiğim ses özetleri ve bir noktanın yerleşmesini istediğimde üretilmiş sessizlik anları. Biraz komediye ihtiyaç duyduğumu hissettiğimde, özellikle gergin bir sahneyi bölmek için Mason'ın sıcak anıları. Tam onun kayboluşunun derinlerine inecekken - yatak odasında keşfettiğim açık pencere ılık ve nemli bir esintiyi içeri alıyordu; yatağının üzerinde duran küçük cep telefonu, rüzgarda hafifçe dans eden küçük doldurulmuş dinazorlar- duruyorum, yutkunuyorum. Sonra Mason'ın nasıl konuşmaya başladığını anlatıyorum. T. rex'i nasıl "*Tyrantosnorous*" diye telaffuz ettiğini - ve yatağının üstündeki küçük yaratıkları her işaret ettiğinde kocamın nasıl abartılı horlamalara başladığını ve kendi kendine uykuya dalmadan önce onu kıkırdama krizine soktuğunu. Ve sonra seyirciler gülümsemeye, hatta belki gülmeye izin verirlerdi. Omuzlarında gözle görülür bir rahatlama olurdu; vücutları tekrar sandalyelerine yerleşir, toplu olarak tutulan bir nefes serbest bırakılırdı. Çünkü seyirciyle ilgili uzun zaman önce öğrendiğim bir şey var: Çok rahatsız olmak istemiyorlar. Benim yaşadıklarımı, her çirkin anı gerçekten yaşamak istemiyorlar. Sadece tatmak istiyorlar. Meraklarını giderecek kadarını istiyorlar ama eğer çok acı, çok tuzlu ya da çok gerçek olursa dudaklarını şapırdatacak ve memnuniyetsiz bir şekilde ayrılacaklar.

Ve biz bunu istemiyoruz.

Gerçek şu ki, insanlar şiddeti seviyor - belli bir mesafeden yani. Aynı fikirde olmayan herkes ya inkar ediyor ya da bir şeyler saklıyor.

"Soda suyunuz."

Uçuş görevlisinin uzattığı koluna bakıyorum. Elinde küçük bir fincan berrak sıvı tutuyor, küçük baloncuklar yüzeye çıkıyor ve tatmin edici bir köpürmeyle patlıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ondan alıp kucağıma koyuyorum.

"Tepsi masanızı saklamanız gerekecek," diye ekliyor. "Yakında havada olacağız."

Gülümsüyorum, anladığımı belirtmek için küçük bir yudum alıyorum. O uzaklaştığında eğilip elimi çantama daldırıyorum, ta ki yan cebe düzgünce sıkıştırılmış küçük bir şişe hissedene kadar. Kapağını dikkatlice açmaya çalışıyordum ki yanımda, yakınımda duran bir varlık hissettim.

"Bu benim."

Boynumu kaldırıyorum ve yarı yarıya tanıdığım birini görmeyi bekliyorum. Üstümdeki seste bir aşinalık var, belli belirsiz, sıradan bir tanıdık gibi, ama koridorda duran adama baktığımda, bir koluna TrueCrimeCon çantası asmış, diğeri yanımdaki koltuğu işaret eden bir yabancı görüyorum.

Pencere kenarı.

Elimdeki mini şişeyi görüyor ve sırtıyor. "Söylemem."

"Teşekkürler," diyorum ve geçmesine izin vermek için ayağa kalkıyorum.

Eve dönüş yolunda bir katılımcının yanında sıkışıp kalma ihtimaline karşı yüzümü ekşitmemeye çalışıyorum; taraftarlar hakkında hissettiklerim gerçekten de karmaşık. Onlardan nefret ediyorum ama onlara ihtiyacım var. Onlar gerekli bir kötülük: gözleri, kulakları. Onların bölünmemiş dikkati. Çünkü dünyanın geri kalanı unuttuğunda, onlar hatırlıyor. Hâlâ her makaleyi okuyorlar, sanki hayatım çözülmesi gereken eğlenceli bir bulmacadan başka bir şey değilmiş gibi amatör hafiye forumlarında teorilerini tartışıyorlar. Hâlâ akşamları bir bardak Merlot ile koltuklarına kıvrılıp *Dateline*'ın rahatlatıcı sesinde kayboluyorlar. *Gerçekte* yaşamadan deneyimlemeye çalışıyorlar. İşte TrueCrimeCon gibi etkinlikler bu yüzden var. İnsanlar neden uçak biletlerine, otel odalarına ve konferans biletlerine yüzlerce dolar harcıyor: sadece birkaç günlüğüne şiddetin kanlı ışıltısının tadını çıkarabilecekleri, başka bir insanın cinayetini eğlence aracı olarak kullanabilecekleri güvenli bir alan için.

Ama anlamadıkları, *anlayamadıkları* şey, bir gün uyandıklarında şiddetin televizyon ekranlarında gezindiğini, evlerine, hayatlarına dişlerini geçirmiş bir parazit gibi yapıştığını görebilecekleridir. Derinlere doğru kıvrılır, kendini rahat hissetmeye başlar. Vücutlarındaki kanı emer ve onları eve çağırır.

İnsanlar bunun kendi başlarına geleceğini asla düşünmezler.

Adam yanımdan süzülerek geçip koltuğuna oturuyor ve çantasını önündeki sandalyenin altına itiyor. Yerime yerleştiğimde, kaldığım yerden devam ediyorum: kapağın hafifçe kırılması, votkanın içkime dökülüşü. Uzun bir yudum almadan önce parmağımla karıştırıyorum.

"Açılış konuşmanı gördüm."

Koltuk arkadaşımın bana baktığını hissedebiliyorum. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Votkanın göz kapaklarımı biraz daha kapalı kalabilecek kadar ağırlaştırmasını bekliyorum.

"Çok üzgünüm," diye ekliyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Aslında uyuyamasam da uyuyormuş gibi yapabiliyorum.

"Yine de iyisin," diye devam ediyor. Nefesini yanağımda hissedebiliyor, azı dişlerinin arasına sıkıştırdığı naneli sakızın kokusunu alabiliyorum. "Hikâye anlatmakta yani."

"Bu bir hikâye değil," diyorum. "Bu benim hayatım."

Bir süre sessiz kaldı ve sanırım bu işe yaradı. Genelde insanları rahatsız etmemeye çalışırım; nazik olmaya, kederli anne rolünü oynamaya çalışırım. El sıkışır ve başımı sallarım, yüzüme minnettar bir gülümseme yayılır ve uzaklaştığım anda ruj gibi hemen silerim. Ama şu anda konferansta değilim. Bitti, işim bitti. Eve gidiyorum. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum.

Üzerimizdeki dahili telefonun cızırtılı bir yankıyla canlandığını duyuyorum.

"*Uçuş görevlileri, kalkış için kapıları hazırlayın ve çapraz kontrol yapın.*"

"Ben Waylon," diyor adam ve kolunu bana doğru ittiğini hissedebiliyorum. "Waylon Spencer. Bir podcast yayınım var-"

Gözlerimi açtım ve ona doğru baktım. Bilmem gerekirdi. Tanıdık ses. Dar V yaka ve koyu renk skinny jean. Ensesinde eğimli bir şekilde tıraş edilmiş parlak saçlarıyla tipik bir katılımcıya benzemiyor. Cinayeti eğlence için değil, iş için işliyor.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

"Waylon," diye tekrarlıyorum. Uzattığı eline, beklenti içindeki yüzüne bakıyorum. Sonra boynumu çevirip gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Kaba biri gibi görünmek istemem *Waylon* ama ilgilenmiyorum."

"Gerçekten ilgi çekmeye başladı," diyor ve devam ediyor. "Uygulama mağazasında beş numara."

"Aferin sana."

"Faili meçhul bir davayı bile çözdük."

Uçağın ani hareketinden mi - midemi bulandıran hafif bir yalpalamadan mı, pistte takırdayarak ilerlerken uzuvlarımın koltuğun derinliklerine doğru itilmesinden mi, hepimizin içinde kilitli kaldığı bu dev metal kutunun gittikçe daha hızlı hareket etmesinden mi, kulak zarlarımın şişmesinden mi, yoksa beni aniden huzursuz hissettiren sözlerinden mi bilemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, tırnaklarımı kolçağa geçiriyorum. "Uçmak seni geriyor mu?"

"Durabilir misin?" Tükürüyorum, başımı ona doğru çeviriyorum. Kaşlarının kalkışını izliyorum, ani kabalığım onu şaşırtıyor.

"Özür dilerim," diyor, utanmış görünüyor. "Sadece ilgilenebileceğinizi düşündüm. Hikâyeyi anlatmakla. *Senin* hikayeni. Programda."

"Teşekkür ederim," diyorum ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. Uçak yükselmeye başladığında ikimiz de geriye doğru eğildik, zemin ayaklarımızın altında şiddetle sarsılıyordu. "Ama ben almayayım."

"Tamam," diyor ve cebini karıştırıp cüzdanını çıkarıyor. Solmuş deriyi çevirerek açmasını, bir kartvizit çıkarmasını ve nazikçe bacağıma koymasını izliyorum. "Eğer fikrini değiştirirsen."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, kartını dokunmadan dizimin üzerinde bırakıyorum. Şimdi havadayız, suyla şişmiş bulutların arasından geçiyoruz, bir güneş ışığı huzmesi ara sıra yarı çekilmiş gölgenin arasından yolunu buluyor ve gözlerime parlak bir ışık huzmesi düşürüyor.

"Sanırım bunu bu yüzden yaptığını düşündüm," diye ekliyor usulca. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama merak beni ele geçiriyor. Görmezden gelemiyorum.

"Ne yapmak?"

"Bilirsiniz, konuşmalarınız. Her şeyi tekrar tekrar yaşamak kolay olmasa gerek. Ama davayı canlı tutmak istiyorsanız buna mecbursunuz. Eğer çözülmesini istiyorsan."

Gözlerimi daha da sıkarak göz kapaklarımda görebildiğim, kırmızı renkte parlayan küçük örümcek damarlarına odaklanıyorum.

"Ama bir podcast ile tüm bu insanlarla konuşmak zorunda kalmazsınız. En azından doğrudan. Sadece benimle konuşmak zorunda kalacaksın."

Yutkunuyorum, duyduğumu ama konuşmanın hala bittiğini belirtmek için başımı hafifçe sallıyorum.

"Her neyse, bir daha düşün," diye ekliyor sandalyesine yaslanarak.

Rahatlamaya çalışırken kot pantolonunun hışırtısını duyabiliyorum ve biliyorum ki benim bir yıldır yapamadığımı o birkaç dakika içinde kolayca yapabilecek. Tek gözümü açıp ona doğru bakıyorum. Kulaklarına kablosuz kulaklıkları takmış, bas sesleri benim duyabileceğim kadar yüksek. Sonra vücudunun her zamanki gibi değıştiğini izliyorum, tahmin edilebilir ama yine de bana çok yabancı: Nefesi derinleşmeye, sabitleşmeye başlıyor. Parmakları kucağında seğirmeye başlıyor, ağzı gıcırtılı bir dolap kapağı gibi açık duruyor, dudağının kenarında tek bir salya damlası titriyor. Beş dakika sonra boğazından hafif bir horlama sesi geliyor ve dişlerimi sıkarken çenemde bir sıkışma hissediyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum ve kısa bir an için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anahtarımı ön kapıya sokup çeviriyorum.

Saat neredeyse sabahın ikisi ve havaalanından eve dönüş yolculuğum, tren istasyonunun etrafında onları takip eden renk izleriyle meşgul yolcuları gösteren uzun pozlamalı fotoğraflar gibi bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Hartsfield-Jackson'a indikten sonra Waylon'ın kartvizitini alıp çantama yerleştirdim, eşyalarımı topladım ve veda bile etmeden çıkışa doğru ilerledim. Sonra kapıma koştum, aktarmalı uçağıma atladım ve Savannah/Hilton Head Uluslararası Havaalanı'na doğru kırk beş dakikalık bir uçuş daha yaptım, gözlerim eve dönüş yolu boyunca önümdeki koltuğa gömüldü. Bagaj alımından sendeleyerek geçtiğimi, terminalin dışında bir taksi çağırdığımı zar zor hatırlıyorum. Arabanın beni kırk dakika daha bir tür transa sokmasına izin verdikten sonra garaj yoluma bırakıldım ve tökezleyerek eve doğru merdivenlerden yukarı çıktım.

Anahtar dönmeye başlar başlamaz köpeğimin sızlanmasını duyuyorum. Onu nerede bulacağımı zaten biliyorum: ön kapının hemen içinde oturuyor, kuyruğu bir tüy silgisi gibi parkeye karşı öfkeyle sallanıyor. Roscoe, yavruluğundan beri hep geveze olmuştur. Onu *kendisi* yapan şeylere değişmeden tutunabilme yeteneğini kıskanıyorum.

Bazen aynaya baktığımda artık kendimi tanıyamıyorum bile. Kim olduğumu bile bilmiyorum.

"Hey, sen," diye fısıldıyorum kulaklarını okşayarak. "Seni özledim."

Roscoe boğazının derinliklerinde bir yerden kısık bir inilti çıkarıyor, tırnakları bacağımyı tırmalıyor. Ben yokken ona komşum bakıyor: bana acıyan yaşlı bir kadın, sanırım ya da tezgahın üzerine bıraktığım günlük yirmi dolara gerçekten ihtiyacı var. Onu dışarı çıkarıyor, kabını dolduruyor.

Tuvalet programı ve yeme alışkanlıkları hakkında titiz notlar bırakıyor. Dürüst olmak gerekirse, onu bıraktığım için kendimi kötü hissetmiyorum, çünkü ona benden daha fazla rutin veriyor.

Çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve boğazımda bir düğüm hissedene kadar bir yığın halinde bıraktığı, çoğu ıvır zıvır ve fatura olan postaları karıştırıyorum. Tanıdık bir yazıyla yazılmış, sol köşesinde ailemin adresi olan bir zarfı elime alıyorum ve ters çevirip başparmağımı boşluğa sokarak yırtarak açıyorum. Ön yüzünde çiçekler olan küçük bir kart çıkarıyorum; açtığımda içinden bir çek fırlıyor ve yere düşüyor.

Yavaşça nefes vererek kartı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Ne kadar olduğunu görmek için hesaba dokunmaya cesaret edemiyorum. En azından şimdilik.

"Yürüyüşe hazır mısın?" Onun yerine Roscoe'ya soruyorum. İnkâr edilemez bir *evetle kendi etrafında* dönüyor ve ben de gülümsediğimi hissediyorum. Hayvanların güzelliği de bu; uyum sağlıyorlar.

Ben gececi olduğumdan beri Roscoe da gececi oldu.

Dokuz ay önce ilk randevumuz sırasında Dr. Harris'e baktığımı hatırlıyorum. Birçoğunun ilki. Gözlerimi göremiyordum ama hissedebiliyordum. Sıkı, acıyan. Kan çanağına döndüklerini biliyordum, görünmez olması gereken küçük damarlar, bir kaza sonrası ön cam gibi skleram boyunca dallanıp budaklanmış, kanlanmış ve çatlamıştı. Onarılamayacak kadar kırılmıştı. Ne kadar göz kırparsam kırpayım, asla düzelmiyorlardı. Sanki göz kapaklarım zımpara kâğıdından yapılmış gibiydi ve kapağı her çevirişimde göz bebeklerimi yontuyordu.

"En son ne zaman tam ve kesintisiz bir gece uykusu çektin?" diye sormuştu. "Hatırlayabiliyor musun?"

Tabii ki hatırlayabilirim. Elbette hatırlayabilirdim. Hafızamdan ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam çalışayım, hayatımın geri kalanında o tarihi hatırlayacaktım. Ne kadar yok etmeye çalışsam da, ne kadar umutsuzca sadece bir kabusmuş gibi davranmak istesem de. Her an uyanabileceğim korkunç bir kâbus. Her an.

"6 Mart Pazar."

"Bu çok uzun bir süre," demişti, masasının üzerindeki panoya bakarak. "Üç ay."

Başımı salladım. Sürekli uyanık olmakla ilgili fark etmeye başladığım şeylerden biri de küçük görünen şeylerin gün geçtikçe büyümesiydi. Daha gürültülü, görmezden gelinmesi daha zor. Köşedeki saatin tik takları kulakları sağır ediyordu, sanki uzun bir çivi durmadan cama vuruyordu. Havadaki toz alışılmadık bir şekilde görülebiliyordu; sanki biri ayarlarımla oynamış ve her şeyi yüksek kontrastlı ağır çekime dönüştürmüş gibi, küçük tiftik zerrelere görüş alanımda yavaşça süzülüyordu. Dr. Harris'in öğle yemeğinin kalıntılarının kokusunu alabiliyordum, küçük ton balığı konservesi parçacıkları ofisinden burun deliklerime doğru süzülüyordu, balık kokulu ve acı, yemek borumu sıkıştırıyordu.

"O gece olağanüstü bir şey oldu mu?"

Olağanüstü.

Ertesi sabah uyanıncaya kadar olağanüstü bir şey olmamıştı. Aslında acı verici derecede *sıradandı*. En sevdiğim pijamalarımı giydiğimi, saçlarımı bir saç bandıyla geriye ittiğimi ve cildimdeki makyajı temizlediğimi hatırlıyorum. Sonra Mason'ı yatırmıştım tabii ki. Ona bir hikâye okumuş, her zaman yaptığım gibi onu sallayarak uyutmuştum ama hangi hikâye olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Günler sonra, sarı polis bandı kapıdan söküldükten sonra yatak odasında durduğumu hatırlıyorum, çocuk odasının sessizliği bir şekilde odanın gerçek boyutunun üç katına kadar genişlemesine neden oluyordu. Orada durup kitaplığına baktığımı hatırlıyorum - *İyi Geceler Ay, Çok Aç Tırtıl ve Vahşi Şeyler Nerede* kitaplarına, umutsuzca hangisinin olduğunu hatırlamaya çalışarak. Oğluma son sözlerim neydi?

Ama hatırlayamadım. Hatırlayamadım. İşte bu kadar sıradandı.

"Oğlumuz," diye araya girdi Ben, elini dizime koyarak. Orada olduğunu hatırlayarak kocama baktım. "O gece yatak odasından kaçırıldı. Biz uyurken."

Dr. Harris elbette biliyor olmalıydı. Tüm Georgia eyaleti, hatta tüm ülke biliyordu. Sonra çoğu insanın hatasını anladığında yaptığı gibi başını eğdi ve başka ne söyleyeceğini bilemedi, boynu kapanan bir kapağın şaklamasını taklit etti. Konuşma kapandı.

"Ama Izzy'nin her zaman... sorunları olmuştur," diye devam etti Ben. Birden kendimi gözaltındaymışım gibi hissettim. "Uykuyla. Uykusuzluktan önce bile. Aslında tam tersi bir sorun."

Dr. Harris o zaman bana bakmış, sanki çözülmesi gereken bir bilmeceymişim gibi beni incelemişti.

"Uyku bozukluğu vakalarının yaklaşık yüzde ellisi anksiyete, depresyon veya bir tür psikososyal sıkıntı veya bozuklukla ilişkilidir, bu nedenle yaşadıklarınız göz önüne alındığında bu mantıklı," demişti kalemini tıklayarak. "Uykusuzluk da bir istisna değil."

Pencereden dışarı baktığımı hatırlıyorum, güneş gökyüzünde yükseliyordu. Göz kapaklarım her geçen saniye daha da ağırlaşıyor, beynim sanki bir sis örtüsüyle sarılmış gibi daha da bulanıklaşıyordu. Kalem hala tıkırdıyor, patlamaya hazır bir saatli bomba gibi kulaklarımda yükseliyordu.

"Bazı testler yapacağız," dedi sonunda. "Belki sana bazı ilaçlar veririz. Seni kısa sürede normale döndürürüz."

Roscoe'nun tasmaına uzanırken koridordaki aynada kendimi görüyorum ve irkiliyorum. Bu otomatik bir tepki, parmaklarınızı sıcak bir sobadan uzaklaştırmak gibi. Kendime karşı daha nazik olmalıyım, biliyorum. Çok şey yaşadım ama uykusuzluk yüzümde o kadar belirgin hale geldi ki fark etmemek zor. Gözlerimin altından sarkan yeni torbalar, sarkık ve yıpranmış, aylar içinde yaşlanmış gibi görünüyor. Gözyaşı kanallarımın altındaki ince deri parçaları sıcak zeytinden, ebru gibi koyu mora dönüşürken, yüzümün geri kalanı buzdolabında çok uzun süre kalmış tavuk gibi grimsi bir ton aldı. On iki ayda yirmi kilo verdim, bu çok fazla bir şey gibi görünmüyor ama zaten uzun boylu ve çelimsiz olduğunuzda belli oluyor. Yanaklarımdan, boynumdan belli oluyor. Kalçalarımda ya da daha doğrusu kalçasızlığımda. Genellikle koyu, parlak bir kahverengi olan saçlarım da ölüyormuş gibi görünüyor, uçları yıldırım çarpmış bir ağaç gibi ortadan ikiye ayrılmış. Rengi gün geçtikçe daha da matlaşıyor.

Kendimi arkamı dönmeye ve Roscoe'nun tasmaını yakasına takmaya zorluyorum. Dışarı çıkmadan önce serin gece havası kollarımdaki deriyi karıncalandırıyor. Sonra kapıyı arkamızdan kilitleyip sağa dönüyorum ve her zamanki yolumuza koyuluyorum.

Umut Adası küçücük bir kara parçası, ancak iki mil kare. Yüzlerce kez yürüdüm, Skidaway Nehri'nin doğu yakası boyunca bir su mokaseni gibi parlak ve kaygan bir şekilde nasıl kaydığını ezberledim. Meşe ağaçlarının Bluff'un üzerinde dev bir kemer oluşturması, uzuvlarının zamanla romatizmalı parmakların birbirine bağlanması gibi birbirine karışması. Ama bir yerin karanlıkta bu kadar tamamen değişmesi şaşırtıcıdır: Tüm yetişkin hayatınız boyunca üzerinde yaşadığınız yollar farklı görünür, sanki pürüzsüz bir kaldırıma adım atmak yerine doğrudan bulanık nehrin içine doğru yürüyormuşsunuz gibi. Eskiden görmezden geldiğiniz ışık direklerini fark etmeye başlarsınız, her biri arasında ilerlerken mesafeyi veya derinliği ölçmenin tek yolu olan karartma ve ardından parlatma. Gölgele şekillere dönüşür; her küçük hareket dikkat çekicidir, kuru yaprakların yerdeki dansı ya da hayalet çocukların boş bir salıncağı iten bacakları, esintide gıcırdayan zincirler gibi. Pencerele karanlık, perdeler çekilmiş. Geçerken her evin içindeki yaşamı hayal etmeye çalışıyorum; uyuyan bir çocuğun hafif kıpırtıları, duvara başka dünyalara ait şekiller yansıtan bir gece lambası. Eşler yatakta birlikte, ten tene, bedenler çarşafların arasında sımsıkı birbirine dolanmış - ya da belki de insani olarak mümkün olduğunca uzağa itilmiş, ortadan çizilmiş görünmez soğuk bir çizgiyle ayrılmış.

Bana gelince, ikisine de aşınayım.

Bir de gecenin yaratıkları var. Benim gibi, saklandıkları yerlerden sürünerek çıkan ve başkalarının yokluğunda canlanan canlılar. Gölgele arasında koşuşturan, çöpleri karıştıran rakunlar. Bir baykuşun uzaktan gelen ötüşü ya da gölgeli yerlerinden sürünerek çıkan ve arkalarında kurumuş derilerinden başka bir şey bırakmayan yılanlar. Cırcır böceklerinin, ağustos böceklerinin ve diğer görünmez şeylerin çılgınlıkları, kanın damarlarda pompalanması gibi sabit bir kararlılıkla çimenlerin arasında nabız gibi atıyor.

Mahallemin kenarındaki bataklığa yaklaşıp duruyorum ve kıyıya vurduğunu duyabildiğim mavimsi suya bakıyorum. Beaufort'ta doğdum, buraya bir saatten biraz fazla uzaklıkta. Tüm hayatım boyunca suda yaşadım, ayaklarımı gıdıklayan minnoşlar ve gelgitte yüzeyde kayan karideslerin sesiyle yüzmeyi öğrendim. Tavuk boyunlarını bir ipe bağladım ve saatlerce sallanmalarına izin verdim, ipin diğer ucundaki o tanıdık yaşam karıncalanmasını hissedene kadar sabırla bekledim, sayısız

Hayvanlar kendi ölümlerine doğru kemiriyorlardı: o zamanlar bile anlamadığım hastalıklı bir eğlence.

Şimdi bataklığın kokusunu içime çekiyorum, tek bir nefes beni hemen oraya geri götürüyor. Evime. Tuzun havaya karışıp onu ayran gibi yoğun hale getirmesine. Çamurun çürüyen bir diş gibi tanıdık çürük kokusuna. Çünkü ne de olsa öyle. Bu çürümenin kokusu; yaşamın ve ölümün sıvı öpücüğü.

Milyonlarca canlı birlikte ölüyor ve milyonlarca başka canlı da burayı evi olarak görüyor.

Uzaklara bakıyorum ve kolumun içgüdüsel olarak kalkıp kulağımın arkasındaki hassas deri parçasına dokunduğunu hissediyorum. Bir anıya takılıp kaldığımda her zaman yöneldiğim noktaya. *Bu anıya*. Midemdeki burkulmayı, birinin elini içime daldırıp sıkıca kavradığı ve bırakmayı reddettiği hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Roscoe'ya bakıyorum, suyun kenarında öylece duruyor. O da karanlığa bakıyor, gözlerini uzaktaki bir şeye dikmiş.

"Hadi," diyorum tasmaşını çekiştirerek. "Hadi eve gidelim."

Geri dönüyoruz ve içeri girdiğimizde ön kapıyı kapatıyorum, sürgüyü kilitliyorum ve Roscoe'nun su kabını doldurduktan sonra buzdolabında çeşitli yemek artıklarını karıştırıyorum. Sonra bir Tupperware spagetti kabını çıkarıp kapağını açıyorum ve kokluyorum. Islak eriştelere bir kâseye dökülüyor, hâlâ dikdörtgen bir tüpün içinde bir arada duruyor ve ben de onu mikrodalgaya atıp yemeğim dönerken saate bakıyorum. O küçük dijital rakamlar karanlıkta parlıyor.

Saat 3:14.

Mikrodalgadan bip sesi gelince kâseyi çıkarıp yemek odama götürüyorum, çeşitli kâğıtları, klasörleri ve üzerleri kurumuş kalemle çizilmiş gece yarısı düşünceleri içeren yapışkan notları bir kenara itiyorum. Ben sandalyeyi çekerken sandalye gıcırıyor ve Roscoe gürültü üzerine yanıma geliyor, ben çatalımı makarnaya batırıp çevirirken ayaklarımın dibinde dinleniyor.

Sonra duvara bakıyorum, duvar bana baktıkça tenim karıncalanıyor.

Komşularımın gülümseyen gözlerine bakıyorum, kilise rehberlerinden ve fakülte yıllıklarından kesilmiş resimleri; ifadeleri ve mazeretleri

ve hobileri ve programları yerine sabitledim. Sabıka fotoğraflarındaki ölü gözleri analiz ediyorum; resimlerini polis karartmalarından kopardığım ya da gazete makalelerinden yırttığım yabancıların ifadeleri, şimdi yemek odamın duvarını bir tür liseli kız kolajı gibi süslüyor - nasıl evcilleştireceğimi bilmediğim bir takıntı. Onun yerine bakıyorum. Merak ediyorum. Kâğıdın ötesine geçip onların zihinlerine bakmaya, düşüncelerini okumaya çalışıyorum. Çünkü uçaktaki o insanlar gibi, orada da birilerinin bir sırrı var.

Birileri, *bir yerlerde*, gerçeği biliyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SONRA

Bir anda kendime geldim. Çarpılan bir kapının ya da kırılan bir camın ardından gelen türden bir panikle uyanış bu: nazik bir ortaya çıkış değil, sarsıcı bir kesinti. Yalnız olmadığımı hemen anlıyorum. Sızdıran bir fırın gibi sıcak ve hafif nemli, benimkine doğru itilmiş başka bir beden var. Boynumda küçük nefes pufları sıcak.

Dönüyorum, iki iri göz odağa gelince hızla kırıştırıyorum.

"Yine yapıyordun."

Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum ve saçları erimiş karamel telleri gibi birbirine dolanmış kız kardeşime bakıyorum. Beklentiyle bana bakarken başparmağını dudaklarının arasına hafifçe bastırıyor. Dün gece odama gelişini, kolumun ağırlığını kaldırıp küçük bedenini benimkine yasladıktan sonra emniyet kemeri gibi karnına doğru çektiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Hatırlamaya çalışıyorum ama
hatırlayamıyorum. "Özür
dilerim," diyorum.

"Bunu yaptığında beni korkutuyorsun."

"Sorun yok." Parmaklarımı ıslatıyorum, kafasına uzanıyorum ve yeni doğmuş bir bebeği yalayan bir kedi gibi özellikle büyük bir düğümü sıvazlıyorum. "Sadece uyurgezerlik."

"Evet, ama bundan hoşlanmıyorum."

"Elimde değil," diye çıkışıyorum. Bir an için sinirlendim. Sabahları hep halsiz olurum. Her zaman biraz sinirli olmuşumdur, sanki beynim

uyanmak ve kendini işe sürüklemek zorunda kalmaktan tedirgin. Ama sonra onun da elinden bir şey gelmediğini hatırlıyorum. O sadece altı yaşında.

Kendimi nefes vermeye, nefes almaya zorluyorum. "Ne yapıyordum ben?"

"Sadece orada duruyorum," diyor. Yüzünün yan tarafı yastığıma gömülmüş, yanağını eziyor. "Gözlerin açıktı."

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, avizenin dibinden başlayıp küçük kollar gibi dışa doğru dallanarak çimentonun üzerinde ilerleyen ve köşelerde toplanan çatlağın izini sürüyorum. Bir damar değişimi. Kendimi bildim bileli uykum hep ağır olmuştur. Başımı yastığa koyar koymaz öyle derin bir uykuya dalarım ki hiçbir şey beni uyandıramaz. *Hiçbir şey*. Birkaç ay önce, yatak odamın kapısının hemen dışında çalan bir yangın alarmı sayesinde tertemiz uyudum. Kendi kendime uyandığımı hatırlıyorum, geceliğimle dışarıdaydım, havada keskin bir duman vardı. Babam karanlıkta elimi tutup sıkarken çıplak ayaklarımın çiğli çimlere yapıştığını hissediyordum. Görünüşe göre onunla birlikte dışarı çıkmıştım, parmaklarım onunkilerin arasında sıkıca kenetlenmişti. Otuz dakika boyunca orada kaskatı, dimdik ve tamamen bilinçsiz bir şekilde durdum, itfaiyecilerin mutfağımızı saran ve duvarları yalayan alevleri söndürmesini izledim.

"Nerede kalmıştım?" diye sordum.

"Yatak odamda," diyor Margaret, gözbebekleri hâlâ yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Beni uyandırdın."

Küçük kız kardeşimin uyurken birinin onu izlediğini hissettiğini düşününce utancımdan boynuma bir ateşin yayıldığını hissettim. Gözlerini açıp hızla kırıştıtarak sonunda karanlıkta hareketsiz duran beni gördüğünü.

"Beni uyandırmaya mı çalıştın?"

"Hayır," diyor. "Annem yapma dedi. Tehlikeliymiş." "Tehlikeli değil. Bu bir kocakarı masalı."

Margaret kendini yorganımın daha da derinlerine itiyor ve ben bunu hayal etmek için çok uğraşıyorum: gözlerim cansız bir bakışla açılıyor. Gövdem dik duruyor, yana doğru dönüyor ve sıska bacaklarım yatağın üzerinde sallanıyor. Orada asılı, tekmeleyerek, sanki rıhtımın kenarında oturuyormuşum gibi, ayak parmaklarım bataklığın içinde, hemen altında gizlenen yaşamdan habersiz. Hissediyorum

Odamda yürürken, kapıyı açarken ve koridorda sürünürken ayaklarımda pelüş tüylü halı.

Deniyorum ama
yapamıyorum. "Ne
yaptın sen?"

"Orada öylece yattım ve gitmeni bekledim," diyor. "Sonra seni odana kadar takip ettim."

"Neden benimle yatağa girdin?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Uyuyamadım. Korktuğum zaman böyle yaparım."

Kız kardeşime bakıyorum, açık avucumu yanağına koyuyorum ve gülümsüyorum. Margaret, benim küçük gölgem. Beni her yerde takip eder. Korktuğunda hep bana koşar, hatta görünüşe göre korktuğu kişi ben olduğumda bile.

"Bunu yapmaya daha ne kadar devam edeceksin?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum iç çekerek. Ve gerçek de bu. Bilmiyorum. Ne kadar sık olduğunu bilmiyorum ama son birkaç aydır kaç kez tuhaf yerlerde uyandığıma bakılırsa, seyrek olmadığını söyleyebilirim. Oturma odamızda kıpırdamadan dururken, televizyon sessiz mavi bir parıltı yayarken kendime gelmek. Karanlıkta bir kase mısır gevreği ile mutfak masasında otururken. Ben beyaz geceliğimle, ay ışığıyla aydınlanmış, kayıp, yalnız bir kızın hayaleti gibi koridorlarda dolaşıyorum. Doktor bunun zararsız olduğunu, hatta benim yaşımdaki çocuklar için yaygın olduğunu söylüyor ama bedenimin zihnimden bağımsız hareket ettiği fikri biraz ürkütücü, hepsi bu. İlk kez olduğunda, Margaret'in yatak odasında yerde uyandım; hemen yanımda oturmuş bebeklerle oynuyordu. Uyuduğumu fark etmemişti bile. "Babam büyüyünce atlatacağımı söyledi."

"Ama ne zaman?"

"Bilmiyorum, Margaret." Kötü bir şey söylememek için yanağımın içini sertçe ısıırıyorum. Pişman olacağım bir şey. "Yine de üzgünüm, tamam mı? Seni incitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Başını sallamadan önce bana bakıyor, sözlerimi düşünüyor.

"Şimdi gidelim," diyorum yorganı geriye atarak.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum, kalkmaya hazırım ki bir şey beni durduruyor: boğazımda bir düğümlenme, derinlerde ve ulaşamayacağım bir yerde korku. Halımın üzerinde ayak izleri var -silik ama var- biraz

Yatak odamın kapısından yatağımın kenarına kadar uzanan toprak izi. Yutkunuyorum, gözlerim bir sonraki pencereye kayıyor. Bataklığa bitişik yarım dönümlük çimenlik alana; hafif, çamurlu bir eğime.

Ayağımı izlerden birine sertçe sürterek izi yok etmeye çalışıyorum.

"Hadi," diyorum sonunda, Margaret'in görmemesini umarak. "Biraz kahvaltı edelim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

Üçüncü fincan kahvemi hazırlamak için evin içinde dolaşırken arka planda gün ortası haberleri fısıldıyor. Dün gecedен beri duş alıp üstümü değiştiriyorum, pencerelerden sızan ilk ışıkla kanepeden kalkıp banyoya giriyorum, duş başlığını açıyorum ve boynumu eğerek spreyin tenimi ıslatmasına izin veriyorum.

Sonra gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum. Pek çok kez yaptığım gibi, boğulmanın nasıl bir his olabileceğini hayal ettim.

Yorgunluk beyne garip şeyler yapar, mantık yürütmesi zor şeyler. Açıklaması zor. Uyumayı bıraktığımdan beri işkence hakkında çok düşünüyorum - ve paslı bir bıçağı deriye ya da eski bir penseyi uzanmış bir parmağa götürmek gibi açıkça şiddet içeren türden de değil. Zahmetli bir şekilde normal olanı düşünüyordum. Bizi kendimizin en kötü versiyonlarına dönüştürmek için uyku ya da beslenme gibi basit ihtiyaçları kullanan türden: izolasyon, duyuusal yoksunluk, su işkencesi.

Şimdi nasıl bir şey olduğunu anlıyorum, gecenin bir yarısı, yanında düşüncelerinden başka bir şey olmadan uyanık yatmanın ne kadar çıldırtıcı olduğunu.

Elbette geçtiğimiz yıl *biraz* uyudum. Uyumamış olsaydım ölmüş olurdu. Kendimi bekleme salonlarında ya da taksilerde uyuklarken buldum, gözlerimi kırptıştırıp saate baktım ve son bir saatin hesabını veremediğimi fark ettim. Gün boyunca tüm o küçük mikro uykular: bir anda ortaya çıkan ve aynı hızla buharlaşan yoğun, derin, şaşırtıcı bilinçsizliğin sadece saniyeleri. Kanepemde huzursuz kedi şekerlemeleri, tekrar düşmeden önce her on beş dakikada bir uyanmak. Dr. Harris

İlk günlerde bana uyku hapları yazmış, her gece güneş batarken bir tane almamı söylemişti. Birkaç kez denedim ama dozaj asla yeterince güçlü değildi, bu yüzden onları biriktirmeye başladım. Göz kapaklarım nihayet ağırlaşmaya başlayana kadar üç ya da dört tane alıyordum, ama o zaman bile birkaç saat sonra tekrar uyanıyor, halsiz ve yavaş hissediyor, düşünemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Bazen zihin, onu etkisiz hale getirme çabalarımızdan daha güçlüdür.

Şimdi mutfak masasında oturmuş, kupamı ellerimin arasına almış, önümde duran zarfa bakıyorum. Dün gece elinde pano olan adamın elinden zarfı, fahişelerin paralarını alırken hissettiklerini düşündüğüm utançla kapmışım - ne de olsa para için kendimi o insanlara göstermişim.

Belki bedenim değil ama ruhum ve bir şekilde bu daha kötü hissettiriyor.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve zarfı ters çevirip kopçasını gevşeterek içindekileri masanın üzerine bırakıyorum. Bu benim ücretim: bilet satın alan her bir kişinin isimleri ve e-posta adresleriyle birlikte tam katılımcı listesi. Mason'ın davasındaki baş dedektif bir keresinde bana suçluların basın toplantıları ve anma törenleri gibi kamuya açık etkinliklere genellikle o heyecanı yeniden yaşamak, şanslarını biraz daha zorlamak ya da davadaki son gelişmelerden haberdar olmak için katıldıklarını söylemişti. Bu mantıkla, konuşmacı olarak katıldığım her konferansta, dinleyiciler arasından birinin öne çıkabileceğini umarak katılımcı listesini talep etmeye başladım. Organizatörler bunu talep ettiğimde her zaman karşı çıkıyorlar - bunun bir gizlilik ihlali olduğunu iddia ediyorlar, ta ki ben katılımcıların Şartlar ve Sözleşmelerde bilgilerinin yayılmasını zaten kabul ettiklerini belirtene kadar.

İnce yazılarda yazıyordu. Her zaman ince yazılarda vardır.

Sonunda hep aynı fikirde oluyorlar. Ne de olsa, benim gibi bir konuşmacı, görünüş başına binlerce dolar talep ederek paçayı kurtarabilirdi - yüksek profilli bir vaka, soğuk ama henüz atılmamış. Ama bunun yerine tek istediğim şu: bilgi. Potansiyel olarak kullanabileceğim bir şeye, *herhangi bir şeye* erişim.

Gözlerim alfabetik olarak sıralanmış isim tablosunu tarıyor.

Aaron Pierce, Abigail Fisher, Abraham Clark, Adam Shrader.

Her zaman aynı şey: Facebook'ta onları aramak, profilleri incelemek ve nerede yaşayabileceklerini belirlemeye çalışmak. Çocuksuzları arıyorum

Belki de kadınlar. Çok fazla kedisi ve çok fazla boş zamanı olan yalnız ruhlar ya da belki de bir şekilde beynimize işlenmiş olan alarm zillerini harekete geçiren erkekler. Gözleri buz küpü gibi, soğuk ve sert olan, nedenini anlayamasak da ensemizdeki küçük tüyleri diken diken eden erkekler.

Alexander Woodward, Alicia Bryan, Allan Byers, Bailey Deane.

Daha sonra orada olup olmadıklarına bakmak için cinsel suçlu kayıtlarına geçiyorum. Sonra olağandışı bir şey çıkarsa isimlerini vurguluyorum ve bir sonrakine geçerek süreci tekrar ediyorum.

Sıkıcı, zihin yorucu bir iş ama ne şüpheli var ne de ipucu, şu anda bulunduğum yer burası. Geriye kalan tek şey bu.

Bu isimlerden bazıları belli belirsiz tanıdık geliyor ve onları daha önce aradığımı biliyorum. Bir süre sonra aynı insanlarla tekrar tekrar karşılaşmaya başlıyorsunuz. Bu tür şeylerin müdavimleri var ve her zaman bir şekilde beni buluyorlar, kendilerini tekrar tanıtıyorlar ya da onları hatırlamam gerektiğini varsayıyorlar. Sanki kitap kulüplerindeki bir yazardan başka bir şey değilmişim gibi sorularıyla ve havadan sudan konuşmalarıyla ilgilenmemi bekliyorlar.

Sanki onlara hikayem hakkında, çözülmemiş son hakkında ne *hissettiklerini* sormam gerekiyormuş gibi. Her şey hakkındaki fikirlerini.

Beni en çok rahatsız eden küçük şeyler: Parmaklarının koluma hafifçe dayanması, sanki kırılacağımdan korkuyorlarmış gibi. Başlarını meraklı köpek yavruları gibi yana eğmeleri ve mırıldanmalarının her zaman birkaç oktav fazla alçalması, bu yüzden yakınımaya eğilmem, duymak için zorlanmam. Kulaklarının altına sürdükleri çiçek parfümleri ve ılık, bayat nefesleri midemi bulandırıyor.

"Yaşadığınız acıyı hayal bile edemiyorum," derlerdi *en* sonunda.

Ve haklılar: Hayal edemezler. Tam içinde olana, onu yaşayana kadar hayal etmenin bir yolu yok ve o zaman çok geç oluyor.

Şiddet sizin için de geldi.

Roscoe'nun ayaklarımın dibinde horladığını duyabiliyorum, nefesi ritmik ve huzurlu, ta ki başını kaldırıp ön kapıya bakarken yakasındaki tılsımlar şingirdayana kadar. Dışarıda bir adamın gölgesi belirirken onun ayağa kalkışını, tırıs tırıs gidişini ve pencerenin yanında sabırla oturuşunu izlerken kalbim sıkışıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve elimi göğsüme götürüyorum, parmaklarım

gömleğimin altında saklı kolyenin hatlarına masaj yapıyorum. Sonra kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı çalmadan önce kim olduğunu biliyorum.

"Günaydın," diyorum kapıyı açıp kocama bakarken, saatin öğleyi çoktan geçtiğini çok geç fark ediyorum. "Bu ne sürpriz."

"Hey," diyor Ben, gözleri benimkiler dışında her yere bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı daha geniş açıyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. Duruşunda katı bir kibarlık var, sanki yabancıymışız gibi. Sanki daha önce bu evde yaşamamış gibi; sanki dudakları tenimin her santimine dokunmamış, parmakları her doğum lekesini, lekeyi ve yarayı keşfetmemiş gibi. Eğilip Roscoe'yu okşuyor ve tekrar tekrar *iyi çocuk diye* fısıldıyor. Aralarındaki doğal ve sakin etkileşimi izliyorum ve Roscoe'nun dudağını geriye kıvrmasını, dişlerini göstermesini diliyorum. Onu terk ettiği, bizi terk ettiği için kocama tehditkâr bir hırlama yapsın.

Onun yerine Ben'in parmaklarını yalıyor.

"Senin için ne yapabilirim?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

"Sadece kontrol ediyordum. Bugün, biliyorsun." "Evet. Biliyorum."

Bugün. Üç yüz altmış beşinci gün. Mason'la son günümüzün üzerinden tam bir yıl geçti. Ona o hikâyeyi okuyup sıkı sıkıya sarılmamın üzerinden bir yıl geçti; Ben'in yanındaki yatağa tırmanıp gözlerimi kapattığımdan beri, şafağın diğer tarafında bizi bekleyen cehennemden habersiz, o uzun, durgun uykuya kolayca daldığımdan beri.

"Hâlâ uyumuyorsun, ha?"

Bu yorumun beni incitmesine izin vermemeye çalışıyorum - öyle demek istemediğini biliyorum - ama yine de beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Gülümsemeye çalışıyorum, ona şaka yaptığımı göstermeye çalışıyorum, ama nasıl çıktığından pek emin değilim. Belki biraz dengesiz, çünkü o da gülümsemiyor.

Mason'ın geri gelme ihtimaline karşı uyanık kalmak için umutsuz bir ihtiyaç olarak başladı. Ne de olsa biri bebeğimi almıştı. Biri onu benden almıştı ve ben her şey boyunca uyumuştum. Ne tür bir anne bunu yapar? Ne tür bir

Anne uyanmıyor mu? Bir şeylerin olduğunu, bir şeylerin yanlış gittiğini anlamam gerektiğini *hissediordum* ama hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmedim. Bu yüzden ilk birkaç gece kendime her ihtimale karşı uyanık kalacağımı söyledim. Belki gecenin bir yarısı çocuk odasına göz atarım ve o orada olur: beşiğinde hiç ayrılmamış gibi dimdik oturur. Beni gördüğünde o sakız gibi gülümseyecekti. Parmaklarını en sevdiği pelüş hayvana dolayarak bana uzanacak ve sonunda kendini güvende hissedecekti.

Bunun için uyanık olmak istedim, hayır, bunun için uyanık olmam *gerekiyordu*.

Sonra geceler haftalara, haftalar aylara dönüştü ve Mason hala evde değildi - ama o zamana kadar, farklı bir şekilde bağlanmıştım. Değişmiştim. Beynimde bir şeyler kopmuştu, artık baskıya dayanamayan gergin bir lastik bant. Ben başlangıçta bana yalvarmış, beni pencereden uzaklaştırmaya çalışmış, ayaklarımı dikip karanlığa bakmıştım.

"*Bunun kimseye bir faydası yok,*" derdi. "*Izzy, dinlenmen gerek.*"

Haklı olduğunu biliyordum, bunun bir işe yaramadığını biliyordum ama yine de elimde değildi. Uyuyamadım.

"İşler nasıl?" Ben şimdi konuşmak için zorlayarak soruyor.

"Yavaş ol," diyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Kurumaya bırakmıştım, bu da alnımı gıdıkladığını hissettiğim bebek saçlarından oluşan tel tel bir haleye yol açmıştı. "Şu anda çok fazla teklif almıyorum."

"İşlerin her zamankinden daha iyi olacağını düşünürdüm," diye cevap veriyor ve kanepeye doğru yürüyüp oturuyor. İzin istememesi beni rahatsız ediyor ama yine de satın aldı. "Bilirsin, reklamlar göz önüne alındığında."

"Sömürücü hissettirecek hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Peki bu şu anda yaptığınızdan farklı mı... nasıl?"

Ben'e bakıyorum, o da bana bakıyor. İşte bu yüzden burada, *gerçekten bu yüzden* burada. Bir şekilde duymuş olmalı: açılış konuşmamı. Eninde sonunda duyacağını biliyordum ama bu kadar erken değil.

"Neden ortaya çıkıp söylemiyorsun?" diyorum. "Hadi ama Ben. Sadece söyle."

"Tamam, söyleyeceğim. Ne yapıyorsun lan sen?"

"Onun davasını canlı tutmaya çalışıyorum."

"Yaşıyor," diye yanıtıyor bıkkınlıkla. Bu konuşmayı pek çok kez yapmıştık. "Isabelle, polis üzerinde çalışıyor."

Isabelle. Artık bana *Izzy* demiyor.

"Bunu durdurmalısın. Hepsini" diyor, yemek odasını işaret ederek. Daha önce bir bakış attığını fark etmiştim, köşeyi dönerken bilinçaltındaki o ürkeklik, bir yumruğa hazırlanır gibi, gözleri bir zamanlar düğünümüzün yağlı boya tablosunun asılı olduğu alanı kaplayan tüm resimlerin üzerinden atlıyordu. "Bu sağlıklı değil. Ayrıca, görünüyor-"

"Nasıl görünüyor?" Sözünü kesiyorum, göğsümde öfke birikiyor. "Lütfen, söyle bana."

"*Yanlı*ş görünüyor," diyor ellerini sıkarak. "Sen, yıldönümünden bir gün önce hasta bir seyircinin önünde ayağa kalkıp bunu yapıyorsun. *Normal* görünmüyor."

"Peki tam olarak ne daha iyi görünür, Ben? Ne normal görünür? Hiçbir şey yapmıyor musun?"

Ona bakıyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Hiçbir şeyleri yok," diye devam ediyorum. "*Kimseleri yok*, Ben. Bunu her kim yaptıysa hâlâ dışarıda bir yerde. Onu kim *kaçırdıysa*..." Ağlamaya başlamadan önce dudağımı ısırarak duruyorum. Nefes veriyorum, tekrar deniyorum. "Neden umursamadığını anlamıyorum. Neden onu bulmak istemiyorsun?"

Ben koltuktan fırlıyor, yüzü aniden kanla kızarıyor ve çok ileri gittiğimi biliyorum.

"*Sakın böyle bir şey söyleme!*" diye bağıyor, parmağını bana doğrultarak. Dudağında bir tükürük damlası var, titriyor. "*Sakın* beni umursamamakla suçlama. Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O benim de oğlumdu."

"Öyle," diye düzeltiyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor. "O senin de oğlun."

İkimiz de sessiziz, oturma odasının diğer ucundan birbirimize bakıyoruz.

"Hâlâ hayatta olabilir," diyorum, gözlerimdeki yaşların yeniden dolduğunu hissederek. "Onu hâlâ bulabiliriz-"

"Isabelle, o hayatta değil.

Yaşamıyor." "Olabilir-"

"O değil."

Ben'in iç çekişini, ellerini saçlarının arasından geçirip uçlarını çekiştirmesini izliyorum. Sonra bana doğru yürüyor ve kollarını bana doluyor. Ben de ona sarılmak için kendimi zor tutuyorum, onun yerine öylece duruyorum. Ölü ağırlık.

"Isabelle," diye fısıldıyor, parmakları saçlarımın arasında geziniyor. "Bunu sana sürekli söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum, gerçekten. Bu beni parçalıyor. Ama olanları ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar çabuk hayatına devam edebilirsin. Hayatına devam *etmelisin*."

"Bir yıl oldu," diye cevap veriyorum. "Bir yıl içinde nasıl hayatına devam edebilirsin?" "Aşamadım," diyor. "Ama deniyorum."

Sessizim, ellerini başımın arkasında hissediyorum; nefesi kulağımda, ılık ve nemli ve kalbinin göğsümdeki hafif gümbürtüsü. Ağzımı açtım, özür dilemeye hazırdım ki aniden geri çekildi.

"Lafı açılmışken, başka bir şey daha var," diyor kollarını indirerek. "Seninle konuşmak istediğim bir şey."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı eğiyorum.

"Terapistim devam etmenin bir parçasının da yeni olasılıklara açık olmak olduğundan çokça bahsediyor" diyor. "Bilirsiniz, gelecek için yeniden heyecanlanmak. Bu her neyi ya da kimi gerektirirse gerektirsin."

"Tamam," diyorum, kollarımı kavuşturup göğsümdeki umut dolu sızıya aldırmamaya çalışarak. Bunu düşündüğümü inkâr edemem: Ben'in sürünerek geri dönme ihtimalini. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettiği için özür dileme ihtimalini.

Ama onu suçladığımı da söyleyemem. Bir çocuğu kaybetmek insana pek çok şeyi kaybettirir. Mantığınızı, aklınızı.

"Biriyle görüştüğümü bilmeni istedim."

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi, hızlı ve sert. Şokumu gizlemeye çalışıyorum ama yüz ifademden anlaşıldığına eminim çünkü cevap vermemi beklemiyor.

"Ciddi bir şey değil. Yeni, sadece birkaç randevu ama Savannah küçük bir kasaba, bilirsin. İnsanlar konuşur. Önce benden duymanı istedim."

"Ah," diyorum sonunda, tırnaklarım yanlarımı sıkıyor ve acıtıyor. Karnımda ısırık izleri gibi hilal şeklinde küçük yarıklar bıraktıklarını, derimin derinliklerine battıklarını hayal ediyorum.

"Bugün sana söyleyip söylememeyi tartıştım ama sonunda... Bilmiyorum," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Başka bir şekilde öğrenmeni istemedim."

"Sorun değil," diyorum, hâlâ kelime arıyor ve bulamıyordum. "Bu... bu sorun değil. Yani, bu senin *için iyi bir şey* sanırım. Bana anlattığına sevindim."

"Bu iyi," diyor. Omuzlarının biraz gevşediğini, uzun bir nefes verdiğini görebiliyorum, sanki orada tuttuğu gerginlik aniden balmumu gibi erimiş gibi. "Bir yere varmasa bile benim için iyi oldu. Bana umut veriyor, Izzy. Ve bunu senin için de istiyorum."

Kulaklarım tanıdık sesle yanıyor, *Izzy*, dudaklarındaki eski lakabım aniden ekşimiş ve yanlıştır. Eskiden o kadar şefkatli, özlem ve sevgi dolu olan şey, şimdi bir ceza gibi geliyor: acıma duygusuna bürünmüş bir şey, eskiden sevdiğin biri seni onsuz takılırken yakaladığında odanın öbür ucuna fırlatılan ılık bir gülümseme gibi.

"Akşam görüşür müyüz?" diye soruyor, elini cebinden çıkarıp omzuma koyarak.

Başımı sallıyorum, gülümsüyorum ve Roscoe'yu sevip kapıya doğru ilerleyişini izliyorum, tüm bu süre boyunca tam da bana dokunduğu yerde tenimde oluşan karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Kapıyı arkasından kapattığında, içimde yavaşça bir gerilme hissediyorum: boşluk, büyüyen, açık bir kara delik gibi.

Sonra elimi gömleğimin altına daldırıp kolyemi buluyorum ve boğazıma sıkıca bağlanmış bir zincirden sarkan yüzüğü -Ben'in yüzüğünü- kavırıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

O gittikten sonra bile evim Ben kokuyor. Baharatlı tıraş losyonu ve sabunlu saç jölesi; buraya gelirken arabasında yediğini bildiğim srirachalı hindili sandviç. Gömleğinin yakasında bir parça gördüm, küçük kırmızı bir leke. Birkaç yıl önce olsa beceriksizliğine gözlerimi devirir, başparmağımı yalayıp lekeye sürerdim. Belki daha sonra parmağımı ağzıma sokar, sıcaklığın tadını çıkarırdım. İşe gitmeden önce küçük bir şaka yaparak günü beni düşünerek geçirmesini sağlardım.

Ama artık değil. Artık onu her gördüğümde metalik bir tat alıyorum. Bozuk para emmek ya da taze bir yarayı yalamak gibi, dilimde kan tadı alıyorum. Sanki vücudum onun beni ne kadar derinden incittiğini unutmama izin vermiyor. O nazik gözleriyle bana baktığında, iki top krem şanti gibi yumuşak ve tatlı, eskisi gibi erimiyorum.

Onun yerine sertleşiyorum.

Dr. Harris randevumuza ilk kez yalnız geldiğimde, "Bir çocuğu kaybetmek bir çiftin yaşayabileceği en zor şeylerden biridir," demişti. Bir şey söylememe gerek yoktu; bir şekilde biliyordu. Belki de geleceğini görmüştü. "Bazıları daha güçlü çıkar ama çoğu hiç çıkamaz."

Bazılarının kategorisine girmek istemiştim. Gerçekten istedim. Daha güçlü çıkmak için bile değil, sadece hayatta kalmak için. Ama kederle ilgili bir şey bu: Bunun için bir el kitabı yok. Bunu atlatmanın ve yola devam etmenin en uygun yolunu gösteren bir kontrol listesi yok. Her zaman gerçekçi olan Ben, sadece başını eğdi ve akıntıya karşı yüzdü. İlk günden itibaren istatistiklere ve gerçeklere yaslandı, Mason'ın geri dönme olasılığını her gün ayarladı ve sonunda yüzmeyi bırakma zamanının geldiğine karar verdi. Yarışı kaybetmiştik ve yenilgiyi kabul etme zamanı gelmişti. Dinlenme zamanıydı. Mason için acı verici olduğunu biliyordum.

Onu. Acıttığını biliyordum. İlerlemeye devam etmek ve hatta durmaya zorlamak için her şeyini verdiğini biliyordum ama ben başımı suyun üstünde bile tutamıyordum. En başından beri onu aşağı çekiyor, benimle birlikte boğuyordum ve ikimizi de kurtaramayacağını anladığında kendini kurtarmaya karar verdi.

Görünüşe göre, *çoğuyla* birlikte sıkıca sıkışmıştık.

Şimdi kendimi *çoğu kişinin en* azından bir yıl dayanıp dayanmadığını merak ederken buluyorum, çünkü biz kesinlikle dayanamadık. Altı ay bile zor dayandık.

Ben ve ben çok geleneksel bir flört dönemi geçirmedi, bu yüzden yıldırım hızı ve elektriğiyle başlayan bir ilişkinin aynı hızla yok olmasına şaşırmamalıyım belki ama yine de. Birlikte yedi yıl geçirdik. *Yedi yıl.*

Bu da bir şeydir.

İlk tanıştığımız anı düşünmeden edemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, kader gibi hissettirdi; kelimenin tam anlamıyla, birlikte olması gereken iki insanın çarpışması. O zamanlar bana yıldızları hatırlatıyordu: iki kişi nasıl çarpışır ve birleşerek bir olur; eskisinden daha büyük, daha parlak, daha güçlü. Ama o zamanlar bilmediğim şey, çok hızlı çarpıştıklarında hiç birleşemedikleri. Bunun yerine patlayıp buharlaşarak yok oluyorlar.

O zamanlar Savannah'ya yeni taşınmışım, üniversiteyi bitireli üç yıl olmuştu ve zar zor döşenmiş stüdyo dairem *The Grit*'teki yeni ofisimden sadece birkaç blok ötedeydi. *The Grit*'te yazar olmak istediğime tam olarak ne zaman karar verdiğimi bile hatırlamıyorum; bu sadece her zaman bildiğim bir şeydi, tıpkı doktorların ve itfaiyecilerin çocukluk hayallerini yetişkinliğe taşıdıkları gibi, onları o kadar sıkı kavıyorlar ki başlarını kaldırıp başka neler olabileceğini fark etmeyi unutuyorlar. Başka neler var.

En güzel anılarımdan bazıları annemle babamın oturma odasının zemininde, Margaret ve benim, pas kırmızısı bir oryantalın üzerinde göbek üstü uzanmamızdır. Margaret parlak sayfaları çevirip en sevdiği resimleri işaret ederken sıska bacaklarımız havada tekmelerdi. *Bana bir hikaye anlat, diye mırıldanırdı* ve ben de ona eşlik eden makaleyi yüksek sesle okurdum, her kelimeyi seslendirirdim. İnsanların havaalanlarında ve marketlerde gördüğü, kalın mat kapaklı ve pahalı görünümlü kağıtlara sahip bir dergiydi; insanların kahve masası süsü olarak sakladığı türden bir dergiydi - annem ve babam gibi insanlar

-Sadece varlığı bile, sahip olmayı arzuladıkları imajı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu: sofistike, kültürlü, *hali vakti yerinde*.

Sloganları son derece özlü: *Grit, Güney'in Hikayelerini Anlatıyor*.

Ekim ayının sonunda, ilk günümden bir hafta önce taşındım. Dev canlı meşeleri, İspanyol yosunları ve yıldız yaseminleriyle dolu ferforje kapılarıyla tüm bu Güney şehirlerinin hep biraz aynı olduğunu ama aynı zamanda hepsinin biraz da farklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Kendi içlerinde eşsiz. Savannah bana evimi hatırlatıyordu, ama sadece iyi taraflarını, sanki yumuşak çürükler bir sustalıyla çıkarılmış ve geriye olgun olasılıklardan başka bir şey bırakılmamış gibi. Bu durum hoşuma gidiyordu, gerçekten ama beş gün boyunca tek bir yüz tanımamak, tek bir kelime bile etmemek insanı biraz yalnızlaştırabiliyordu, bu yüzden o hafta sonu giyinip kuşanıp tek başıma dışarı çıkmaya karar verdim.

Savannah Nehri kıyısındaki küçük bir yere doğru yürüdüğümü, ellerimi ceplerime soktuğumu, duman ve jalapeños kokusunun burun deliklerimi alevlendirdiğini hatırlıyorum. Sonra açık hava barına doğru yürüdüm, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Barmen, "Yiyebileceğiniz her şey için on beş dolar," demişti. Tuzlu su, bataklık çamuru ve ılık, dökülmüş biranın ekşi izleri gibi kokuyordu. "Yanında ayıklayıcı ve havlu da var."

Cüzdanımı çıkarıp ona bir yirmilik uzattım, parayı bir Blue Moon, küçük bir bıçak ve sıcak kömür ızgarasının üzerinde buharda pişirilmiş bir kova dolusu istiridye ile değiştirdim ama arkamı döndüğümde hemen arkamdaki adama çarptım ve biram uçu.

"Çok özür dilerim," dedim, kalanının bileğimden aşağı akmasını engellemeye çalışarak. Ceketine, göğsünden aşağı damlayan köpüklü sıvıya baktım. "Tanrım, çok özür dilerim. Seni görmedim-"

Adam ceketine baktı, sıırıslıklam olmuştu ve eldivenleriyle fazlalıkları sildi. Sonra bana döndü, yüzüme baktı ve gülümsedi, dudağının köşesi dişlerini görene kadar hafifçe yukarı çekildi.

"Sorun değil, endişelenme," dedi. "En azından bana onunla vurmadin." Parmaklarımın arasına sıkışmış, ağzı dışarıda duran bıçağı işaret etti. "Bir istiridye ayıklayıcısı tarafından saplandı. Ölmek için hoş bir yol değil."

Önce ayıklayıcıya, sonra ona baktım, dehşete düşmüştüm, kendimi makasla koştığı için azarlanan bir çocuk gibi hissediyordum.

"Şaka yapıyorum," dedi sonunda, gülümsemesi şakacı bir sırıtışa dönmüştü. Kızardığımı fark etmiş olmalı; yüzüm derin, koyu bir kırmızıya dönmüştü. "O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Bunu neden söylediğimi gerçekten bilmiyorum. Bir istiridyenin nasıl ayıklanacağını biliyordum elbette. Bıçağı deliğe sokar, çevirir ve patlatırdım. Ama bu adam yakışıklıydı ve ben geçen haftayı tamamen yalnız geçirmiştım. Konuşmanın bitmesine hazır değildim; onun çekip gitmesine, tekrar tek başıma kalmaya hazır değildim. "Bana göstermek ister misin?"

Açık bir masayı, ortasında boş kabukları atmak için bir delik olan devrilmiş bir viski fıçısını işaret etti. Bulabildiği ilk istiridyeyi aldı, etini sıyrıp çıkardı ve bir tuzlunun üzerine bırakarak bana doğru itti.

"İşin püf noktası bol miktarda kokteyl sosu ve biraz limon," dedi beni izlerken. "Tuzu dengelemeye yardımcı olur."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim, ağzıma attım ve boştaki elimi uzatmadan önce dudaklarımı yaladım. "Ben Isabelle."

"Ben," dedi ve beni sıkıca salladı. O zaman ellerinin boş olduğunu fark ettim.

"Bir içkiye ihtiyacın var," dedim. "Sana bir tane ısmarlayayım. En azından bunu yapabilirim."

"Aslında ben de tam hesabımı kapatmaya gidiyordum."

"Oh." Flörtöz şakalarımın geri teptiği düşüncesiyle kızardım. "Şey, Yine de ders için teşekkür ederim. Bira için de tekrar özür dilerim."

Bir an olduğu yerde duraksadı, bir bara bir bana baktı, sanki bir şeyi dikkatle düşünüyormuş gibiydi.

"Biliyor musun," dedi sonunda. "Birkaç tane daha içmekten zarar gelmez. Ve *sana* bir tane almama izin ver. En azından bunu yapabilirim, biliyorsun, çünkü artık seninkini giyiyorum."

Onun uzaklaşıp içkilerimizi sipariş etmesini izlerken bir kahkaha attım ve göğsümde bir heyecan hissettim. Geri döndüğünde, sohbetin gidişatını onun belirlemesini beklemeden hemen havadan sudan konuşmaya başladım. Savannah hakkında konuştuk ve nasıl

Uzun zamandır burada yaşıyordu; birkaç kez konuşmayı evden uzaklaştırmaya çalışsam da Beaufort hakkında konuştuk. Ailemi, kardeşlerimi sordu.

"Benim küçük bir kız kardeşim var," dedim ve bu kadarla yetindim. Margaret hakkında daha fazla şey bilmesine gerek yoktu. En azından şimdilik.

İpucunu aldı ve konuyu değiştirerek işimi sordu. "*The Grit* için yazarlık yapıyorum." Gülümsedim. Bu sefer numara yapmama gerek kalmamıştı;

Sesimdeki heyecan gerçektir. "Aslında ilk günüm Pazartesi."

Kaşlarının kalkışını, ağzının içinde küçük bir gülümsemenin yayılışını izledim. Etkilenmişti.

"Vay canına," dedi. "*Cesaret*."

"Sabırsızlanıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. O sırada üç bira içmiştim, konuşkan ve gevşek hissediyordum. "Çok heyecanlıyım. Henüz ofise bile gitmedim ama muhteşem olduğunu duydum. Sanki dergiden fırlamış gibi. Yani, tabii ki öyle. Sanırım imajlarına bakılırsa öyle olmalı."

Durdum, aniden saçmaladığımı fark ettim. Ben bana bakıyor, gülümsüyor ve kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Boşboğazlık ediyorum. *Sen* ne iş yapıyorsun, Ben?"

"Sanırım benim de bir yazar olduğumu söyleyebilirsiniz," dedi masaya bakarak. "Ama işle ilgili bu kadar yeter. Bugün hafta sonu."

Konuşmaya devam etti ama o noktada dinleyemedim. Tek bir kelime bile duyamıyordum. Bunun yerine ona bakıyor, gecenin ne kadar mükemmel geçtiğine hayret ediyordum. Bu muhteşem adam: hoş, komik ve hepsinin ötesinde *bir yazar*. Midemde biriken plastik fıçı biralardan mı, yakındaki şenlik ateşinin yanaklarımı ısıtıp kızartmasından mı, yoksa kim bilir ne zamandır ilk kez kendimi normal ve *arzulanır* hissetmemden mi bilmiyorum ama o anla ilgili bir şey bana doğru geliyordu. O anla ilgili bir şey, onu yakalayamazsam hayatımın geri kalanında pişmanlık duyabileceğimi hissettiriyordu. Bu yüzden kendimi parmak uçlarımda yukarı ittim, yakınına eğildim ve ona bir öpücük verdim.

Dudaklarının tuzlu ve yumuşak olduğunu hatırlıyorum, iç kısmındaki kaygan deri soğuktu ve birasından arta kalanlar yüzünden sertti. Elimi kaldırdım ve yanağına koydum, parmaklarım hafifçe saçlarına değdi. Birkaç saniye sonra geriye yaslandım ve elimi tersiyle dudaklarımı sildim.

"Özür dilerim," dedim, yanaklarım kızarmıştı, birden utandım. "Özür dilerim, bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi ama gülümsemesi farklıydı. Biraz utangaçtı. "Gerçekten, endişelenme."

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye ağzımdan kaçırdım, çaresizce oradan çıkmak istiyordum. Ondan sadece bir saniyeliğine uzaklaşmak için. Düşüncelerimi toparlamam, kendimi toparlamam gerekiyordu. Sonra ne söyleyeceğime karar vermeliydim. Bu yüzden kalktım, tuvalete girdim ve aynaya baktım, gözlerimin biraz karanlık ve şaşkın olduğunu fark ettim, çok fazla içtiğimde her zaman olduğu gibi. Ama aynı zamanda yanaklarımın nasıl canlı görüldüğünü, gülümsemekten nasıl acıdığını da fark ettim. Göğsümün kızardığını, sadece paltomdan ve ateşten değil, tüm o konuşmalardan dolayı da sıcak olduğunu fark ettim. İçten gelen bir sıcaklık. Yıllardır hissetmediğim bir memnuniyet.

Kendimi tekrar banyodan dışarı attım ve masamıza doğru yürürken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Bunu bir şakayla geçiştirmeye karar vermiştim, belki de hafif sıklet olmakla ilgili kendini küçümseyen bir espri, ama çok hızlı bir şekilde bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim.

Orada değildi. Hiçbir yerde değildi. Ben gitmişti.

İşte o zaman anladım: O öpücüğün ani garipliği... Kendimi çektiğimde gülümsemesinin çok farklı görünmesi. Orada öylece duruyordu, kolları yanında, kaskatı kesilmişti. Hareket etmiyordu.

O da beni öpmemişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bu anıyı aklımdan çıkarıp yemek odasına geri dönüyorum ama listeye geri dönmeden önce bilgisayarıma dönüp yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum ve kendimi Google'da aratıyorum. Adım hemen otomatik olarak çıkıyor - bunu daha önce birçok kez yapmıştım - ve sonuçlar yüklendikten sonra *Haberler'e* tıklayıp kronolojik olarak sıralıyorum.

Tahmin edildiği gibi, TrueCrimeCon'daki açılış konuşmam hakkında iki saatten daha kısa bir *süre* önce bir makale var. Acaba Ben, adım her geçtiğinde kendisine haber vermesi için Google Alerts'i ayarlamış mıdır? Bu düşünce bir an için hoşuma gidiyor, ta ki beni önemseddiği için takip etmediğini fark edene kadar. Kızgın olduğu için takip ediyor.

Bağlantıya tıklıyorum ve göz gezdiriyorum.

Isabelle Drake bu hafta sonu, 10.000'in üzerinde küresel katılımcının yer aldığı dünyanın en büyük gerçek suç konferansı TrueCrimeCon'da ana konuşmacı olarak yer aldı. Açılış konuşması, 6 Mart 2022'de yatak odasından kaybolan ve henüz bulunamayan oğlu Mason Drake'e odaklandı.

Dava, ülke çapında gerçek suç hayranlarının merakını cezbetmiş olsa da, bir yıl sonra hala çözülemedi ve hiçbir geçerli şüpheli ya da meşru ipucu yok. Savannah Polis Departmanı'ndan Dedektif Arthur Dozier, soruşturmaya devam ederken halktan "sabır ve güven" göstermelerini isterken, Drake ülke çapındaki konferans ve etkinliklerde dava hakkında açıkça konuşarak meseleyi kendi eline aldı.

Bazıları Drake'i oğlunu bulmak için mücadele eden kararlı bir anne olarak görürken, diğerleri açık bir soruşturmaya müdahalesinin sonuçları olabileceğine inanıyor.

Mikrofona konuşurken ağzım açık bir şekilde kendi resmime bakıyorum. Uykusuzluğumu başkalarından gizlemek için oldukça iyi bir iş çıkarmışım: gözlerimi ortaya çıkarmak için beyaz göz kalemi, oldukça inandırıcı bir hayat için ekstra allık. Ben'den başka kimse varlığımın gerçekte neye benzediğini bilmiyor.

Günler ne kadar uzun sürüyor; geceler daha da uzun.

Oditoryumun parlak ışıkları hâlâ herkesin içinde taktığım alyansımdan yansıyor ve elimi tekrar gömleğimin boynuna götürerek Ben'in yüzüğünün soğuk metalini boğazımda hissediyorum. Bu onun evlilik yüzüğü değil - onu alarak kurtulamazdım - ama dış kısmına adı ve mezuniyet tarihi kazınmış altın bir üniversite mühür yüzüğü. Bunu aylar önce, eşyalarını çeşitli kutulara yerleştirirken şifonyerimizin üstüne atılmış olarak buldum. Onu elime aldığımı ve hayatımda sevdiğim bir insanı daha kaybetme düşüncesiyle gözyaşlarımın aktığını hissettiğimi hatırlıyorum.

Sonra, iki kere düşünmeme gerek kalmadan cebime soktum.

Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Sanırım *beni* bırakıp gittiği içindi ve bu onun tutunabileceğim bir parçasıydı. Ya da belki de beni terk ederek benden son umut kırıntısını da alıyordu -işlerin bir şekilde yoluna gireceğine dair umut- ve ben de ondan bir şeyler almak istemiştim. Küçük, değiştirilebilir bir şey olsa bile. Kaybolduğunu fark edip etmeyeceğini bile bilmiyordum ama fark ederse, nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordum: bir şeyi aramak ve asla bulamamak. Nereye gitmiş olabileceğini merak etmek, aynı benim onun gözlerine bakıp artık sahip olmadığını bildiğim bana karşı hislerini aradığım gibi.

Gözlerim resmin geri kalanında geziniyor, kalabalığı inceliyor. Bazılarını tanıyorum: Tişörtlü olan ve ön sıradaki faremsi kadın, gözyaşları damlıyor. Henüz ölmemiş bir şeyi avlamaya hazır akbabalar gibi aç gözlerle beni izliyorlar. Kameranın flaşı gözlerine garip bir şey yapmış, onları daha da aç gösteriyor. Onları parlatıyor.

Beni bütün olarak yutmak ve kemiklerimdeki kanı yalamak istiyorlarmış gibi görünüyorlar.

Bir ürpertiği bastırıyorum ve hikayenin asıl önemli kısmı olan yorumlara doğru ilerliyorum. Şimdiden düzinelerce var.

Zavallı kadın. Hayal bile edemiyorum. Konuşması harikaydı!

Bunu kendini tanıtmaktan başka bir nedenle yapıyormuş gibi davranmayalım. O bir yazar. Bir kitap anlaşması olacağını biliyorsun.

Kapa çeneni. Umarım çocuğun alınır da nasıl bir his olduğunu anlarsın. Isabelle Drake bir bebek katili. Fikrimi değiştir.

Dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak kapatıyorum ve Roscoe sestem sığıyor. Sonra başparmaklarımı şakaklarıma bastırıp nefes veriyorum.

Isabelle Drake bir bebek katili.

Bu yorumların beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyorum; bunların sadece gürültü olduğunu biliyorum. İnsanların başkalarının acılarına duyduğu hastalıklı hayranlığı ilk elden tecrübe ettim. Parazit gibi yapışıp kaldıklarını. Sanki bilebilirlermiş gibi her hareketi yanlış hareket olarak yorumlamalarını. Sanki benim yerimde olsalar ne yapacaklarını bilebilirlermiş gibi. Nasıl hissedeceklerini.

Mason'ın kaçırıldığı günün ertesi sabahı, komşularımızın bir hikâye kokusu alarak burunlarını bahçemize nasıl soktuklarını asla unutmayacağım. Garaj yolumuzdaki polis arabalarını, evimizin etrafını gözetleyen üniformalı polisleri görmüşlerdi. Başta samimi bir endişeyle başsağlığı dilediler; elime sıcak bir fincan kahve tutuşturup kulağıma cesaretlendirici sözler fısıldarken saçları dağınıktı ve uyku hala gözlerinin kenarlarına yapışmıştı. Ama zaman geçtikçe geri çekilmeye başladılar. Artık bahçemize gelmiyorlardı; sanki biri mülkümüzün etrafına görünmez bir çit dikmiş gibi, verandalarından izleyerek bir kol mesafesinde durdular. Sanki çok yaklaşırlarsa şiddetin onlar için de geleceğinden korkuyorlardı. Benim hayatımı tükettiği gibi onların hayatını da tüketecekti. Bu yüzden polis şeridi kesilirken ters ters baktılar; artık bana değil, benim hakkımda fısıldıyorlardı. Çünkü ilk başta bunun masum bir açıklaması olduğunu varsaymak istemişlerdi: Gecenin bir yarısı sıvışıp gitmişti, hepsi bu. Bulunacaktı, elbette bulunacaktı, civarda bir yerde. Kaybolmuş ve kafası karışmış ama tamamen zarar görmemiş.

Ama bir gün, iki gün, bir hafta, bir ay sonra, herhangi bir umuda tutunmak gittikçe zorlaştı. Bu yüzden suçlayacak birini bulamayınca beni suçlamaya karar verdiler.

Bu yüzden bu konuşmaları yapmak çok zor, dinleyicilerin yarısının ne düşündüğünü bilmek. Gözleri üzerimde, inceliyorlar. Hata yapmamı bekliyorlar. Bebeğimi öldürdüğümü düşünüyorlar: bir başka Susan Smith ya da Casey Anthony, ne yazık ki *annelikten uzak*. Bazıları gerçekten benim yaptığımı düşünüyor - onu uykusunda boğduğumu, belki de çok fazla huzursuz geceden sonra parmaklarımın seğirdiğini - diğerleri ise sadece bunu benim istediğimi söylüyor. Onu güvende tutmak için yeterince şey yapmadığımı.

Her iki durumda da konu dönüp dolaşıp bana geliyor: anneye. Hep benim hatam.

Kendime umursamadığımı, onların fikirlerinin Mason'ı geri getirmeyeceğini söylüyorum, ancak küçük bir parçam - derinlerde bir yerde, bilinçaltımın karanlık derinliklerinde yüzen kendini koruma enkazı - onlara bir şey kanıtlamaya çalışmıyorsa yalan söylemiş olurum. Onları anaç *olduğuma* ikna etmeye çalışmıyordum. Ben iyi bir anneyim.

Ya da belki sadece kendimi ikna etmeye çalışıyorumdur.

Masadan başımı kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum, öğleden sonra bir hapis cezası gibi önümde uzanıyor. Neredeyse güneşin tekrar batmasına, kayıp bir çocuğun ailesinin asla ulaşmak istemediği o korkunç dönüm noktasının mecazi işaretine kadar saatleri geri sayıyorum.

Bir yıl.

Saat neredeyse üç oldu; Mason'ın nöbeti şehir merkezinde saat altıda. Tamamen farklı nedenlerle de olsa Ben ve ben bunu birlikte planladık. O hatırlamak için bir şey istedi - *anma* kelimesini söylemeye dilim varmıyor ama gerçekten de öyle. Ben ise kalabalığı çekecek bir şey istiyordum. Elimde ip, iskelede oturup yemi sallamak ve bir şeylerin ısırmasını beklemek gibi.

Bir çeşit tuzak. Bir pervaneyi ateşe götürmek gibi.

Masadan kalkıyorum, sandalyemi çığlık atarak geriye itiyorum ve mutfığa gidip çantamı alıyorum. Şu anda içimde yok: o isimleri gözden geçirmek, hayaletleri kovalayarak bir gün daha geçirmek. Önümüzdeki üç saati bu evde tek başıma geçiremem. Mason her yerde

Burada: bu evde adım atmayı reddettiğim tek oda olan çocuk odasının kapalı kapısında. Hala dolaplara bağlı çocuk kilitlerinde ve hala buzdolabına yapıştırılmış pastel boya ile karalanmış resimlerinde.

Kayıp bir çocukla ilgili kimsenin size söylemediği şey budur: Asla ölmezler. Bir bakıma, ölümsüzlükleri onları ölümsüz kılar-her zaman oradadırlar, zar zor gözden kaybolurlar. Sizi terk ettikleri andaki halleriyle zihninizde sonsuza dek yaşarlar, koridorda yürürken aniden beliren soğuk bir nokta ya da buharlaşıp yok olmadan önce dönüp duran bir duman teli olarak cisimleşirler ve arkalarında eskiden ne olduklarına dair en ufak bir iz bırakırlar.

Çantamı omzuma atıp kapıya doğru ilerlemeden önce Roscoe'ya "Geri döneceğim," diye fısıldıyorum. Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitliyorum, dışarıdaki ani aydınlıkta gözlerim yanıyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SONRA

Merdivenlerden iniyoruz, Margaret her basamağa iki ayağını da dikkatlice yerleştiriyor. Sola, sonra sağa. Sola, sonra sağa. Onunla birlikte yavaşça yürüyorum, parmakları benimkilere dolanıyor.

Margaret ile bir yere gitmek her zaman biraz zaman alır; ne de olsa o küçük ve evimiz çok büyük. Üç katlı ve her katında sundurmalar var. *Büyükülüğün* göreceli bir terim olduğunu anlayacak kadar yaşlıyım aslında. Burası şimdiye kadar yaşadığım tek yer olduğu için, karşılaştırmalı olarak konuşursak, büyük olup olmadığını bilmemin bir yolu yok. Bildiğim tek yer. Belki de herkesin evi buna benzer - o kadar büyük ki, kaç kez oynamış olursak olalım, her saklambaç oyununda kendimi yeni kuytular keşfederken buluyorum; o kadar eski ki, ahşabın gıcırtiları, patlamaları ve çıtırtıları benim için bir aile üyesi gibi oldu, korkutucu ama tanıdık

-Ama ben öyle düşünmüyorum. İnsanların yanımdan geçerken nasıl baktıklarını görebiliyorum, kameralar boyunlarına asılı, ferforje çitleri kavrayıp parmaklıkların arasından gizlice bakmaya çalışıyorlar. Tuğla sütunlara tutturulmuş yıpranmış bronz plaketi okumalarını izliyorum, yazı evimiz hakkında biraz bilgi veriyor. Ben de o kadar çok okudum ki artık ezberlemiş durumdayım, bir galeri sergisinde ziyaretçilere yol gösterir gibi yüksek sesle okuyorum. Ama ilk kez okuduğumda parmaklarımın soğuk metal üzerinde kabartma yazı okur gibi nasıl hareket ettiğini asla unutmayacağım.

"1840 yılında inşa edilen Hayworth Malikanesi, yıllar sonra Büyük Ske-ske-skedee sırasında terk edildi-"

"Kaybol," demişti babam gülümseyerek. "Büyük Kaçış."

"The Great *Skedaddle*."

Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım, *skedaddle*, ama hoşuma gitmişti. Dilimi dans ediyormuş gibi hissettirmesi hoşuma gidiyordu. Okumayı öğrenirken, sözcüklere aşık olmayı da öğreniyordum; her birinin parmak izi gibi farklı, benzersiz olmasını seviyordum. Bazıları dişlerimin arasından tıslayarak geçerken, bazılarının dudaklarımdan yuvarlanıp yağ gibi kayganlaşmasını, bazılarının da ağzımın çatısına sözlü bir sakız şapırtısı gibi çarpmasını seviyordum.

Her yeni kelime yeni bir deneyim, yeni bir sestir. Yeni bir his. Ve her kombinasyon okunacak yeni bir hikâyeye, keşfedilecek yeni bir dünyaya yol açtı. "Birlik askerleri tarafından hastaneye dönüştürüldü," diye devam ettim.

Malikâne daha sonra -" Kaşlarımı kaldırarak babama baktım. "Yeniden Yapılanma Dönemi," dedi. "Yeniden Yapılanma Dönemi."

O günden sonra evimize yepyeni bir gözle bakmaya başladım. Artık sadece *bizim evimiz değildi*; bir şekilde hem herkese hem de hiç kimseye aitmiş gibi görünüyordu, sanki kız kardeşimin bebek evinin içinde yaşıyorduk, annemin Noel'de ona hediye ettiği aynı sütunlu bir malikane, ailemiz görünmez bir elin odadan odaya gezdirdiği, bir sahneyi canlandıran peluş kumaş bebek koleksiyonundan başka bir şey değildi.

Turistlerin meraklı gözlerini düşündüm, parmakları gövdelerimize sıkıca sarılmış, bizimle oynuyorlardı. Bizi dans ettiriyorlardı.

Zemin katımızı, ana katı, kuyruklu piyanoyu ve püsküllü kanepelerin yerini portatif karyolaların ve kafaları sargı bezleriyle sarılmış kanlar içindeki adamların aldığını hayal etmeye çalıştım. Bir keresinde anneme o askerlerden ölen olup olmadığını, öldüyse nereye gömüldüklerini sormuştum. Omuz silkmiş, muhtemelen öldüklerini söylemiş, sonra da camdan dışarı, arka bahçemize bakmıştı, gözleri cam gibi ve griydi. Şimdi zemin kat en önemli odalarımızı barındırıyor: antremiz, mutfagımız, oturma odamız, çamur odamız, yemek odamız ve babamın kesinlikle yasak olan ofisi. Orta kat bizim katımız - çoğu boş olan yatak odalarından oluşan uzun bir koridor - ve üçüncü kat annemin stüdyosu, tavandan tabana pencereleri ve verandaya açılan Fransız kapıları olan dev bir açık oda. Şövaletini orada tutuyor; boyaları eski bir ahşap masanın üzerine bulaşmış, fırçaları

duvara yaslanmış bulanık suda ıslanıyorlar. Manzarası nedeniyle evin en sevdiğim katı burası.

Bazen akşam yemeğinden sonra hep birlikte yukarı çıkıp balkonun zeminine battaniyelerimizi sererek gün batımını izliyoruz, tuzlu esinti havayı tenimize yapıştırıyor.

"Fransız tostı yiyebilir miyiz?"

Sahanlığa çıkıyoruz ve Margaret mutfığa doğru koşmadan önce parmaklarını açıyor. Uzuvarları o kadar zayıf, teni o kadar bronz ki, kurşundan kaçan bir geyik yavrusuna benziyor.

"Fransız tostı nasıl yapılır bilmiyorum," diyorum arkasından. "Omlete ne dersin?"

"Omletlerden bıktım," diyor ve ıgılık atarak bir sandalye çekiyor. Üzerine tırmanıyor, bacaklarını göğsüne çekiyor ve babamın son iş seyahatinden sonra onun için eve getirdiğı oyuncak bebeğı kapıyor. Artık onu her yere taşıyor, o porselen gözleri hiç kırpmadan evin içinde bizi izliyor.

"İçine peynir koyacağım," diyorum, buzdolabını açıp her şeyi tezgahın üzerine yığıyorum: kahverengi bir kutu yumurta, rendelenmiş kaşar, süt, frenk soğanı. Yumurtaları bir kaseye kırıyorum ve çatalla çırpmaya başlıyorum, Margaret bebeğini kucağına alıp arka planda şarkı söylerken diğerk malzemeleri de içine atıyorum.

"Sus küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak."

Ocağı yakıp karıştırmaya başlıyorum, tava tıslıyor ve kremsi karışımı sıcak yüzeye döküp buharı uzaklaştırırken mutfak tuz ve ot kokusuyla dolmaya başlıyor. Sahanlıkta ilerleyen ayak seslerinin yumuşak yaklaşımını, görünmez bir ağırlık salondan mutfığa doğru kayarken döşeme tahtalarının gıcirtısını neredeyse duymuyorum. Yeni bir sesin gelişi, köpüklü süt gibi hafif ve tatlı.

"Canlarım."

Arkamı dönüyorum ve annemin mutfak kapısına yaslanmış bizi izlediğini görüyorum. Beyaz bornozunun içinde bir meleğre benziyor, tüllü kumaş narin ve ince. Bacaklarının dış hatlarını görebiliyorum ve

Kalçaları; pencerelerden geçerken karnının hafifçe eğimi, ışık parlıyor.

"İkiniz de çok büyümüşsünüz," diyor, pencereleri açıp içeri esinti girmesini sağladıktan sonra masaya doğru ilerliyor ve Margaret'in yanına oturuyor. Başını ellerinin arasına alıyor, saçları kalın kahverengi bukleler halinde omuzlarına dökülüyor ve her zaman orada duran boyanın kurumuş kalıntıları cübbesinin kolunun arkasından görünüyor: kraliyet mavisi, zümrüt yeşili ve kan kırmızısı. Hiç gitmeyen doğum lekelerinden oluşan bir gökkuşağı. "Keşke sonsuza dek bebeklerim olarak kalabilseniz."

Elini Margaret'in yanağına koyuyor, başparmağının tersiyle tenini ovuyor ve gülümseyerek rüya gibi bir şaşkınlıkla bize bakıyor. Sanki gerçek olduğumuza inanamıyormuş gibi.

"Ona isim koydun mu?" diye soruyor, Margaret'in bebeğini işaret ediyor, parmakları dalgın dalgın saçlarını karıştırıyor.

"Ellie," diyor Margaret başını eğerek. "Eloise gibi."

Annem hareketsiz, sessiz, parmakları saç tellerine takılı.

"Eloise," diye tekrarlıyor.

Sonra Margaret gülümsüyor, başını sallıyor ve sessizlik yine onun ninnisiyle bozuluyor - "*Ve eğer o alaycı kuş ötmezse, annem sana bir elmas yüzük alacak*"- ardından annemin kahkahası patlıyor, tiz ve kırılgan, cam kırıkları gibi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞİMDİ

Arabama atlayıp şehir merkezine gidiyorum ve Chippewa Meydanı'nda bir park yerine süzülüyorum. Mart ayının ilk günlerinde hava berrak ve temizdi ve nöbet başlayana kadar yönsüz bir şekilde dolaşmaya karar verdim, güzel kokulu açelya bahçelerinin ve hepimize tepeden bakan General James Oglethorpe'un kararmış pirinç heykelinin yanından geçtim. Meydanlarda yürümek bana her zaman bir huzur, bir sakinlik hissi verir ki bu gece buna ihtiyacım olacağını biliyorum. Sonunda kendimi Abercorn'da, Colonial Park Mezarlığı'nın eteklerinde, tepesinde o büyük bronz kuşun bulunduğu dev taş kemere bakarken buluyorum.

Bu mezarlıkta on binden fazla mezar taşı var, *The Grit*'teki ilk günümde öğrendiğim gereksiz bir bilgi. Sol tarafa bakıyorum - ofisim, eski ofisim, sadece birkaç blok kuzeyde, nehre daha yakın. Eskiden her gün görebiliyordum: Savannah Nehri, ben masamda oturup makalelerimi yazarken o muhteşem tavandan tabana pencerelerden uzaklara doğru kıvrılıyordu.

"Hayaletlere inanır mısın?"

Tur rehberim ve akıl hocam Kasey'e baktığımı hatırlıyorum. O da benden iki yaş büyük bir yaşam tarzı muhabiriydi ve ilk iş günümde beni ön kapıda karşılamakla görevlendirilmişti. O gün onunla ilgili her şeyin mükemmel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, hayalimin gerçeküstücülüğü her şeyi sıcak, beyaz bir ışıltıya boyuyordu: sarı lüle bukleleri ve pençe tırnaklarının ofisteki kahve makinesinden dağıtılan latte ile dolu cam kahve kupasına vuruş şekli. Ona ayak uydurmaya çalıştım.

Bana resmi bir tur attırırken topukları restore edilmiş parke zeminde tıkırdıyordu.

"Pardon, ne dedin?"

"Hayaletler," diye tekrarladı. "Savannah'nın perili olduğu söylenir. Aslında Amerika'nın en perili şehri. Bu binanın bile bir ya da iki hayalet hikâyesi var."

Etrafıma bakındım, modern ofis perili bir evin tam tersi gibi görünüyordu.

"Bazen insanlar, gece en son çıkan kişi olduklarında omurgalarından aşağı soğuk bir ürperti hissettiklerini söylüyorlar."

"Oh." Güldüm, şaka yapıp yapmadığından emin değildim. İfadesine bakılırsa şaka yapmıyordu. "Hayır, aslında. Anladığımı sanmıyorum."

Ve bu bir bakıma gerçektir. Hayaletlere inanmazdım -en azından geleneksel olanlara, filmlerde gösterilenlere- ama annem bize başka, açıklaması daha zor bir şey hakkında hikayeler anlatırdı. Parmağınızı asla koyamadığınız tüm o küçük deneyimlerin - ensenizde bir gıdıklanma, bir şeyi unuttuğunuza dair rahatsız edici bir his, yeni bir yeri ziyaret ettiğinizde alevlenen o ürpertici déjà vu hissi - size bir mesaj göndermeye çalışan başka ruhlar olduğunu söylerdi. Canlı ya da ölü, fark etmezdi. Sadece diğer ruhlar. Tam olarak *perili* olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece nazikçe hatırlatıldı. Hatırlanması gereken bir şey olduğuna dair huzurlu bir dürtükleme. Önemli bir şey. Margaret ve ben bazen bunu denerdik, gözlerimizi kapatıp birbirimizi geceleri diğerinin yatak odasına gizlice girmeye ya da mutfak kilerinden bir kurabiye almaya ikna etmeye çalışırdık.

Düşüncelerimin onun elini bir ruh çağırma tahtası gibi yönlendirdiğini hayal ederdim; küçük bedeni görünmez bir ip tarafından evin içinde çekiliyordu ve diğer ucunda ben hafifçe çekiyordum. Hiç işe yaramadı.

"Birazdan olacak." Kasey sırtıttı. "Şu pencerenin dışında Colonial Park Mezarlığı var. On binden fazla mezar taşına ev sahipliği yapıyor, ama en ürkütücü kısmı bu bile değil. Oglethorpe'a gitmek için yürüdüğün Abercorn Caddesi'ni biliyor musun?"

Başımı salladım, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve parmak uçlarımın o tanıdık deri parçasının üzerinde durmasına izin verdim.

"Kapısı olmasa da teknik olarak orası da mezarlığın bir parçası. Kaldırımın, caddenin altında gömülü cesetler var - *yüzlerce* ceset - insanlar her gün üzerinden geçiyor."

İşe gidiş gelişlerimi hatırlayarak tekrar pencereden dışarı baktım. O kaldırımlarda yürürken. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

"Sanat departmanı şurada," diye devam etti, konu o kadar ani değişmişti ki biraz kırbaçlandığımı hissettim. Dev Mac bilgisayarları ve grafik tasarımcıları barındıran bir grup masaya baktım. Bana uysalca el salladılar; ben de onlara el salladım. "Ofisin bu tarafında editör ekibimiz var - tabii ki siz de dahilsiniz!"

Masama bakıp tanışacağım tüm insanları ve keşfedeceğim dünyaları hayal ettiğimi hatırlıyorum. Anlatacağım tüm hikayeleri hayal ediyordum; en kaliteli kuş bıçaklarının nerede bulunabileceği ya da Doğu Kıyısı'na deniz ürünleri tedarik eden Louisiana'lı karidesçi bir aile hakkında uzun bir yazı gibi, bazılarına çok tanıdık ama diğerlerine çok yabancı olan bir yaşam tarzını mükemmel bir şekilde özetleyen hikayeler. Bir kerevit étouffé'sinin nasıl yapılacağına ya da bir masanın doğru şekilde nasıl kurulacağına dair talimatlar; country müziğin evrimi ve mükemmel ekşi bir domates turtasının iyi saklanan sırrı.

Ofis gerçekten harikaydı. Olmasını umduğum her şey vardı. Bana göre ismi bile mükemmeldi -*The Grit*- *çünkü* çok doğru bir çift anlamı vardı. Elbette karides ve irmiğe, o kremi, çökmekte olan, hoşgörülü Güney zımbasına bir selam vardı. Ama bir de diğer isim vardı, *grit*, dişlerin arasından tıslar gibi çıkan. Bana kamış çiftçilerini, balıkçıları ve sıcak yaz güneşinde çalışmayı hatırlatan kirli bir kararlılık türü; boynunuzdaki güneş yanığının acısı ve nasırlı eller ve eve gitmeden önce tırnaklarınızın altındaki kiri kazmak ve elinizde tatlı bir çay ile klimanın önünde oturmak. Ayakkabınızdaki bir çakıl taşı ya da topuğunuza sürtünen bir çıkartma; bir istiridyeyi açıp bütün olarak yuttuktan sonra dilinizi kaplayan kum kalıntıları.

Bu iki tamamen farklı şeyin tek bir mükemmel kelimede zahmetsizce harmanlanmasıydı. Bir çeşit çelişki. Ama mantıklı bir çelişki.

Dürüst olmak gerekirse, bana kendimi hatırlattı.

Şimdi Lafayette'e doğru yürümeye karar veriyorum, kendimle o anı arasına biraz mesafe koyuyorum. Artık eski ofisime bir blok bile yaklaşmıyorum. O zamanlar bilmiyordum ama *The Grit*'teki kariyerim daha başlamadan bitmişti. Yaptığım seçimlerden pişman olduğumu söylemek zor, çünkü pişman değilim. Ama burada, eski hayatımın başladığı yerden sadece birkaç adım uzaktayken, her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmemek elde değil.

Ne kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldım.

Meydanın eteklerine yaklaşıyorum ve kararan gün ışığında belli belirsiz bir pırıltı fark ediyorum: ellerinde çay mumları tutan küçük bir kalabalık toplanmaya başlamış bile ve bana yaz mevsimindeki ateş böceklerini hatırlatıyorlar, ağaçlardaki İspanyol yosunlarının arasında titreyişlerini. Diğerleri ellerinde çiçekler, onları içeriden aydınlatılmış yeşil bir çeşmeye nazıkçe yerleştiriyorlar. Birisi tüm bunların ortasına Mason'ın bir resmini yerleştirmiş, zümrüt gözleri büyük ve kırpışmıyor.

"Bayan Drake."

İsmimi duyunca dönüp bakıyorum, kimi bulacağımı zaten biliyorum. Dedektif Dozier arkamdan geliyor, iki kalın başparmağını kemerinin halkalarına geçirmiş. Geçen yılın Mart ayında onun göz korkutucu bir figür olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum; uzun boylu ve kaslı, erkeklerin sadece diğer erkeklere yapabileceklerini kanıtlamak için uzattıklarını hayal ettiğim kalın saplı bıyıklardan birine sahip.

"Dedektif." Bana yaklaşırken ona doğru başımı sallıyorum. Tokalaşmak için elini kaldırma zahmetine girmiyor, ben de tokalaşmaya başlamıyorum.

"Bu gece burada birkaç yeraltı adamımız olacağını bilmenizi istedim," diyor ve meydana göz gezdiriyor. Birkaç kişi daha içeri süzölmüş, sessizce fiskiyeye doğru ilerliyor. "Kalabalığı izliyorum."

"Teşekkür ederim."

Dedektife bakıyorum, grubu taramak için başını çevirirken boynundaki tendonlar geriliyor. Bu adam eskiden beni korkuturdu; öylece durması, havada asılı kalması, kol yerine kullandığı ağır uzuvlarının yanında ölü gibi durması; gözlerini kırpmadan bakması ya da duygusuzca konuşması, bu yüzden aklımdan ne geçtiğini asla bilemezsiniz. Ama zamanla, ne zaman birlikte olsak, yavaş yavaş ölümcül bir lidokain iğnesi gibi, belli bir uyuşukluk çökmeye başladı

damarlarıma yayılıyor. Şimdi ona bakıyorum ve artık korku, umut, minnettarlık ya da öfke hissetmiyorum. Sadece hissediyorum... hiçbir şey. Hiçbir şey.

Belki de onun başarısızlığını çok kez izlediğim içindir.

"Düşüncesizce bir şey yapmamanızı tavsiye ederim," diyor şimdi bana, gözleri hâlâ kalabalıkta. Sonra boynunu yavaşça bükerek tekrar bana bakmaya başlıyor ve bana karakolda beni sorguladığı zamanları hatırlatıyor. Beni tekrar tekrar sorguya çekti. Aynı soruları biraz farklı şekillerde sorarak; çatlaklar için dış görünüşümü incelerken ifademi tekrar ettirerek.

"Ne demek istiyorsun?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

Sorumu duymazdan gelerek bir süre daha bana bakıyor. "Dün geceki performansını duydum."

Performans.

"Birazdan sana birkaç isim vereceğim," diyorum, ama konuyu bu yüzden açmadığını biliyorum. "Bu liste diğerlerinden daha uzun. Elemek biraz zaman alacak."

"Bayan Drake, samanlıkta iğne arıyorsunuz. Biz bunun üzerinde çalışıyoruz. Bırakın da işimizi yapalım."

"Size gönderirsem isimleri inceler misiniz?"

"Onlara bakacağız," diyor. "Ama daha önce de birçok kez söylediğim gibi, bu bizim için zaman kaybı. Kaynakları başka bir açıdan çalışmaktan uzaklaştırıyor olabilirsiniz. Ve eminim bunu istemezsiniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyorum. "Başka bir bakış açınız *var* mı? Eğer varsa, duymak isterim."

Sessiz ama çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyorum. Cevap vermiyor, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Gözleri benimkilerden uzaklaşıp omzumun üzerinden arkamda toplanan ve giderek büyüyen kalabalığa kayıyor. Sonra başparmaklarını kemer halkalarına geri sokarak nefes veriyor.

"Kocan burada," diyor sonunda, arkasını dönüp bir ağaç kümesine doğru yürürken. "Bana ihtiyacın olursa ben arkada olacağım."

ONUNCU BÖLÜM

Ben'de ilk fark ettiğim şey evlilik yüzüğü. Parmağına tam oturmuş, insan içine çıktığımızda her zaman olduğu gibi. Daha önce kapıma geldiğinde orada değildi. Biliyorum çünkü kontrol ettim.

Şimdi bana doğru yürüyor, kollarını uzatıyor ve burnunu yakama gömüp bana sarılıyor. Boynumdaki diğer halkasının göğsümün derinliklerine doğru itildiğini hissedebiliyorum ve o tanıdık kokuları içime çekiyorum: kolonyasını yakından, gargarasının nanesini, her zaman çok ağır bir elle sürdüğü tıraş losyonunun baharatlı karanfilini. Ama benim asıl aradığım başka bir şey, farklı bir şey.

Ondan izler arıyorum.

"Ailen burada mı?" Ben geri çekilirken soruyor. Kalabalığın içinde bir yerlerde gizlenmiş yüzlerini aramak için meydanın etrafına bakmasını izliyorum ama başımı sallıyorum.

"Hayır, gelemediler."

Gerçek değil aslında. Ama tam olarak yalan da sayılmaz. "Hadi başlayalım o zaman. Zamanı gelmişti."

Başımı sallayıp tekrar fiskiyeye bakıyorum. Güneş ağaçların altında batmış ve su parlıyor gibi görünüyor, erimiş gümüş gibi metal dudağın üzerinden damlıyor. Bana ailemin arka bahçesindeki bataklığı hatırlatıyor; ay ışığının onu pürüzsüz bir cam gibi parlatması.

Titriyorum, havadaki ani soğuktan mı yoksa anıların telaşından mı, emin olamıyorum.

Ben elimi tutuyor ve yavaşça ön tarafa doğru yürüyoruz. İnsanlar kenara çekiliyor, yer açıyor -çok fazla yer açıyor- sanki bir tür aura yayıyoruz, diğer her şeyi uzaklaştıran manyetik bir alan. Baş tarafa ulaştığımızda

arkamı dönüyorum. Tıpkı dün gece o salonda sahnede dururken olduğu gibi, gözlerin bakışlarını tenimde hissediyorum.

Ben onları incelerken onlar da beni inceliyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor Ben, sesi minnettarlık ve kederin mükemmel girdabında. "Hepinizin bildiği gibi, bu gece Mason'ımızın kaçırılmasının üzerinden bir yıl geçti."

Kalabalık artık oldukça büyümüştür. Çemberin dışında kalanlar var; meraklı turistler ya da fazla yaklaşamayacak kadar rahatsız insanlar olabilir. Birkaç yüzü tanıyorum; eski iş arkadaşları, komşular. Mason'ın kreş öğretmeni en önde, gözleri yaşlı. Çoğu insanın elinde mumlar ya da cep telefonları, havada dans eden küçük ışık noktaları var ve genç bir kızın bilinçsizce çeşmeye doğru yürüdüğünü ve bir tür kurban töreni gibi yere doldurulmuş bir dinozor koyduğunu izliyorum.

"Şimdi bir dakikalık saygı duruşunda bulunacağız," diye devam etti Ben başını eğerek. "Bu zamanı Mason'ı dualarınızda yüceltmek için kullanmanızı rica ediyoruz. Umuyoruz ki her neredeyse sevildiğini biliyordur ve yakında bize geri dönecektir."

Birkaç burnun çekildiğini duyuyorum; hıçkırıklarını bastırmaya çalışan duygusalların boğuk boğuk sesleri. Herkesin gözü yerde ama benimki dümdüz ileriye bakıyor. Bu kalabalığı ezberlemek istiyorum. Kimin öne çıktığını görmek istiyorum - belki beklenmedik bir yüz, ya da yerinde görünmeyen tamamen yabancı biri. Arkada bir hareket görüyorum, kırmızı bir şey, ve bir anlığına görebilmek için zorladığımda, gözlerim tam olarak arkadan beni izleyen Dedektif Dozier'in gözlerine takılıyor. Gözleri bir uyarı gibi kafatasımın içine gömülüyor.

★ ★ ★

Nöbet bittikten sonra hava kararıyor, meydanın ortası çiçeklerle, eriyen mumlarla ve biz ayrılır ayrılmaz çöp toplayıcıları tarafından kapılacak minik oyuncaklarla dolup taşıyor. Hâlâ eve gitmeye hazır değilim, evimin sessizliğiyle ve bir başka uzun, yalnız geceyle yüzleşmeye hazır değilim, bu yüzden meydanda biraz daha kalıyorum, çeşmeye bakan ferforje bankta oturuyorum.

"Isabelle?"

Adımın sesiyle yana dönüyorum ve geçmişimden tanıdık gelen yüzü görüyorum. Onu görmeyeli yıllar olmuş olsa da çoğunlukla aynı görünüyor, uzun, lüle lüle bukleleri şimdi omuzlarına dökülmüş, eskiden sarı olan renkleri şimdi daha doğal, yanık kahverengiye dönmüş.

"Hey, Kasey."

"Aman Tanrım," diyor, beni görünce gözleri irileşiyor ama hemen toparlanıyor. "Nasılsın?"

Bazen kendimi beni tanıyan insanların gözünden görmek çok garip. Aynada dönüşümüm yavaş yavaş gerçekleşiyor - yavaş yavaş açlıktan ölmek ya da çürüyen bir beden gibi her gün soluyorum - ama *onlar için* bunun şokunu bir anda görebiliyorum, yüzüme inen hızlı bir tokat gibi.

"Ah, bilirsin." Gülümsüyorum, gerçek bir cevap verme zahmetine girmiyorum.

Yüz ifadesi tekrar değişiyor, sanki aniden kim olduğumu, neler yaşadığımı hatırlamış gibi. Bir kez daha deniyor, başını eğiyor ve sesini fısıltıya düşürerek yanıma oturuyor, eli dizimde.

"Nasılsın?"

Bu jest beklenmedikti, beni hazırlıksız yakaladı. Önce eline, sonra tekrar yüzüne baktım.

"Sanırım beklenebileceği kadar iyi."

"Hepimiz seni özlüyoruz," diyor sonunda. "Hem de çok."

Yüzümü buruşturmamak için yanağımı ısıırıyorum çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum. Hepsinin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum.

"Yedi yıl oldu," diyorum onun yerine, yüzümü ona dönerek. "Eminim hayatına devam etmişsindir."

"Tanrım, o kadar uzun mu?" diye soruyor. "Zaman uçup gidiyor, değil mi?" "Kesinlikle öyle."

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor, sesi canlanarak. "Ben de tam ekipten bazılarıyla tanışmak için Sky High'a gidiyordum."

Dudaklarımı ısıırıyorum, ofiste geç saatlere kadar çalıştıktan sonra herkesin gittiği o restoranı hatırlıyorum. Kasey'yle son kez birlikte olduğumuzdan beri oraya adımımı atmamıştım, *Grit'in* yıllık Noel partisinde, işime başlayalı sadece iki ay olmuştu.

"Bu gece değil," diyorum gülümseyerek. "Yine de teşekkürler."

"Tamam," diyor yavaşça ayağa kalkarak. Bana bakıyor, yüzünde acıma ve endişe karışımı bir ifade var. "Fikrini değıştirirsen bana haber ver. Bu açık bir davet."

Ellerini paltosunun ceplerine sokarak uzaklaşmasını izliyorum. Meydanın kenarına ulaştığında, sanki geri dönüp dönmemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi durmasını izliyorum.

Sonunda gözleri karanlıkta benimkileri buluyor.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Yardım istemekte sorun yok."

Sesindeki bir şey bana bunu çok uzun zamandır söylemek istediğini hissettiriyor. Sanki bunu düşünmüş, zihninde evirip çevirmiş, ancak cesaretini kaybedip başka, uzak bir zaman için dosyalamış gibi. Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum, bu yüzden onun yerine başımı sallıyorum ve bana tekrar gülümsemesini izliyorum, üzgün ve teslim olmuş bir şey, arkasını dönmeden önce, topukları hala cadde boyunca ilerlerken tıkırdıyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Havada soğuk bir ürperti var, ayağa kalkıp caddenin karşısındaki katedrale doğru yürümeme neden olan keskin bir ısırtık, meydanın hemen ötesinde, yıldızlara doğru uzanan ikiz sivri kemerleri olan yüksek bir bazilika. Hiçbir zaman dindar olmadım -hatta şimdi daha da az- ama şu anda gitmek için iyi bir yer gibi görünüyor. Oturup düşünmek için iyi bir yer. Bir plan yapmak için.

İçerisi neredeyse boş, birkaç kişi oturuyor, dua ediyor ya da boyunlarını tavana doğru uzatmış koridorlarda dolaşıyor. Arka tarafa oturduğumda etrafımdaki ayak seslerinin yankısını duyabiliyorum, eski ahşap sıra ağırlığım karşısında inliyor.

Sonra nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Kasey'i ilk kez ofiste dolaştırırken gözlerimin cam gibi ve parlak olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Masamın üzerinde duran eşyaları -benim masamı- ve parlak altın isim levhasına kazınmış ismim ISABELLE RHETT: LIFESTYLE REPORTER'ı inceliyordum.

"Ve işte," demişti, turunun zirvesine ulaştığımızda bir ofis kapısını büyük bir kabadayılıkla açarak, "tüm bunlar için teşekkür etmemiz gereken adam."

Kendimi tanıtmak için başımı yazı işleri müdürünün ofisine sokmuştum ki yüzümdeki kan birden çekildi.

Bu oydu.

Önümde, bardaki adam dev bir maun masanın arkasında oturuyordu. Bana gülümsedi, şakacı bir sırıtış, sanki bir tür yarışma programında büyük açılmış gibi, sadece kazanıp kazanmadığımı anlayamadım.

"Hoş geldin, Isabelle."

Yanaklarımda bir yanma hissediyordum, yüzümün hızla koyu bir kıızıla dönüştüğünü biliyordum, tıpkı o gece suda çarpışmamızdan sonra olduğu gibi. Bir an için nasıl konuşacağımı unuttum. Sesimi kaybetmişim - boğazımın derinliklerinde bir yerde bayat bir ekmek parçası gibi sıkışıp kalmıştı- oysa *onun* sesi pürüzsüz ve tanıdıktı, dökülmüş şarap gibi dudaklarından kolayca akıyordu.

"Merhaba," diyebildim sonunda. Masasının üzerindeki isim levhasına baktığımı hatırlıyorum, altın kabartmalı ismi -BENJAMIN DRAKE-. Bunun genel yayın yönetmeninin adı olduğunu biliyordum elbette; her künyenin en üstünde yazardı. Ama o kendini *Ben* olarak tanıtmıştı. Dünyadaki en yaygın isim. Daha önce hiç fotoğrafını görmemiştim ve tabii ki genel yayın yönetmeniyle giriş seviyesi bir pozisyon için mülakat yapmamıştım. Sesini tanımam mümkün değildi. "Bu fırsat için çok teşekkür ederim."

"Elbette." Gülümsedi. Masasının üzerinde kavuşturduğu ellerine baktım; parmağındaki altın alyansa. Eldiven taktığında göremediğim alyansına. "Kasey, bize bir saniye izin verersen."

Kasey yanımda gülümsedi, kapıdan içeri süzüldü ve bir klik sesiyle kapıyı kapattı. Yalnız kaldığımızda, o gece bir anda gözümün önünden geçti: bedenlerimiz birbirine yaklaşmış, saatlerce konuşuyormuşuz gibi geliyordu. Ona *The Grit'te* yazar olduğumu söylediğimde yüzünde beliren ifade ve benim onun etkilendiğini varsaymam. Ama bu doğru ifade değildi, sonunda anladım. Belki de şoktu. Bir Cuma akşamının büyük bir kısmını sadece yeni iş arkadaşıyla değil, yeni çalışanıyla da sohbet ederek geçirdiğinin farkına varmıştı. Yirmi beş yaşında bir astıyla.

Ve sonra, tabii ki, o öpücük vardı. Kendimi parmak uçlarımda yukarı itip eğilmem; banyoya gitmeden önce yanağını avuçlamam; geri döndüğümde gitmiş olduğunu fark etmem. Eve tek başıma, utanmış, kafam karışmış ve biraz da kafam güzel bir şekilde yürürken, geceyi zihnimde tekrar tekrar yaşadım, kaçırdığım bir işareti ya da gözden kaçan bir işareti bulmaya çalıştım.

"Bu arada, bayıldım."

Gözlerimi kırptırdım, kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Bana bakıyor, benimle *konuşuyordu ama yine de* tek düşünebildiğim o öpücüktü. Elbette, şu anda bu konuyu açmıyordu... değil mi?

"Özür dilerim?"

"Makaleniz," diye açıkladı. "Başvurunuza eklediğiniz makale. Hepsini okudum."

"Oh," diye nefes verdim. "Oh, doğru. Teşekkür ederim."

The Grit'e başvurmak için daha önce yayınlanmış yazılardan oluşan yüklü bir portföy gerekiyordu, ancak üniversiteyi bitireli henüz birkaç yıl olduğu için paylaşacak pek bir şeyim yoktu. Bunun yerine, Beaufort limanında normalden daha uzun süredir görülen bir yunus hakkında kendi yazdığım bir hikayeyi ekledim; sırt yüzgecindeki küçük ısıruk izinden aynı yunus olduğu anlaşılıyordu. Günlerdir orada ne yaptığını, daireler çizerek yüzdüğünü bilmek istiyordum; bu yüzden marinadaki görevliye sordum.

"Yas tutuyor," demişti bana.

"Neyin yasını tutuyor?"

"Baldırı."

Elimde not defteriyle kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım, çünkü yaşlı adam omzuna yağlı bir havlu attı ve konuşmaya devam etti.

"Yunuslar karmaşık yaratıklardır, tatlım. Senin ve benim gibi duyguları vardır. Şuradaki birkaç hafta önce yeni doğmuş bir yavrusunu kaybetti. Eğer yakından bakarsan, onu ittiğini görebilirsin."

"Neyi itip kakıyorsun?"

"Buzağısı," dedi tekrar. "Onun bebeği."

O zaman gözlerimi kısarak baktığımı, güneşin parıltısına karşı gözlerimi zorladığımı hatırlıyorum. Ve o haklıydı: Uzakta sadece bir yunus yoktu, iki tane vardı. Biri canlıydı, çok daha küçük olan diğeri ise ölüydü.

"Bunu daha ne kadar yapacak?"

O anda tuhaf bir duygu karışımı hissettim: sempati, evet, ama aynı zamanda ölü bebeğinin cesedini iten, şişmiş ve bir tür korkunç havuz şamandırası gibi sallanan bu hayvandan tikslenme duygusu. Bu bana yakın zamanda haberlerde gördüğüm, ölü doğan bebeğini sebzelerin arasında dondurucuda saklayan bir anneyle ilgili hikayeyi hatırlattı.

"Ne kadar sürerse," diye cevap verdi. "Yas tutmak ne kadar sürerse."

"Bu yas tutmak için garip bir yol gibi görünüyor."

"Kederle ilgili hiçbir şey mantıklı değil." Başını iki yana salladı. "Hiçbiri için değil bize."

Daha sonra yaptığım görüşmelerde buzağının nasıl öldüğünü kimsenin bilmediğini öğrendim.

öldüğünü söylediler. Bazen doğum sırasında, bazen de hemen sonrasında gerçekleştiğini açıkladılar. Bazen de erkek yunuslar, kendi cinsel ihtiyaçları için anneyi serbest bırakmak amacıyla yavruyu öldüresiye dövdükleri, buzağı fırlatma adı verilen bir davranışta bulunurlar; ancak bu ayrıntıyı atladım. Anlatmak istediğim hikaye bu değildi.

Ama yine de, tüm bunlarda büyüleyici derecede ürkütücü bir şey vardı. Çok güzel ve sakin olan bu yaratıkların karanlık bir tarafı vardı. Vahşi bir yan.

"Affedersiniz."

Şimdi koluma bir dokunuş hissediyorum ve sıçramama neden oluyor. Boynum sarsılıyor ve gözlerim arkamda duran yaşlı bir kadınla karşılaşılıyor, kösele gibi uzanmış kolu omzumun üzerinde duruyor.

"Katedral beş dakika içinde kapanıyor."

"Ah," diyorum, kalbimin atışları yavaşlamaya başlıyor. Etrafıma bakıyorum ve buranın tamamen boş olduğunu fark ediyorum. Koridorlarda gezinen insanlar çoktan gitmişlerdi ve ben hâlâ burada, habersizce oturuyordum. Tamamen yalnız. "Özür dilerim... saat kaç? Sadece oturacak bir yer arıyordum-"

"Sorun değil," diyor, gözleri yorgun ama nazik. Yüzümdeki panikle karışık şaşkınlığı görüyor olmalı - ne kadar zaman geçtiğine dair bir işaret ararcasına etrafıma bakıyorum - çünkü elini koluma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Pazartesi geceleri toplanan bir grup var, eğer ilgilenirsen."

"Bir grup mu?"

"Yas danışmanlığı," diyor. "Arka tarafta. Servis kapısının dışında bir tabela göreceksiniz."

"Oh, hayır-" Başlıyorum, çantama uzanıyorum. Ama birden Kasey'nin gözlerinin karanlıkta benimkileri bulduğunu hatırlıyorum. Sesi, nazik ve alçak.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Yardım istemekte sorun yok."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyor kadın, tereddüt ettiğimi hissederek göz kırpmıyor. "Sadece oturabilirsin."

Eşyalarımı toplayıp gecenin sert havasına geri dönüyorum ve binanın yanından dolaşıyorum. Meydan şimdi ürkütücü bir şekilde boş, henüz rüzgârla sönmemiş mumların zayıf titreşimi dışında hareketsiz ve kilisenin arkasına ulaştığımda açık bir servis kapısı buluyorum, ucuz floresan ışığı kaldırıma sızıyor.

Kafamı içeri sokuyorum, acı kahve kokusu duyularımı iğneliyor. "Hoş geldiniz."

Yana dönüp önümdeki kadına bakıyorum. Genç görünüyor, yirmili yaşlarının sonunda, zeytin rengi teni ve yanlardan geriye doğru tutturulmuş parlak kahverengi saçları var. Gözleri iri, neredeyse kudretli ve gülümsediğinde yanaklarında iki gamze beliriyor, yaraya benzeyen yarıklar yara izi bırakacak kadar derin.

"Ben Valerie," diyor elini uzatarak. Bir saniye sürüyor ama yavaş yavaş ifadesi değişiyor, gülümsemesi solarken gamzeleri kayboluyor.

Beni tanıdı. Tabii ki tanır.

"Isabelle," diyorum, tanıtılmaya ihtiyacım olmasa da.

Odanın içine biraz daha bakıyorum, daire şeklinde dizilmiş metal sandalyeleri ve arkaya kurulmuş katlanır masayı fark ediyorum. Kahve sürahileri, sıra sıra hamur işleri, böyle bir yerde bulmayı bekleyeceğiniz klişeleşmiş üzücü şeylerin hepsi var.

"Mumları gördüm," diyor kadın, açık kapıyı işaret ederek. "Dışarısı çok güzel görünüyordu."

"Teşekkür ederim."

"Bu gece bize katılacak mısınız?"

Tereddüt ediyorum, sandalyelere dönüp bakıyorum ama tek görebildiğim o oditoryumdaki sandalyeler. Tüm o parlayan gözler, bakıyorlar. Yargılıyorlar.

"Hayır," diyorum sonunda, başımı sallayarak. "Sadece merak ettim, sanırım."

Kadın gülümsüyor, gözlerinde bilmiş bir bakış var. Ağzını açıp tekrar konuşmaya hazırlanırken arkamdan gelen bir sesle sözümüz kesiliyor. Etrafımda dönüyorum, gözlerim açık kapıdan içeri giren yaşlı bir beyefendiye takılıyor. Bizi böldüğü için özür diliyor gibi görünüyor, sandalyelere doğru yürüyüp oturmadan önce uysalca eliyle işaret ediyor. Sigara dumanı kokusu, kahverengi likörün hastalıklı tatlı kokusuyla karışarak arkasından yaklaşıyor.

"Özür dilerim," diyorum, nedeninden emin olmasam da aniden utandığımı hissederek. Belki de sadece burada, bu savunmasız yerde ortaya çıktığım için. "Gitsem iyi olacak."

"İstediğiniz zaman bize katılabilirsiniz," diyor kadın. "Her Pazartesi buradayız. Saat sekizde."

Gülümseyip başımı sallıyorum, dışarı çıkıp arabama doğru yürümeden önce minnettar bir şekilde el sallıyorum. Elimi çantamın içine sokmuş, anahtarlarımı arıyordum ki parmaklarım ince ve sert bir şeye dolandı, bir not kağıdına. Bir kartvizit. Çıkartıyorum, parmak uçlarım kalın, siyah kâğıt üzerine kabartılmış ismin üzerinde geziniyor.

Waylon Spencer.

Birden uçaktaki o adamı hatırladım. Daha dündü, bana bakışı ve yardım teklif edişi. O zaman biraz iğrenç hissetmiştim. -fırsat bu fırsat, tam da konferansın hemen ardından- ama sözleri şu anda kulağımda yüksek sesle çınlıyor, cazip bir çekim.

"Bir podcast ile tüm bu insanlarla konuşmak zorunda kalmazsınız. En azından doğrudan. Sadece benimle konuşmak zorunda kalacaksınız."

Arabama doğru yürümeye devam ediyorum, aklım hayatımda her hareketimi incelemeyi kendine görev edinmiş tüm insanlarda: Ben, Dedektif Dozier. Şimdi isimleri yemek masamın üzerinde duran izleyicilerin yargılayan gözleri benimle daha da alay ediyor.

Güzel olurdu, sanırım. Tüm bu insanları masumiyetime, acıma ikna etmek zorunda kalmamak. Sadece birini ikna etmek zorunda olmak.

Waylon'un kartvizitine bakıp bilgilerini tarıyorum. Sonra iki kere düşünmeme fırsat vermeden telefonumu cebimden çıkartıyorum ve Gelen Kutuma gidip yeni bir e-posta açarak yazmaya başlıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

SONRA

Hava bugün jelatinimsi bir niteliğe sahip, durgun ve ıslak. Bana bir servis kaşığından damlayan, yoğun ve kalın, çeşitli kırıksıklıklarda biriken ve oraya yerleşen et suyunu hatırlatıyor. Her şeyi nemli hale getiriyor.

Margaret ve ben dışarıda su kenarındayız, geceliklerimizin ince kumaşı terden tenimize yapışıyor. Çimlerin üzerinde simit gibi oturmuş, ara sıra ağaçların arasından bize doğru gelen küçük rüzgârların tadını çıkarmaya çalışıyoruz. Burası genellikle esintili olur ama şu anda acı verecek kadar durgun, sanki bulutlar bile nefeslerini tutmuş gibi.

"Çay?"

Başımı kaldırıp kız kardeşime bakıyorum, gözlerim üzerimizdeki gökyüzünün ani parlaklığına alışıyor. Bahçe heykellerini yarım daire şeklinde dizmiş, her birinin önüne plastik bir çay fincanı koymuş. Söylemeliyim ki, Margaret ve ben, nemden sıırıslıklam olmuş saçlarımız, kırpılmış ve dağınık saçlarımız ve birbiriyle uyumlu beyaz geceliklerimizle tuhaf bir partiyiz. Boyunlarımız kurdeleler ve dantellerle kaşınıyor. Aramızda iki yaş var ama annem uyurken bile bize uyumlu kıyafetler giydiriyor. Sanki bir set içinde geliyoruz: gerçek boyutlu iç içe geçmiş bebekler.

Kendimi karnımdan açıp Margaret'i rahatça içine yerleştirdiğimi hayal ediyorum. Bazen öyle hissediyorum. Sanki o benim korumam gereken biriymiş gibi. Sanki onsuz bir boşluğum varmış gibi.

Heykellere bakıyorum: ukulele çalan bir kurbağa, kanatları olan bir bebek. Tam karşımda bir kadın var, diğerlerinden daha büyük, ağzı açık ve taştan gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. Sanırım eskiden bir çeşmeydi, ama uzun zamandır bağlanmamıştı. Onun yerine

Ağzından bir çeşit siyah yosun damlıyor. Bakışlarım çenesinden, boynundan aşağı süzülürken onu takip ediyor. Neredeyse ele geçirilmiş gibi görünüyor.

"Hanımefendi?"

Margaret'e dönüp bakıyorum. Elinde bir sürahi tutuyor, gözleri benimle önüme koyduğu fincan ve fincan tabağı arasında gidip geliyor.

"Lütfen," diyorum en iyi İngiliz aksanımla. Fincanı kaldırıyorum ve serçe parmağımı havaya kaldırarak bir gösteri yapıyorum, çünkü bunun onu güldüreceğini biliyorum. Margaret kıkırdıyor, iki eliyle sürahiyi eğiyor. Onun için çok ağır olduğunu söyleyebilirim ve buz ve sıvı fiçiden taşarak çimenlere dökülüyor.

"Özür dilerim," diyor ve sürahiyi tekrar yerine koymadan önce kenarını yalıyor. Nedense bu beni gülümsetiyor. Bunu söyleme şekli, küçük bir yetişkin gibi. Eminim bir yerlerden duymuştur -belki annem telefonda konuşurken ya da bir televizyon programında- tekrarlamadan önce zihninde evirip çeviriyordur.

Her zaman izliyor, her zaman dinliyor. Hayatı her zaman bir sünger gibi emer, sessiz, gözenekli ve ellerimizde şekillenebilir.

"Ayak izlerini gördüm."

Boynum hala tepemde duran Margaret'e doğru kırılıyor, başı meraklı bir kuş gibi yana eğik. Koridordan yatağıma kadar uzanan o silik, çamurlu izleri fark etmemesini umuyordum ama bunu bilmem gerekirdi. Margaret her şeyi fark eder.

"Dışarı çıkıyor musun?" diye soruyor. "Geceleri mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, onun yerine bataklığa doğru bakıyorum, gözlerim rıhtıma vuran suda, bilinçaltımda bir yerlerde dans eden bir anıyı canlandırmaya çalışıyorum. Ulaşamayacağım bir yerde.

"Sanırım," diyorum

sonunda. "Ne iş

yapıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yüzmeye gider misin?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum, gözlerimi kapatarak. "Neden normal uyuyamıyorsun?"

"*Bilmiyorum*, Margaret."

Çıplak bacakları bakır rengi ve pürüzsüz bir şekilde yanıma oturuyor. Terli saçlarından birkaç teli alnına doğru itmesini izliyorum, sonra tekrar bana dönüyor, gözlerinde tüm o sorular dönüyor.

"Olanlar yüzünden mi?"

Bir kâbustan fırlamış gibi, aniden aklıma geliyor: Ben, yakalanmamaya dikkat ederek koridorda sürünüyorum. Babam, koridorda volta atıyor, elleri kahverengi bir sıvı şişesinin etrafında, annem ise beyaz çarşafları kırmızıya boyanmış bir şiltenin üzerinde uzanmış yatıyor.

"Bu konu hakkında konuşmamamız gerekiyor," diyorum. "Bu ev bazen biraz ürkütücü oluyor."

O devasa tepenin zirvesinde dimdik duran eve dönüp bakıyorum. Hayatım boyunca bu evde yaşadım; annemin kucağında yeni doğmuş bir bebekken şimdi sekiz yaşında bağımsız bir çocuk oldum. Ve ben yaşlandıkça, bazı şeyler değişti. *Ben değiştim*. Hepimiz değiştik, gerçekten. Hepimiz farklı bir şeye dönüştük, neredeyse tanınmaz hale geldik, ahşabın kendisi gibi zamanla mutasyona uğradık.

"Evet," diye katılıyorum. "Çok büyük, çok eski. Bir sürü ses var." "Hiç yalnız olmadığımızı hissettin mi?"

Ön tarafa çakılmış plaketi ve burayı evi olarak gören diğer tüm insanları düşünüyorum. Kendi akılları varmış gibi görünen heykelleri ve burada ölen askerleri, cesetleri muhtemelen mülkün etrafına dağılmış, döşeme tahtalarının altına gömülmüş kemik yığınlarını

"Sadece ben varım. Etrafta dolaşıyorum," diyorum, çünkü ona bunu benim de hissettiğimi söylemeye dilim varmıyor: tam olarak adlandıramadığım, dünya dışı bir şeyin eşlik etmesi. Bizi uyarmaya, korkutmaya çalışan bir şeyin ya da *birinin* sürekli var olan aurası. Kendimi burada böcek öldürmeye bile ikna edemiyorum. Babamı ne zaman rulo yapılmış bir gazeteyle bir böceğe vururken ya da parmaklarının arasında bir kene patlatırken izlesem, içgüdüsel olarak irkiliyorum ve her birinin sadece ceset sayısına eklendiğini bilerek küçük bir dua ediyorum. Buranın terazisi ölüm yönünde daha da ağır basıyor.

Margaret'e doğru dönüyorum ama artık bana bakmıyor. Suya bakıyor ve omurgasının boynunun arkasından çıkıntı yaptığını görebiliyorum, derinin altında sürünen sıska küçük bir kırkayak.

"Bu konuda endişelenmemeye çalış," diyorum sonunda.

Margaret başını sallıyor, gözleri hala uzaktaki bir şeye odaklanmış durumda ve ben de onun bakışlarını takip ederek arazimizin kenarındaki dev meşe ağacına bakıyorum, parçalanmış kolları doğrudan suyun üzerine sarkıyor ve İspanyol yosunu düğümlenmiş saçlar gibi kabuğuna dolanıyor. Şu anda gelgit var, su yavaşça çekiliyor ve birbirlerinin üzerine tırmanan minik kemancı yengeçlerin tıkırtılarını duyabiliyorum, hareketleri sanki toprak canlıymış, nefes alıyormuş gibi hissettiriyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ŞİMDİ

Dün biraz dinlenmeye çalıştım. Hazırlanmak için.

Öğlen saatlerinde birkaç uyku hapi aldım ve göz kapaklarımın ağırlaşmasına izin vererek koltuğuma gömüldüm. Sonra gözbebeklerimin geriye yuvarlandığını hissettim, kendi derimin içine, damarlarıma bakarken görüşümün üzerine bir kızarıklık damlıyordu. Bir süre zihnimin dolaşmasına izin verdim, ateşli bir rüyanın içinde kayboldum -açık bir pencere, bataklığın o tarih öncesi kokusu- ama hala bilincin eşiğindeydim.

Arada bir yerde, Araf gibi.

Dizüstü bilgisayarına doğru ilerlemeden önce saate bakıyorum ve birkaç e-postayı gözden geçiriyorum - adresimi bulmayı başaran bazı gerçek suç hayranları; birkaç röportaj talebi, çoğu çöp - ve Pazartesi günü okuduğum TrueCrimeCon makalesine geri tıklıyorum. Yeni bir şey olup olmadığını görmek için yorumları yenileyip aşağı kaydırıyorum.

Yani bu kadının geçmişini görmezden mi geleceğiz? Geçmişini mi?

Onu rahat bırakın! O acılı bir anne.

Zavallı çocuk. Burada asıl kurbanın o olduğunu unutmayalım. O daha iyi bir yerde.

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum, farem sonuncusunun üzerinde geziniyor. *O daha iyi bir yerde.* Dün bırakılmış, Mason'ın kaybolduğu günün üzerinden bir yıl geçmiş. Gözlerim kullanıcı adını tarıyor. Genel, rastgele rakamlar ve harflerden oluşan bir karmaşa ve profil resmi olarak varsayılan gri bir silüet. Üzerine tıklamaya çalışıyorum ama beni hiçbir yere götürmüyor.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum: *O daha iyi bir yerde.* Harfler bulanıklaşmaya ve ikiye katlanmaya başlayana kadar gözlerimi ekrana dikip bakıyorum. Kafamı sallayıp URL'yi kopyalayana, Dedektif Dozier'e yeni bir e-posta oluşturup gövdeye bırakana kadar bir saniye boyunca orada kayboluyorum, bakıyorum.

"*Son yorumu okuyun,*" diye yazıyorum. "*IP adresinin izini sürebilir miyiz?*"

E-postayı bir *hışırtyla* kapatıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıp yavaşça nefes veriyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, çantamı alıyorum ve kendimi kapıdan çıkmaya zorluyorum.

Öğle yemeği için sık sık gittiğim ofisin yakınındaki Framboise adlı küçük bir köşe bistroya giriyorum. Bilerek erkenciyim, bu yüzden barda oturup bir bardak Sancerre ve bir güveç Fransız soğan çorbası sipariş ediyorum ama yemek geldiğinde kendimi yemeye veremiyorum. Bunun yerine kaşığımı alıp erimiş peynirin üzerine bastırıyorum ve kahverengi sıvının üstten fışkırıp birikmeye başlamasını izliyorum.

Bana çamurdaki bir ayak izini ve dışarı sızan bataklık suyunu hatırlatıyor.

Kaseye bakıyorum, kendimi bir saniyeliğine akıntıya bırakıyorum. Meydan, sanat okulu öğrencilerinin dersten eve dönüşleri ve genç profesyonellerin happy hour spesiyallerini yakalamak için masalarından kaçışlarıyla canlandıkça sokağın gürültüsünün arttığını duyabiliyorum. Dışarıdan gelen ışıkların uzakta parıldadığını hayal meyal fark ediyorum; turistleri yemeğe götüren at arabalarının takırtısı arnavut kaldırımli yollardan geliyor. Ritmik bir ses, huzur verici. Bir metronomun sabit tıkırtısı ya da bir tırnağın cam bölmeye vurması gibi.

Başımın sallanmaya başladığını hissediyorum, ağırlaşıyor, sanki yavaşça kumla doluyormuş gibi. Sanki yakında boynum onu kendi başına tutamayacakmış gibi. Sanki devrilip kırılacakmış gibi.

Klik-klik-klik-klik.

"Bayan Drake?"

Bir sesin ani yakınlığıyla sarsılıyorum, sanki biri beni saçlarımdan çekmiş gibi başım yukarı fırlıyor. Bir saat için etrafıma bakıyorum ve barın tepesine bakarken nasıl görünmüş olabileceğimi hayal etmeye çalışıyorum, puslu bir sis kim bilir ne kadar zamandır gözlerimi kaplıyor.

Beş saniye, belki. Beş dakika. Bedenim burada ama zihnim başka bir yerde. Çok uzaklarda bir yerde.

"Özür dilerim," diyorum, başımı kaldırıp gözlerimdeki buğuyu gidermek için birkaç kez göz kırpyorum. "Bir an için dalmışım-"

Restoranın loş ışığında yüzünü seçebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor, gözlerim hâlâ bulanık ve onu tanımam biraz zaman alıyor. Bu Waylon - tabii ki öyle, o derin, kadifemsi ses- hemen yanımdaki boş bar taburesinin üzerinde yükseliyor. Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturuyorum. Bar ilk oturduğum zamankinden daha kalabalık; altımda hâlâ el değmemiş çorbam çoktan donmuş.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor. Rahatsız olduğunu söyleyebilirim, sanki anlaştığımız yer ve saatte gelmek yerine özel bir akşam yemeğine izinsiz giriyormuş gibi.

"Tabii ki hayır," diyorum, yanımdaki bar taburesini işaret ederek. Kendini daha küçük göstermek istercesine otururken başını bilinçli bir şekilde eğmeden önce restoranın etrafına göz atmasını izliyorum. "Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sorar, barmeni işaret eder ve buzlu bir viski sipariş eder. "Notunu aldığımda her şeyi bıraktım."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. Pazartesi gecesi ona e-posta gönderdiğimde *ne* önerdiğimden pek emin değildim; sadece yeni ve farklı bir şey denemeye açık olduğumu söyledim. Gerçekten işe yarayabilecek bir şey. Saniyeler içinde yanıt vermişti, sanki bilgisayarının başında oturmuş beni bekliyordu. *Gönder tuşuna* basmamı bekliyordu.

"Savannah güzel bir şehir," diyor, kollarıyla belli belirsiz etrafımızı işaret ederek. Burada olmamızın asıl nedenine dalmadan önce iyi niyetli bir havadan sudan konuşma girişimi olduğunu biliyorum.

"Öyle."

"Hep burada mı yaşadınız?"

"Hayır," diyorum, tereddüt ederek. Gerçekten detaylandırmak istemiyorum ama Waylon hâlâ sessiz, hâlâ bana bakarken, boşluğu doldurmak için konuşmaya devam ediyorum. "Hayır, ben Beaufort, Güney Carolina'danım. Savannah'dan daha küçük olsa da başka bir kıyı şehri. Port Royal Adası."

"Beaufort'ta büyümek nasıl bir şeydi?"

Durup Waylon'a bakıyorum, kuşku göğsümün derinliklerine işliyor. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Waylon kaşlarını kaldırıyor ve kalbimin hızlanmaya başladığını, boğazımda sertçe attığını hissediyorum. Bunu kaç kez yapmış olursam olayım, hikayemi kaç kez anlatmış olursam olayım, bu sefer farklı olduğunu fark ediyorum. Bu, bir yerde bir sahnede durup uzaktaki yabancılara aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmak değil.

Bu sefer kişisel. Hangi soruları sorabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kaçmanın bir yolu yok.

Sonunda viskisinden bir yudum alarak, "Yeterince adil," dedi. "O zaman hemen konuya girelim. Neden bana biraz o geceden bahsetmiyorsun? Nasıl başladığını?"

Eminim bunu zaten biliyordur. Açılış konuşmamı gördü - üstelik her şeyi basit bir Google aramasıyla, arşivlenmiş bir haber yayınında, o korkunç Mart gecesi hakkında yazılmış yüzlerce makaleden birinde bulabilirsiniz. Her şeyi kendi kelimelerimle, senaryosuz olarak duymak istediğini tahmin ediyorum, bu yüzden ona her zaman yaptığım gibi Mason'ı saat yedi civarında nasıl yatırdığımı anlattım. Hangisi olduğundan emin olmasam da ona nasıl bir hikaye okuduğumu. Gece lambasını nasıl yaktığımı, koridordan ona nasıl bir öpücük verdiğimi ve kapıyı arkamdan nasıl kapattığımı.

"Kocam ve ben ondan sonra birkaç saat daha uyanık kaldık," diyorum. "Biraz televizyon izledik, birkaç kadeh şarap içtik. Saat on bir civarında onu kontrol etmek için kafamı uzattım, hala uyuduğunu gördüm ve sonra yatağa gittim."

"Gece boyunca garip bir şey duydunuz mu? Herhangi bir ses?"

"Hayır. Eskiden çok ağır uyurdum."

"Eskiden mi?"

"Artık o kadar da değil," diyorum ama detay vermiyorum.

"Yani kocanız ayağa kalkabilirdi ve siz bunu fark etmez miydiniz?"

Ona bir bakış attım, kaşım kalkıktı. "Belli ki kapsamlı bir şekilde sorgulanmış. Yani, evet, sanırım yapabilirdi, ama Ben oğlumuza zarar vermezdi. Bunun için bir nedeni yoktu. Biz mutluyduk."

"Peki ya komşular?" Waylon soruyor. "Onlar bir şey gördü mü?"

Başımı sallıyorum, sessizce yudumluyorum.

"Peki gittiğini ne zaman fark ettiniz?"

Sessizdim, o sabahı zihnimde tekrar canlandırıyordum. Her zaman yaptığım gibi nasıl erkenden, altı sularında uyandığımı. Kahvemi nasıl demlediğimi, mutfakta nasıl oyalandığımı. Onu kontrol etmeyi aklıma bile getirmeden önce Instagram'da gezinerek, gazete okuyarak ve yumurta kırarak iki değerli saati boşa harcamıştım. Çünkü zaman böyle bir şey: Sabahları sonsuzmuş gibi geliyor, gün önünüzde uzun bir esneme gibi uzayıp gidiyor. Yavaş ve olaysız bir şekilde devam ederken, yatak odasının kapısının altından hiçbir ses çıkmazken aslında rahatlamış hissettiğimi hatırlıyorum. Çılgılık, sızlanma ya da ağlama yoktu. Uyuduğu için, normalden daha sessiz birkaç dakikam olduğu için minnettardım. Kendime ayırabileceğim değerli bir zaman.

Kafamı onun yatak odasına soktuğum anda onunla yarışacağımı fark etmemiştim. Durması için yalvaracaktım.

"Sekizi biraz geçe."

"Herhangi bir ipucu var mı?" diye soruyor, gözlerinde yakıcı bir yoğunluk var. İçkisine bakıyorum, bardağını ritmik daireler çizerek nasıl döndürdüğünü fark ediyorum. "Parmak izi? DNA?"

"Açık bir pencere," diyorum. "Bir gece önce kapattığımdan neredeyse eminim. Bazen temiz hava girsin diye açardık ama ben asla-"

Duruyorum, nefes veriyorum, bir içki daha alıyorum.

"Pencere kenarında bizim parmak izlerimizi buldular ama başka kimsenin parmak izini bulamadılar. Pencerenin dışındaki çamurda kısmi bir ayakkabı izi vardı - o sabah yağmur yağmıştı - ama bundan gerçek bir anlam çıkarmak için yeterli değildi."

"Tahmini ayakkabı numarası?"

"Dokuz beden ile on bir beden arasında bir yerde olabileceğini düşünüyorlar ama çalışanlarımız da vardı. Bir sürü insan bırakmış olabilir. İlaçlama görevlisi bir gün önce geldi ve tam olarak o noktaya ilaçlama yaptı, bu yüzden o olup olmadığını bile bilmiyoruz-"

"*Erkek* deyip duruyorsun," diye araya giriyor Waylon. "Onu kaçırın kişinin erkek olduğunu biliyor musun?"

"Şey, hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama yabancı kaçırma olaylarının büyük çoğunluğu erkekler tarafından gerçekleştiriliyor."

"Yabancı birinin kaçırılmasının alternatifi, kaçırın kişinin aileden biri olmasıdır," diyor. "Yakın biri."

"Evet," diyorum yanağımı ısırarak. "Ve ebeveyn kaçırma olaylarının büyük çoğunluğu kadınlar tarafından gerçekleştiriliyor. Anne. O yüzden neden bunu hemen şimdi aradan çıkarmıyoruz?"

Gözlerimi kırpmadan Waylon'a bakıyorum.

"Ben oğluma zarar vermedim. Ona hiçbir şey yapmadım. *Yapan* kişiyi bulmaya çalışıyorum."

Waylon ellerini teslimiyetle kaldırarak, "Ben... bunu ima etmiyordum," diye cevap veriyor. Gerçekten rahatsız görünüyor, uçaktaki gibi ani çıkışıma bir kez daha şaşırdı, bu yüzden sadece başımı sallayıp bara dönüyorum, loş ışıktaki parlayan tüm farklı amber sıvı şişelerini tararken yanaklarım yanıyor.

"Bahsetmeye değer olduğunu düşündüğünüz başka bir şey var mı?" diye sorarak bizi tekrar nazikçe dürtmeye çalışıyor. "İpuçları yani?"

"Evet," diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Mahalleyi ararken onun doldurulmuş hayvanını buldular. Eskiden birlikte uyuduğu bir dinozor."

"Mahallenin neresinde?"

Sessizim, parmağımı bardağa sokup kenarına yapışmış bir tortu zerresine göz gezdiriyorum.

"Bataklığın kıyısında," diyorum sonunda. "Çamurun içinde."

"Bataklığı aradıklarını varsayıyorum, değil mi? Başka ipuçları için? Ya da..."

"Helikopterler, dalgıçlar," diyorum, sorusunu önceden yanıtlıyorum ki aklından geçtiğini bildiğim şeyi söylemek zorunda kalmasın: bir ceset. *Onu*. "Başka bir şey bulamadılar - tabii ki gelgit yüzünden diğer eşyaları da okyanusa sürüklenmiş olabilir, yani bunu asla bilemeyebiliriz."

"Herhangi bir teorin var mı?" diye soruyor sonunda. "Sence ne oldu?"

Yemek odamın duvarında asılı duran tüm o makaleleri hayal ederek iç geçiriyorum; geceler boyu, önemli bir şeyin nihayet gölgelerden sıyrılıp kendini göstermesini umarak gözden geçirdiğim isim listelerini.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum sonunda ve işin çirkin gerçeği de bu. Kaç geceyi uyanık geçirmiş olursam olayım, onun dava dosyasını incelemiş ya da

kapıları ya da interneti ince bir ipucu için tararken, oğluma ne olduğu hakkında hala hiçbir fikrim yok.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hiçbiri mantıklı gelmiyor," diye devam ediyorum. "O geceki izlerimi kaç kez takip ettiğimi, her şeyin anahtarı olabilecek bir ayrıntıyı hatırlamaya çalıştığımı bilemezsin. Yerinde olmayan küçük bir şey-" "Belki de ayak izlerini takip etmeyi bırakmalısın," diye araya giriyor Waylon, Gözleri yüzümün yan tarafında. "Belki de yeni bir yol denemelisin."

Dönüp ona bakıyorum, gözlerim karanlıkta onun yüz hatlarında geziniyor. "Belki." Omuz silkip bara doğru geri dönüyorum. "Bu yüzden ona e-posta gönderdim. sen."

Barmen bize doğru yürürken ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz, highball bardağının içini temizlemesi biraz uzun sürüyor. Gözlerinin birkaç kez bize kaydığını görebiliyorum ve beni tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Sonunda başka bir müşteri ona işaret ediyor ve o da yoluna devam etmek zorunda kalıyor.

"Bebek telsiziniz yok muydu?" Waylon soruyor, sanki aniden her şeyin kameraya yakalanmış olabileceği aklına gelmiş gibi. Bunu söyleme şekli suçlayıcı gibi geliyor ama yansıtıyor olabilirim.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı eğiyorum. Buna cevap vermek için cesaretimi toplamam birkaç saniye alıyor ve cevap verdiğimde sesimin çatladığını duyabiliyorum.

"Evet," diyorum. "Evet. *Yaptık*. Kablosuzdu ama pilleri bitmişti, o yüzden kayıt yapmıyordu."

Waylon sessiz. Eminim bu işin çok daha farklı olması gerektiğini düşünüyordur. Pencerenin kapalı olup olmadığını iki kez kontrol etmem, hatta belki de kilitlemem gerektiğini. Bir kulağım açık uyumam gerektiğini, seslendiğinde ona koşmaya hazır olmam gerektiğini. Uyanır uyanmaz onu nasıl kontrol etmem, sekiz yerine altıda polisi aramam ya da bebek telsizinin pillerinin bittiğini fark ettiğim anda mağazaya koşmak için uygun zamanı beklemek yerine değiştirmem gerektiği hakkında.

"Bu senin hatan değil," diyor onun yerine, bardağının dibindeki son koyu renkli sıvıyı da yudumlarken. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimde yaşların sızladığını hissediyorum, bu yüzden onları sıkarak kapatıyorum ve boğazıma takıldığını hissettiğim taşı yutuyorum. Bunu duymaya alışık değilim. Sonra elimin tersiyle yanağımdaki bir damla yaşı silerek başımı sallıyorum, gülümsüyorum ve sözleri için teşekkür ediyorum. Çünkü ona bir yerlerde, derinlerde, öyle görüldüğünü söylemek istemiyorum. Ve sadece anne suçluluğundan bahsetmiyorum, anneler için ayrılmış, tek bir kavramı beynimize tekrar tekrar işleyen o gizli topluluktan: Ne yaparsak yapalım, ne kadar uğraşırsak uğraşalım, her şeyi yanlış yapıyoruz. Her küçük şey bizim hatamızdır; yetersizizdir, değersizizdir. Her çılgınlığın, gözyaşının ve titreyen dudağın sebebinin eksikliklerimiz olduğu.

Bu ondan daha fazlası.

Yine o *his*, annemin beni uyardığı his. Birinin, bir yerlerde, bana bir şey söylemeye çalıştığı hissi. Bir şeyi, büyük bir şeyi kaçırdığımı.

Bir şeyler *bildiğimi*. Ama hayatım boyunca ne olduğunu hatırlayamıyorum. Öyle.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve döndüğümde saat geç olmuştu, gece yarısını geçmişti. Belki de bunun suçunu Sancerre'ye, ne kadar zaman geçtiğini anlamayı zorlaştıran loş ışıklara ya da eve döndüğümde beni boş bir ev ve uzun, karanlık bir sessizlikten başka bir şeyin beklemediği bilgisine atabilirim. Sadece güneşle birlikte ortaya çıkan normal hayatın o ilk küçük pırıltılarını beklemeye devam etmek.

Ama her neyse, Waylon ve ben o bar taburelerinde çok uzun süre oturduk.

Şimdi evime giriyorum ve Roscoe'yu kapıda karşılayıp kulaklarının arkasını kaşıdıktan sonra ceketimi çıkarıp mutfığa doğru ilerliyorum. Sonra dizüstü bilgisayarına doğru yürümeden önce kendime bir bardak su dolduruyorum.

"Bana bir dakika ver," diyorum ona, ekranın ışıltısı karanlıkta yüzümü aydınlatırken tuşlara dokunarak. Tarayıcıyı yeniliyor ve e-postamı kontrol ediyorum: Dozier'den yanıt yok. Sonra derin bir yudum alıyorum ve makaleye geri tıklıyorum, tekrar yorumlara iniyorum, sıvı aniden nefes boruma yerleşiyor ve boğulmama neden oluyor. Bir öğürtü çıkarıyorum, suyun boğazımı tırmaladığını hissettiğimde bardağı masaya çarpıyorum.

Öksürüyorum, gözlerimdeki yaşları temizlemek için birkaç kez göz kırpiyorum ve tekrar yeniliyorum, ama fark etmiyor. Hâlâ aynı görünüyor.

Yorum gitmiş.

"*Kahretsin*," diye fısıldıyorum, sandalyeme geri yaslanıyorum. Ekran görüntüsü almalıydım. Emin olmak için tekrar yeniledim ve sadece birkaç saat önce o cümlelerin bana baktığı aynı boş ekranla karşılaştım.

O daha iyi bir yerde.

Ayağa kalkıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp bir çift spor ayakkabı bağlıyorum ve Roscoe'nun tasmaını yakasına takıyorum. Eve yeni gelmiş olmama rağmen, bu evden tekrar çıkmak için acil bir ihtiyaç duyuyorum. Sanki üzerine ağır bir şey çökmüş gibi hissediyorum, gökyüzünde hızla ve sessizce ilerleyen bir fırtınanın hissi gibi: şişmiş ve uğursuz. Kendimi güvende hissetmiyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz nefesimi veriyorum, serin gece havası ciğerlerime doluyor ve onları yakıyor. Verandamızın merdivenlerinden iniyoruz ve Roscoe her zaman yaptığı gibi sağa sapıyor, ta ki aniden Waylon'un sesini duyana kadar, kafamın içinde beni bir sis örtüsü gibi sarıyor.

"Belki de ayak izlerini takip etmeyi bırakmalısın. Belki de yeni bir yol denemelisin."

Roscoe'yu çekiştirerek onu durduruyorum.

"Bu taraftan gidelim," diyorum, sola dönüyorum ve onu takip etmeye zorluyorum. "Bu gece biraz farklı bir şey yapalım."

Bir süre sessizce yürüyoruz, karanlığın derinliklerine doğru ilerliyoruz, yol uzaklara doğru kanayan bir mürekkep lekesi gibi. Her zamanki gibi evler ölü, tüm ışıkları kapalı. Mahallede her zamankinden daha fazla sağır edici bir sessizlik var ve bu düşüncelerimin biraz daha yüksek sesle çınlamasına neden oluyor, zihnimde bir kavanozdaki bozuk para gibi takırdıyor.

Mason'ı düşünmeye alışkınım tabii ki. Mason hakkında konuşmaya. Ama son zamanlarda başka şeyler de düşünüyorum. Ben ve başlangıcımız hakkında; Margaret ve ailem hakkında. O zamanlar neler olduğunu ve tüm hayatımın nasıl kocaman bir soru işareti gibi görüldüğünü. Bir dizi üç nokta ve çözülmemiş sonlar, cevaplar karanlık ve bulanık, tıpkı rıhtımda oturup ayaklarınızı suya daldırıp çamurun içinden ayak parmaklarınızı bulmaya çalışmak gibi.

Ve sonra yine o his geliyor. Cevapların çok yakınımda, elimin altında olduğu hissi. Birileri, bir yerlerde, bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor - ya da ben zaten bir şeyler *biliyorum* ve sadece bu düşüncüyü aklımda tutamıyorum. Sersemlemiş bir şekilde uyanıp bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibi, ana hatları bulanık ve soluk. Beyninizi zorluyor, kelimeleri, şekilleri, sesleri ya da kokuları, sizi gerçeğe biraz daha yaklaştıracak her şeyi hatırlamaya çalışıyorsunuz.

Ancak çok fazla zaman geçtikten sonra, yanmış bir binanın küllerinin rüzgârda savrulması gibi, hafızanızdan silinip gidiyor.

Roscoe ve ben yaklaşık yirmi dakikadır yürüyoruz ve mahallenin bu kısmına o kadar aşina olmasam da eve dönmeye başladığımızı söyleyebilirim. Bataklığa yaklaşıyoruz ve bu noktada göz bebeklerim tamamen büyüdü, gözlerim geceye alıştı. Her şeyi daha net görebiliyorum: ön bahçelerde terk edilmiş oyuncakların dış hatları, araba yollarına bırakılmış ıslak gazeteler. Devrilmiş bir çöp tenekesi, sahipleri kapağını kapatmaya üşenmiş. Kaldırım boyunca dağılmış çöpler var, rakunların işi ve sorun da bu: Kimse gecenin köründe neler olduğunu, dünya bilinçsizken gerçekleşen her şeyi merak etmek için durmuyor. Gölgede gizlenen, bir pencerenin altına çömelen ya da kilitli olmayan bir kapının tokmağını çeviren yabancılar. Avlanan hayvanlar, bir başkasının etiyle ziyafet çekerken dişlerinden sıcak kan damlıyor. Biz uykuya daldığımızda dünyanın da uykuya daldığını varsayıyoruz. Sabah nasılsa aynen öyle devam etmesini bekleriz, dokunulmadan. Rahatsız edilmeden. Sanki hayat biz durduğumuz için durmuş gibi.

Ama bu doğru değil. Mason kaçırılmadan önce bile. Doğru. Gecenin pelerinine bürünen kötülüklerin, biz uyurken dünyaya musallat olan dehşetlerin her zaman çok iyi farkındaydım.

Roscoe ve ben şimdi kendi sokağıma paralel bir sokaktayız, tam köşeyi dönmek üzereyken sessizlik alçak bir hırıltıyla bozuldu.

"Hey," diyorum tasmaını çekerek. "Kes şunu."

Hırlamaya devam ediyor, sesi daha yüksek, daha öfkeli, pençelerini betona sıkıca dayamış ve kuyruğu geriye dönük. Sokağın karşısındaki bir şeye, bir eve bakıyor ve sokak lambasının altında bakışlarını takip ettiğimde küçük bir çığlık atıyorum, elim göğsüme gidiyor.

"Çok üzgünüm," diyorum nefes verirken, kalbimin kemiklerimin altında sertçe çarptığını hissederek. "Seni orada görmedim."

Birkaç metre ötede, verandasında oturan bir adam var. Yaşlı görünüyor, belki seksenli yaşlarında, belinden sıkıca bağlanmış kalın kahverengi bir cüppe giyiyor. Saçları gri ve dağınık, gözleri uzak ve donuk. Sallanan bir sandalyede sessizce oturuyor, terlikli ayakları kendini ileri geri itiyor. Gecenin sessizliğine rağmen hafif bir gıcırta zar zor duyuluyor.

"İyi akşamlar," diyorum gülümseyerek. Gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben komşunuz Isabelle. Hemen şurada oturuyorum-"

Bir sokak ötedeki evimi işaret etmeye başlıyorum ama adam cevap vermiyor. Bunun yerine bana dönüyor ve bakmaya devam ediyor - bana, içime. Acaba sağır ya da kör mü; beni duyamıyor ya da göremiyor mu? Bedenim onun gözünde bir gölgeden farksız, belirsiz bir bulanıklıksa. Sesim, bir rüzgar esintisi.

Şu anda ne yaptığını merak ediyorum, sabahın birinde verandasında tek başına oturuyor. Garip görünüyor, dışarıda olmak için çok geç. Ama sanırım o da benim için aynı şeyi söyleyebilir.

"Tamam, pekâlâ. İyi günler."

Roscoe'yu peşimden gelmeye zorlayarak çekiyorum, bir yandan da adamın gözlerini sırtımda hissediyorum. Eve varıp içeri girdiğimizde kapıyı normalden biraz daha aceleyle arkamdan kilitliyorum ama nedenini anlayamıyorum. Karanlıkta beni takip eden bu adam tehlikeli olabilirdi.

Ancak daha sonra -sabahın üçü civarında, kanallar arasında akılsızca gezinirken, kanepeye gömüldüğümde- ne olduğunu anlıyorum.

Bunca zamandır, herkes uyurken benim uyanık olduğumu bilmek, gecelerimin doğasında var olan bir tuhafıktı. İnsanlarla dolu bir mahallede tamamen yalnız olduğumu bilmek. Kendimi uhrevi, farklı hissettiriyor. Hiç bitmeyen bir okyanusta yüzen tek balık gibi; sanki her şey olabilirmiş ve kimse görmeyecekmiş gibi. Ama şimdi, o adamı görmek - karanlığa bakarken kabuğu soyulmuş üzüm gibi gözleri; sallanan sandalyesinde ileri geri gıcırdama şekli, metodik bir ritim, sanki biri sırtına bir anahtar sarmış ve onu sallanmaya bırakmış gibi

-Anladığım kadarıyla karanlıkta yalnız olmaktan daha tedirgin edici bir şey var.

Aslında hiç de yalnız olmadığınızı fark etmektir.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SONRA

Koridorda gizlice ilerliyorum, parmak uçlarım sivri, çıplak ayaklarım gıcırdamaya meyilli tahtalardan kaçınıyor. Hepsini biliyorum: topuğumun ağırlığı altında kayan ahşaptaki yumuşak noktaları; geceleri sızlayan paslı kapı menteşelerini. Margaret ve ben bu evi kendi büyülü labirentimize çevirdik; koridorlarda dolaşıyor, kapı kollarını çeviriyoruz. Kafamızı zar zor kullanılan odalara sokuyor ve ellerimizi mobilyaların üzerinde gezdirirken nefesimizi tutuyoruz, geride tozda parmak izlerinden başka bir şey bırakmıyoruz. Koridor şimdi karanlık bir boğazın derinliklerinden yuvarlanan bir dil gibi önümde beliriyor, ama yine de kendimi ilerlemeye zorluyorum. Evin göbeğine doğru.

Sessiz ama annemle babam uyanık. Babamın ofisinde kapandıklarını duyabiliyorum. Fısıldaştıklarını duyabiliyorum.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diyor annem, sesi yırtılmaya başlayan ipek gibi. "Henry, anlamıyorsun."

Boğazımda bir taşın düğümlendiğini hissediyorum ve yutkunarak onu bastırmaya çalışıyorum. Babam Washington'da çalışıyor - Rhet'ler büyükbabamın büyükbabasından beri Kongre'deler, ya da hikaye böyle devam ediyor - ama her Pazartesi sabahı geri dönüp tekrar ayrılmadan önce her zaman hafta sonu için eve gelir. Geri döndüğünde genellikle Margaret ve bana bir tür hediye getirir - şekerlenmiş pralin veya haşlanmış fıstık veya havaalanından dönerken yol kenarındaki bir satıcıdan aldığı kalın, sulu scuppernong torbaları - bize olan sevgisinin yavaş yavaş daha çok bir özür gibi hissettirmeye başlayan bir hatırlatıcısı. Ya da rüşvet gibi.

"Eve gelmene ihtiyacım var," diye devam ediyor. "Evde benimle kal. Lütfen."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diyor babam, sesi alçak ve sert. "Elizabeth, bunu biliyorsun. Bunu hep biliyordun."

"Artık bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Hissetmeye başlıyorum... Bilmiyorum. Kızlar. Bazı günler onlara bakıyorum ve ben-"

"Evet yapabilirsin," diyor. "Bunu yapabilirsin. Kızlar iyi."

Margaret bu akşam yemekte konuyu yine açtı: halımın üzerindeki o ayak izleri, çamurlu ve hafızam gibi, zihnim gibi soluyor. Annemin çatalı düşürürken çıkardığı tıngırtıyı hâlâ duyabiliyorum; babam bize bakıyor, muhtemelen geceleri bataklıkta dolaştığımı hayal ediyor. Beyaz geceliğim ayak bileklerime, baldırlarıma, uyluklarıma yapışıyor. Su boğazımdan aşağı akana kadar gittikçe yükseliyordu.

"Belki biraz yardım alabilirsek," diyor annem şimdi, sesi canlanarak. "Eğer biraz yardım alabilirsem-"

"Hayır."

Oda sessizleşiyor, ama bu öyle bir sessizlik ki ağır, ipte asılı bir piyano gibi üzerlerinde sallanıyor, bir anda çöküp onları enkazın içine gömmekle tehdit ediyor. İşte o zaman annemin iç çektiğini duyuyorum - belki de bir teslimiyet iç çekişi. Hayal kırıklığı. Ne söylerse söylesin, ne kadar yalvarırsa yalvarsın, pazartesi sabahı yine gitmiş olacağını ve bizimle tek başına uğraşmak zorunda kalacağını bilmenin.

"Elizabeth, anlaşma buydu," dedi babam. "Benim işim Washington'da, seninki burada. İstedığinin bu olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi," diye fısıldıyor. "Öyleydi."

"Evde kalabilirsin," diyor. "Resim yapabilirsin. Ailemizi büyötmeye devam edebiliriz."

Başka bir sessizlik nöbeti, ama bu sefer farklı. Samimi ve kırılğan. Sanırım bir sandalyenin iniltisini, hışırdayan giysilerin sesini duyabiliyorum. Birlikte hareket eden, birbirine bastırılmış iki dudağın neredeyse duyulmayan emişi. Geriye doğru bir adım atıyorum, üst kata çıkmaya çalışıyorum, tahta ayaklarımin altında inliyor ve aniden hareketin durduğunu söyleyebiliyorum. Kapının diğer tarafındaki gözlerini hissedebiliyorum, hızla gelen iki farın ters tarafındaki bir geyik gibi korku içinde donmuş beni izliyorlar.

Nefesimi tutuyorum, kıpırdamadan duruyorum, ta ki bir sandalyenin geri itildiğini, babamın gürültülü ayak seslerini duyana kadar.

Kapı açıldığında kalbim küt küt atıyor.

"Isabelle."

Üzerimde yükselen babama bakıyorum ve kendimi inanılmaz derecede küçük hissediyorum. Kapıyı daha geniş açmadan önce bir an sessiz bir şekilde bana bakıyor. İçeride, annemi ofis koltuğunun kolunda otururken görüyorum, geceliği bir omzundan sarkıyor, böylece köprücük kemiğinin patlamasını görebiliyorum. Kapının çerçevesinden bana bakıyor, gözleri mumlu ve kırmızı. Ağlıyordu, bunu söyleyebilirim ve kendimi suçlu hissediyorum. Ona böyle hissettirdiğim için suçlu.

Babama söylediği sözleri düşünüyorum, sessiz bir fısıltı. Çaresiz bir yalvarış.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Anlamıyorsun."

"Uyuyamadım," diye geveliyorum, şu anda bunu düşünüyor olabileceklerini fark ediyorum: bunu tekrar yapıyorum. Uykumda evin koridorlarında yürüdüğümü, gözlerim açık bir şekilde burada durduğumu ve diğer tarafta bir boşluk olduğunu.

Annem ayağa kalkıyor ve odanın içinde süzülerek kapı aralığında babama katılıyor. Beni inceleyerek bakmaya devam ediyor. Bazen karanlıkta uyandığımda, banyoda musluk akarken ya da mutfakta spatula tutarken bana baktığı gibi. Sanki beni inceliyormuş gibi başını yana eğiyor. Sanki gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi.

Korkmuş gibi.

ON ALTINCI BÖLÜM

ŞİMDİ

Dün gece verandasında oturan adam. Onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor, canımı sıkıyor, dikenlerini batıran bir çapak gibi yanıma yapışıyor.

Yemek odasına giriyorum, turuncu ışık çizgileri evi aydınlatıyor ve bir fincan kahve ellerimde sıcacık duruyor. Sonra duvara bakıyorum, resimlerle, haritalarla ve makale kupürleriyle kaplı o dev tuvale; hiçbir zaman fazla bir şey ifade etmeyen gece geç saatlerde düşünülmüş post-it notlarına. Bana hiçbir şekilde tanıdık gelmedi; tanıdığım birine benzemiyordu

-İşte o zaman anladım.

Tanıdık gelmeli. Tanıdığım biri olmalı.

Bu mahalledeki herkesi tanıyorum. Hepsi burada, gözümün önünde. Hepsini araştırdım, ev ev dolaştım ve kapılarını çaldım. Mazeretlerini ve özürlerini dinledim ve kendimi gülümsemeye, başımı sallamaya, zaman ayırdıkları için teşekkür etmeye zorladım. Ve tüm bunlar boyunca, o adama hiç rastlamadım. Onu hiç görmedim. Eğer burada yaşıyorsa -evime bu kadar yakın, evi neredeyse benimkine paralel- kim olduğunu bilmem gerekirdi. Onun hakkında her şeyi bilmeliyim.

Ama benim yok.

Garaj yolumdan gelen tekerlek gıcırtilarını duyuyorum ve Roscoe'nun köşesinden doğrulduğunu fark ederek arkamı dönüyorum.

"Kibar ol," diye uyarıyorum, dışarıda bir arabanın kapısı çarpıyor ve boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor.

Ön kapının çalınması Roscoe'yu çılgına çevirmeden önce ayak sesleri evime yaklaşmaya başladı. Hızla yürüyüp kapıyı açtığımda Waylon'u bir elinde evrak çantası, diğer elinde ekipman çantasıyla kapımın önünde buldum.

"Günaydın." Gülümseyerek içeri girmesini işaret ettim. Dün akşamki yemekten sonra bir konuşma daha yapmayı kabul etmiştim, bu sefer kayıt altında. Şimdi bana gülümsüyor, içeri adım atmadan önce tereddüt ediyor ve bugün gergin olduğunu hissediyorum. Dün gece ne kadar rahat olduğu düşünüldüğünde bu garip geliyor ama sanırım evimde olmak tarafsız bir yerde buluşmaktan farklı.

Ama sonra fark ettim: Köpek olabilir.

"Merak etme, dost canlısıdır," diyorum Roscoe'yu yolumdan iterek. "Bunu yabancılara karşı yapar."

"Sorun değil," diyor Waylon, diz çökerek parmaklarını koklamasına izin veriyor. Tekrar ayağa kalkıp içeri girdiğinde, etrafına bakınıp her şeyi incelemesini izliyorum.

"Güzel ev." "Teşekkür ederim."

"Hep burada mı yaşıyordun?"

Ne sorduğunu biliyorum, kibar formalitelerle maskeliyor. Olayın burada olup olmadığını, Mason'ın nereye götürüldüğünü bilmek istiyor.

"Buraya yaklaşık yedi yıl önce taşındık."

Onu yine oturma odasında içerken görüyorum, gözleri *bizden bir iz* arıyor. Paspasın yanında tekmelenmiş bir erkek ayakkabısı ya da adanın üzerinde duran bir beyzbol şapkası belki. Mutlu çiftin aile fotoğrafları, Mason aramıza sokulmuş.

Hiçbir şey bulamadı.

"Kocam taşındı," diyorum yumruklarımı sıkarak. Yüzüğümü de takmıyorum. O gün uçakta tanıştığımızda takmıştım ama bu sefer aklıma gelmedi. Ne de olsa podcast sadece ses yayını. "Bütün bunlar zor, bilirsin, bir ilişki için."

Waylon bana anlamaya çalışıyormuş gibi hüznü bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim."

"Kahve ister misiniz?"

Mutfağa gidiyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Loş restoran ışıklarının maskesi ya da duyularımı daha da köreltecek üç kadeh şarap olmadan, burada, evimde kendimi aniden savunmasız hissediyorum. Sanki Waylon sadece bana değil, benim içime de bakıyor, içimdeki tüm karanlık ve tehlikeli şeyleri görüyor.

"Hayır, ben iyiyim" diye sesleniyor oturma odasından. Ellerim titreyerek kendi fincanımı doldurmaya başlamıştım bile. "Bugün birkaç tane içtim. Biraz daha içersem uyuyamayacağım."

Bir homurtuyu bastırıyorum. Keşke bilseydi.

"Eşyalarını şuraya koyabilirsin." Her zamanki dağınıklığı masadan temizlediğim yemek odasını işaret ediyorum. "Ekipmanlarınızı fişe takmanız gerekirse bir priz var."

"Önce etrafı kurcalamamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor. "Podcast'lerde, dinleyiciler aslında neden bahsettiğimi göremedikleri için açıklama önemlidir."

Ona bakıyorum, ellerimi sertçe kupama bastırıyorum. Mason'ın odasını görmek istiyor. Mason'ın odasına *girmek* istiyor.

"Ya da hemen başlayabiliriz," diye devam ediyor, tereddüt ettiğimi hissederek. "Neden bunu yapmıyoruz?"

Gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve yemek masasına doğru ilerliyorum. Waylon da beni takip ediyor ve köşeyi dönüp sessizce arkasından bakanları incelerken aldığı nefesi neredeyse hissedebiliyorum.

"Vay canına," diyor sonunda, resimlerden oluşan duvarın önünde dururken. Gözleri kocaman, sanki soyut bir sanat eserine hayranlıkla bakıyor. "Bunların hepsini kendin mi yaptın?"

Ona mahcup bir gülümseme fırlatıyorum. "Elimde çok zamanım var."

Başını sallıyor, çantasını yere koyup mandallarını açmadan önce birkaç saniye daha bakmaya devam ediyor, ekipmanlarını çıkarırken gözleri ara sıra yazı ve resimlerden oluşan dağınıklığa geri dönüyor: takılabilir pop ekranlı iki mikrofon, iki çift kulaklık. Minyatür bir müzik seti, pil takımı, çeşitli bobinler ve kablolar, bunları çözmeye ve farklı renkteki prizlere takmaya devam ediyor. Birkaç dakika içinde yemek odamda tam bir ses stüdyosu kurulmuştu.

Waylon, "Göz korkutucu göründüğünü biliyorum ama söz veriyorum öyle değil," diyor. Bana bir çift kulaklık uzatıyor ve ben de beklenmedik ağırlıkları karşısında şaşırarak kulaklıkları ondan alıyorum. "Bu sadece ses kalitesi için. Klima, araba kornası gibi arka plan gürültüsünü ortadan kaldırıyor. Köpek havlamaları."

Bana gülümseyip göz kırptırıyor, ben de biraz silahsızlanmış bir şekilde gülümsüyorum ve kulaklıkları kulaklarıma tam oturana kadar takıyorum. Waylon da kendi kulaklığını takıyor ve mikrofona doğru eğiliyor.

"Tamam, tamam."

Sesi kristal berraklığında, sanki benimle bir tünelin içinden konuşuyor. Ses güçlendirilmiş ve net; şaşırmaktan kendimi alamıyorum. "Bu büyük bir fark yaratıyor," diyorum benimkine konuşarak.

"Kesinlikle öyle." Müzik setindeki bir düğmeye basıyor ve şimdi yeşil bir ışığın yanıp söndüğünü fark ediyorum. "Isabelle Drake, bugün beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyorum tekrar, artık konuşmanın resmen başladığının farkındayım. Bu ışık yanıp sönmezken *daha önce* söylenenler kaydedilmiyordu, dolayısıyla sayılmıyordu.

"Eminim hepiniz Isabelle'in hikayesini biliyorsunuzdur," diyor Waylon mikrofona eğilerek, o tanıdık sesi daha resmi bir ton alıyor. "Ama bu konuda bilgisi olmayan azınlık için, işte burada: Isabelle'in oğlu Mason, tam bir yıl önce gece yarısı kreşinden alındı. Davası hala çözülemedi."

"Doğru," diyorum, birden kendimi mahcup hissederek.

"Polisin elinde ne bir şüpheli, ne bir ipucu, ne de neredeyse hiçbir ipucu var. Şu ana kadar o geceki olayların nasıl geliştiğine dair bir hikaye örmeyi başaramadılar."

Waylon bir an sessiz kalıyor, görünmez seyircilerimiz için ne demek istediğini anlamaya çalışıyor. Sonra bana bakıyor, dudağında küçük bir gülümseme belirliyor.

"İşte dinleyiciler, biz de burada devreye giriyoruz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İlk birkaç saati dün gece Waylon'la paylaştıklarımı tekrarlayarak geçirdik, sanki ilk kez oluyormuş gibi konuştuk, doğal bir şekilde gelişti - ama bu sefer yeşil ışık yanıp sönüyordu.

"Gece boyunca garip bir şey duydunuz mu? Herhangi bir ses?"

"Gittiğini ne zaman fark ettiniz?"

Ben de aynı şekilde cevap veriyorum, ona gerçeği söylüyorum. Ona her şeyi anlatıyorum. O da başını sallıyor, kaşlarını çatıyor, sanki bunları tekrar duymaktan büyülenmiş gibi. Konuşmamız bittiğinde öğleden sonra oluyor, tüm gün bir şekilde yemek masamda göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

Her şeyi hallettikten sonra Waylon uzanıp düğmeyi çeviriyor ve yeşil ışığı kapatıyor.

"Sanırım bugünlük işimiz bitti." Gülümsüyor.

Eşyalarını toplamasını izliyorum, rutinine uygun metodik bir hareket, sanki bu ekipmanı daha önce milyonlarca kez aynı şekilde kutulamış gibi - ki sanırım öyle - ve aniden bana özel olmadığımı hatırlatıyor.

Bu hikaye, Mason'ın hikayesi, onun için sadece bir iş. İşten ibaret.

"Senin için bir şeyim var," diyorum, bu sabah onun için hazırladığım polis kayıtlarının kopyasını hatırlayarak. Yana doğru eğilip çantamdan çıkardım. "Sana her şeyi anlattım ama bilmiyorum. Belki okumak yardımcı olur."

Yığını Waylon'a uzatıyorum, dosyayı alıp açmasını, gözleriyle ilk sayfayı taramasını izliyorum. Sonra ikinciye, üçüncüye bakıyor. Şu anda neye baktığını biliyorum, her şeyi yavaşça, metodik olarak gözden geçiriyor. Aynı şeyi ben de yüzlerce kez yaptım.

Kayıp raporu orada, Mason'ın resmi ve fiziksel tanımı: kahverengi saçlar, yeşil gözler, çizgili pterodaktıl pijamalar. Yirmi beş kilo, otuz üç inç. On sekiz aylık. *Kayıp* posterinin bir kopyası da var; onu dizüstü bilgisayarında yaptığımı, resmini ekranın ortasına sürükleyip sıkıca kırparken anlamsızlığından sersemlemiş hissettiğimi hatırlıyorum. Bu bana bir yıl önce Ben'i denizaşırı bir seyahate çıkmaya ikna etmeye çalışırken bebek pasaportu için yaptığım başvuruyu hatırlatmıştı - onu ince beyaz bir battaniyenin üzerine yatırmış, yüzünün fotoğrafını çekerken kıvranışını sakinleştirmeye çalışmıştım. Garip ama gerekli bir formalite gibi görünüyordu, çünkü gerçekte o yaştaki çocukların hepsi aynı görünür: etli yanaklar, dağınık saçlar. Dudaklar ıslak ve soluyan bir balık gibi kıvranıyor.

Waylon'ın sayfayı tekrar çevirmesini izliyorum. Belki de şu anda evimizin olay yeri fotoğraflarına bakıyordur -boş beşik, açık pencere, dışarıda çamurda kısmi ayak izi- ya da Ben ve benimle yapılan düzinelerce görüşme metnini okuyordur: oturma odamızdaki kanepede parmaklarımız birbirine geçmiş, panik ve telaşla yaptığımız o ilk konuşmalar, ardından karakoldaki sayısız diğerleri. O zamanlar bizi ayrı tuttular, sorgu odalarının duvarlarıyla birbirimizden uzaklaştırdılar, birimizi ya da ikimizi yanlış bir adımda yakalamaya çalıştılar. Bir yalan. Aramızdaki duvara baktığımı hatırlıyorum, Ben'in duvarın hemen diğer tarafında olduğunu biliyordum. Onu orada hissedebiliyordum, tıpkı kapalı bir kapının ardında duran bir bedeni bir şekilde hissedebildiğiniz gibi. Yanlış yerleştirilmiş hava.

Gözlerimi kapatıp onlara ne söylediğini duymaya çalıştığımı hatırlıyorum- Mason hakkında, benim hakkımda. Hikâyelerimizin kelimesi kelimesine örtüşmesi çok zorunlu görünüyordu ama neden örtüşmediğinden emin değildim. İkimiz de evdeydik; ikimiz de uyuyorduk. Hiçbir şey duymadık.

"Teşekkür ederim," diyor Waylon ve kitabı masaya geri uzatıyor. Ne kadar az şey olduğunu, ne kadar çabuk tarayabildiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Çünkü hepsi orada, elinde. Sahip oldukları her şey - ya da en azından bizimle paylaşacakları her şey- iki karton kapak arasına sıkıştırılmış, bir çantaya sığacak kadar ince.

"Sende kalsın," dedim. "Benim kendi kopyam var."

"Bu insanlardan bazılarının ulaşmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor ve evrak çantasına koymadan önce dosyanın kenarına dokunuyor. "Şunun için

Görüşme mi? Arkadaşlar, aile, Ben-"

"Ailem yasak bölge," diye araya giriyorum. "Lütfen onları rahatsız etmeyin." "Peki," diyor. "Yeterince adil."

"Arkadaşlar iyidir," diyorum, her ne kadar artık pek arkadaşım olmasa da. "Komşular iyidir. Ben..."

Bunu nasıl nazikçe ifade edeceğimi düşünerek duruyorum. Boş olmasına rağmen önümdeki bardağa uzanıyorum, parmaklarım endişeyle kenarından dolaşıyor.

"Ben işbirliği yapmayacak," diyorum sonunda. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığım için mutlu olmayacaktır, bu yüzden ona ulaşmazsan memnun olurum. Ya da en azından onu sona saklayın. Beni bundan vazgeçirmeye çalışması için ona daha az zaman ver."

"Tamam," diyor. "Ama biliyorsun, ikiniz de onun ebeveynlerisiniz. Tek katılan siz olsaydınız bu biraz tek taraflı olurdu."

"Biliyorum. Nasıl görüldüğünü biliyorum."

"Kötü görünüyor. Sanki yardım etmek istemiyormuş gibi görünüyor."

"Ve insanlar kayıp oğlumu şöhret için istismar ediyormuşum gibi görüldüğünü söylüyor."

Ben de diyorum ki. "Bu yüzden insanların *nasıl görüldüğünü* umursamamayı öğrendim. Herkes farklı şekillerde yas tutar."

Beaufort'taki o liman işçisini tekrar hatırladım; ölü yavrusunu burnuyla limanda iten yunusu izlerken gözleri sulanmıştı.

Waylon vites değiştirerek, "Zor olmuş olmalı," diyor. "Siz ikiniz, bununla birlikte başa çıkmaya çalışıyorsunuz... ama bilirsiniz, kendi başınıza."

Ona bakıyorum, bu basit açıklama göğsümde bir delik açıyor. Çünkü tam olarak böyle hissediyordum: ikimiz, birlikte ama aynı zamanda tamamen yalnız.

"Evet," diyorum, parmaklarım Ben'in yüzüğünün üzerinde geziniyor, hala gömleğimin altına gizlice sokulmuş. "Sadece farklı şekilde ele aldık, anlıyor musun? Uyumakta zorlandım. Herhangi bir şey yapmakta zorlandım, gerçekten. Tek yapmak istediğim davanın en küçük ayrıntısına kadar içinde olmaktı. Ve Ben... şey, bilmiyorum."

Kendimi yutkunmaya zorluyorum, derin bir nefes alıyorum. Gözlerimin sıkıştığını hissedebiliyorum; kan damarları sıkışıyor.

"Bu şekilde tek başıma dışarı çıkarak yarardan çok zarar verebileceğimi düşünüyor. Ve yalnız da değil. Diğer insanlar da böyle düşünüyor."

Dedektif Dozier'i düşünüyorum; açılış konuşmamdan, hayır, *performansından* bahsederken ses tonundaki onaylamama halini.

"Dedektifler birkaç ay sonra bize Mason'ın muhtemelen canlı bulunamayacağını söylediler," diye devam ediyorum. "İstatistiksel olarak konuşursak, muhtemelen... *kalıntılar* bulma ihtimalleri daha yüksekti."

Waylon sessizdir, gözlerinde bir özür vardır.

"Bununla barışmanın bir yolunu bulmamızı tavsiye ettiler ama ben yapamadım. Bu şekilde pes edemezdim."

"Kimsenin sizden bunu beklememesi gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ben de öyle düşünmüyorum. Ama Ben denemek istedi, biliyorsun. Onunla barışmaya çalışmak. Mason'ı unutmak değil tabii ki ama ilerlemek. Bizi terapiye, yas danışmanlığı gruplarına sokmaya çalıştı ve ben buna hazır değildim. Bunu onun için oldukça zorlaştırdım."

Waylon başını sallayarak duvardaki resim kolajına bakıyor: Tüm evim bizden alınan her şeyin ısrarlı ve acı verici bir hatırlatıcısı. Kaybettiğimiz her şeyin.

"Bunu yapmaya ne zaman başladın?" diye soruyor, eliyle işaret ederek.

"Sanırım kaçırıldıktan birkaç hafta sonra. Resmi soruşturma yavaşlamaya başladığında."

Etrafımdaki herkesin hayatına devam etmesinin bu kadar kolay olmasına şaşırdığımı hatırlıyorum. Yaptığım ilk konuşma, haberlerin duyulmasından sadece birkaç gün sonra bir lisenin spor salonundaydı. Ben ve ben sandalyeleri kendimiz kurmuştuk, birkaç düzine metal katlanır sandalye sıralar halinde dizilmişti ve salon tıklım tıklım doluydu

-Tüm şehir gelmişti, vücutları sıkışık bir şekilde yuvarlanan minderlere yaslanmış, her sözüme kulak kabartmışlardı. Yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdılar, *her şeyi*, ama bir hafta sonra bir tane daha düzenlediğimde, kalabalık gözle görülür bir şekilde azalmıştı. Bir süreliğine ihbar hatlarını yöneten ve broşür dağıtan, gerçekten önemseyen gönüllülerimiz vardı, ancak onlar için de entrikanın kaybolması sadece birkaç ay sürdü. Yorulmaları, kendilerini başka bir hikayeye vermeleri, sanki bizimkinin süresi dolmuş ve onları aniden hasta etmiş gibi. Gerçek suç taleplerine yanıt vermeyi ilk kez o zaman düşündüm.

Gelen kutumda birikiyordu. Ben anlamasam da -şiddete, acıya olan hayranlıklarını- en azından onlar önemsiyordu.

"Küçük başladı," diyorum ayağa kalkıp yaklaşarak. "Sadece birkaç şeyi masadan duvara taşıdım, böylece her şeyi daha net görebildim."

Ve sonra yayıldı, kendi başına bir hayat aldı. Köşelere doğru sürünüyor, mutasyona uğruyor, genişliyor ve kontrolden çıkmış bir tümör gibi büyüyordu.

"Bu seni bir yere getirdi mi?"

"Çoğunlukla başımı belaya soktu."

"Nasıl yani?"

Gözlerim hepsini tararken iç çekiyorum. Yazılar, resimler. Şehrin devasa haritası, o küçük yakut iğneleri batırmayı bitirip geri çekildiğimde yaşadığım ilk şoku hatırlıyor ve her şeyi içime çekiyorum.

"Bunlar cinsel suçlular," diyorum iğneleri göstererek. Onları sokağımızda, mahallemizde, dövülmüş bir kovandan fırlayan böcek sürüsü gibi yayılmış gördüğümde artan korkuyu asla unutmayacağım. Dışarıya doğru çoğalıyor ve her yer kıpkırmızı olana kadar kanser gibi yayılıyor gibiydiler. "Otuz mil içindeki her bir kayıtlı seks suçlusu."

"Sanırım onlarla görüşülmüştür, değil mi?"

"Tabii, ciddi olanlar," diyorum, çıktısı alınmış ve yanına yapıştırılmış hesap çizelgesini göstererek. Gözlerim sayfa sayfa isim ve adreslerin yer aldığı tabloyu tarıyor. "Reşit olmayanlarla cinsel istismar suçu, çocuk pornografisi, tecavüz. Ama bunlardan yüzlerce var. *Binlerce*. Polisler yüzeyssel bile bakmadılar."

Waylon da ayağa kalkıyor ve yaklaşıyor, muhtemelen ilk kez bu olayın büyüklüğünü kavradığımda benim de düşündüğüm şeyi düşünüyor. Görünüşe göre her yerdeler. Komşularımız, iş arkadaşlarımız. Arkadaşlarımız.

"Ne yaptın?" diye soruyor, fısıltıyla.

Sessizim, hâlâ o küçük kırmızı iğnelere bakıyorum. Aklım nöbetteki Dedektif Dozier'de ve onun ağaçların arasına gömülüp beni izleyişinde.

"Düşüncesizce bir şey yapmamanızı tavsiye ederim."

"Eskiden markette çalışan yaşlı bir adam vardı," diyorum sonunda, sesimde soğuk bir kopuş. "Mason'ı hep severdi. O

bu çıkartmaları önlüğünün cebinde saklar ve kasada çocuklara verirdi. Çok tatlıydı. Onu severdim. Her zaman onun sırasına girmeye özen gösterirdim, bilirsiniz, havadan sudan konuşurdum... ta ki listede onun adını bulana kadar."

Waylon sessiz, devam etmeme izin veriyor.

"Dozier'e söyledim ama beni dinlemedi. Yeterli olmadığını söyledi - daha hafif bir suçlama, olası bir neden yok - ve o noktada herkesin çabalamayı bıraktığını, umursamadığını hissettim, bu yüzden bir gece dükkana gittim ve onunla kendim yüzleştim."

Yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum: beni görüp gülümsediğinde yanaklarındaki kırışıklıklar geriliyordu; kollarını kucaklayacakmış gibi uzatmıştı. Ve sonra: dehşet. Kendimi durduramadım. Onu görür görmez duramadım. Çığlıklar, çırpınmalar. Yumruklarım havada uçuşuyor ve diğer çalışanlar şoku atlatıp yanıma koşup beni tutana kadar bulabildikleri her şeye çarpıyorlardı.

Gözlerim hâlâ duvarı delerken, "Kamu ahlaksızlığıydı," diye devam ediyorum. Kendimi Waylon'a bakmaya ve oradaki yargıyı görmeye ikna edemiyorum. "Görünüşe göre, çok fazla içki içtikten sonra bir barın arkasında tökezlemiş ve bir polisin önüne işlemiş. Hepsi bu."

Yerdeki bedenini asla unutmayacağım, titreyen bir uzuvlar yumağı. Geriye dönüp baktığımda, o olduğuna gerçekten inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum. Belki de inanmıştım.

-Belki de küçük bir parçam Mason'a bakışını, cebindeki çıkartmaları görmüş ve en kötüsünü düşünmüştü ya da belki de sadece suçlayacak birini arıyordum. İçimde kaynayan öfke için bir çıkış yolu.

O kadar uzun süredir oradaydı ki, taşması kaçınılmazdı.

Waylon sonunda, "Her anne aynı şeyi yapardı," diyor ama bu bir nezaket ifadesi gibi geliyor. Sanki söyleyecek başka bir şey bulamıyormuş gibi.

"Evet, suç duyurusunda bulunmadı, bu yüzden polisler bana yumuşak davrandı, ama ondan sonra beni hiç istemediler," diye devam ediyorum. "Ben kısa bir süre sonra taşındı. Sanırım bu onun için bardağı taşıran son damla oldu."

Ev rahatsız edici derecede sessiz ve ellerime bir şeyler yaptırmak için tırnağımı çiğnemeye başlıyorum. Bir yırtılma hissettim, keskin bir acı. Tırnak etimin yırtıldığı yerdeki kanı dilimde tadıyorum.

"Neden bu işi yapıyorsun?" Sonunda soruyorum, dudaklarımdan bıkkın bir kahkaha kaçıyor. "Bu hikâyeleri tekrar tekrar dinlemeye nasıl dayanabiliyorsun? O kongrelere gittiğimde hep bunu düşünürüm. Kendime insanların böyle bir hikayeyi dinlemekten nasıl zevk *alabileceklerini* soruyorum. Benimki gibi."

"Ah, evet," diyor Waylon, saçının gevşek bir tutamını alnından uzaklaştırarak, utanarak. "Bu işe girdim çünkü, aslında kız kardeşimin cinayeti yüzünden."

Sözleri göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor. Nefes alıyorum, o tanıdık, acı verici bükülmenin içinden nefes almaya çalışıyorum.

Kız kardeşimin cinayeti.

"Çok özür dilerim," diyorum. "İsteyerek yapmadım-"

"Hayır, sorun değil," diyor. "Anlıyorum. Bu hastalıklı bir kariyer."

"Ona ne oldu?" Şimdi fark ediyorum ki, tüm karşılaşmalarımızdan sonra -uçaktaki konuşmamızdan, e-posta yazışmalarımızdan, Framboise'daki yemeğimizden ve şimdi de bundan sonra- Waylon'un hikayesinin ne olduğunu merak etmek için hiç durmadım. Anlatacak bir hikayesi, bir trajedisi olan kişi olmaya o kadar alışmışım ki, sormak aklıma bile gelmedi. "Kız kardeşin mi?"

Waylon omuz silkiyor, bana hüzünlü bir gülümseme atıyor.

"İşte soru bu," diyor. "Yirmi üç yaşımdan beri üzerinde çalıştığım tek dava."

Güneş artık hızla batıyor ve dışarıya bakıp, ışık tekrar kaybolmadan önce son bir kez gökyüzünün doğal olmayan bir turuncuya dönüşmesini izliyorum. Bu tek bir itirafla, üç yüz altmış sekiz gündür ilk kez, yaklaşan geceye, her zaman kemer bağlama, yerleşme zamanı geldiğinde gelen aynı korku duygusuyla yaklaşmadığımı fark ediyorum. Uzun, yalnız saatlerimi düşüncelerimden, anılarımdan başka hiçbir şey olmadan geçiriyorum. Zihnimle.

Bunun yerine, umut hissediyorum.

Hissediyorum, gerçekten. Sadece küçük bir pırıltı ama orada. Çünkü şimdi çok önemli bir şeyi anlıyorum. Waylon'la birbirimize sandığımdan daha çok benzediğimizi anlıyorum. İkimiz de şiddetin kurbanıyız, hayatlarımızı karanlıkta körü körüne cevaplar arayarak geçiriyoruz; ikimiz de

Trajediyle lekelenmiş, kaybımızla tanımlanmış, herkesin bana sürekli yapmamı söylediği şeyi yapamıyorum: sadece geçmişini geride bırak, yoluna devam et.

Diğerlerinin aksine - dedektiflerin, komşuların ve gerçek suç meraklılarının aksine - bunun onun için sadece bir iş olmadığını anlıyorum. Eğlence değil. İş değil.

Onun için bu kişisel bir şey.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SONRA

Klimamız bu sabah bozuldu. Annem çok *çalıştığını* söyledi. Hava çok sıcakmış.

Nedense bu bana bazen şehir merkezinde gördüğümüz atlı arabaları hatırlattı, atların kalın gövdeleri büyük arabalarda bir düzine insanın ağırlığını çekiyordu. Güneşin sıcaklığı boyunlarında, kasları şişkin. Ağızlarındaki lokmalar ve beton üzerinde pişen gübre kokusu. Bir keresinde bir tanesinin çöktüğünü, sokağın ortasında tökezlediğini ve dizlerinin üzerine düştüğünü görmüştük. Arabacı aşağı atlayıp çenesini açtığında ve bacağındaki yarıktan kan sızıp kaldırım taşlarının arasında birikirken boğazından aşağı bir şişe su döktüğünde turistler çılgılık atmıştı.

"Öldü mü?" Margaret anneme bakarak sormuştu. Atın karnı kıpırdıyordu ama çok az: yavaşça, burun deliklerini genişleten nefesler alıyordu.

"Hayır, ölü değil," dedi, bizi ters yöne çevirirken elleri ensemizdeydi. "Sadece çok sıcak. Fazla çalışmış. Yorgun."

Margaret ve ben şu anda annemin atölyesinin parke zemininde sırt sırta oturuyoruz, saçlarımız atkuyruğu şeklinde bağlı, ancak bebek buklelerimin lastiğin elinden kurtulup alnıma yapıştığını ve terden cildime yapıştığını hissedebiliyorum. Annem bizi daha önce buraya yerleştirmiş, boyalar ve boş tuvailler koymuştu.

saatlerce sürdü. Sabah ılık, yavaş bir ritimle uzayıp gitti ve değişen güneşten artık öğleden sonra olduğunu, bir günün daha geçtiğini anlayabiliyorum.

"Çok sıcakladım," diyor Margaret, eliyle kendini yelpazeleyerek. Arkamı döndüğümde bir ter damlasının göğsünden aşağı süzüldüğünü ve geceliğinin boynunda kaybolduğunu görüyorum. İkimiz de pijamalarımızın üzerine babamın eski iş gömleklerinden birini giymişiz, kolları dirseklerimize kadar kıvrılmış, derme çatma önlükler oluşturmuşuz.

"Yakında düzelir," diyorum, bacağımda görünmez dişleriyle derimi kemiren bir karasineğin gıdıklanmasını hissederek. Daha önce veranda kapılarını açmış, böcekleri içeri almaktan başka bir işe yaramayan ılık bir bataklık esintisini içeri almıştım.

"Ne kadar yakında?"

"Bu gece," diyorum. "Belki yarın. Babam eve geldiğinde."

"O kadar bekleyemem."

Tekrar ona doğru bakıyorum ve yanaklarının kızardığını fark ediyorum, sanki ateşi varmış gibi, ama bunun sadece sıcaktan olduğunu biliyorum: Güney Carolina'da Temmuz ayı acımasızdır. Canlı canlı pişiriliyormuşsunuz gibi sizi biraz delirtebilir.

"Dışarıda uyuyabilir miyiz?"

"Hayır, dışarıda uyuyamayız."

Margaret başını sallayarak son resmine bakıyor. Kareli, çocukça soyut bir karmaşa ve onun yaşını tekrar hatırlayarak göğsümün biraz sıkıştığını hissediyorum. Masumiyetini.

"Benim odamda uyuyabilirsin," diyorum, onu terslediğim için özür dileyerek. "Pencereyi açarız, bataklıktan esinti alırsız. Geceleri daha serin olur."

Bana gülümsüyor, güven veriyor ve temiz bir tuval almak için kendini yukarı kaldırmaya başlıyor.

"Ben bakarım," diyorum, elimi koluna koyuyorum ve kendim ayağa kalkıyorum. "Sıkı otur."

Sütlü su bardaklarının ve yere saçılmış eski boya fırçalarının üzerinden geçip atölyede annemin şövaesine doğru yürüyorum. Burada onun düzinelerce resmi var, neredeyse hepsi bizim resimlerimiz, kendi özel galerimiz gibi: Margaret dışarıda heykellerden oluşan bir çemberin içinde oturuyor, elinde bir çay fincanı tutuyor.

"Bak," diyor Margaret ve ben onun ani yakınlığı karşısında sıçıyorum. Hareket ettiğini bile fark etmemiş olmama rağmen şimdi tam yanımda duruyor. Resmi, kızı işaret ediyor. "Bak, Izzy. Bu sensin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞİMDİ

Sabahın erken saatlerindeki sis hala asfaltı yakıyor, bir hayalet gibi toprağın üzerinde geziniyor. Şafağın ilk ışıklarıyla evden çıkıyorum ve gün ışığında yaşlı adamın evine doğru yürümeye karar veriyorum. Nereye gittiğimi bildiğim için sadece birkaç dakika sürüyor ve oraya vardığımda kaldırımdan evin boyutlarını ölçüyorum, gözden kaçması kolay küçük bir tuğla bungalov. Sokaktaki diğerlerinden daha küçük, kısmen büyümüş çalılarla kaplı ve umutsuzca süslenmeye ihtiyaç duyan yabani manolya ağaçları. Dış cephe boyası dökülüyor, ön kapıya giden beton kaldırımda küfler oluşuyor.

Verandadaki sallanan sandalye boş, rüzgârda hafifçe sallanıyor.

Onu izliyorum, kendi kendine sallanıyor ve neredeyse kendimi tüm bu karşılaşmayı benim icat ettiğime inandırıyorum. *Onu* icat ettiğime. Orada oturup karanlığa bakmasında bir şeyler vardı. Sanki beni hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. Acaba hayal gücümün bir ürünü müydü, bilinçaltımdan gelen bir tür parıltı mıydı, gecenin bu saatinde yalnız kalmaya o kadar alışmıştı ki parmaklarını şıklattı ve gölgelerden bir arkadaş çıkardı mı diye düşünmeye başladım - çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce de yapmıştım.

Aslında orada olmayan şeyler gördüm, duydum.

Uykusuz geçen iki, üç, dört geceden sonra zihnin size oynayabileceği oyunlar inanılmaz. Sizi ne tür şeylere inandırabilir. Kapı zilimin sarsıcı *sesi*, ama verandaya çıktığımda boş olduğunu görmek; Roscoe'nun aralıksız havlaması, ama ona bir bakış attığımda,

onu derin uykuda buldum. Çevresel görüşümde bulanık bir siluet hareket ediyor, yaklaşıyor, ama doğrulup başımı çevirdiğimde, ağzımı açıp çığlık atmaya başladığımda, bunun loş öğleden sonra ışığının boş bir köşeden şekiller çıkarmasından başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

Hala yalnızım.

Ama hayır, orada olduğunu biliyordum. Roscoe hırıliyordu, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Onu kendi gözlerimle görmüş, sallanan sandalyesinin gıcirtısını duymuştum.

Onunla konuşmuştum ama o karşılık vermedi.

Verandanın basamaklarını sessizce çıkıyorum ve sandalyeye bakıyorum. Salıncak raylarının altındaki ahşap oldukça yıpranmış, boyası yıllarca kullanılmaktan parlatılmış, bu da uzun, çok uzun zamandır o noktada durduğunu gösteriyor. Biraz daha yaklaşıyorum, artık dokunabilecek kadar yakınım ve parmaklarımı kolçağın altından geçiriyorum, parmak uçlarımda kıymıklı ahşabı hissediyorum. Birden Margaret'i hatırlıyorum -yasak odalara gizlice girmemiz, parmaklarımızın çeşitli yüzeylerde gezinmesi, dokunulmaması gereken şeylere dokunmamız- ama sonra bir rüya gibi beni tekrar terk ediyor.

Sandalyeye bakıyorum, kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma göz gezdiriyorum. Sonra yavaşça arkamı dönüp kendimi aşağıya bırakıyorum.

Oturduktan sonra, onun yaptığı gibi sözsüz bir şekilde ileri geri sallanıyorum. Sokağa, daha önce durduğum noktaya bakıyorum ve bu noktadan arka bahçemin bir kısmını nispeten net bir şekilde görebildiğimi fark ediyorum. Tam doğru noktaya bakmanız gerekiyor - birkaç ağacın arasında, sokak lambasının altında, bir çitin ötesinde küçük bir açıklık - ama orada, *tam orada*, evimin arka tarafı, o küçük bakımsız çim tutamı uzaktan daha da sarı görünüyor. Sadece birkaç metre sağda, bazı dalların arkasında gizlenmiş olan Mason'ın yatak odası penceresi.

Kalp atışlarımın biraz arttığını, boğazımda umutlu bir çarpıntı olduğunu hissedebiliyorum. Belki o adam bir şey görmüştür. Belki o gece geç saatlerde dışarıdaydı ve arka bahçede pencereye doğru sürünen birini gördü. Belki birini *teşhis* edebilirdi-

Düşüncelerim o kadar hızlı, o kadar çılgınca ilerliyor ki, yanımda açılan ön kapının iniltisini neredeyse duymuyorum; yeni birinin varlığını

Dışarı çıkıyorum.

"Sen de kimsin lan?"

İrkilerek başımı kaldırıyorum ve verandada yanımda duran bir adam görüyorum - sadece bu adamı tanıyorum. Adını hatırlayamıyorum ama yüz hatlarını unutmak zor: kızıl saçlı, ellili yaşlarının sonunda, çilli bir cilde sahip ve kalça kemiklerini dışarı çıkaran sıska bir boyu var. Onunla bir kez konuştum - bir yıl önce, şimdi - ve kibar, arkadaş canlısı ama tamamen yararsız olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Hatta şu ana kadar unutulabilirdi.

"Merhaba," diyorum, ayağa kalkıyorum ve neye benzediğimi utançla fark ediyorum; dışarıda yürürken sallanan sandalyenizde sallanan bir kadın bulmak ne kadar tuhaf olurdu. "Çok özür dilerim, açıklamama izin verin-"

"Tanrım, sensin." Beni tanıdığı için rahatlamış görünüyor ama aynı zamanda tanımıyor da. İç çekerek ellerini saçlarında gezdiriyor ve bir tutam saçının alnına doğru savruluşunu izliyorum. Bu hareket içimde yine bir şeyleri tetikliyor; tam olarak yerleştiremediğim bir anıyı.

"Merhaba, evet. Kusura bakmayın," dedim. "Geçen yıl oğlum için kapı kapı dolaşırken tanışmıştık ama adınızı hatırlayamıyorum. Ben Isabelle."

Gülümseyerek elimi uzatıyorum ve adamın ince dudakları düz bir çizgi halinde bana bakmasını izliyorum. Birkaç saniye sessizlik oluyor, kolum havada asılı kalıyor ve cevap vermeyeceğini anlayınca elimi geri çekip boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum.

"Dinle, sadece merak ediyordum: Burada yaşlı bir beyefendi mi yaşıyor? Geçen gece-"

"Verandamdan siktir git."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve şimdi bana nasıl baktığını, kan çanağına dönmüş gözlerimin altındaki koyu renkli torbaları nasıl incelediğini fark ediyorum. Karmakarışık saçlarım ve dün geceki makyajımın lekeleri hâlâ kül rengi yanaklarıma yapışmış durumda. Kızgın görünüyor, hatta belki de korkuyor ve sanırım buna hakkı da var.

Evime bu kadar yakın bir yerde gizlenen birini bulsam, ben de öyle olurum.

"Ben... ben özür dilerim," diyorum tekrar, kelimeleri bulmaya çalışırken tökezleyerek. "Bu şekilde ortaya çıktığım için özür dilerim, eminim seni korkutmuşumdur. Sadece geçen gece birini gördüm ve acaba o da birini görmüş olabilir mi diye merak ettim-"

Duruyorum, yavaş yavaş farkına varıyorum. Pazartesi gecesi, ayinde. Kalabalığı tararken gözüme çarpan uzaktaki o hızlı renk parıltısı - aşağıya doğru eğilmiş, sürünün arasından kendine yol açan bir tutam ateşli kızıl saçtan farklı değil.

"Pazartesi gecesi neredeydin?" Ona dikkatle bakarak sordum. "Şehir merkezinde miydin?"

"Seni son bir kez uyaracağım," diyor adam, bir adım daha yaklaşarak. "Polisleri aramadan önce verandamdan defol."

Dedektif Dozier'in bana söylediği şeyi düşünüyorum: bazen failler kendilerine engel olamazlar. Suç mahallini ya da halka açık bir toplantıyı tekrar ziyaret etmek zorunda kalırlar; bir nöbetin arka tarafında devriye gezmek ya da geceleri verandada oturup bir zamanlar karanlıkta girdikleri pencereye bakmak gibi.

"Adın ne senin?" Tekrar soruyorum, bu sefer daha sert. Gözlerim yüzünün yanından geçip, oturma odasının bir parçasını ortaya çıkarmak için zar zor kırılan ön kapısına yöneliyor: bej halı ve hardal rengi bir kanep.

"İzinsiz giriyorsun," diyor sorumu duymazdan gelerek ve dudaklarındaki küçük seğirmeyi fark ediyorum, neredeyse korkmuş gibi. "Diğer adama yaptıklarından sonra seni bir saniyede tutuklatabilirim."

Göğsümde bir spazm hissediyorum ve devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Verandanızdaki adam kimdi?" Tehdidini görmezden gelerek soruyorum. Sonra pencerelere bakıyorum, kapalı olduklarını fark ediyorum. İçerideki tüm ışıklar kapalı. "Ve neden pazartesi günü oğlumun nöbetindeydin?"

"*Verandamdan defol.*"

"Neden sadece *benimle konuşmuyorsun?*" diye soruyorum. "Ne saklıyorsun?"

"GİT!" diye bağırıyor ve bana doğru bir hamle yapıyor. Bu tehditkâr değil, daha çok küçük bir hamle ve aniden, ne kadar çok geri hamle yapmak istesem de - vücudumdaki her kasın onu geçip içeri kaçmam için bağırmasına rağmen - Dozier'in uyarısını tekrar düşünüyorum.

"*Düşüncesizce bir şey yapmamanızı tavsiye ederim.*"

Marketteki o adamı, soğukkanlılığımı kaybettiğim anda olayların nasıl bu kadar hızlı tırmandığını düşünüyorum. Kollarımdaki, bacaklarımdaki adrenalini hissedebiliyorum, sonunda aradığım cevapları bulma düşüncesiyle seğiriyorum

-Mason'ı bulmak *ama* zihnim bana bunu yaparsam ve
Yanlış, Mason'ı hapishane hücrelerinden bulmak için hiçbir şey
yapamayacağım. "Peki," diyorum sonunda, parmaklarım yumruk
şeklinde kıvrılıyor. Tırnaklarımı hissedebiliyorum
Merdivenlerden inerken avuç içlerime gömüldüm. "Ben gidiyorum."

Eve geri dönüyorum, içeri adım attığında kalbim hızla çarpıyor.
Hemen yemek odama giriyorum, gözlerim haritayı izliyor. Orada bir iğne
bulamayacağımdan neredeyse eminim - eğer bu adamlardan herhangi biri
kayıtlarda olsaydı, evime bu kadar yakın, zaten bilirdim - ama yine de
mahalleye bakıyorum, evinin nerede olabileceği belli. Yine de 1742 Catty
Lane'i arıyorum: eve yaklaştığında verandanın kolonlarına yapıştırılmış
olarak gördüğüm numaralar. İlk sayfayı çevirdim, sonra ikinciyi.
Üüncüyü, dördüncüyü, beşinciye... Bir şekilde gözden kaçırmış olabilirim
diye. Ancak hepsine baktığında -her isme, her adrese- biraz sönüyorum.

Orada değil.

Telefonumu elime alıp e-postama gidiyor ve Gelen Kutumu
yeniliyordum. Dozier'den hâlâ yanıt yok. Sonra iletişim bilgilerine
tıklıyorum ve bir arama yapıyorum, hat çaldığında dinliyorum ve onun
yerine telesekreteri açıldığında inliyorum.

"Merhaba Dedektif, ben Isabelle Drake," diyorum hattan bip sesi
geldiğinde. "arşamba günü size bir e-posta göndermiştim ve aldığınızdan
emin olmak istedim." Parmaklarımı masaya vurarak ne kadarını
aıklayacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Ayrıca 1742 Catty Lane'deki
komşularımdan biriyle ilgili bir sorum vardı. Bu sabah onunla tedirgin edici
bir karşılaşma yaşadım."

şimdilik bunun iyi olduğuna karar verdim. Belki ilgisini çekecek, bana
geri dönmesini sağlayacak kadar ayrıntı - sonuçta ona bir soru sordum, bu
da bir yanıt gerektiriyor - ama çok fazla değil.

"Tamam, teşekkürler," diyorum. "Yakında görüşürüz."

Kollarımı indiriyorum, boynumu geriye atıp tavana bakarken yavaşça
nefes veriyorum. Tam gözlerim kapanırken, telefonumun elimde titremeye
başladığını hissediyorum ve ekranda Dozier'in adını görmeyi umarak tekrar
açıyorum.

Onun yerine Kasey'den bir mesaj.

"Geçen gece seni görmek güzeldi," yazıyor. "Teklifim hala geçerli."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Grit her zaman abartılı tatil partileri düzenlerdi -daha doğrusu Ben her zaman abartılı tatil partileri düzenlerdi- ve ilk yılımda, işime başlayalı neredeyse iki ay olmuşken, Savannah'nın en güzel çatı restoranlarından biri olan Sky High'a gittik, yemek alanını aydınlatan ip ışıkları ve köprünün altından kayan nehir teknelerinin mükemmel manzarası vardı.

Nöbette Kasey'e rastladığımdan beri o geceyi düşünüyorum: ikimiz payetlerle süslenmiştik ve karanlıkta büyük boy Noel ağaçlarını andıran ışıklarla kaplanmış iki kablo tepesi olan köprüye bakarken şampanya yudumluyorduk. Ben kolunda bir kadınla içeri girdiğinde, omuzlarıma sardığım suni kürk şalla birlikte bir ısıtıcının altında duruyorduk.

"Bu Allison," demişti Kasey, flütündeki şampanyayı çevirip küçük baloncukların yüzeye çıkmasını izlerken. "Ben'in karısı."

Onun adını ilk kez o zaman duymuştum: *Allison*. Allison Drake. İçeri adım attığım o ilk gün Ben'in ofisinde onun resimlerini görmüştüm elbette. İkisinin birlikte, bir yelkenlinin gövdesinde iç içe geçmiş ya da yemyeşil çimenlerle kaplı bir tarlada tembel tembel yayılırken çekilmiş fotoğraflarını. Ama o resimlerde, onun gerçek olduğunu bilmeme rağmen -mantıksal olarak elbette gerçek olduğunu biliyordum- benim için hala sadece iki boyutluydu. Nadir, egzotik hayvanların var olduğunu *National Geographic* sayfalarından bildiğim gibi onun da var olduğunu biliyordum - o bir kavramdı, bir meraktı, parlak kağıda sürülmüş renkli mürekkepten başka bir şey değildi. Onun hakkında düşündüğüm her şey hayal ürünü, herhangi bir gerçeğe ya da olguya dayanmaktan ziyade kendi zihnimde uydurduğum şeylerdi. Kahkahasının cıvıl cıvıl uğultusunu duyamıyor ya da burnumun dibinde dönüp duran çiçek parfümünü koklayamıyordum.

çatıya çıktı. Bir adı yoktu *Allison*'ın, zıplayan saçları, sallanan kalçaları ya da birdenbire beni çok etkilemiş gibi görünen diğer insani özelliklerinden hiçbiri yoktu.

"Çok güzel," dedim. Öyleydi de. Yüz hatları benimki gibi karanlıktı. -Kestane rengi saçları, kahverengi gözleri, zeytin rengi teni vardı ama dizine kadar yırtmaçlı, vücuda oturan siyah bir elbise giymişti. Uzun boylu ve doğal olarak zayıftı, çıplak kolları tam da doğru yerlerden tonlanmıştı. Gözleri siyah kalemle kanatlandırılmıştı ve dudakları derin, kanlı bir kırmızıydı. "Ne iş yapıyor?"

"Hiçbir şey yaptığını sanmıyorum," dedi Kasey. "Evde kalıyor."

"Evde oturan bir *anne* gibi mi?" Göğsümün sıkıştığını hissettim, şampanya boğazımı tırmalamakla tehdit ediyordu. Ben'in çocuk sahibi olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim.

"Hayır, çocuk yok. Sadece evde kalıyor. Yani, neden olmasın, değil mi? Maaşı çok yüksek olmalı."

"Bilmiyorum," dedim. "Bu... sıkıcı görünüyor."

Kasey omuz silkti. "Mecbur olmasan çalışır mıydın?"

Bir insandan diğerine süzülüşlerini, el sıkışmalarını ve kucaklaşmalarını izledim. Ben lacivert bir takım elbise giymişti, her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu ve gözlerimi ondan zar zor ayırabiliyordum. İş arkadaşlarımın ve onların eşlerinin arasına zahmetsizce karışması; her bir kişiye doğru şeyi söyleyerek onları gülümsetmesi, güldürmesi ya da onaylarcasına başını sallaması. Ve özellikle de *Allison*'ı tutuşu, elini sırtına koyuşu ve gittiği her yerde ona rehberlik edişi.

Kasey şampanyasını geri devirip bara doğru ilerlerken, "Tekrar dolduracağım," dedi. Başımı salladım, sesini bile fark etmemiştim, ta ki onlar bana doğru ilerlerken kendimi tamamen yalnız bulana kadar. Birdenbire o anda ne kadar acı verici bir yalnızlık içinde olduğumun farkına vardım: Bir ısıtıcının altında tek başıma duruyordum, tüylerim diken diken olmuş kollarımı ovacak ya da takım elbisemin ceketini centilmence omuzlarıma atacak biri yoktu.

"Isabelle," dedi Ben, o mükemmel simetrik sırıtışıyla dişlerini göstererek. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyim," dedim, inandırıcı olmaya çalışarak. "Bu harika bir parti. Fırlattığın için teşekkürler."

Beni Allison'la tanıştirmasını ya da onun kendini tanıtmasını bekledim ama bunun yerine üçümüzün üzerine inatçı bir sessizlik çöktü. Gözlerim beni kurtarması için Kasey'i aradı ama o hiçbir yerde yoktu.

"Sen Allison olmalısın," dedim sonunda, önce pes ederek. Elimi büyük bir hevesle ona doğru uzattım. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Ben de öyle," dedi zarif elini benimkinin içine koyarak. "Ve özür dilerim, seni böyle aniden bırakıp gitmekten nefret ediyorum ama tuvaleti bulmam gerek-" Yakınıma eğildi, ağzı kulağıma yaklaştı ve nefesindeki ılık nane kokusunu alabiliyordum. "Dürüst olmak gerekirse, bu elbise beni tüm yanlış yerlerden sıkıyor. Korkunç bir seçimdi."

Arkasına yaslandı ve bana doğru göz kırptı, bir elini karnına koyarken gülümsedi. Bu, mükemmel insanların yaptığı o kendini küçümseyen şakalardan biriydi - dikkatleri olmayan bir karın çıkıntısına ya da fiziksel kusura çekmeye çalışıyordu - ve ben de kendimi çelişkili hissederek gülümsedim. Bir yandan, bu sırrı paylaşmayı seçtiği kişi olduğum için garip bir tatmin duygusu hissettim - ikimiz bir *an yaşadık* - ama diğer yandan, ne kadar iyi görüldüğünden nefret ettim. Bu durum kendimi çok daha kötü hissetmeme neden oldu.

Bir elini Ben'in yanağına koyup diğer eliyle kadehini ona uzattıktan sonra uzaklaşmasını ve restorana doğru süzülmesini izledim. İçeride kaybolana kadar gözlerim onu çatı boyunca takip etti ama arkamı döndüğümde Ben'in gözleri benim üzerimdeydi.

"Peki, *The Grit'i* nasıl buldun?" diye sordu. "Olmasını umduğun her şey var mı?"

Yüz ifadesinden -alnı bana doğru eğik, kaşları kalkık- o geceyi, *bizim* gecemizi, istiridye kızartmasını ima ettiğini anlayabiliyordum. Aramızda olanları ilk kez kabul ediyordu. Gerçi başka anlar da olmuştu. Arada sırada, tam da o geceye dair hafızamın bir şekilde yanlış olduğunu düşünmeye başlamışken - belki de bana bakışını, ben geri çekilirken dudaklarındaki o ince seğirmeyi zihnim uydurmuştu; belki de midemde bayatlayan bira geceyi olmadığı bir şeye dönüştürmüştü

-Bir sis bulutunun arkasından görünen güneş gibi, gerçeğin küçük pırıltıları parlardı. Bana, sapları siyah ceviz ve sedeften el yapımı istiridye bıçakları yapan bir bıçak ustası hakkında bir hikaye anlatırdı; bir Cuma öğleden sonrası, ofisteki bir happy hour'a geç kaldığım için masama döndüğümde, masamın üzerinde sabırla beni bekleyen, kapağı çatlamış ve boynu terden kayganlaşmış gevrek bir Blue Moon bulurdum.

Sanki odanın öbür ucundan bana görünmez bir göz kırpyordu, sadece benim görebildiğim bir göz kırpma.

"Her şey ve daha fazlası."

Bunu söylememem gerektiğini biliyordum - ya da en azından *bu şekilde*. Ne ima ettiğimi, onun bunu nasıl algılayacağını biliyordum: *o* benim için her şeydi, hatta daha fazlasıydı. Ama o anda ikimizin bir anıyı paylaştığımızı bilmekle ilgili bir şey vardı, anlamayacak diğer insanlarla sarmalanmış bir denizde, ona her zamankinden daha fazla çekildiğimi hissettiren bir şey.

Allison'a -güzel, çekici, hoş, komik Allison'a- sahip olduğunu ve hâlâ *bana* ilgi duyuyor gibi göründüğünü bilmek beni hem hafif ve havadar hem de aynı anda korkudan hasta hissettirdi.

Doğrusu, onun hakkında böyle hissetmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, istemiyordum. O iş: O benim hayalimdi. Sonunda benimdi ve bundan vazgeçmek için hiçbir şey yapmak istemiyordum. Takip eden haftalarda, ofisinin önünden her geçişimde, gözlerim cam gibi bir nehrin üzerinden fırlatılan bir taş gibi kapısının üzerinden atlıyordu. Odaklanmaya çalıştım. Kapının diğer tarafında oturan o değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Unutmaya çalıştım. Ama içten içe, artık çok geç olduğunu biliyordum. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Bu kaçınılmazdı, Ben ve ben. Aramızda bir kimya vardı. Bir reaksiyon başlamıştı -bir kıvılcım, ateşlenmişti- ve ikimiz de yakında dudaklarımızı büzüp hafifçe üfleyerek ona hayat verecektik.

Bir çırayı güçlendirerek tam gelişmiş bir ateşe dönüştürmek.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kasey'nin mesajını görmezden geliyorum ve onun yerine Waylon'a bir mesaj göndermeye karar veriyorum. Ne de olsa Dozier komşumu ve verandasındaki o adamı araştırmama yardım etmeyecekse, Waylon'ın edeceğini biliyorum.

"*Meşgul müsün?*" Mesaj atıyorum ve saniyeler içinde telefonum çalıyor, ekranda onun adı yazıyor.

"Hey," diye cevap veriyorum, sesim alışılmadık derecede parlak. "Çok çabuk oldu."

"Evet, şehirden çıkarken uğrayabilir miyim diye merak ediyordum. Veda etmek için."

"Güle güle mi?" Sesime panik karışarak soruyorum.

"Bugün Cuma," diyor tereddütle. "Hafta sonuna kadar otelim vardı. Eve gitmem gerekiyor."

"Oh," diyorum, göğsüm daralıyor. "Doğru. Ama biz. .. biz Burada *işin bitti*, değil mi? Fikrini değiştirmedin değil mi-?"

Bu düşünce beni aniden çılgına çeviriyor: zaten kaybettiğim her şeyi kaybettikten sonra şimdi de bunu kaybetme fikri. Elbette, bir cevap girişiminin bana hiçbir şey bırakmadığı ilk sefer olmayacaktı, ama nedense bu seferki farklı ve önemli hissettiriyor. Elimde kalan en önemli şey.

"Hayır, hayır," diyor hemen. "Tabii ki hayır. İşimi evden yapmaya devam edeceğim, telefonla bazı röportajlar yapacağım. İrtibatta olacağız ve geri gelmek istiyorum... belki birkaç hafta içinde?"

Hat sessizleşiyor, sanki Waylon bir şey söylememi bekliyormuş gibi.

"Burada sonsuza kadar kalamam," diyor sonunda, sesi utanmış gibi çıkıyor. "Biraz reklamcı param var ama onun dışında kendi kendimi finanse ediyorum. Bu oteller ucuz değil."

"Burada kal." Ne yaptığının, ne söylediğimin farkına bile varamadan sözünü kesiyorum. "Benimle kalabilirsin. Misafir odamda."

Hat uzun bir süre sessiz kaldı.

"Bu gerçekten çok cömertçe," diyor sonunda. "Ama yapamam... Bunu yapamam. Zorlamak istemiyorum-"

"Bu bir dayatma değil, gerçekten." Kelimeler ağzımdan çıkarken zihnim dönüyor; bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama yine de duramıyorum. Bu bana Ben'le denizde geçirdiğimiz o ilk geceyi hatırlatıyor; yalnız kalmaktan sıkıldığım için durup dururken ağzımdan kaçırdığım istiridyeciyle ilgili yalanı. "Bütün bu ev bana ait. Benim bu kadar yerim varken senin kendi paranı harcaman mantıklı değil."

Waylon yine sessiz ve neredeyse düşündüğünü duyabiliyorum. Belki de bir bahane bulmaya çalışıyor. Bana önerdiğim şeyin delilik olduğunu söylemenin nazık bir yolu - birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz bile. Neredeyse yabancıyız, o ve

I. Sesimde bir çaresizlik havası olduğunu biliyorum ve bir yandan ağzımı açıp teklifi geri almak istiyorum - ona haklı olduğunu, yapmamız gereken her şeyi telefonda yapabileceğimizi söylemek istiyorum - ama başka, daha derin bir düzeyde, onun gitmesini istemiyorum.

Yalnız kalmak istemiyorum. Şimdi olmaz. Bir daha olmaz.

"Tamam," diyor sonunda. "Tamam, evet, eğer gerçekten sakıncası yoksa."

"Sorun değil," diyorum, rahatlama ve korku karışımı bir his içimi kaplıyor. Ama yine de evimde başka bir insanın, başka bir hayatın olduğu düşüncesi göğsümdeki ağırlığın biraz olsun hafiflemesine neden oluyor. "Neden gelip eşyalarını yerleştirmiyorsun? Kendini evinde hisset."

Telefonu kapattık ve mutfığa girip buzdolabını açtım ve içini taradım. Elbette bir erkekle aynı mekânı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ama altı aydır yalnız yaşıyorum ve çözmemiz gereken şeyler var: yiyecek ve yemek pişirme, buzdolabı alanı ve mahremiyet gibi şeyler; ne kadar kalacağı, neyin kabul edilebilir olduğu. Neler değil. Gözlerim hala tezgahın üzerinde duran posta yığınının takıldığında, kilerde onun için biraz yer açmayı aklıma not ediyorum.

Annemle babamın kartını tekrar fark ediyorum, çek hâlâ dokunulmadan üstünde duruyor. Gidip elime alıyorum, kapağındaki küçük papatya demetine bakıyorum. İçi tamamen boştu.

öpe atmayı *uygun buldum*. Annemle babam ve ben birbirimize ne söyleyeceğimizi hiç bilemedik. En azından bir süre.

Sonra çeki elime alıyorum ve ikiye katlayıp çantama atıyorum. Eninde sonunda yatıracağımı biliyorum - yakında yatırmak zorunda kalacağım, gerçek para gelmeyecek - ama o zamana kadar ona bakmak istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Bana kanlı para gibi geliyor. Bu uzun süreli sessizlik için bir ödeme gibi - sadece satın aldıklarının benim sessizliğim olmadığını biliyorum.

Bu onların.

BÖLÜM YIRMI İKİ

SONRA

Önce Margaret yatağa girdi, saçları ıslaktı ve lavanta şampuanı kokuyordu. Bu gece soğuk bir banyo yaptık, kendimizi yavaşça içeri bıraktık, buzlu su tenimize değdiğinde bacaklarımız karıncalandı.

"Daha ne kadar sürecek?" Margaret sordu. Babam birkaç saat önce eve geldiğinden beri klimayla uğraşıyordu ama hâlâ tamir edilememişti. İş gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış halde, çeşitli aletlerle uğraşırken nefesinin altından küfürler mırıldandığını duyabiliyordum. Yakası terden nemlenmişti. "Çok sıcak."

O sırada annem bize döndü, dirseğini küvetin kenarına dayamıştı. Bukleleri atkuyruğu şeklinde bir omzunun üzerine dökülmüştü, uçları kıvrılıyor ve göğsündeki tere yapışıyordu. Bu bana bazen rıhtımın dibinde büyüyen yosunları hatırlattı; dalgalarla birlikte titreşen saç telleri gibi tel tel ve yeşil. Gençken, altında bir beden olduğunu düşünürdüm, deri yerine yumuşakçalar.

Parmaklarını banyo suyunun yüzeyinde gezdirerek, "Fazla uzun sürmez," dedi. Bir avuç köpük topladı, tıpkı rüzgârlı bir günde sahile vuran deniz köpükleri gibi bir araya toplanmıştı. "Yakında rahat edeceğiz."

"Sabaha kadar mı?"

"Elbette." Gülümsedi. "Sabaha kadar."

Banyodan çıktık ve birbiriyle uyumlu geceliklerimizi, küçük sarı papatyalarımızı giydik, terimiz hemen gözeneklerimizden geri fişkırdı,

sıkılmış süngerler gibi. Bu gece sıcaklık bunalıcı, özellikle de içerisi. Tüm evi bir fırın gibi hissettiriyor. Sanki içine hapsolmuşuz gibi.

Annem yorganı yırtıp yere atarken Margaret yatağın üstüne uzanıyor. Pencereye doğru yürüyorum, kilidi açıyorum ve kaldırıp açıyorum. Hemen bataklığın, o tarih öncesi kokunun kokusunu alıyorum ama normalde olduğu kadar güçlü değil. Arka bahçemizdeki su her zamankinden daha derin, pırıl pırıl ve işte o zaman yüzeyden yansıyan dolunayı fark ediyorum, sanki altında bir tür küre varmış gibi. Yoğunluğu bahçemizi ürkütücü bir parıltıyla maskeliyor.

-Bir şekilde aynı anda hem karanlık hem de aydınlık oluyor ve babamın bir keresinde bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Buna bahar gelgiti deniyor. Dünya, ay ve güneş mükemmel bir hizaya geldiğinde, olağanüstü bir şey olur.

Arkamı döndüğümde Margaret'i yatakta, vücudu bir hap böceği gibi kendi üzerine kıvrılmış halde buluyorum. Böyle çok küçük, çok kompakt görünüyor. Birlikte uyumanın bizi sadece daha sıcak yapacağını, vücut ısıımızın yayılacağını biliyorum ama Margaret'in zihninin kendisinin en büyük düşmanı olduğunu da biliyorum. Kendini en çok başkalarının yanında güvende hissediyor.

Annem yatağın kenarına oturmuş, "Dua etmeyi unutma," diyor. Yatağa onun yanına kayıyorum, Margaret'in uzuvlarından gelen sıcaklığı şimdiden çarşaflarda hissediyorum. Kucağında bebeği var, gözlerini kırpmadan doğrudan ruhuma bakıyor. "Benim iki güzel kızım."

"Ellie'yi unuttun," diyor Margaret, alt dudağını dışarı çıkararak.

Anneme bakıyorum ve ifadesini kaydediyorum - yorgun gözleri ve sarkık gülümsemesi; bir şeyi bastırmaya, kaçmasını önlemeye çalışıyormuş gibi ter lekeli dudağına doğru yükselen o ince, narin parmakları.

"Evet, şey," diyor boğazını temizleyerek. "Elbette Ellie'yi unutamayız."

Margaret o zaman gülümsüyor, gözlerini kapatıp avuçlarını birleştiriyor, parmakları birbirine tutkalla yapışmış gibi sertleşiyor.

"Şimdi uyumak için uzandım, Tanrı'ya ruhumu koruması için dua ediyorum."

Köşede parlayan termostata bakıyorum, derecelerin yükselişini izliyorum - seksen dört, seksen beş, seksen altı - ne kadar yükselebileceğini merak ediyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimizi.

Sonra Margaret'e bakıyorum, gözleri hâlâ kapalı.

"Eğer uyanmadan önce ölürsem, Tanrı'ya ruhumu alması için dua ediyorum."

Annem gülümsüyor, bizi alnımızdan öpüyor ve ayağa kalkıp koridora çıkmadan önce başucumdaki lambayı kapatıyor. Oda artık karanlıkla, gecenin örtüsüyle kaplanmış durumda ama ben hala Margaret'e bakıyorum. Ay ışığı bir spot ışığı gibi pencereden içeri süzülüyor ve ısıltısını doğrudan onun üzerine yansıtıyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ŞİMDİ

İlk başta, evim Waylon'la birlikte tuhaf hissettirdi, bu hafta kurduğumuz rahat arkadaşlık, o kapıdan içeri adımını atar atmaz çözülecekmiş gibi görünüyordu. İlk birkaç saati birbirimizin etrafında dans ederek, birbirimizin adını unutan gece aşıkları gibi birbirimizden kaçarak geçirdik.

Bu akşam yemek pişirmeyi teklif etti, sanırım evimi açtığı için bir teşekkür. Daha önce alışverişe çıkmıştı ve şimdi yemek yapmaya başlayınca, bütün hafta hissettiğim o kolay dostluğa geri döndük. Sanırım mutfakta arkama yaslanıp onun etrafta zıplamasını, fokurdayan tavalarla ve kaynayan suyla ilgilenmesini izliyorum. Yemek yapmak zorunluluktan yapıldığında bir angarya gibi geliyor -tadı ya da sunumu için değil, sadece hayatta kalmak için- ama işin içine başka birini kattığınızda bir aktiviteye, bir eğlenceye dönüşüyor. Hatta eğlenceli. Sıradanlığın içinde bir samimiyet.

"Kırmızı mı beyaz mı?"

Waylon büyük bir kâğıt torbadan iki şişe şarap çıkarıp ikisini de havaya kaldırıyor. Kırmızıyı işaret ediyorum, o da başını sallıyor, şişenin ağzını açıyor ve boş bir kadehe sağlıklı bir miktar doldurup bana doğru itiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sapından tutarak. O marketin geri kalanını boşaltırken aramızda rahat bir sessizlik oluşuyor ve ben o uçakta nasıl tanıştığımızı düşünmeden edemiyorum; o *zaman* ve *şimdi arasındaki* tuhaf yan yana gelişi. Sadece bir hafta içinde kendimizi bir şekilde burada bulacağımızı asla hayal edemezdik: artık yabancı değil, ortak. Hatta belki de arkadaş.

"Çözdüğün dava neydi?" Birden hatırlayarak soruyorum. "Faili meçhul bir davayı çözdüğünüzden bahsetmiştiniz. Uçakta."

"Evet," diyor. "Bir kayıp çocuk daha."

Birkaç diş sarımsak doğrarken gözlerini başka yöne çeviriyor ve acaba bir nedenle mi bakışlarımı kaçırıyor diye merak ediyorum. Eğer bundan sonra duymak istemeyeceğim bir şey olacağını biliyorsa.

"Dava otuz yıldır sürüyordu," diye devam ediyor uzun bir sessizlikten sonra. "Ailenin *hiçbir* cevabı yoktu. Yani, hiç. Ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Ama biz bulmayı başardık."

"Peki ne oldu?"

Sonunda bana baktı, gözlerinde bir özür vardı.

"Öldü," diyor gerçek bir uyuşuklukla. "Bir kasaba geçit görevlisi tarafından kaçırıldı. Onu öldürüp ormana gömmeden önce birkaç ay bodrumunda tutmuş."

Yutkunuyorum, gözlerim pencereye, komşumun evine doğru kayıyor.

"Onu nasıl buldun?"

"Bir tanık bulduk," diyor Waylon, kendine de bir bardak doldururken. "Onun kaçırıldığını gören başka bir çocuk. O zamanlar çok korkmuştu - yedi yaşındaydı - bu yüzden hiç ortaya çıkmadı. O kasabadaki herkesle konuştum, *herkesle* ve sonunda onu buldum."

"Ne yani, polisler ikinci sınıf öğrencisinin otuz yıllık ifadesine mi inandılar?"

"Hayır," diyor iç çekerek. "Ama onlara bir ipucu verdim ve arama emri çıkartabildiler. Evini aradılar, adı Guy Rooney'di. Yetmişli yıllarda boşandığından beri, tüm yetişkin hayatı boyunca aynı yerde yaşıyordu ve bodrumunda onun bazı *eşyalarını* buldular. Sakladığı şeyler."

Başımı sallıyorum, yanağımın içini çiğniyorum, hâlâ pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü artık renk değiştirmeye başlıyor, siyah ve mavinin bir karışımı, sulu bir çürük gibi.

Waylon, "Olay yerinde itiraf etti," diye devam ediyor. "Polisleri ormana getirdi, sanki yakalandığı için rahatlamış gibiydi. İçini döktü. Her şeyi

yıllar sonra, onun tam olarak nerede olduğunu hatırladı. Onu nereye gömdüğünü."

"Ve kimsenin bir fikri yok muydu?" diye sordum. "Bunun onun evinde olduğunu?"

"Hiç yok," diyor Waylon. "Korkutucu olan da bu. Eski eşiyle araları çok iyiymiş, çocuklarına ortak ebeveynlik yapıyorlarmış. Hatta bir keresinde oraya gittiğini ve bodrum kapısının asma kilitli olduğunu fark ettiğini hatırlıyor. Kız muhtemelen hala oradaydı ... ama bilirsiniz, hiç aklına gelmemişti."

Hangisinin daha kötü olacağını düşünmemeye çalışarak ürperiyorum: Mason'ın davasının çözülmemesi mi, yoksa böyle bir çözüm mü? Bu hikâye beni komşum ve verandasındaki adam hakkında daha da meraklandırıyor; bu sabah bu kadar temkinli görünmesinin bir nedeni olmalı. Neden evine yaklaşmamı istemedi? Neden ikisi de benimle konuşmayı reddetti ve neden Pazartesi günü nöbete katılıp uzaktan izledi.

Waylon konuyu değiştirerek, "Ama bu kadar yeter," diye devam etti. "Önce yemek yiyelim. Umarım tavuk marsala seversin. Benim spesiyalitemdir."

"Bir spesiyaliteniz var mı?" Sonunda bardağımı geri devirip bir içki alarak soruyorum. Hâlâ komşum konusunu nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum; somut bir kanıt, kayıtlarda bir yer ya da hatta bir isim olmadan, bu noktada bunun gerçekten bir duygudan başka bir şey olmadığını biliyorum. Bir içgüdü. "O zaman benden yemek yapmamı isteme. Benim uzmanlık alanım spagetti. Kendimi havalı hissettiğimde tavuk nugget."

Waylon bana bakıp gülümsüyor, ama bu hüzünlü bir gülümseme.

Eminim Mason'ı düşünüyordur. Eskiden onun için yaptığım akşam yemeklerini: kesilmiş sosisli sandviçler ve Kraft makarna ve peynir, plastik tepsilerde servis edilen küçük parmak yiyecekler, dokunmalarını önlemek için delikler. "Aile tarifi demeliyim," diye devam ediyor. "Çok fazla alamam

kredi. Ben İtalyan'ım."

"İtalyan," diye tekrarlıyorum, bardakla oynayarak. "Dürüst olmak gerekirse ne olduğumdan pek emin değilim. Güneyli mi? Bu sayılır mı?"

"Sanırım öyle." Bir tava alıp biraz sallayarak mutfak sarımsak, zeytinyağı, kekik, arpacık soğanı ve tuz kokusuyla dolduruyor. "Ailen hep buralıydı o zaman?"

Ona bakıyorum. Ne zaman geçmişimden, ailemden bahsetse, o kadar sıradan bir şekilde bahsediyor ki, sanki hikayeyi öğrenmek umurunda değil de, sadece beni tanımaya çalışıyor. Bunun gerçek olup olmadığını, *gerçekten* bilmediğini ya da sadece numara yapmakta iyi olup olmadığını henüz söyleyemiyorum. Öğrenmek istiyorum.

"Evet," dedim. "Gerçi bunu zaten bildiğinden eminim."

Özür dileyebilecekmiş gibi şaşırmış görünüyor ama o özür dilemeden ben bir kahkaha atıp bir yudum daha alıyorum.

"Takılıyorum. Evet, Beaufort'ta doğdum ve büyüdüm. Benim babam da, onun babası da, onun babası da. Sanırım çok eskilere dayanıyor. Rett'ler o kasabada kraliyet ailesi gibiydiler."

Geçmiş zamanın kasıtlı olarak kullanıldığını anladığından eminim ama sormuyor.

"Seni Savannah'ya ne getirdi?"

"Bir iş için geldim," diyorum, sandalyeme daha da gömülerek. Artık rahatım, kendi evimde rahatça ileri geri konuşmak son zamanlarda çok uzak, çok yabancı hissettiren bir şey. Bunu özlemiştim. "Ama bir çocuk yüzünden kaldım, kulağa ne kadar aptalca gelse de."

"Ben?"

"Evet, Ben."

"Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?"

"İş." Gülüyorum, tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Birisi evimin önünden geçerken ışıklı pencereden içeriye bakarsa, masada oturup tek başına yemek yiyen tek bir beden görmeyeceği gerçeğini düşünmeden edemiyorum. İki kişi olacak. "O benim patronumdu. Yürüyen bir klişeyim, biliyorum."

"Bunu söylemeyecektim." Waylon gülümsüyor.

"Ama işte tanışmadık," diye ekliyorum. "Ondan önce tanıştık." "Yani birlikte olabilmek için işi mi bıraktınız?"

"Oldukça fazla. Böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor." "İşi sevdin mi?"

"Onu sevdim," diyorum. "Ama onu da sevdim."

Waylon tavaya biraz mantar atıyor ve tava tıslayarak canlanıyor. Bir süre sessiz kaldık ve ben onun Marsala'yı karıştırarak pişirmesini izledim.

şarap, tavuk suyu, krema. İnsanlar bunu öğrendiklerinde beni hep yargırlar ve dürüst olmak gerekirse, bu benden başka birinin başına gelseydi, ben de onları yargılardım. Kendimi hiçbir zaman *o tür bir* kız olarak düşünmedim: bir başkasının hayatına düzgün bir şekilde uyum sağlamak için kasıtlı olarak küçülen türden.

Ama Ben'le öyle değildi. Değildi.

Yaşadığımız şeyin bir ilişki olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu çok güçlü bir kelime gibi geliyordu - çok kirli, çok *yanlış* - ve sanırım bunun nedeni aramızda gelişmeye başlayan ilişkinin aradaki karanlıkta bir yerde bulunmasıydı: tam olarak yanlış değil, ama kesinlikle doğru da değil. Tanıma meydan okuyan bir şeydi, sadece bizim anlayabileceğimiz bir şeydi. Hiçbir somut çizgiyi aşmadık; hiçbir kuralı çiğnemedik. Hiç seks yapmadık, hatta öpüşmedik bile, nehirdeki o geceyi saymazsak, ki bana göre o bile sayılmazdı.

Kendimi hiçbir zaman Ben'in yanındaki *diğer kadın* olarak görmedim, çünkü değildim ama aynı zamanda öyleydim. Öyleydim, biliyorum.

Allison'a göre öyleydim. Ya da en azından o bilseydi öyle olurdu.

Şimdi safça görünüyor, belki de bilerek öyle ama yirmi beş yaşındayken *aldatmanın* ne olduğuna dair zihnimde bir resim çizmişim ve bu resim neredeyse kablolu televizyonu yansıtıyordu: nakit ödenen ucuz motel odaları, kullan-at telefonlar, utanç, gözyaşı ve yalanlarla biten adi buluşmalar. Ama Ben'le böyle değildi, hiç olmadı. Her sabah birlikte kahve içiyorduk, en sevdiğimiz köşedeki kafede yüzlerimiz birbirine yakındı. Birbirimizin siparişlerini ezberliyor ve fincana takma adlar yazıyorduk. Sanki birbirimizi aylardır değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi, gevezelik etmekle en içten düşüncelerimizi, en derin arzularımızı paylaşmak arasında sorunsuzca geçiş yapan şakalar ve saatler süren sohbetlerdi. İşten sonra herkes evine gittiğinde bir kokteyl paylaşmak, ardından gece geç saatlerde mesajlaşmak *-uyuyamıyordum-* onun yanında uyanık yattığını ama yine de beni düşündüğünü ima ediyordu. Bir bakıma, ilişkimizin PG doğası onu daha da samimi, daha da gerçek kılıyordu. Henüz seksle ucuzlatılmamış bir lise aşkı gibiydi, masum ve saf bir şeydi. Gerçekten peşinde olduğu tek şeyin, tek önemli olanın fiziksel boyut olup olmadığını merak etmeme neden olmadı. Acaba sadece o türden biri miydi diye merak etmeme neden olmadı.

ve beni aynada kendime bakmaya ve arkamdan bakan kişiyle gurur duyup duymadığına karar vermeye zorlamadı.

Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar Ben'in fiziksel olarak yaklaşmayı reddetmesi neredeyse cesurca görünüyordu. Suyun üzerindeki o ilk seferde olduğu gibi, uzaklaşmış ve her seferinde bunu yapmaya devam etmişti. Derin bir sohbe daldığımızda ağzının benimkinden birkaç santim ötede durmasına takılırdım; hafifçe geri çekilip dudaklarını yalamasına, sanki aramızdaki havada benim tadıma bakmaya çalışmasına. Geceleri ofisten çıkarken omzunun üzerinden bir kez daha bakması, masamda beni süzmesi, eve ona gitmeden önce beni beynine kazması. Bu onu iyi bir adam, asil bir adam gibi gösteriyordu.

Eğer ona *sahip olabilirsem*, bana her zaman doğru davranacak bir adam.

Tabii o zaman ironiyi anlamamıştım: Allison'a karşı iyi bir adam olmuyordu, beni bu şekilde yönlendiriyordu. Ona doğru davranmıyordu. Ama benim için bu farklıydı. *O farklıydı*. Bizim sahip olduğumuz şeylere sahip değillerdi.

Onlar biz değildik.

Yine de bir şeyi hafife almıştım, o da onun hayatımın her boşluğunu doldurmasına izin vermenin tehlikesiydi. Su gibiydi, boş noktalarımda birikiyordu. O benim özel hayatım ve iş hayatımdı, benim her *şeyimdi* ama içten içe biliyordum ki ben de onun her *şeyi değildim*. Sahip olduklarımıza rağmen Allison'ın hala daha fazlasına sahip olduğunu biliyordum. Ne de olsa onun soyadını taşıyordu. Parmağında onun yüzüğü vardı. Yatakta onun vücuduna sahipti. Onu hayatıma kiralık olarak giren bir kütüphane kitabı gibi görmeye başlamıştım. Birkaç saat boyunca tadını çıkarabileceğim, kıvrılıp rahat edebileceğim, zamanımız dolmadan önce onu mümkün olduğunca çok yiyip bitirebileceğim bir şey. Ve benim olmadığı için kenarlarına bir şeyler karalayamıyor ya da sırtına adımlı yazamıyordum; onun üzerinde fark edilebilir bir şekilde izimi bırakamıyordum. Bazen, bar taburesinden kalktığında - etrafımızdaki oda karanlık ve sessizdi, bardağı kupkuruydu - açık bir yaradan sızan kan gibi yavaşça içimden çekildiğini hissedebiliyordum.

Kapıyı açıp geceye adımını attığında ezici bir boşluk, sanki varlığım sona ermiş gibi.

"Serbest çalışmaya başladım," diyorum şimdi, kulağa heyecan verici gelsin diye. Waylon'u gerçekten de çalıştığımı ikna etmeye çalışıyorum. "Her türlü yayın için yazdım. Hatta biraz seyahat ettim, ülkenin farklı yerlerini gördüm."

Waylon başını sallar, bir kutu makarnayı kaynayan suya atar.

"Serbest çalışmak güzel." Ses tonu kibar, dengeli, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi. "Kendin için çalışmak. Bunun bir özgürlüğü var."

"Tanıştığımızda Ben evliydi," diye geveliyorum, yan tarafa dönerek. Yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki değerlendirmeyi görmek istemiyorum. Bunu ona gerçekten söylemek istemiyorum - gurur duyduğum bir şey değil - ama biliyorum ki eninde sonunda öğrenecek, eğer henüz öğrenmediyse. Arkadaşlarımla ve komşularımla konuşacak. Dedektif Dozier. Benden öğrenmesini tercih ederim. "Ama ben yapmadım... biz yapmadık, biliyorsun. Onlar birlikteyken biz *birlikte değildik*."

"Boşandılar mı?" diye soruyor, sesi kısık. Artık kişiselleşiyoruz, havamız basit bir sohbetten daha derin bir şeye doğru hızla değişiyor. İkimiz de birbirimize bakmıyoruz.

"Hayır," diyorum ve sessizliğin bir süre daha uzamasına izin veriyorum. Sonra ona doğru dönüp derin bir nefes alıyorum. "O öldü."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ben üç gün üst üste ofise gelmemişti.

Endişelenmeye başlamıştım, bunun benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Belki birileri öğrenmişti *ama tam olarak* neyi öğrenmişti? Yanlış bir şey yapmamıştık ya da belki de pişmanlık duyuyor, benden kaçıyordu. Başladığımız şeyi nasıl bitireceğini bulmaya çalışıyordu. Mesajlarıma cevap vermiyordu; bana yaklaşan tatillerden bahsetmemişti. Takviminde herhangi bir iş seyahati yoktu.

Tek bildiğim Pazartesi günü orada olduğuydu. Ve sonra yoktu.

"Duydun mu?"

Kasey kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemiyle masamın önünden geçti. Gözlerimi kapalı ofis kapısından, pencerelerinin karanlığından ayırıp ona çevirdim, göğsümde bir endişe belirdi. Kasey'nin her zaman böyle bir bakışı vardı: Okuması kolay. Duyguları yüzünün çizgileri arasına, bir yaprak kağıda düşülmüş notlar gibi karalanmıştı ve şu anda bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyorlardı.

"Hayır," dedim. "Neyi duydun?" "Allison öldü."

"Ne?"

"Allison Drake," dedi. "Ben'in karısı. O öldü."

"Ne?" Nefesim kesildi, elim vurulmuş gibi göğsüme gitti. "Evet. O öldü."

"Nasıl?"

"İntihar," diye fısıldadı, ağzı kulağımdaydı. Nefesi sıcak ve toprak kokuluydu, kahvesini sade içtiğinde her zaman olduğu gibi. Sabahtan beri yaptığı şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Kafein içiyor, etrafta dolaşıyor, kafası güzel bir gazeteci gibi ofisteki son dedikoduları yayıyor, ilk kendisinin bildiği gerçeğinden keyif alıyordu. "Ya da kazara aşırı doz. Her iki durumda da haptı. Hem de tonlarca."

Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissettim; ağzımı açtım, konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey çıkmadı. Kasey kaşlarını kaldırdı, çenesini aşağı eğdi.

"Biliyorum, değil mi?"

"Bu doğru olamaz," dedim sonunda. "Neden o-?"

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım bizim bilmediğimiz bir sorunu vardı. Ev kadınlarının başına bazen böyle şeyler gelir. Ellerinde çok fazla zaman oluyor."

Allison'a dair sahip olduğum tek gerçek anıyı gözümün önüne getirdim: ikimiz o çatıda birbirimize yakın durmuştuk, Ben kenarda durmuş ikimizi izlerken onun parmak uçları  n kolumdaydı. Bana doğru eğilmesi, bir sırrı paylaşması ve göz kırpması. Kendimi birdenbire özel bir şeyin içindeymişim gibi hissettim.

"Mutlu görünüyordu."

Bunu söylediğim anda kendimi aptal gibi hissettim. Birlikte geçirdiğimiz bir anın onu tanımak için yeterli olamayacağını biliyordum - onu *gerçekten* tanımak için - ama asıl düşündüğüm şey şuydu: Nasıl mutlu *olmayabilirdi ki*? Ben'e sahipti.

Kasey omuz silkti. "Hepimizin sırları var."

Bir sonraki sıraya doğru bira adım atıp eğilerek tekrar fısıldayarak uzaklaşmasını izledim. Sonra Ben'in ofisine dönüp baktım ve onları birlikte hayal ettiğim onca zamanı düşündüm: Ben ve karısını. Yollarımız ayrıldıktan sonra her gece daireme girerdim, boşluk normalden daha da yalnız hissettirirdi. Mutfak tezgahıma oturur ya da çok küçük k vetime yığılırdım, ılık su göğsümü zar zor sıyıırırdı ve tam o anda birlikte ne yaptıklarını merak ederdim: belki verandada bir kokteyl iiyorlardır ya da ben dondurucuda uzun süre ihmal ettiğim pıhtılaşmış bir Lean Cuisine'i yeniden ısıtırken akşam yemeği için sofistike bir şeyler pişiriyorlardır. Onları pahalı granit tezgahların üzerinde sevişirken, su kaynarken ve yere dökülürken hayal ederdim. Bu bende çığlık atma isteği uyandırırđı.

Ama o anda, mideme yutulmuş kusmuk gibi, kokuşmuş ve ekşi bir gerçek yerleşti: Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Onlar. Hayatlarının iç işleyişı benim için tam bir gizemdi ve şimdi Allison ölmüştü. Ben'in karısı *ölmüştü*. Bu da Ben'in artık dul olduğu anlamına geliyordu.

Hepimizin sırları var.

Kasey'nin bununla ne demek istediğini, ne ima ettiğini merak ettim. *Allison'ın* sırları olduğunu mu kastettiğini merak ettim - onu kendi canına kıymaya yönelten bir hap sorunu, bir bağımlılık; Ben isteyken şişeyi devirirken elini yönlendiren, kontrolden çıkmış bir depresyon - ya da *başka* birinin sırları olduğunu mu kastettiğini merak ettim. Belki de onun ortaya çıkardığı sırlar.

Artık birlikte yaşayamayacağı sırlar.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Allison'dan, onun ölümünden bahsedildiğinde havada bir atmosferik değişim oluyor. Tıpkı fırtına yaklaştığında köpeklerin yaklaşan tehlikeyi hissederek inlemeye başlaması gibi. Elektrik yükü.

Waylon yemeklerimizi tabaklara koyuyor, yemek odasına girip önüme bir tabak koyarken gözlerini yere dikeyor.

"Çok lezzetli görünüyor," diyorum bir çatal alarak. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Benimkinin yanındaki koltuğa yerleşiyor, bir peçete açıyor ve kucığına örtüyor. Sonra nefes veriyor, gözlerimin içine bakıyor. "Demek ağırılmış."

"Evet," diyorum bir mantarı bıçaklayarak.

"Korkunçtu." "İntihar mı?"

Biraz makarna mızraklıyorum, dönüyorum, gözlerim tabağımda. "Evet, sanırım. Ya da kazara aşırı doz, tam olarak belirlenemedi. Bir not ya da başka bir şey bulamadılar."

"Sence ne oldu?"

Çatalımı düşürüyorum, metalin cama çarpmasıyla çıkan şangırtı Roscoe'nun masanın altından sıçramasına ve sandalyemin sarsılmasına neden oluyor. Waylon'a bakıyorum, iri gözleri doğrudan benimkilere bakıyor.

"Tahmin etmek zorunda olsaydınız," diye ekliyor.

"Bilmiyorum." Ellerimi sabitlemeye çalışarak nefes veriyorum. Nedense titriyorlar. Hafif bir titreme. Belki de Allison'dan bahsettiğim içindir, onun ölümünden dolayı duyduğum çözölmemiş suçluluk duygusudur. Ya da belki sadece açım; çok boş bir mideye çok fazla kafein. "Sanırım bir varsayımda bulunmam gerekseydi, kaza derdim."

Buna gerçekten inanıyor muyum bilmiyorum ama nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Peki ya Ben?"

"Biliyor musun, aslında bana ne düşündüğünü hiç söylemedi," diyorum ilk kez fark ederek. "Onun hakkında hiç konuşmadık ve tabii ki ben de hiç sormak istemedim. Ama belli ki bu konuda çok üzgündü."

"Huh," diyor Waylon, tekrar tabağına bakarak. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yemeğini nasıl incelediğini fark ediyorum, sanki parçalara ayırmaya çalışıyormuş gibi.

"Her neyse, sadece bu konuyu açmak istedim," diyorum. "Komşulardan duymadan önce. Ya da Dedektif Dozier'den."

"Evet," diyor. "Evet, teşekkürler. Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Ama herhangi bir cinayet şüphesi ya da buna benzer bir şey yoktu. Bunu da bilmenizi isterim. Bu açık ve net bir davaydı."

"Sadece..." Durur, devam edip etmemeyi, düşüncesini tamamlayıp tamamlamamayı düşünür gibi olur. Sonunda tükürür. "Onun ölümünün çok ... uygun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini bilmeme rağmen soruyorum. Sadece söylediğini duymak istiyorum.

"Sadece, bilirsin işte. Kötü görünüyor. Bir ilişkisi vardı-"

"Bir ilişkisi yoktu."

"Başka bir kadın vardı. Sonra karısı şüpheli koşullar altında öldü..."

"Şüpheli değildi. Aşırı dozdu."

"... ve şimdi *oğlu* şüpheli koşullar altında ortadan kayboldu ve siz ikiniz artık birlikte değilsiniz..."

"Tamam," diyorum, çatalımı ölçülü bir kontrolle yere bırakarak. "Bak, soru sormanın senin işin olduğunu anlıyorum, gerçekten. Ama Allison aşırı doz almış. Olur böyle şeyler. Ben ve ben ayrıldık çünkü dünyamız paramparça oldu, tamam mı? Mason bizden alınmadan önce mutluyduk. *İyiydik.*"

Waylon'a bakıyorum, zorlamaya devam etmesi için cesaretlendiriyorum. Alt dudağının titrediğini görebiliyorum - misilleme tehdidi, cevaplayamadığım başka bir soru - ama bunun yerine çenesini sıkıyor, sanki kendini konuşmaktan fiziksel olarak alıkoymak zorundaymış gibi.

Dr. Harris'in sözlerini tekrarlayarak, "Bir çiftin böyle bir şeyden sağ çıkması çok zor," diye devam ediyorum. Sanki o söyledi diye gerçek oluyormuş gibi. "Bir *insanın böyle bir şeyden sağ çıkması zordur.*"

"Tamam, özür dilerim. Haklısın."

Yemeğimizi sessizce yiyoruz, çatal bıçak sesleri evin üzerine çöken garip durgunluğu bir şekilde artırıyor.

Waylon sonunda konuyu değiştirerek, "Bana Mason hakkında bir şeyler anlat," diyor. Kasıtlı gibi görünüyor, sanki bu acı konudan uzaklaşmak ve daha iyi, daha hafif bir şeye doğru dönmek istiyor. "Kişisel bir şey."

Masaya bakıyorum, daha dün burada aramızda yanıp sönen tüm ekipmanları hatırlıyorum. Bana karakolda kaydedilen ilk görüşmeleri, göz gibi dönen tekerlekleri olan eski kasetçaları hatırlatmıştı. Diğer taraftaki Dedektif Dozier'i ve beni sinirlendirmeye çalışarak adım atışını.

"Bakalım," diyorum, bardağımı elime alıp sapını parmaklarımın arasında çevirerek. "Dinozorları çok sever. Onlara kafayı takmış durumda, gerçekten. Bir kitabımız var-"

"Isabelle," diye araya giriyor Waylon, sandalyesinde öne doğru eğilerek. "Kişisel bir şey."

Kalbimin göğsümde çarptığını hissederek dilimi ısııyorum. İfadelerimi hesaplamaya, karşımdakini memnun etmek için çok çabalamaya -sadece doğru şeyleri, *iyi* şeyleri söylemeye- o kadar alışmışım ki, yine de bunun hiçbir önemi yokmuş gibi görünüyor. Waylon bunu anlıyor gibi görünüyor. Ne zaman tamamen dürüst olmadığımı bir şekilde anlıyor. Söyleyecek daha çok şeyim olduğunda.

Ona, gözlerindeki nezakete tekrar bakıyorum ve bu sefer gerçekten farklı olup olamayacağını merak ediyorum.

"Dürüstçe mi?" Sonunda söyledim. "Zor biriydi." Bu itiraf, nefesini çok uzun süre tuttuktan sonra ani bir nefes verme gibi geliyor.

"Nasıl yani?" diye soruyor.

"Kolik bir bebektir, sürekli ağlardı. Yani, hiçbir şey onu sakinleştiremezdi. *Hiçbir şey.* Ben işte olduğu için evde çok yalnızdım ve o ilk gecelerde bazı zamanlar olduğunu hatırlıyorum-"

Kendimi durduruyorum, *çok* dürüst olmanın benim yararına olmayabileceğine karar veriyorum. En azından şimdilik. Mason'ın bu dünyaya alışılmadık bir şekilde gelişini ya da sabahın erken saatlerindeki o paniği çok fazla ayrıntıyla anlatmak. Bizi karanlıkta yalnız bulduğumda, kollarımda kıvranan küçük bedeni, kolayca kırılacak dallar gibi uzuvları göğsüme girmeye başlayan çaresizlik. O çamurlu, uykusuz düşünceleri hala hatırlayabiliyorum; gerçek bile hissettirmeyen türden. Hiçbir annenin bırakın yüksek sesle söylemeyi, kendine bile itiraf edemeyeceği türden. Mason geceleri çılglık atardı ve aniden, çok *şiddetli* bir şekilde alevlenirlerdi: sonunda onu durdurmak için yapabileceğim her şeyin karanlık küçük fantezileri. Ve bir saniyeliğine de olsa onlara izin verirdim. Onları uzun süre eğlendirmeme izin verirdim ama sonra sabahları onları yine görmezden gelir, hiç var olmamışlar gibi davranırdım. Onu beşiğinden kaldırıp öpücüklere boğarken yanaklarımın utançtan alev alev yandığını hisseder, onları diğer sürgün duyguların yaşadığı zihnimin girintilerine geri gönderirdim: yaramaz ve gececi, bilinçaltımın o nemli mağarasında kıvrılmış, güneş tekrar ufku altına inene ve onlar için tekrar sürünmek güvenli olana kadar etrafta sinsice dolanırlardı.

"Çok zor," diye devam ediyorum. "Anne olmak. Beklediğiniz gibi değil olmak."

Hiç kimse sizi iki saatlik uykuyla çalışırken gece gelen kin hakkında uyarmaz. Kimse size kendi yarattığınız bir insana karşı ne kadar kırgın hissetmeye başladığınızı söylemiyor. Her şey için size bel bağlayan bir insana.

Bunların hiçbirini istememiş bir insan.

Waylon, şarabından derin bir yudum alıp dikkatini tabağına vermeden önce rahatsız bir şekilde sandalyesinde kayıyor. Eminim farklı bir şey hayal ediyordu: annelerin gözlerinde yıldızlarla anlattığı, diğer herkesin kendini berbat hissetmesine neden olan pembe anılardan biri. Beni bunu söylemeye iten şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum - belki de bu yemeğin samimiyeti, aylardır ilk kez kendi evimde biriyle yemek paylaşıyor olmam. Belki de Waylon uzun zamandır beni gerçekten dinleyen, bana *inanan* ilk kişi olduğu içindir ve uçakta kartını dizime koyduğu o günden beri bu tür bir *çiğ dürüstlüğe* doğru ilerliyoruz.

Her ne ise, insanların duymak istedikleri şey olmadığını bilsem de itiraf etmek iyi hissettiriyor. Dürüst hissettiriyor.

Sonunda, dürüst bir şey.

Gerçek şu ki, hiçbir zaman dürüst olamadım. Ne Ben'e, ne aileme, ne de kreşteki diğer annelere, *özellikle de* diğer annelere. Mason kaçırılmadan önce de, Ben'le tanışmadan önce de hep sırlarım vardı ve pişmanlık dürtüsü boğazımdan safra gibi geçtiğinde onları yutuyordum. İnsanlar nasıl olduğumu, nasıl *dayandığımı* sorduklarında aslında bir cevap istemediklerini -en azından gerçek bir cevap- oldukça çabuk öğrendim, bu yüzden çeneme saplanan o küçük iğneyi, yaklaşan gözyaşı tehdidini görmezden geldim ve onlara beklediklerini bildiğim cevabı vererek bir gülümseme yapıştırdım: her şeyin iyi olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu.

Aslında, hayır. Her şey *mükemmeldi*.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Waylon ve ben saatler sonra hala yemek odasındayız, masa bir kenara itilmiş, böylece yere oturup duvara bakabiliyoruz. Mason'ın dava dosyası, iki şişe şarapla birlikte aramızda duruyor - ikisi de boş. O zamandan beri liköre geçtik: onun için buzlu bir viski, benim içinse üzerinde tek bir dilim misket limonu sallanan bir votka soda.

"Dışarıda hiç yedek anahtar bıraktın mı?" diye soruyor. Saat geç, neredeyse sabahın biri ve konuşmasında küçük bir bulanıklık var, sanki dili uyuşmuş gibi. Göz kapakları ağır ve alkolün yardımcı olmadığından emin olsam da, çoğunlukla yorgun olduğunu düşünüyorum. Uyumaya hazır. "Başka birinin bilebileceği bir şey mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ben buna her zaman karşı çıkmıştır. Hoş geldiniz paspasının altında bizimkinin kaybolduğunu gördüğümünden beri."

Waylon kaşlarını kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bu yıllar önceydi," diyorum. "Mason altı aylık falan olmuştu."

Waylon başını sallayarak aşağıya bakıyor ve onun kirli hatlarının midemi sıkıştırdığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Ben, onu muhtemelen yanlış yere koyduğumuzu söylemişti -belki Roscoe ile yürüyüşlerimden birinde cebimden düşmüş ya da verandamızın ahşap çataları arasından kaymıştı- ama yine de. Bu bizi ürkütüyordu: bir başkasının o çürük kumaş parçasını kaldırıp sanki biz davet etmişiz gibi hayatımıza kolayca girebileceği düşüncesi. Çok fazla güvendiğimizi fark etmemi sağladı; çok sık olarak kimsenin bize zarar vermeyeceğini varsayıyoruz. Geceleri evlerimizde dolaşırken, panjurlar açıkken, içeriden gelen ışıklar her hareketimizi aydınlatırken kimsenin bizi izlemediğini. Adım attığımızda

Dışarı çıkıp kapılarımızı kilitlediğimizde, anahtarı bir saksının altına ya da bir kayanın arkasına sıkıştırdığımızda, arkamızdan gelip anahtarı geri çıkaramayacaklar.

Şiddetin her zaman bir giriş yolu aramadığını - her zaman hayatlarımızı dürttüğünü ve dişlerini geçirecek yumuşak bir nokta aradığını.

"Peki ya bebek telsizi?" diye sorduğunda ona bir bakış attım. "Pilleri bitmişti. Hatırla, sana söylemiştim."

"Üzgünüm, evet," diyor gözlerini ovuşturarak. "Demek istediğim, monitör daha önceki kayıtları sakladı mı? Yani, kaydetmişler mi? Güvenlik sistemi gibi mi?"

"Evet, yaptılar," diyorum. "WiFi'a bağlıydı, böylece video cep telefonlarımız ve dizüstü bilgisayarımızla senkronize oldu. Her şeyi bir uygulamadan kontrol ediyorsunuz."

"O eski görüntüler hala sende mi?"

"Yapmalıyım," diyorum yavaşça konuşarak. Polis o gecenin, onun kaçırıldığı gecenin görüntülerini istemişti ama piller bittiği için onlara yardım edemedim. Gerçi daha *önceki görüntüleri* hiç istememişlerdi ve ben de bakmayı hiç düşünmemiştim. Evin içine bakmak önemli görünmüyordu. Tüm zamanımı evin dışına bakarak geçirmiştım. "Neden?"

"Belki orada görülecek bir şey vardır diye," diyor. "Kaçırılmasından önceki günlerde. Asla bilemezsin."

Başımı sallıyorum, kendimi yerden kaldırıyorum ve masaya doğru yürüyüp dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Viskisinden bir yudum daha alan Waylon'a geri götürüyorum, gözleri bardağının dibindeki bir şeyi inceliyor. Dizüstü bilgisayarı açıyorum, şifremi giriyorum ve sabit diskimin derinliklerine gömülmüş eski kayıtların bulunduğu klasörü buluyorum. Orada tarihe göre düzenlenmiş, her biri Mason'ın hayatının bir gecesini saklayan yüzlerce dosya var.

"Sanırım bir hafta erken başlayacağım?" Ona bakarak soruyorum. Omuz silkiyor, başını sallıyor, ben de "Thurs_Feb_24_2022" etiketli dosyaya çift tıklıyorum ve bir video yüklenirken nefesimi tutuyorum.

Sabah altıda Mason uyurken başlıyor. Kameranin monte edildiği çocuk odasının köşesinden, yatağın üzerinde hareketsiz yatan küçük bedenini izlerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Çok tatlı," diyor Waylon ve ben omzumun üzerinden ekranı izleyen ona bakıyorum. O da bana gülümsüyor. "Kocaman saçları var."

"Evet," diyorum, gözlerimde o tanıdık sızı.

Birkaç dakika sonra kıpırdanmaya başlıyor ve birkaç saniye sonra kapısının açıldığını görüyorum ve yatak odasına girip beşiğine eğilerek onu kucağıma aldığımı izliyorum. Yanağına bir öpücük konduruyorum, onu zıplatıyorum ve güldürüyorum, sonra kapıdan çıkıp odayı arkamızda boş bırakıyoruz.

Waylon ekranı göstererek, "Penceresini görebileceğimizi umuyordum," diyor. "Ama öyle görünmüyor. Bu açıdan bakınca öyle görünmüyor."

"Hayır," dedim. "Kamera beşiğinin arkasına, kapıya bakacak şekilde monte edildi. Pencere beşiğinin yanında, o yüzden burada görünmez."

Videonun altındaki zamanlayıcıya tıklıyorum ve birkaç saatlik boş odayı ileri sarıyorum. Gün ortasında Mason'ı tekrar uykuya yatırışımı izliyorum, sonra gecenin ilerleyen saatlerinde onu kitaplığına götürüp bir hikaye seçiyorum ve köşedeki sallanan sandalyede ona okuyup uyutuyorum.

Boğazımı temizleyene kadar ikimiz de bir süre sessiz kaldık, gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diyor Waylon, sesi yumuşak. "Denemeye değerdi. Ama hey, ben yatmaya gidiyorum. Sen de yatmalısın. Sabah devam ederiz."

Başımı sallıyorum, ona dudak bükerek gülümsüyorum ve ayağa kalkıp bardağını lavaboya koymasını, koridordan aşağı süzülmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum. Misafir odasındaki belli belirsiz hareketleri duyuyorum -yorganını geri çekiyor, kıyafetlerini çıkarıyor- ve ışıklar sönene, kapının altındaki aralık kararana kadar bekliyorum.

Tekrar dizüstü bilgisayarına bakıyorum - Mason'a, şimdi beşiğine geri dönmüş. Burada saatlerce oturup onu uyurken izleyebilirim.

Dizüstü bilgisayarımınla birlikte ayağa kalkıyorum ve masaya gidip oturuyorum. Sonra zamanlayıcıya tıklıyorum ve tekrar sürüklüyorum, gece boyunca hızlanıyorum, Mason'ın hızlı hareketlerle seğirmesini izliyorum. Oda karanlıklaşıyor, köşedeki gece lambasından hafif bir parıltı yayılıyor, ta ki aniden tekrar aydınlanmaya başlayana kadar. Gün ışığı geliyor. Sonra, ertesi sabah saat altıda, kayıt duruyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp az önce gördüklerimi düşünüyorum. Çok basit - sadece bir gün; sadece sıradan, normal bir gün - ama aynı zamanda işlemesi çok zor. Hayatımın artık ne kadar farklı olduğunu düşünmek bazen zihnimi uyuşturuyor. Mason'ın kreşi toz toplayan boş bir oda, hayattan soyutlanmış bir iskeletken ne kadar yalnızım.

Duvarımdaki saate bakıyorum -saat bir buçuk- ve dizüstü bilgisayarına dönüp başka bir şey izlemeye karar veriyorum.

Rastgele bir güne tıklıyorum, birkaç ay geriye gidiyorum ve hayatımın yıllarca ihmal edildikten sonra çözölen tozlu eski bir halı gibi önümde açılmasını tekrar izliyorum. Öncekiyle aynı şeyi yapıyorum -Mason'ın olduğu kısımları izliyorum, diğerlerini ileri sarıyorum- ve bu bittiğinde başka bir tane seçiyorum. Mason'ın yeni doğmuş, inanılmaz derecede küçük halini izliyorum, sonra ileri sarıyorum ve beşiğinde dizlerinin üzerinde sallanmayı öğrenmesini, güçlenmesini izliyorum. Bunlar kaçırdığım küçük anlar - kapalı bir kapının ardına saklanmış, ben uyurken ortaya çıkan anlar - ama şimdi hiçbirini kaçırmak istemiyorum. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Şu anda başka bir videodayım - Aralık ayının başlarından, kaçırılmasından üç ay öncesinden - ve Ben'in bu kez onu sallayarak uyutmasını izliyorum. Onu beşiğine götürüp içine yatırmadan önce kulağına tekrar tekrar bir şeyler fısıldıyor. O uzaklaşırken, ışığı kapatırken izliyorum ve tekrar ileri sarmaya başlıyorum, zamanlayıcının bitmesine ve videonun durmasına hazırlanıyorum - ta ki aniden bir hareket yakalayana kadar.

Videoyu durdurup zamanlayıcıya bakıyorum: 3:22. Donmuş görüntüye tekrar bakıyorum, gözlerimi kısarak hareketin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum ve sonra fark ediyorum: Kapısının altındaki çatlaktan geliyor. Koridordan geliyor.

Videoyu tekrar başlatıyorum ve kapının üzerinde belli belirsiz bir gölgenin hareket ettiğini fark ediyorum, sanki dışarıda biri yürüyor. Ben belki tuvalete gidiyor ya da bir bardak su alıyor. Ama sonra kapının yavaşça açılmaya başladığını izliyorum ve kendimi içeri girerken görüyorum.

Mason uyuyor gibi görünse de *ağlıyor olmalı diye* düşünüyorum. Sesi açıyorum ve onun ses makinesinden başka bir şey duymuyorum, hafif bir şıpırtı, kulağınızı bir deniz kabuğunun içine sokup

kan hücumu. Ekranı daha da yaklaşıyorum, hipnotize olmuş bir şekilde kendimi onun çocuk odasına, beşiğine doğru yürürken görüyorum ve sonra aniden hareket etmeyi bırakıyorum.

"Ne yapıyorum ben?"

Farkında bile olmadan yüksek sesle söylüyorum çünkü kendimi bu şekilde izlemek çok garip. Mason'ın yatak odasının ortasında durduğumu, kıpırdamadığımı görüyorum ve işte o zaman anı beni sert bir şekilde vuruyor.

Elim ağzıma gidiyor, bir nefesi bastırıyorum.

"Ne yapıyordum ben?"

Margaret ve ben, yatakta uzanıyorduk, yanağını yastığa bastırmış bana bakıyordu, gözleri kocaman ve korkmuştu.

"Sadece orada duruyordum. Gözlerin açıldı."

Bir dakika daha izliyorum, bedenimin ekranda bir şeyler yapmasını bekliyorum ama yine de hareket etmiyorum. Ayaklarım olduğum yerde sabit; gözlerim açık, dümdüz karşıya bakıyorum.

"Bunu yaptığında beni korkutuyorsun."

Hareket etmeyi o kadar çok istiyorum ki; orada öylece koma halinde durmaktan başka bir şey, *herhangi bir şey* yapmak istiyorum. Gözlerimin akı, farlara yakalanmış bir hayvan gibi kamerada parlıyor. Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Zamanlayıcıya basıp ileri sarmaya başlıyorum ve saat ilerledikçe kaskatı bedenimin sarsıntılı bir ritimle sallanışını izliyorum.

3:45, 4:15, 4:45, 5:05.

Sonunda, sabah 5:43'te, iki saat boyunca yerimde durduktan sonra bedenimin dönüp koridora doğru yürümesini ve kapıyı arkamdan kapatmasını izliyorum. Ardından, video kesilip ekran kararına kadar on yedi dakika daha beşiğinde uyuyan ve her şeyden habersiz Mason'a bakıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SONRA

Sersem bir sabah. Yavaşça uyanıyorum, sanki beynim çamurda ilerliyor. Nefesimdeki uykunun tadını alabiliyorum, kalın ve ağır, ve dilimde balgamlı bir tabaka hissediyorum, tıpkı haşlanmış bir yumurtayı soyduğunuz gibi. Gözlerimin tam olarak alışması için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor, dünya bulanık bir pus içinde geliyor, ama geldiğinde içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

İlk fark ettiğim şey sessizlik. Pencerenin dışında ağustos böcekleri ötmüyor, yeni bir günün başladığını haber veren kuşlar yok. Sanki dünya dönmeyi bırakmış ve ben de onun durgunluğuna kapılmış, süzülüyormuşum gibi. Bataklığın kokusu da var. Dün gecedен daha güçlü, neredeyse baskın, sanki su bir şekilde pencereden içeri sızmış ve halıya dökülmüş gibi.

Bir an için hayal ediyorum: gelgit, eve ulaşana kadar yükseliyor. İki kat yukarı tırmanıyor, kahverengi su her çatlaktan, yarıktan, pencereden ve kapıdan akıyor. Bizi içine hapsediyor, aşağı çekiyor. Hepimizi boğuyor.

Boğazımı temizliyorum. "Uyuduk."

Sesim kullanılmayan bir enstrüman gibi cızırtılı çıkıyor ve Margaret'in yüzüne doğru dönüyorum. Yüzünün yastığıma gömüldüğünü görmeyi umuyorum - o iri, mavi gözler benimkilere bakıyor - ama orada değil.

"Margaret?"

Oturuyorum. Bu yüzden bu kadar sessiz olduğunu fark ettim. Margaret burada değil. Genellikle, ondan önce uyandığımda, nefesinin sabitliğini duyabilirim; nazik bir

boğazında titreşen horlama. Uzuvarlarının sıyrıkları eski, cızırtılı çarşafılarına sürtünüyor.

Bitişikteki banyoma bakıyorum ama kapı ardına kadar açık. O da orada değil.

Bacaklarımı yatağımın üzerine atıyorum, ayaklarımı halıya bastırıyorum ve ayak parmaklarımdan bir ıslaklık fişkırdığını hissediyorum. Ayaklarımı çekip aşağı bakıyorum, basınçtan dolayı biriken küçük su birikintileri nemli kum üzerindeki ayak izleri gibi halıya geri batıyor.

"Margaret?"

Yataktan kalktım ve banyoya doğru yürümeye başladım. Halı nemli ve bir an için yine o tuhaf görüntüyü düşünüyorum - bataklıktan yatak odama akan su - ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Asla o kadar yükselemez. Banyonun ışığını açıyorum ve gözümü kısarak aydınlığa bakıyorum, yerde daha fazla su olduğunu fark ediyorum - duvarlara doğru sürünen dev bir su birikintisi ve köşeye yığılmış birkaç nemli havlu. Şimdiden ekşimeye başlamışlar.

Bu bizim banyomuzdan mı? Merak ettim, bir adım daha yaklaştım. Belki de düşündüğümde daha büyük bir pislik yapmışızdır. Margaret'in tırmanarak dışarı çıktığını, küvetin kenarından su döküldüğünü ve annemin bir havlu alıp onu kuruladıktan sonra köşeye fırlattığını hayal ediyorum. Pijamalarımızı giyip ışığı kapattığımızı ve bunu yarına bıraktığımızı.

Ama sonra aynadaki yansımamda kendimi görüyorum ve bunun da yanlış olduğunu biliyorum.

Geceliğimin kumaşını ellerimle tutarak aşağı bakıyorum. Dün gece giydiğimden farklı bir gecelik giyiyorum. Farklı olduğunu *biliyorum*. Hatırlıyorum, çünkü Margaret'in üzerindeki küçük papatyaları hatırlıyorum, yatağında uzanırken vücudu bir çiçek tarlasını andırıyordu. Benimkinde de papatyalar vardı ama daha büyüktü, sanki annem giysilerimizin yaşımızı göstermesini istemişti.

Ama şu anda üzerimde olan temiz, canlı bir beyaz.

"Margaret?"

Yanlış bir şeyler var. Bir şeylerin yanlış olduğunu *biliyorum*. Hissedebiliyorum, kemiklerimde bir zonklama, bir büyüme hamlesinden sonra uyanmak gibi. Sanki vücudum derimi yırtmakla tehdit ediyor.

Ve sonra yine o *his*, beynimin içindeki o kıpırtı, hatırlamam için bana meydan okuyor.

Kollarımı kaldırıp boynuma koyuyorum ve şahdamarımın nabzını hissediyorum. Rahatlamaya, nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum ve işte o zaman onu hissediyorum: kulağımın arkasında, çenemin altında, o küçük hassas deri parçasında bir şey. Elimi indiriyorum ve parmaklarıma, kahverenginin soluk lekesine bakıyorum ve onları burnuma doğru kaldırıp yavaşça içime çekiyorum.

Bu kokuyu her yerde tanırım, ölüm ve çürüme gibi. Bu çamur.

Saçlarımı omzuma atıyorum ve aynaya doğru eğilerek boynuma bir göz atmaya çalışıyorum. Ve orada, kulağımın hemen altında, üç küçük çizgi var. Parmak gibi.

Kalp atışlarımın boğazımda düğümlendiğini hissederek yatak odasına geri koşuyorum. Sonra koridora fırlıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Düşüncelerim şimdi bir sivrisinek bulutu gibi kalın ve ağır bir şekilde etrafımda dönüyor. Bahar gelgiti, yerdeki su ve halıdaki ayak izleri. Ben, gözlerim açık, karanlığa doğru yürüyorum. Annemin resmi, bataklıktaki ayak parmaklarım.

Margaret, korksa bile hep beni takip ediyor.

Sahanlığa çıktım ve onu orada görmeyi umarak mutfığa döndüm: Margaret, masada oturuyor, kucağında bebek. Göründüğümü fark etmesini bekliyorum. İfadesinin bozulmasını, gözlerini devirmesini, başını sallamasını: "*Yine yapıyordun.*"

Onun yerine ailemi görüyorum.

Mutfak masasında oturuyorlar, aralarında iki fincan kahve, gözlerini yere dikmişler.

"Baba?"

Kafalarını kaldırmıyorlar; beni fark etmediler bile. Tek ve rahatsız edici bir saniye için kendimi ölmüş gibi hissediyorum. Sanki bu yere dadanan başka bir hayaletim, bedenim çürümüş gibi duvarlara yapışmış.

"Anne?"

Annemin omuzlarının kaskatı kesildiğini görüyorum, sanki sesim tenine inen soğuk ve sert bir tokatmış gibi. Sanki fiziksel olarak kendini bundan, kendini benden korumak zorundaymış gibi. Parmakları kahve fincanının etrafında sıkışıyor, yeterince sert

derisinin altında parmak eklemlerinin beyazlığını görebilmem için. Başını yavaşça yukarı kaldırıyor.

"Margaret nerede?" diye soruyorum ama birden cevabı bilmek istemediğimi hissediyorum. Annemin yüz ifadesi bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor: babamın ofisindeki o geceki gibi cam gibi ve kıpkırmızı gözleri. Sanki yine ağlıyormuş gibi. Sanki korkmuş gibi.

"Kız kardeşin bir kaza geçirdi."

Babama bakıyorum. Konuşması her zamanki gibi düzgün ve akıcı. "Ne tür bir kaza? O iyi mi?"

Annem sandalyesini şiddetle geriye itiyor ve bacakların fayanslara çarpma sesiyle sıcıyorum. Sonra ayağa kalkıyor ve beni iterek geçiyor, gözleri dümdüz ileriye bakıyor ve kapısını çarparak kapatmadan önce merdivenlerden yukarı yürüyor.

"Annemin nesi var?"

Babam iç çekiyor, başını tekrar eğiyor. Sonra avuçlarını sertçe gözlerine bastırıyor ve boynunu kaldırıp kendini bana bakmaya zorlamasını izliyorum.

"Isabelle, polis yolda. Bence odana gitsen iyi olur."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

"Izzy'nin her zaman sorunları olmuştur. Uyku ile ilgili."

Dr. Harris, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, beni bir deney faresi gibi inceliyordu. Ben, yanımda, eli dizimde.

"Uykusuzluktan önce bile. Aslında tam tersi bir sorun."

Anılar yavaş yavaş içime doluyor, sanki içlerinde boğuluyormuşum gibi: gözlerimi kırıştırıyorum -üç, dört kez- babamın yüzü karanlıkta yakınımnda beliriyor. Elleri omuzlarımdaydı, kaşları çatıktı.

Çimlerin üzerinde dururken, avucumu onunkine kenetlemişken, biz uyurken alevlerin turuncu ışıltısı evimize doğru ilerlerken. Yanaklarımdaki sıcaklık bir enfeksiyon gibi, gözlerim alev alev.

Mutfakta uyandım, tüm ışıklar kapalıydı. Yere dökülmüş bir süt birikintisi.

Annem, o puslu kafa karışıklığı. Bana bakarken boynundaki bükülme, uyanık olup olmadığımı anlamaya çalışması. Gerçek olup olmadığımı.

Ama en önemlisi: Margaret.

"Bunu yapmaya daha ne kadar devam edeceksin?"

Yatak odamdaki ayak izlerini hatırlıyorum; onları saklamaya çalıştığımı, ayaklarımı toprağa sürttüğümü, halıya bulaştırdığımı. Kaybolmaları için yalvarmıştım. O taş heykel, gözleri kocaman, karanlık bir şey kusuyordu. Ailem beni doktora götürmüştü elbette. Ama ona göre endişelenecek bir şey yoktu. Yaygın ve zararsız olduğunu söyledi. Çoğu çocuk ergenlik çağına geldiğinde bunu atlatırmış.

"Isabelle?"

Sesi duyuyorum ama zihnim hâlâ başka bir yerde. Çok uzaklarda bir yerde. Margaret'te, onun küçük bedeninin benimkine doğru itilirken hissettiği şeyde. Kaygan uzuvlardan oluşan bir karmaşa ve çarşıflardaki ter kokusu.

"Şimdi uyumak için uzandım, Tanrı'ya ruhumu koruması için dua ediyorum."

Ertesi sabah uyandığımda, boynuma bulaşan çamur küçük parmaklar gibi yukarı uzanıyor ve beni geri itiyordu.

"Eğer uyanmadan önce ölürsem, Tanrı'ya ruhumu alması için dua ediyorum."

"Hey, Isabelle."

Birkaç kez göz kırpıp başımı çevirdim. Waylon üzerimde duruyor, endişeli görünüyor. Burada olduğunu unutmuşum.

"Bütün gece uyumadın mı?"

Tekrar göz kırpiyorum, etrafıma bakıyorum. Yemek odamdayım, masada oturuyorum, dizüstü bilgisayarım önümde ölü ve dava dosyası kağıtları yere saçılmış. Duvara, bana bakan tüm o gözlere bakıyorum ve aniden, artık onları inceliyormuşum gibi hissetmiyorum; *onlar beni inceliyormuş gibi hissediyorum*. TrueCrimeCon'daki izleyiciler gibi, bana beklenti içinde bakıyorlar, sadece kaymamı bekliyorlar. Karanlık ve tehlikeli bir şeyi açığa çıkarmamı, sanki sırrı olan *benmişim gibi*. Sanki saklayacak bir şeyi olan *benmişim* gibi.

Ki sanırım öyleyim.

Pencereden dışarı bakıyorum -dışarısı aydınlık- sonra Waylon'a dönüyorum. Yeni duş almış, yeni bir güne hazır gibi görünüyor ve boğazımı temizliyorum. "Hayır," diyorum, kendimi yeniden yönlendirmeye çalışarak. Ne kadar zamandır

burada oturuyordum. "Hayır, ben... kanepede uyuyakalmışım.

Kıyafetlerimin içinde." "Tamam," diyor, hâlâ bana bakarak.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyorum tekrar. "Ben sadece... Ben duş alacağım. Giyineceğim. Özür dilerim."

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Evet," diyorum, birden utanarak ayağa kalkıyorum. "Evet, bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..." Durdu ve kendini rahatsız hissettiğini söyleyebilirim. Sanki az önce banyo dolabımı karıştırırken, reçetelerimi okurken yakalanmış gibi. Özel olması gereken bir şeye tanıklık ediyordu. "Orada öylece oturmuş bakıyordun. İyi olduğundan emin olmak

istedim."

"Evet, iyiyim," diyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp gülümsemeye çalışarak. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece bir saniyeliğine dalmışım."

İzin isteyip banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Sonra lavaboya doğru yürüyüp musluğu açıyorum, suyun akmasına izin veriyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Berbat görünüyorum; her zamankinden daha kötü. Dün geceden kalma makyajım kırışıklıklarına yapışmış, gözlerim her zamanki kızgın kırmızılığına bürünmüş, ama yüzümde farklı, lanetli görünen başka bir şey var. Cildimde doğal olmayan bir solukluk var, sanki biri gece kanımı çekmiş gibi.

Ellerimi yanaklarıma götürüp hafifçe dokunuyorum, sonra parmaklarımı boynuma, kulağımın arkasına götürüp çenemin altındaki o pürüzsüz deri parçasını hissediyorum. Yeni bir yerde uyandıktan sonraki yavaş yönelim gibi şimdi bir araya gelmeye başlıyor - ama aniden, artık bunu istediğimden emin değilim.

Son on iki aydır alevlenen tüm o duyguları düşünüyorum; açıklanamaz suçluluk duygularını, aklımda tutamadığım bir şeyi *bildiğimi*. Mason'la yaşadığım tüm o küçük anlar - sabahları kabul etmeyi reddettiğim o karanlık, utanç verici anlar - ve kendimi o dizüstü bilgisayar ekranında, karanlıkta beşiğinin üzerinde dururken görme şeklim.

O zaman ile şimdi arasındaki benzerlikler birdenbire çok açık görünüyor.

Bataklığın kıyısında bulunduğu doldurulmuş dinozoru, sabahları çamurun tanıdık kokusunu ve ailemin asla erimeyecekmiş gibi görünen buz gibi sessizliğini düşünüyorum. Dedektif Dozier'in her birlikte olduğumuzda bana temkinli bakışı ve Ben'in sanki bir şey yapmışım gibi benden hızla uzaklaşması. Affedilemez bir şey.

Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Kendini toparlamalısın," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak.

Sonra birkaç derin nefes alıyorum ve soğuk suyu yüzüme çarparak kendimi hayata döndürmeye çalışıyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahvaltıdan sonra şehre inmeye ve akşamdan kalma halimizden kurtulmaya karar verdik. Waylon bu sabahtan bahsetmedi: beni orada oturmuş, bakarken bulduğu andan. Banyodan çıktığımda, saçlarım ıslak ve makyajım gözlerimin altında, mutfakta ısıklık çalışıyor, yumurta çırpıyordu.

"Senin için zor olmuş olmalı," diyor şimdi, elimizde karton bardak kahvelerle şehrin içinde yol alırken. "O videoyu görmek." "Evet," diyorum.

Birlikte izlediğimiz videodan bahsediyor.

Gerçekte hiçbir şey olmadı ama tek düşünebildiğim, o yatmaya gittikten *sonra* izlediğim filmde ekranda nasıl görüldüğüm: Vücudum dimdik ve kaskatı; gözlerim iki kızgın kömür gibi parlıyor. Orada olmadığı için mutluyum. Bunu nasıl açıklardım emin değilim. "Her şeyi tekrar izlemek biraz sıra dışıydı. Yine de güzeldi. Hatırlamaya başlamak."

"Eminim," diyor ayakkabılarına bakarak.

Keşke benim de Margaret'in böyle videolarım olsaydı: günlerini kuşbakışı anlattığı. Artık çoktan unutulmuş olan küçük şeyleri hatırlamama yardımcı olacak bir şey: saçlarının tam tonu, sarı ve kahverengi arasında bir yerde, güneş doğru vurduğunda bal ipuçları; cildinin kokusu ve terinin bile ince bir tatlılığa sahip olması. Her zaman göğsünün derinliklerinde bir yerden fişkırان o bulaşıcı kıkırdama. Mason da artık benden uzaklaşıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Sadece bunun olmasına izin vermeliyim, hafızamın bana ihanet etmesine, ikisini de eski hallerinin gölgelerine dönüştürmesine izin vermeliyim. Her şeyi hatırlamak gittikçe zorlaşıyor: kokusunu, gülüşünü. Detaylarını. Her gün, hafızam

Akan suyun basıncıyla yavaşça kaybolan bir leke gibi, başparmağım kumaşa masaj yaparken onun görüntüsü silikleşiyor.

Yakında, tamamen gitmiş olacak. Sanki hiç var olmamış gibi.

"Hey," dedi Waylon aniden, koluma dokunarak. "Bu Ben değil mi?"

Waylon'un bakışlarının geldiği yöne bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum: Ben birkaç metre önümüzde, kahvaltılık lokantasından çıkan yaşlı bir çift için kapıyı açık tutuyor. Bazen onun artık şehir merkezinde yaşadığını unutuyorum; biz ayrıldıktan hemen sonra *Grit*'in ofisinin yakınında yeni bir daire satın aldı.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum, gerçekten. Orada ne yaptığını, kimleri eğlendirdiğini bilmek istemiyorum.

"Evet," diyorum, gözlerim yüzünün yan tarafında. Gittiğimiz yöne, sola dönüyor, bu yüzden güvende olduğumuzu düşünüyorum. Bizi görmemeli.

"Kim o?"

Waylon tam bunu söylerken, bir kadının restorandan çıkıp Ben'in kolunu tuttuğunu ve parmaklarının Ben'in pazusuna girdiğini görüyorum. Sırıttıyor, belli ki onun yanındaki yerinden gurur duyuyor. Benim eskiden olduğum gibi.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum ama kim olduğunu biliyorum. Ben'in yeni kız arkadaşı, bana bahsettiği. Öyle olmalı. Belli belirsiz tanıdık geliyor, ama nedenini anlayamıyorum, ama Ben'in eğilip dudaklarını okşamasını izleyince önsezim doğrulanıyor.

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum -öfke, kıskançlık- ve eli omurgasından aşağı inip sırtının küçük kısmına dayanırken çenemi sıkıyorum.

"Bir tipi var, ha?"

"Ne demek istiyorsun?" Waylon'a bakmak için dönerek soruyorum. O da bana deliymişim gibi bakıyor.

"Ne demek *istiyorsun*?" diye sorar. "Sakın bana görmediğini söyleme."

Tekrar onlara doğru bakıyorum. Şimdi el ele bizden uzaklaşıyorlar, ama ben hala onun profilini görebiliyorum - hafifçe kalkık burnu; geniş gülümsemesi ve gençlik ışıltısı - ve birden Waylon'un haklı olduğunu fark ediyorum.

"Allison'a benziyor," diyorum, farkına varmak beni çok etkiliyor. *Bu* yüzden bu kadar tanıdık geliyordu. Bir şeyler olduğunu biliyordum.

"Allison, ama daha genç."

Uzaktan baktığınızda dikkatinizi çekecek temel özellikler orada. Uzun boylu, zayıf. Bronz tenli ve koyu kahverengi saçlı ama sonra midem şiddetli bir sarsıntıyla düşüyor, kablosu kopmuş bir asansör gibi hızla aşağı iniyor.

Birden Waylon'ın Allison hakkında konuşmadığını fark ettim, çünkü Allison'ı tanımıyordu. Allison'ı hiç görmemiş.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum.

"Allison?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Isabelle, tıpkı *sen*."

OTUZUNCU BÖLÜM

Allison'ın anma törenine gitmek istemedim. Mezarında dans etmek gibi yanlış geliyordu. Kına yakıyormuşum, ölüye saygısızlık ediyormuşum, onun oynadığını bile bilmediği bir oyunun zaferiyle eğleniyormuşum gibi.

Onun varlığını öğrendiğimden beri -ofisteki o gün, Ben'in masasının üzerinde gururla sergilenen mükemmel hayatlarının resimleri- ona kıskançlık ve kızgınlığın garip bir karışımıyla bakmıştım; merak ve huşu. O *olmak* istemiştin ve o olabilmek için de gitmesini istemiştin. Ama şimdi o gittiğine göre, bu konuda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim.

Yine de tüm dergi saygılarını sunmak için gidiyordu ve ben de soğuk kalpli ya da kaba görünmeyecek bir çıkış yolu bulamadım.

"Sadece bir saat süreceksin," demişti Kasey kaldırımında yürürken, elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekerek. Bu durum için çok dardı, bir barda giyeceğim türden bir şeydi, ama onu suçlayamazdım. Kimse ölümü anmak için doğru kıyafeti bulamıyor gibi görünüyor. "Açık tabut değil, yani ona *bakmak* zorunda falan değilsin. Tanrı'ya şükür."

Sinirlerimin cenazelerden korktuğum anlamına geldiğini sanıyordu ama öyle değildi. Asla o değildi. Bir türlü kurtulamadığım bir fikir vardı: Allison öldüğüne göre artık *biliyordu*. Allison, Ben ve beni *biliyordu*. Sırrımızı. İçeri girer girmez yine o hisse kapıldım. Annemin beni hep uyardığı o his: Sırtımdaki gözler, Allison'ın gözleri, sanki tavanın içindeymiş de beni izliyormuş gibi evin içinde beni takip ediyordu.

Fuayede durup etrafa bakındıktan sonra bar masasını gördük ve iki kadeh şampanya kaparak bir koşu gittik. Bir anma töreninde servis etmek için tuhaf bir şey gibi geldi, fazla kutlama ve hafif, özellikle de koşullar göz önüne alındığında. Ama gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Nefes almama yardımcı olacak bir şey.

Kasey oturma odasını işaret ederek, "Ben içeride," dedi. "*Taziyeleri kabul ediyor.*"

"İçeri girelim mi?"

"Sanırım," dedi ve şampanyasından bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. Ucuz görünüyordu, doğal olmayan bir floresan sarısı. "Ailesi de içeride. Sanırım bir şeyler söylemeliyiz."

"Allison'ın ailesi mi?"

Açıkçası bunu bekliyordum - elbette ailesi anma töreninde olacaktı; ne de olsa burası onların eviydi - ama buna hazırlıklı değildim. Onlarla yüzleşmenin gerçekliğine: annesi ve babasıyla, kardeşleriyle, büyükanne ve büyükbabasıyla. Gözlerinin içine bakmaya, dudaklarım titriyormuş gibi yapmaya, hatta belki bir damla gözyaşı dökmeye çalışacaktım. Söylemem gerektiğini bildiğim sözleri tekrarlamaya.

-Kaybınız için çok üzgünüm ama içten içe onların kaybının benim kazancım olduğunu biliyorum.

"Evet, Allison'ın ailesi. Başka kim var?"

Nefes verdim, kendi flütümden uzun bir yudum aldım ve dudaklarımı yaladım. "Sanırım bir saniyeliğine dışarı çıkacağım. Biraz hava alacağım."

Kalabalık yemek salonunda ilerlediğimi, iş arkadaşlarıma utangaç gülümsemeler attığımı hatırlıyorum. Onları orada siyahlar içinde görmek tuhaftı. Ağırbaşlı ifadeleri ve üzerlerine tam oturmayan kıyafetleri; üçlü gruplar halinde omuzları gergin bir şekilde birbirlerine sokulmuş gibi durmaları. Sanki daha önce pek çok kez birlikte sosyalleşmiş olmamıza rağmen, ofis duvarlarının dışında var olduklarını bile fark etmemiş gibiydim. Bu bana Beaufort'ta içki dükkanına koştuğum ve çocukluk papazımla karşılaştığım bir zamanı hatırlattı; sabahın dokuzunda bir votka sapını tutuyordu, cildi sarkmıştı ve bunu gizleme zahmetine bile girmemişti. Hayatımızdaki insanları derli toplu küçük bölmeler halinde organize etmeyi sevdiğimizi, kendimizi güvende hissetmek için onları orada tuttuğumuzu fark etmemi sağladı, bu yüzden iş arkadaşlarımı *orada* öyle görmek - duygusuz kabinlerimizden koparılmış

ve konferans salonlarında, gömleklerinin kollarındaki sümükleri silerken ve gözleri kızarmış ve çiğken - doğal olmayan ve yanlış hissettirdi, her şeyin gerçekliğini eve götürdü.

Arka kapıyı açtım ve verandaya çıktım, serin esinti yüzümde iyi hissettirdi. İçerisi sıcaktı, havasızdı. Çok fazla insan için çok küçük bir ev. Sonra verandanın basamaklarına doğru yürüdüm ve oturdum, şampanyayı yere bıraktım ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Isabelle?"

Elimi göğsüme götürerek arkamı döndüm ve yalnız olmadığımı fark ettim. Ben evin hemen yanında, çalıların arkasına gizlenmiş bir şekilde duruyordu ama sesini duyar duymaz tanıdım.

"Ben," dedim, ayağa kalkarak. "Ne yapıyorsun?"

Kolunu kaldırdı, parmaklarının arasında bir sigara yanıyordu ve omuz silkti. "Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Bilmiyorum."

Birkaç adım ilerledim ve evin arka tarafındaki pencerelerden içeri baktım. Kimse dışarıya bakmıyordu; hepsi birbirine karışmakla meşguldü, plastik tepsilerde terli peynir ve küllü dirsek dokusunda bebek havuçlarıyla düzenlenmiş bir meze masasının yanında toplanmışlardı. Duvarları kaplayan aile resimlerine bakıyorlardı -Allison futbol sahasında, mezuniyet kepiyle, gelinlikle- başlarını sallıyor ve aynı tekrarlanmış cümleleri mırıldanıyorlardı.

"Ben," dedim tekrar, verandadan çıkıp çimlere basarak ona yaklaştım. O sırada evin arkasında ve ağaçların altında saklanmıştık. Orada olduğumuzu kimse bilmiyordu; kimse göremiyordu. "Çok özür dilerim. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi iç geçirerek. Başını arkaya yasladı, gözleri gökyüzündeydi. "Sadece oradan çıkmam gerekiyordu. Herkesten... uzaklaşmalıydım."

"Anladım."

"Son birkaç gündür kaç kişiyle konuşmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin," dedi bana dönerek. Gözleri çok yorgun görünüyordu, sanki bir haftadır uyumamış gibiydi.

"Hayal edebiliyorum," dedim, bir adım daha yaklaşarak. Ve hayal *edebiliyordum*. Bunu daha önce de yaşamıştım; ya da en azından benzer bir şey.

"Ve tüm bu süre boyunca," dedi, sigarasından bir nefes daha çekerek, boynundaki tendonlar şişkinleşerek, "sadece seninle konuşmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan adımlarımın ortasında durdum.

"Bunu söylememem gerektiğini biliyorum, özellikle de burada... ama lanet olsun, Isabelle. Artık umurumda değil. Umurumda değil. Hayat çok kısa."

İçeriden bir yerden bir gürültü geldi, sanki biri bardak düşürmüş gibiydi. Bir hıçkırığın patladığını duydum ve evin köşesinden baktım, pencereden bir şeye koşan bedenlerin çarpınısını gördüm

-Daha doğrusu yerde *biri vardı*. Allison'ın annesi olduğunu fark ettim, yerde bir yığın haline gelmişti. Kırık bir şarap kadehi yığınının üzerine diz çökmüş, dizleri kan içinde ağlıyordu.

Arka kapıyı işaret ettim, ağzım yarı açıktı, sanki içeri girmesi gerekiyormuş gibi, ama Ben irkilmedi. Hareket etmedi. Bana bakmaya ve konuşmaya devam etti.

"Allison'la geçirdiğimiz son birkaç yıl çok zordu," dedi. "Onun bir sorunu vardı, Isabelle. Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir sorun. Ona yardım etmeye çalıştım ama-"

Durdu, burun kemiğini sıktı. Sigarasının kiraz kırmızısı ucu tehlikeli bir şekilde tenine yakındı ve bunu hissedebildiğinden emindim. Yanığı, tam gözlerinin arasında.

"Pazartesi gecesi ofisten eve geldiğimde onu banyoda yerde buldum. Solgundu. Gözleri açıktı. Bu ilk değil, bilirsiniz... ama bu sefer, görünüşünden anladım ki o-"

Cümlesini bitirmesini beklemedim. Bunun yerine, aramızdaki mesafenin geri kalanını kapattım ve kollarımı ona doladım.

"Sorun yok," dedim. "Bu senin hatan değil."

Bunu ben de hayal edebiliyordum. Nasıl hissettiğini. Suçlanması gereken kişi olmak. "Sana birçok kez söylemek istedim." Onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Boynumdaki nefes, bayat duman ve bunun istiridye kızartmasındaki o geceden beri en yakınlaşmaya cesaret ettiğimiz an olduğunu fark ettim. O zamandan beri ilk kez birbirimize gerçekten dokunmuştuk. "Konuştuğumuz onca zaman boyunca eve gitmekten, bununla yüzleşmekten kaçınıyordum.

hepsini sana anlatmak istedim. İçimi dökmek istedim. Mutlu değildik, Isabelle. Artık birlikte iyi değildik."

"Sorun değil," dedim tekrar, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"*Denedim*," dedi benden uzaklaşarak. Bana öyle çaresizce bakıyordu ki, ona inanmamı istediğini anlayabiliyordum. Ona inanmama *ihtiyacı vardı*. "Yürümesi için çok uğraştım. Yani, bilirsin, birlikte olduğumuz tüm o zamanlar, istedim... ama, belli ki, *yapmadım*."

"Denediğini biliyorum, Ben. Beni ikna etmek zorunda değilsin."

Ellerimi sırtından çekip yanaklarına koydum ve onu sıkıca tuttum. Gözlerinin içine baktım; yüzlerimiz birkaç santim ayırdı ve ne olduğunu anlayamadan aramızdaki boşluk kapandı. Ben'in dudakları dudaklarımın üzerindeydi, çılgınca hareket ediyordu, elleri saçlarımı çekiyordu. Sigarasının yere düştüğünü hissettim, inerken kolumu sıyırdı ve öpüşmemiz uzun, sert ve çaresizdi, altı aylık isteğin, merakın, sudaki o ilk seferin nasıl bir şey olduğunu hatırlamanın doruk noktasıydı.

O anda nerede olduğumu, ne yaptığımı unutmuştum. Allison'ın annesi içeride yerde yatıyordu, camın etini kesmesini umursamayacak kadar perişan haldeydi. Tüm iş arkadaşlarım -geleceğim, kariyerim- bizi bulmalarına, her şeyi mahvetmelerine bir adım kalmıştı. Ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Önemli olan tek şey sonunda onunla birlikte olmamdı.

Sonunda *benim* olmuştu.

"Ben?"

Arka kapının açıldığını, menteşelerin gıcırdadığını duydum. Bir çift ayak sesi verandaya çıktı, durduğumuz yerden birkaç adım ötede.

"Ben, orada mısın?"

Ben bir anda kendini kollarımdan ayırdı, ellerini saçlarımdan çekti ve dudaklarını silerek tenindeki benden kalan tüm izleri sildi. Bir saniye önce iç içe geçmiştik, birbirimize düğümlenmiştik, bir bütündük ve bir saniye sonra o gitmişti.

"Evet, burada," dedi ve arkasına bakmadan verandaya atladı. "Sadece biraz hava alıyorum."

Bir elin sırtına vurduğunu duydum. Aynı ses, endişe içindeydi.

"İyi misin?"

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Evet, her şey yolunda."

Ben'in ayakkabılarını parkeye vurarak içeri girdiğini duydum ama bir şekilde bizi rahatsız eden kişinin hâlâ orada olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum, duvarın diğer tarafında oyalanıyordu. Kendimi çalılarının arasına doğru ittim, dalların tenimi tırmaladığını, saçlarıma dolandığını hissettim ve nefesimi tutarak bulunmayı bekledim. Birkaç adım attı ve basamaklara doğru yürürken başının arkasının ortaya çıkışını izledim, ellerini ceplerine soktu, yere bakmadan önce - sıcakta terleyen şampanya kadehime, yüzeye çıkan küçük baloncuklara. Sonra eğilip kadehi aldı ve kenarındaki ruj lekesini inceledi.

Arkamı döndüm ve koştum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ

Waylon ve ben hafta sonunun geri kalanını kayıt yaparak geçirdik. Artık daha doğal gelmeye başladı: bir zamanlar senaryolaştırılmış ve zorlanmış gibi hissettiren konuşmalar zahmetsizce akıyor, sanki iki eski arkadaşmışız, kahvenin üzerine eğilmiş, kayıp zamanı telafi ediyormuşuz gibi.

Şimdi Pazartesi sabahı ve bir elinde kupa, diğerinde bir parça kızarmış ekmekle mutfakta ayaklarını sürüyerek dolaşmasını izliyorum. Bu bana Ben ve benim bir yıl önceki halimizi hatırlatıyor. Hafta içi bir sabahın kolay kaosu. İç içe geçmiş, sarmaşıklar gibi birlikte büyüyen iki hayatın doğal ritmi: dişlerini fırçalarken yanağına bir öpücük konduran ben; yatağın kenarına tünemiş bacaklarıma losyon sürerken Ben'in parmakları sırtımı okşuyor. Boynundaki ulaşılması zor köşeleri tıraş etmesine yardım ediyordum, usturam yumuşak noktalarına giriyordu.

Waylon dudağındaki fıstık ezmesi lekesini silerek, "Önce karakola uğrayacağım," dedi. "Bakalım ilk iş Dozier'i yakalayabilecek miyim?"

"Elbette," diyorum, gözümü kırıştırtarak hayali uzaklaştırıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Ona bu hafta sonu komşumdan da bahsettim. Verandasındaki yüzleşmeyi ve nöbet sırasında onu gördüğümü; bahçeme doğrudan bakan sallanan sandalyedeki yaşlı adamı. Hâlâ elimde herhangi bir kanıt ya da delil yok ama kendimi o dizüstü bilgisayar ekranında gördükten sonra odaklanabileceğim başka bir açıya ihtiyacım var.

Karanlıkta şekillenen bir hayalet gibi zihnimde dönmeye başlayan bir açıklamanın dışında başka bir açıklama, başka bir cevap olduğuna inanmaya *ihtiyacım* var.

"Sonra arar mısın?" diye soruyor. "Belki ögle yemeğinde buluşabiliriz?"

Gülümseyip başımı sallıyorum, evden çıkarken el sallıyorum ve kapı arkasından kapanır kapanmaz yavaşça nefes veriyorum.

Şimdi masaya doğru yürüyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum, başka bir bebek monitörü videosu başlatıyorum ve kendimi izlemeye zorluyorum. Yardımını takdir ediyorum - gerçekten, ediyorum - ama yine de onsuz yapmayı tercih ettiğim bazı şeyler var. Bu videolar gibi. Daha fazla izlemem gerekiyor ve bunu Waylon izlemeden de yapmayı tercih ederim.

Mason'ı beşiğine yerleştirirken kendimi izlerken göğsüm sıkışıyor. İleri sarmaya başlıyorum ve saat usulca ilerliyor: saat dokuz, saat on, gece yarısı, sabah iki. Kapalı kapının altındaki ay ışığının küçük çatlağına bakıyorum, başka bir hareket bekliyorum. Başka bir gölge. Sonunda, güneş doğmaya başlayıp yatak odasını aydınlattığında ve saat altıyı vurduğunda nefesimi bırakıyorum.

Video durdu. Sabaha kadar geldim. Hiçbir şey olmadı.

Sandalyeme yaslanıp düşünüyorum. Aklımdan o görüntüyü atamıyorum: Mason'ın çocuk odasında durmuş, hiçbir şeye bakmadan ilerleyen ben. Üniversiteye gittiğimde uyurgezerliğimin sona erdiği izlenimine kapılmıştım. Yurtlara taşındığımda dehşete düştüğümü hatırlıyorum, kendimi koridorda çıplak uyanırken ya da yatakta rastgele bir çocuğun üzerinde gezinirken hayal ediyordum. Ortak duşlarda banyo yapmak - sessizce suyun altına girmek, aniden durana kadar yüzeye çıkan kabarcıklar - ya da Tanrı korusun, yerin dokuz kat üstünde uyuduğumu unutmak ve bir pencereyi açıp dışarı tırmanma dürtüsüne kapılmak. Ama bunların hiçbirisi olmadı. Doktorun söylediği gibi, ergenlik çağıma girdiğimde oldukça yavaşladı ve kendi başıma dışarı çıktığımda tamamen ortadan kalkmış gibi görünüyordu.

Ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Bir de beni rahatsız eden başka bir şey var; hiçbir şeymiş gibi görünen ama aynı zamanda bir şeymiş gibi de görünen diğer küçük ayrıntı. Ben'le tanıştığımızda Allison'a benziyordum - yarım on yaş daha gençtim elbette, ama benzerlik vardı. O zaman fark etmemiştim. Onun tarafından, onunla ilgili her şey tarafından o kadar büyülenmişim ki, kendimi akla gelebilecek hiçbir şekilde onda tanıyamazdım. Yaşı beni korkutuyordu;

vücudu beni korkutuyordu. O bir *kadıncı*, ben ise bir kız. İşe yeni başlamıştım, patronuma karşı safça bir aşk besliyordum, önemli olan her konuda ondan aşağıdaydım

-Ama şimdi, aradan geçen sekiz yılın ardından aynaya baktığımda onu görebiliyorum: kahverengi saçlar, zeytin rengi ten. Gözlerimizin badem şekli ve kollarımızın yanlarımızdan sarkması, uzun ve sıska, sanki onları nereye koyacağımızı tam olarak bilmiyormuşuz gibi.

Ve şimdi, bu yeni kız her kimse *bana* benziyor.

Ben'in belli ki bir tipi var ve bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğine karar veremiyorum. Belki de bu yeni kız, başarısız bir evliliği ve kaybettiği oğlunu atlatmasına yardımcı olacak hızlı bir kaçamaktan başka bir şey değildir... ama o zaman bu *benim de* sadece bir kaçamak olduğum anlamına mı gelir? Allison'dan bir ribaunt mu? Sanırım bir tipe sahip olmak olağandışı bir şey değil - pek çok erkeğin bir tipi var - ama nedense bu bana diğer köpekleri öldüğünde aynısını alan insanları hatırlatıyor. Yas tutup hayatlarına devam etmek, yeni bir şeyler denemek yerine, onu tamamen değiştirmeye ve eski hayatlarını yeniden yaratmaya karar veriyorlar. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar.

Bunun adil olmadığını biliyorum ama aynı zamanda, o gece istiridye ziyafetinde tanıştığımızda ne düşündüğünü şimdi merak etmeden edemiyorum: O mutsuzdu, Allison mutsuzdu, ev hayatları bir enkazdı. Tek başına dışarı çıkmıştı ve kendini kelimenin tam anlamıyla onun daha genç, daha zeki, daha neşeli versiyonuyla çarpışırken bulmuştu. O gece bana bakıp karısıyla, *mutlu* karısıyla, onunla tekrar ilgilenen, onunla tekrar flört eden, her sözüne asılan bir kariyla dışarıda olduğunu hayal etmek ona nasıl hissettirmiş olmalı. Hayatlarından duyduğu memnuniyetsizliği haplara boğmak zorunda kalmayan bir eş; onunla kahve ve kokteyl için buluşan ve ona doğru gizli gizli göz kırpan bir eş.

Demek bende gördüğü şey buydu; hep merak etmişim. *Ben* değildim. çekici bulduğunu söyledi. Hiç de öyle değildi. Sadece ona *onu* hatırlatmıştım. -Yalnızca ben hala parlak ve yeniydim, zamanın eziyetleriyle henüz kırılmamış bir model yükseltmesiydim.

Ya da en azından o böyle düşünüyordu.

Bu fikri aklımdan silkeliyorum ve izlediğim videodan çıkıp başka bir video seçiyorum. Sonra bir başkasını. Bütün bir hafta boyunca çalıştım, sonra Mason'ın ölüm zamanına biraz daha yakın bir zamanda birkaç tane izlemeye karar verdim.

iki ay önce. Şimdiye kadar kendimi bir daha görmedim ve bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Başka bir videonun yarısındayım -bu videoda saat sabahın birini biraz geçiyor ve Mason sırtüstü yatmış derin derin nefes alıyor- o sırada Roscoe'nun oturma odasının diğer tarafında canlandığını duyuyorum. Havlamaya başlıyor ve kafamı kaldırdığımda ön kapıya yaklaşan bir adamın gölgesini görüyorum.

"Geliyorum," diye bağıryorum ve masadan kalkmadan önce *Pause tuşuna basıyorum.*

Waylon'ın gelmesini bekliyorum, evimde kendini içeri alacak kadar rahat değil - ne de olsa sadece bir saattir yok, karakola gidip kapatılacak ve eli boş dönecek kadar bir süre- ama kapıyı açtığımda gördüğüm o değil.

"Günaydın," diyor Dedektif Dozier, elleri kalçalarında. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

BÖLÜM OTUZ İKİ

Bir an için konuşamayacak kadar sersemledim. Dozier'in burada olmaması gerekiyordu. Karakolda Waylon'la birlikte komşum hakkında konuşuyor olması gerekiyordu. Cevap vermediğimde "Sesli mesajlarını aldım," dedi.

"Ve e-postalarını. Aramak yerine karakola giderken uğrayayım dedim. geri dönersin."

"Oh, teşekkür ederim," diyorum, sonunda sesimi buldum. "Evet, lütfen içeri gelin."

Kapıyı daha geniş açıyorum ve Dozier içeri girip Roscoe'ya koklaması için elini uzatıyor.

"Peki, komşunuzla ilgili konu nedir?" diye soruyor, hemen konuya giriyor. "On yedi kırk iki Catty Lane mi?"

"Evet," diyorum, kanepeye oturuyorum. Oturması için elimle işaret ediyorum ama o ayakta duruyor. "Aslında tam olarak komşum sayılmaz - benimkine paralel sokakta oturuyor- ama geçen gün fark ettim ki arka bahçeme doğrudan bakıyor. Verandasından Mason'ın penceresini görebiliyor."

Yere bakıyorum ve yumruklarımı sıktığımı fark ediyorum. Parmaklarımı açıp birkaç kez esnetiyorum.

"Ona bunu sormaya çalıştığımda çok savunmacı davrandı," diye devam ediyorum. "Sanki etrafı gözetlememden hoşlanmıyormuş gibi beni evinden kovdu. Bana adını bile söylemedi."

Dozier ayaklarının üzerinde kayıyor, ağırlığını bir ayağından diğerine taşıyor. Kendi dudağını kürdan gibi çiğnemesini izliyorum, sanki zihninde bir şeyi evirip çeviriyormuş gibi.

"Onunla daha önce bir kez konuşmuştum, geçen yıl, ve hiçbir tehlike işareti göstermemişti," diye devam ediyorum. "Ama benimle *konuşma tarzında* bir şeyler var-"

Dozier elini kaldırarak, "Seni burada durduracağım," diye araya giriyor. "Artık kimseyi tek başına sorgulamayacağını açıkça belirttiğimizi sanıyordum."

"Onu *sorgulamıyordum*," diyorum. "Sadece sormak istedim-"

"-eğer oğlunuzu herhangi bir olası neden ya da kanıt olmadan kaçırdıysa?"

"Hayır," diyorum, tedirginleşerek. "Ama saklayacak bir şeyi yoksa neden en azından benimle *konuşmaya* açık olmadığını anlamıyorum..."

"Belki de en son biriyle '*konuşmaya*' çalıştığında onun burnunu kırdığın içindir."

Duruyorum, aklım o bakkal dükkanına gidiyor. Önlüklü o yaşlı adama ve yüzüne çok sert bir şekilde çarpan yumruklarına. Kıkırdağın ıslak çıtırtısı ve yaşlı, kösele gibi ellerini başının üzerinde kavuşturmuş, hortum tatbikatındaki bir çocuk gibi titriyordu. Kollarının kağıt mendil gibi derisi çoktan çürüklerle kaplanmıştı ve çenesinden aşağı süzülen kan, yerde birikip fayans çatlaklarına sızarken kalın ve yapışkandı.

"Bunu yapmak istememiştin," diye mırıldandım. "Sana bunu zaten söyledim."

"Evet, ama sen yaptın. Bu yüzden, habersizce ortaya çıktığınızda insanların biraz ürkekleşmesine şaşımamalısınız. En başta neden onun verandasındaydın?"

Tereddüt ediyorum. Bir yanım ona daha önce gördüğüm adamdan bahsetmek bile istemiyor. Kahverengi cübbesi ve tel tel gri saçları hâlâ gözümün önünde; bana, benim içime bakışı, gözlerinin kataraktla buğulanması, sanki beni hiç görmemiş gibi.

Ama o adam diğer zamanlardaki gibi değildi. Öyle olmadığını biliyorum. O sadece bir gölge ya da çevresel görüşümde dans eden bulanık bir figür değildi; uykusuz zihnimin basitçe uydurduğu ve dünyaya fırlattığı bir ses. Hayali bir arkadaş.

Hayır, bu adam *gerçektir*.

"Başka biri daha vardı," diyorum sonunda, kendimi devam etmeye zorlayarak. "Köpeğimi mahallede gezdiriyordum. Geç saatlerde -sabahın birinde- verandasında oturan yaşlı bir adam vardı."

Dozier'in cevap vermesini bekliyorum ama onun yerine sessiz kalıyor.

"Orada öylece *oturuyordu*," diye devam ediyorum. "Hiçbir şeye bakmıyordu. Onu daha önce hiç görmemiştin. Gecenin bu saatinde neden orada olsun ki? Ya o

Mason'ın kaçırıldığı gece orada mıydı? Ya bir şey gördüyse ya da-" "Saat birde mahallenizde dolaşmayı alışkanlık haline getirdiniz mi? Sabah mı?" diye soruyor dedektif, sözümü keserek. "Köpekle bile biraz garip görünüyor."

Avuç içlerimi yüzüme bastırarak nefes veriyorum. Bu konuşma bana geçen Mart ayını hatırlatıyor, bu adamın beni mutlak sınıra nasıl ittiğini. Söylediğim her şeyi bir şekilde kötü ve yanlışmış gibi gösteriyordu. Suçlu.

"Uyumakta zorlanıyorum, tamam mı?" Ellerimi kucağıma bırakıp ona bakıyorum ve ters ters bakıyorum. "Oğlumun hâlâ kayıp olduğunu ve onu hâlâ bulamadığınızı düşünürsek, sizin de öyle yapacağınızı sanıyorum."

Dozier iç çekene kadar ikimiz de sessiz, birbirimize bakıyoruz. Sonunda bana doğru yürüdü ve aramızda birkaç metre mesafe bırakmaya özen göstererek kanepenin kenarına oturdu. Sanki yakalanmak istemediği bir hastalıklımışım gibi.

"O adamın kaybolduğu gece bir şey görmüş olma ihtimali çok düşük," diyor elleri kalçalarında. "Orada yaşamıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Göğsümde bir karıncalanmayla soruyorum. "Bilen adamı tanıyor musun?"

Dozier sessiz, bana bakıyor ve benden bir şey sakladığını anlayabiliyorum. Büyük bir şey.

"Kendim de öğrenebilirim," diye devam ediyorum. "Bana kendin söylersen daha kolay olur."

Dedektif iç çeker, gözlerinin arasındaki deriyi çimdikler. Sonunda konuşur.

"Evin sahibi Paul Hayes," diyor sonunda. "Kim olduğunu biliyoruz çünkü şartlı tahliyeyle dışarıda ama yıllardır yasalara tamamen uyan bir vatandaş. Şartlı tahliye memuru onu ayda bir ziyaret ediyor ve sizi temin ederim: Yalnız yaşıyor. O evde başka kimse yok. Kimi gördüğünüzü bilmiyorum ama orada yaşamıyor. Mason'ın kaçırıldığı gece orada değildi."

"Paul Hayes," diye tekrarlıyorum, ismi dilimde test ediyorum. Yine belli belirsiz tanıdık geliyor, muhtemelen geçen yıl onunla tanıştığım zamandan. Unutulabilir bir insan için unutulabilir bir isim. "Neden şartlı tahliye edilmiş?"

"Şiddet yok. Bazı uyuşturucu suçları."

"Gidip onunla konuşabilir misin?" Waylon'ın çözdüğü dava hakkında söylediklerini hatırlayarak soruyorum. Bodrumda bulunan o kız; kendi evinde saklanan kanıt. "Belki bir arama emri çıkar-?"

"Hayır, arama izni alamam," diye tersliyor. "Tanrım, geçerli bir neden olmadan kimseyi kaçırılma olayıyla ilgili sorgulayamam. Ve gece verandasında *birini görmek geçerli bir* neden değil."

Bunu söyleme şeklinden hoşlanmadım -*birini görmek*- sanki tırnak içine alınmış gibi. Sanki gerçekten olmamış gibi; sanki ben uyduruyormuşum gibi ya da daha kötüsü, sanki bir şekilde hayal etmişim gibi.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, sesim keskin. "Başka bir şey daha var. Sana gönderdiğim e-posta-"

"Doğru," diyor inleyerek koltuktan kalkarken. "Makaleye bir göz attım ve herhangi bir şüpheli yorum görmedim."

"İşte mesele bu," diyerek ben de ayağa kalkıyorum. Masaya doğru yürüyüp tekrar oturuyorum, dizüstü bilgisayarımı alıp makaleyi yukarı çekiyorum. "Bakmanı istediğim yazı... ortadan kayboldu. Neden biri bir yorum yazıp sonra silsin ki?"

"Ne yazıyordu?"

"*O daha iyi bir yerde yazıyordu.*"

Dedektif Dozier iç çekip yemek odama girmeden önce bana sessizce bakıyor. Duvarı, her yeri kaplayan resimleri, harita ve makale kupürlerini incelerken gözlerinden kaçıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. Muhtemelen son gördüğünün üç katı büyüklüğündeydi ve kanayan bir leke gibi yavaşça genişliyordu.

"Neden biri bunu yazsın ki?" Onu görmezden gelerek tekrar soruyorum. "Neden biri bunu *söylesin*?"

"Pek çok nedeni var," diyor sonunda, masanın üzerinden eğilip ekranıma bakarak. "Belki de yorumunun ne kadar duyarsız olduğunu fark edip silen iyi niyetli bir dini fanatikti. Ya da belki siz yanlış okudunuz. Bu muydu?"

Ekрана, en son yoruma işaret ediyor: *Ne kadar tuhaf bir vaka.*

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. Hatırlıyorum. "Yanlış okumadım. 'O daha iyi bir yerde' yazıyordu."

"Bak," diyor tekrar doğrulurken. Girişe doğru yürüyüp bir eliyle Roscoe'nun kulaklarını kaşırken diğer eliyle kapıyı açmasını izliyorum. "Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Olmayan ipuçlarını icat ediyorsun ve kaynakları başka açılardan uzaklaştırıyorsun. Geçen hafta beni kaç kez aradığın hakkında bir fikrin var mı?"

İkimiz de sessiziz. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyorum, Dedektif Dozier'in cep telefonu ekranında adımı görüp bilerek görmezden geldiği zihnimde canlanıyor.

"Paul Hayes'i rahat bırakın," dedi sonunda. "Ve her zaman olduğu gibi, herhangi bir gelişme olduğunda sizi arayacağım."

O zaman bu ziyaretin bittiğine karar verdi. Bir kez daha vaktini boşa harcadım. Kapıyı arkasından çekip kapattığında, kontrol edemediğim bir şey üzerine geliyor, mide asidi gibi karnımın çukurundan yükseliyor.

"Oğlumu ben öldürmedim!" Arkasından bağıriyorum. "Ona zarar vermedim."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama şu anda söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Sahnede her durduğumda, seyircilerin tüm o bakışlarını üzerine çektiğimde hissettiğim şeyle aynı: şüpheli, güvensiz. Sanki başarısız olmamı bekliyormuş gibi, kameralar dışarıda, kendi hastalıklı zevkleri için bunu belgelemeye ve dünyanın görmesi için internete yapıştırmaya hazırlar. Ya da belki de bu adamın bir yılı aşkın süredir beni görmezden gelme şekli - sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana kendini beğenmiş gözlerle ve sırtarak bakması - ya da tüm sorularıma gerçek cevaplar yerine inlemeler ve iç çekmelerle karşılık vermesi. Sanki sorumlu kişiyi yakalayabileceğine inanmıyormuş gibi - çünkü ona göre sorumlu kişi *benim*.

Ya da belki -kendimi o dizüstü bilgisayar ekranında gördükten ve Margaret'in aniden bu kadar ham ve gerçek olan tüm o anılarından sonra- belki benim de buna inanmam gerekiyordur.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diyorum, şimdi daha sessiz, kendi sesimden utanarak.

Dedektif Dozier adımlarının ortasında durdu ve yavaşça arkasını döndü. Bana bakarken eli hâlâ kapı kolunda, kaşları kalkık, dudaklarında bir memnuniyet ifadesi, sanki aramızdaki bir tür meydan okumayı kazanmış gibi.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SONRA

Yatağımın kenarında oturuyorum, üzerimde hala geceliğim var. Evin içi hâlâ sıcak olmasına rağmen pencereyi erken kapattım - esinti olmasa da hava yapış yapış ve durgun. Kokuya daha fazla dayanamıyorum: bataklığın kokusuna. Ölüm kokusu, çatlak pencere camından süzülerek gelişi, burun deliklerimin altından beni yaklaştırmaya çağıran bir parmak gibi süzülüştü.

"Beni çok dikkatli dinlemen gerekecek," diyor babam şimdi, sesi ısrarlı ve alçak. Yatakta yanımda oturan babamın yüzüne bakamıyorum, onun yerine halıya bakıyorum. "Izzy, polis her an burada olabilir. Dün gece olanlar hakkında seninle konuşmak isteyecekler."

"Ama dün gece ne olduğunu bilmiyorum-"

"Bu doğru," diyor. "Bilmiyordun. Uyuyordun."

Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. Söylemediği sözler aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor, tam olarak söylediği gibi yapmanın akıllıca olacağını ima ediyor.

"Ama bazen, bilirsin işte..." Duruyorum, nasıl ifade edeceğimi düşünürken tekrar kucağıma bakıyorum. "Bazen kalkıp bir şeyler yapıyorum-"

"Dün gece değil," diyor başını sallayarak. "Dün gece hep uyuyordun. Bu konuyu açmana bile gerek yok."

"Ama uyandığımda-"

"Uyandığında aşağı indir ve annenle beni mutfak masasında otururken buldun," diye araya girdi. "İşte o zaman sana neler olduğunu anlattık."

"Ama ne *oldu*?" Sesim acı verici bir şekilde tizleşerek soruyorum. Etrafında dans etmekten yoruldum; şifreli konuşmaktan yoruldum. İçimde, cevabın ne olduğunu bildiğime dair bir his var, ama sadece onun söylediğini duymaya ihtiyacım var. "Baba, Margaret'a ne oldu?"

"O... gitti, Isabelle. O öldü."

Annemle babamın mutfakta bana bakışlarından anlamıştım - annemin o ağlamaklı gözlerinden ve beni öfkeyle itip geçmesinden. Yuvarlanıp Margaret'in yatakta olmadığını fark ettiğim andan beri biliyordum, gerçekten. Sanki bir içgüdü gibiydi, neredeyse hiç yoktu. Sanki dünya onsuz bir şekilde daha farklı, daha küçüktü. Ne de olsa ölüm buranın peşini bırakmıyor, hep bırakmadı. Bir bakıma, sanki bizi teker teker alıp götürüyormuş gibi geliyor. Sanki bu bir çeşit geçiş ücreti ve borcumuz henüz ödenmedi.

Dışarıda polisin geldiğine işaret eden araba kapılarının aniden çarpıldığını duyuyorum. Babam hızla ayağa kalkıp bacağını okşuyor ve bana son bir kez bakıyor.

"Sadece konuşulduğunda konuşun" diyor. "Bir soruya yanıt olmadığı sürece hiçbir şey söylemeyin."

Başımı salladım.

"Aynen dediğim gibi," diye tekrarlıyor. Sonra koridora çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Bir süredir alt kattan gelen sesleri dinliyorum: mırıltılar, fısıltılar. Evin içinde dolaşan, eşyaları inceleyen insanların sesleri. Sonunda kapımın çalındığını duyuyorum; *nazık*, kibar bir vuruş: *İzninize ihtiyacım yok, zaten içeri giriyorum*. Bu nezaketten başka bir şey değil, biliyorum. Kendimi toparlamam, nefesimi düzene sokmam için bir fırsat.

Kapıya baktım.

"Isabelle, tatlım, bu Şef Montgomery." Babam kapıyı itip açmadan önce kafasını içeri uzatıyor. Yanında başka bir adam görüyorum: uzun boylu, sırık gibi, kafası bilardo topu şeklinde ve parlaklığında. "Sana birkaç soru sormak için burada."

Başımı sallıyorum, kucağımda kenetlediğim ellerime bakıyorum ve babamın sözlerini zihnimde defalarca tekrarlıyorum. Yalan gibi gelmiyor, gerçekten, çünkü ben

Ne *olduğunu* bilmiyorum - yalan söylesem bile bilemezdim - ama bir şekilde gerçek gibi de gelmiyor.

"Merhaba, Isabelle." Şef Montgomery yatak odama doğru yürüyor ve yanımdaki şiltenin üzerine oturuyor. Yayların gıcırdadığını duyuyorum, ağırlığının ona doğru eğildiğini hissediyorum. "Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?"

Çoktan oturmuş olmasına rağmen başımı sallıyorum.

"Dün geceyle ilgili neler hatırladığını anlatabilir misin? Olağandışı bir şey oldu mu?"

Adama bakıyorum, alnı kafa derisiyle kusursuz bir şekilde birleşmiş gibi görünüyor, hem parlak hem de terden pırıl pırıl. Bana Margaret'le bir keresinde arka bahçemizde bulduğumuz bir bakır başını hatırlatıyor: sivri burnu, yarık gibi gözleri. Margaret onu saklamak, ona bir isim vermek istedi ama babam hiç düşünmeden kürekle kafasını kesti. Metal temas ettiğinde çıkardığı *çıtırtıyı* asla unutmayacağım; boynundan vıcık vıcık erişte gibi sarkan kan ve bağırsaklardan oluşan sümüksü ipleri. Cesedin bir dakika boyunca hareket etmeye devam ettiğini, sanki öldüğünün farkında değilmiş gibi yerde kıvranışını.

Babama bakıyorum ve onun nazikçe başını salladığını görüyorum.

"Olağandışı bir şey yok," dedim ve bu bir bakıma doğruydı. Klima çalışmıyordu ve Margaret benim odamda uyumuştı. Bu biraz olağandışıydı. "Banyo yaptık, sonra da yatağa girdik."

"Tamam," diyor Şef Montgomery. "Peki bu saat kaç civarındaydı?"

Omuz silkiyorum. "Dokuz mu?"

"Yataktan herhangi bir nedenle mi kalktınız? Belki tuvalete gitmek ya da su içmek için?"

Tekrar babama bakıyorum, sonra hemen kucağıma dönüyorum. "Hayır. Bütün gece uyudum."

"Tamam," diyor başını sallayarak. "Tamam, peki ya Margaret? Onu yataktan kalkarken gördün mü?"

"Hayır," dedim tekrar. "Uyuyordum."

"Bir şey duydun mu?"

"Hayır."

"Şu pencereden bile mi?"

Adama bakıyorum; duvarı, bataklığa bakan penceremi işaret ediyor.

"Hayır," dedim tekrar. "Kapalıydı."

"Neden kapalıydı? Burası çok sıcak." Cebinden bir mendil çıkarıyor ve terlediğini vurgulamak istercesine başını siliyor. Hemen ardından, sanki kafa derisi ağdan yapılmış gibi, küçük boncukların tekrar yüzeye çıktığını görüyorum. "Biraz esintiden faydalanabilirdin, değil mi? Ve eğer pencere açık olsaydı, belki suda bir şey duyabilirdin? Su sıçraması ya da bağırma?"

"Hayır," diyorum tekrar. "Açık değildi. Ben... kokuyu sevmiyorum."

Şef Montgomery başını sallar. "Tamam," diyor, ter artık boynundan aşağı damlıyor. "Peki. Bu sabah saat kaçta kalktınız?"

Tekrar babama bakmak istiyorum ama içimden bir ses bunu yapmamam gerektiğini söylüyor. Gözlerimi dosdoğru önümdeki adama dikmem gerektiğini söylüyor.

"Yedi mi?"

"Her zaman böyle erkenci misin?"

"Sanırım."

"Peki sen kalktığında Margaret uyanık mıydı?"

"Emin değilim."

Bacak bacak üstüne atarak şiltenin üzerinde kayıyor ve bu hareketin beni tekrar ona yaklaştırmasından hoşlanmıyorum. Bacaklarımız birbirine değiyor ve ben geri çekilmek istiyorum ama aynı zamanda hareket etmekten de korkuyorum.

"Isabelle, bu konuda yardımına ihtiyacım olacak, tamam mı? Kız kardeşinle yakın olduğunuzu duydum."

Başımı sallıyorum *ve başımı* çeviremeden bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Kolumu kaldırıp elimin tersiyle sildim.

"Bu sabah uyandıktan sonra ne oldu? Hatırlayabildiğiniz olağandışı bir şey var mı? Olağandışı herhangi bir şey?"

Ayağa kalkışımı, dengesiz ve yavaş kalkışımı, yatak odamdaki havasız kalmış bataklığın ezici kokusunu düşünüyorum. Ayak parmaklarımın arasında ezilen halının üzerindeki su, şimdi kurumaya yakın. Banyoya koştuğumda yerde havlular buluyorum; babamın yerden aldığı ve

Çamaşır makinesine atıp arkasını topladı. Üzerimde uyurken giydiğimden farklı bir gecelik olması ya da kulağımın arkasına bulaştığını hissettiğim kurumuş çamur. şimdi elimi kaldırıyorum ve aynı küçük deri parçasına dokunuyorum. Temizdi. Polis buraya gelmeden önce, ovalayarak temizlemiştim. Halımdaki ayak izlerini silmeye çalıştığım gibi parmak izlerini de silmiştim.

Sanki onları ortadan kaldırabilseydim, başlangıçta hiç orada olmadıkları anlamına gelecekti.

"Hayır," diyorum sonunda. "Yersiz bir şey yok. Aşağıya, mutfağa indim ve annemle babamı buldum. Ve işte o zaman... işte o zaman bana Margaret'ten bahsettiler. Bir kaza geçirdiğini."

"Tamam." Başını sallıyor. "Tamam tatlım, tek ihtiyacım olan bu. Harikaydın."

Ayağa kalkıp babama doğru yürümeden önce eliyle dizime vuruyor. Sonra ikisi de koridora adım atıp kapıyı arkalarından kapatmadan önce bana doğru gülümsüyorlar.

Bir süre oturup önümdeki duvara bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Yalan söylemeyi hiç sevmemişimdir. Kendimi hep çok yanlış, çok utanmış hissederim ama bu sabah babam bana bu konuda yol gösterirken, doğru nedenlerle yapılırsa bazen yalanın iyi bir şey olabileceğini söylemişti.

Bu bana Margaret için söylediğim bir yalanı hatırlattı, geçen yıl bir keresinde, annemin kristal vazosunu kırdıktan sonra. Ona dokunmaması gerektiğini biliyordu - antika bir eşyaydı; bu evdeki diğer pek çok şey gibi, dokunmak yasaktı - ama yine de yaptı, parmak uçlarında bir bar taburesinin üzerinde durdu, uzanmış elleriyle ona uzandı. Annem dışarıdan birkaç iek almıştı, ama onları gösteremeden sağ ayağı kaydđ ve o şey fayansın üzerine düşerek her yeri paramparça etti. Annem elbette kızgındđ, öfkeliydi *ama* Margaret'in bunu kastetmediğini biliyordum. Hiçbir şeyi kırmak *istememişti*. Tam o anda, azarlamasının ortasında öne çıktım ve suçu üstlendim.

Belki bu da öyledir, diye düşünüyorum. İyi bir yalan. Belki babam Margaret'i korumak için yalan söylememi istiyordur. Ama bir şekilde, derinlerde bir yerde, bunun doğru olmadığını biliyorum. Koruduğu kişinin Margaret olmadığını biliyorum.

Bir şekilde, ben olduğumu biliyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞİMDİ

Bu videoları izlemeye devam edemem - Dozier'in ziyaretinden sonra olmaz. Kendimi sarsılmış, huzursuz hissediyorum, sanki damarlarım elektrik yüküyle uğuldayan canlı tellere dönüşmüş gibi.

Bana az önce söylediği her şeyi algılamakta zorlanıyorum: o yorum benim hayal gücümün bir ürünü olabilirdi; Paul Hayes yalnız yaşıyor. Sanırım bir arkadaşı olabilirdi - belki de verandasındaki o yaşlı adam bir haftalığına ziyarete gelmişti, tamamen zararsız biri -Ama yine de. Gecenin bir yarısı neden orada oturuyordu? Neden beni görmezden gelmişti? Orada olduğumu görmüş müydü?

Ve daha da korkuncu: *O* orada mıydı?

Başımı sallıyorum, biraz yerde volta atıyorum, rahatlamaya çalışıyorum. Bu gece eve geri dönüp hala orada olup olmadığına bakacağım. Belki Waylon'u da yanımda götürmeliyim, onu gördüğünden emin olmak için. Ve eğer görürse, bileceğim. Deli olmadığımı anlayacağım.

Telefonumu elime alıp Facebook'u açıyorum ve adını yazıyorum: Paul Hayes. Dışarıda bir sürü Paul Hayes olduğunu hemen fark ediyorum: Teksas'ta geniş kenarlı şapkası olan bir avukat; Oklahoma'da dev bir kamyonu olan bir genç. Hatta burada, Savannah'da geyik, balık ve diğer ölü şeyleri tutan birkaç tane bile var ama hiçbirisi o değil.

Sonra Instagram'ı açıyorum, aynı aramayı yapıyorum ve kaydırıyorum. Hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok.

Telefonumu indiriyorum, yanağımın içini çiğniyorum ve düşünüyorum. Dış dünyaya göre Paul Hayes yokmuş gibi görünüyor ve birdenbire, acaba

Bu kasıtlı. Acaba unutulmasının bir sebebi var mıydı? Geçen yıl onunla konuştuğumda, elinde Mason'ın posteriyle o kapıyı çaldığımda, dikkat çekmemenin mükemmel bir kombinasyonuydu: kibar ama aşırı arkadaş canlısı değil, işbirlikçi ama özellikle yardımcı değil. Dikkat çekmek istemeyen biri gibiydi. Gölgelemin içinde kaybolmak isteyen biri gibi.

Saklayacak bir şeyi olan biri.

Sanırım mahremiyetinizi sevmek suç değil, ama yine de. Sabıkası var. Şartlı tahliyeyle dışarıda. Nöbetteydi. Verandası doğrudan arka bahçeme bakıyor.

Bu bir şey, kesinlikle bir ipucu. Ve hakkında daha çok şey bilmem gereken bir şey.

Ayrıca uyurgezerliğim hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Bunun bir anlamı olup olmadığını ve -yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum- tekrar bir şey yapmış olup olamayacağımı öğrenmem gerekiyor. Hatırlamadığım bir şey. Yere bakıyorum ve Dr. Harris'in numarasını çeviriyorum, telesekretere geçmeden önce zil sesini dinliyorum. Sonra hızlıca bir mesaj bırakıp mümkün olan en kısa sürede randevu almak istediğimi söylüyorum.

Telefonu kapatıyorum, ama daha telefonu yere koyamadan elimde titremeye başladığını hissediyorum.

"Waylon," diyorum, adını ekranda gördükten hemen sonra cevap veriyorum. "Asla tahmin edemezsin-"

"Hey, Isabelle," diye araya giriyor, sesi soluğu kesilmiş ve heyecanlıydı. "Dedektif Dozier ile birkaç kelime konuştum."

Duruyorum, saate bakarken ağzım açık kalıyor. Dozier birkaç dakika önce buradan ayrıldı. Karakola bu kadar hızlı gitmesinin imkanı yok.

"Oh," diyorum, yanaklarımın kızardığını ve kalp atışlarımın hızlandığını hissederek. "Peki nasıl gitti?"

"Harika. İşbirliği yapıyor ama komşunuz hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Özür dilerim."

Tekrar cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor.

"Öğle yemeğine biraz erken çıkacağım," diyor, aklımdan geçen düşüncelerden habersiz. "Hâlâ buluşmak istiyor musun?"

Sersemlemiş bir halde olduğum yerde durmuş, bu konuşmanın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Tüm bunlar ne anlama geliyor.

"Isabelle?"

"Evet." Sonunda bir kelime mırıldanmayı başarıyorum, ancak şu anda Waylon'la öğle yemeği yapmak istediğim son şey. "Evet, kulağa hoş geliyor."

"Harika," diyor. "Otuz dakika sonra Framboise'da buluşalım. Sana her şeyi anlatacağım."

Hat kesiliyor ve telefon hâlâ kulağımda, sessizce duruyorum. Sonra yutkunuyorum, kolumu yavaşça indiriyorum, evimin etrafına bakarken üzerime bir korku örtüsü çöküyor, Waylon'un odanın içinde dağınık duran eşyalarına bakıyorum: ceketini yemek odasındaki sandalyenin üzerine atılmış, bavulu koridorun köşesine yığılmış. Tezgahın üzerinde duran fincanı, dudaklarına değen kahve damlaları hala kenarını kirletiyor. Her yerde ondan parçalar var, evimde başka bir hayata dair bu mikroskobik ipuçları, mobilyaların üzerindeki tozlar gibi, sadece doğru ışıkta bir bakış yakaladığınızda görülebiliyor.

İşte o zaman her şeyin ciddiyetini anladım.

Waylon o uçakta beni aradı. İliklerime kadar eminim. *Özellikle* beni arıyordu; belki de TrueCrimeCon'a benimle tanışmak için gitmişti. Beni orada, yanımdaki boş koltukta otururken bulmuş ve kendini tanıtmıştı. Bana kartını uzattı. Sonra buraya geldi ve istediğimi bildiği şeyi bana tattırdı: dinleyecek biri, anlayacak biri. *Önemseyecek birini*. Gerçi sadece bir ısırdı. Sadece arzumu tatmin edecek kadar. Ve sonra beni çaresiz bırakarak gitmekle tehdit etti: sadece bir kez daha düzeltmeye ihtiyacı olan bir bağımlı, bu yüzden kalmasını sağlamak için evimi teklif ettim.

Sadece bir hafta önce hayatıma giren bu adam öyle bir sinsilik yaptı ki, bunun planlanmamış olmasının mümkün olmadığını anladım. Planlanmamış olmasına imkan yok.

Geçtiğimiz yıl boyunca pek çok kez yaptığım gibi yine şiddet hakkında düşünüyorum. Bazen bir tüfek patlaması gibi, gürültülü ve dağınık, duvara kan püskürterek kendini gösterdiğini, ama diğer zamanlarda bir fısıltı kadar sessiz olduğunu: bir avuç yutulmuş hap veya su altında bir çığlık. Bir yabancıнын gece vakti pencereden içeri girip iz bırakmadan gitmesi. Ama bir de başka bir şey gibi görüldüğü zamanlar vardır.

İçeri davet edildiğinde, kılık değiştirerek ön kapıdan kibarca içeri adım atar: bir müttefik, bir arkadaş.

Waylon'ın önemseydiğini sanıyordum. Yardım etmek istediğini sanmıştım. Ama şimdi neden burada olduğunu bilmiyorum. Ne istediğini bilmiyorum.

Artık yalan söylediğini biliyorum. Onun da bir sırrı olduğunu biliyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Framboise'a giderken bir telefon daha aldım. Bu sefer arayan Dr. Harris'ti.

"Isabelle," diyor, benden haber aldığı için mutlu görünüyor. Aylardır ondan kaçıyordum, biliyorum. Doktorlarla ilgili bir beklenti var; onların yardımıyla daha iyi olmalısınız; tüm sorunlarınız sudaki tuz gibi yavaşça çözülmeli ve geride eskiden olanın acı tadından başka bir şey bırakmamalı. Ama belli ki ben iyileşmiyorum. Onlar da değil. "Aramanızı kaçırdığım için üzgünüm. Bir müşteriyle birlikteydim."

"Evet, merhaba," diyorum telefonumu yanağımla omzum arasında tutarak. Arabadayım, restorana on dakika var. "Önemli değil. Sadece bir randevu alabilir miyim diye merak ediyordum-"

"Evet, sesli mesajınız *mümkün olan en kısa sürede* talep edildi. Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Sadece sana bazı sorularım var. Beynini yoklamak istedim."

"Bu öğleden sonra çalışıyor mu? Bir iptal oldu."

Arabamdaki saate bakıyorum; öğleyi çoktan geçmiş. "Saat kaç?"

"Bir buçuk mu?"

Parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Waylon'ın Dedektif Dozier'le hayali buluşması ve Paul Hayes'le ilgili yalanı hakkında söyleyeceklerini duymak istiyorum - hayır, Waylon'ın söyleyeceklerini duymam *gerekiyor*. Neyin peşinde olduğunu, neden burada olduğunu bilmem gerek. Neden bana yalan söylediğini. Ama aynı zamanda, onu bu gece de göreceğimi biliyorum. Artık bundan kaçış yok. Ondan kaçmak yok.

"Elbette," diyorum ve o anda ögle yemeğini iptal edip bu randevuya gitmeye karar veriyorum. Ne de olsa Waylon'ın bana yalan söylüyor olabileceğinden -evimde, hayatımda ne yaptığından- ne kadar korksam da, o dizüstü bilgisayar ekranında gördüklerimden daha çok korkuyorum. "Saat bir buçukta görüşürüz."

Ofise vardığımda, bir rüyada kendi evinize girmek gibi tanıdık ama yabancı geliyor. Eskiden buraya o kadar sık gelirdim ki -geçen Temmuz'dan itibaren her hafta iki kez- burayı karış karış bilirdim. Ama şimdi o kadar çok küçük şey değişti ki, *tam olarak* doğru hissettirmiyor. Bunların ince değişiklikler olması gerektiğini biliyorum, son altı ayda yavaş yavaş yeniden dekore edildi, ama hepsi bir anda sarsıcı geliyor, tıpkı bir çocuğun uzun süre ayrı kaldıktan sonra geçirdiği köklü değişiklikleri görmek gibi.

Tüm bunlar beni huzursuz ediyor, sanki yanlış yerdeymişim gibi.

"Nasıl uyuyorsun?" Dr. Harris şimdi öne doğru eğilerek soruyor. Saçları onu son gördüğümde olduğundan biraz daha uzun, çenesindeki eski kirli sakallar uzamış ve sakal başlangıcı haline gelmiş. "Eskisinden daha iyi mi?"

"Evet, daha iyi," diye yalan söyledim. "Çok daha iyi."

"Bu harika," diyor kendinden memnun bir şekilde. "Benim protokolüme uyuyor musun? Yeterince egzersiz yapıyor, alkol ve kafeini kesiyor-"

"Evet," diye tekrar yalan söylüyorum, çünkü bunu onunla tekrar konuşmak istemiyorum. Gün içinde bir şeyler yapabilmek için kafeine ihtiyacım var; o olmadan zombi bile olabilirim. Ve alkol... şey, bazen ona da ihtiyacım varmış gibi geliyor. Sadece farklı nedenlerle.

"Konuştuğumuz gibi rahatlatıcı bir gece rutini oluşturuyor musunuz? Elektroniği, stres tetikleyicilerini kesmek-"

"Evet."

Yalanlar artık çok kolay geliyor, ama bu şekilde yaşarken -her zaman yalnız, her zaman gergin, her zaman Mason'ın eve gelmesini beklerken- nasıl *rahatlatıcı bir gece rutini* oluşturabilirim ki? Tüm varlığım stresli bir tetikleyici; evim ise sürekli çözilemeyen bir suç mahalli.

"Gündüz uykusunu kesmek mi?"

Tüm küçük mikro uykularımı düşünüyorum; hesaplanmamış zamanın o dakikalarını ya da saatlerini. Gözlerimi kırıştırdığımda birinin bana baktığını görüyorum; ya da bir yabancının; gözlerinde endişe. Ama sanki bunu bilerek yapıyormuşum gibi değil. Sanki kontrolüm varmış gibi. O yüzden yine başımı sallıyorum.

"Peki ya uyku hapları?" diye soruyor. "Onları alıyor muydun?"

"Ara sıra," diyorum. "Ama gücü hala biraz düşük görünüyor." "En yüksek dozu kullanıyorsun."

"Biliyorum."

Dr. Harris sandalyesinde kayarak bana bakıyor.

"Peki, benimle konuşmak istediğin konu neydi?" diye soruyor, bir kalemi parmaklarının arasında sopa gibi çevirerek. "Bazı sorularınız olduğundan bahsetmiştiniz."

"Evet. Ama uykusuzluk hakkında değil. Aslında uyurgezerlik hakkında."

"Ah," diyor şakacı bir sırıtışla arkasına yaslanarak. "Eskiden uyurgezerdin, değil mi? Bunu tartıştığımızı hatırlıyorum."

"Ben çocukken. Oldukça sık olurdu." "Ergenlik çağında bu nadir değildir."

"Tam olarak ne tetikliyor?"

"Ah, pek çok şey" diyor. "Yorgunluk, düzensiz uyku programları. Yüksek ateş, bazı ilaçlar, travma, genetik, stres. Yine de çoğu zaman kendiliğinden olur."

"Gerçek bir sebep olmadan mı?"

"Evet," diyor. "Derin uykunun üçüncü ve dördüncü evreleri sırasında. Buna ayrılmış *uyarılma* denir. Beynin bazı bölümleri uykudayken diğerleri hala uyanıktır."

"Sadece merak ediyordum," diyorum kucığıma bakarak. Giderek kendimi Şef Montgomery ile geçirdiğim o sabah gibi hissediyorum: yatak odamda bana çok yakın oturan o ve gerçeği saklayan ben. Gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Orada bulabileceği şeyden çok korkuyorum: sırrım, yalanım, kış uykusuna yatmış bir hayvan gibi göz bebeklerimin derinliklerinde bir yere kıvrılmış. "Birinin uyurgezer haldeyken kötü bir şey yapması mümkün mü? Ve bunu bilmemesi? Hatırlamaması?"

Çenesini ellerinin arasına alarak, "*Kötü olarak* tanımlayın," diyor. "Örneğin bazen insanlar dolaplarına işer ya da dışarı çıkarlar. Bütün bir

Hatta konuşmalar. Bu utanç verici olabilir."

"Hayır, yani tehlikeli bir şey yapabilirler mi?" diye soruyorum, ona bakarak. "Şiddet içeren."

"Nadiren olur," diyor yavaşça konuşarak. "Ama bazen insanlar arabaları sürmeye ya da pencerelerden çıkmaya çalışırlar ve bu tabii ki çok tehlikeli olabilir."

"Peki ya diğer insanlara?"

Dr. Harris konuşmayı keser. Gözleri kısılır. "Neden soruyorsunuz?"

"Sanırım yeniden başladım." Yolda arabada geliştirdiğim hikâye şimdi dudaklarımdan o kadar doğal bir şekilde akıyor ki, tam da alıştırmaya yaptığım gibi. "Geçen sabah uyandığımda oturma odamdaki bazı eşyalar yer değiştirmişti, yer değiştirdiğini hatırlamadığım eşyalar. Biraz tedirgin ediciydi."

Küçükken eşyalarımı yerlerinde bulamadığım sabahları hatırlıyorum: ayakkabılarım iki farklı yerde, saç fırçam çamaşır odasında. Sanki geceleyin bacakları çıkmış ve evin içinde kendi başlarına dolaşıyorlarmış gibi onları elime alışıma, merakla bakışıma.

"Eminim öyledir," diyor. "Ama içiniz rahat olsun, endişelenecek bir şey yok. Dışarıda dolaşmamak için kapılarınızı kilitli tutun, belki bir alarm kurarsınız. Çocukların yaklaşık yüzde ikisi yetişkin uyurgezerlere dönüşüyor, bu yüzden geçmişinizi göz önünde bulundurduğumda pek de şaşırmadım."

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Bunu bilmek güzel. Yani hiç kimse ... bilmiyorum, uykusunda *birini öldürmedi*, öyle mi?"

Gülümsüyorum, küçük bir kahkaha atıyorum, şaka yaptığımı göstermeye çalışıyorum. Aslında bunun mümkün olduğuna inanmadığımı. Çocukluğumdan beri bunu düşünmediğimi, merak etmediğimi ama bunun yerine tıpkı o ayak izleri, o çamur gibi zihnimden sildiğimi, düşüncenin aslında hiç orada olmadığını iddia ettiğimi.

"*Cinayete meyilli uyurgezerlik*," diyor Dr. Harris gülümseyerek. "İster inanın ister inanmayın, böyle şeyler oldu. Ama yine de çok nadirdir."

Midemde o tanıdık acıyı hissediyorum, sanki biri iç organlarıma kıyma makinesi sokup organlarımı çürütüyormuş gibi.

"En ünlüsü Kenneth Parks davasıdır," diye devam ediyor. "Kayınvalidesini öldürdüğü ve kayınpederini öldürmeye teşebbüs ettiği için

1987."

"O ne yaptı?"

"On dört mil araba sürmüş, anahtarıyla evlerine girmiş ve bir levyeyle kadını öldüresiye dövmüş. Daha sonra arabasına binip uzaklaşmadan önce kayınpederini boğmaya çalıştı."

"Tüm bunlar o *uyurken* mi oldu?"

Dr. Harris omuz silkiyor. "Beş nöroloji uzmanı öyle düşünüyor gibiydi. Beraat etti."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilinçaltı hem güzel hem de gizemlidir," diyor kalemiyle alnına vurarak. "Üst ön lob, beynin en gelişmiş kısmıdır ve ahlaki öğretilerin yaşadığı yerdir. Uyurgezer olduğumuzda beynin bu kısmı derin uykudadır. Yani bir uyurgezer, uyanırken asla yapmayacağı şeyleri, *korkunç* şeyleri yapabilir. Doğru ile yanlış ayırt edemezler."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum, ilgili ama mesafeli davranmaya çalışıyorum. Sanki bu basit bir meraktan başka bir şey değilmiş gibi.

"Sanki vücudunuz otomatik pilottaymış gibi, ama elbette çoğu vaka bu kadar aşırı değil," diye devam ediyor. "Uyurgezer kişi belki de normal rutinine devam ediyor olabilir, örneğin işe arabayla gitmeye çalışıyor, boynunu tıraş ediyor ve bu sırada kazara birini ya da kendini öldürüyor olabilir."

Mason'ın kreşini düşünüyorum - koridorda sürüklenen ve kapısının önünde duran bir gölge. Kapıyı açıp, daha önce birçok kez yaptığım gibi yatak odasına giriyorum.

"Ya da ürküp çevredekilerden birine saldırabilirler," diye devam ediyor. "Şu söz de buradan geliyor: *Uyurgezeri asla uyandırma.*"

Yatak odamda Margaret'la birlikte yatıyordum. Kocaman gözleri benimkilere bakıyor, yüzü yastığa gömülmüş.

"*Beni sen mi uyandırdın?*" Duvarları yalayan alevler gibi boynumu saran o utanç parıltısıyla sormuştum.

"*Annem yapma dedi. Tehlikeliymiş.*"

"*Tehlikeli değil,*" demiştim. "*Bu bir kocakarı masalı.*"

"O kişi hatırlar mıydı?" Şimdi soruyorum. "Böyle bir şey yapmak?"

"Atağın ortasında uyanmadıkları sürece, genellikle hayır," diyor. "Uyurgezerler sabahları yaşadıkları olayı nadiren hatırlarlar ama bazen hatırlayabilirler. Bu bir rüyayı hatırlamak gibidir."

Boğazımı temizliyorum ve buradan çıkmak için çaresizce sandalyeden hızla kalkıyorum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu çok yardımcı oldu."

"Her şeyin bu kadar olduğuna emin misin?" diye soruyor, yanımda durarak. "Bir sonraki randevuma daha otuz dakika var."

"Evet, hepsi bu. Sadece güvenli olduğundan emin olmak istedim."

"Çoğunlukla, tamamen güvenli," diyor ellerini ceplerine sokarak. Başımı sallayıp gitmek için dönüyorum ve kapıya doğru ilerlerken gözlerini sırtımda hissediyorum. "Ama Isabelle-?"

"Öyle mi?" Etrafımda dönerek soruyorum. Elim kapı tokmağında; neredeyse gitmiştim.

"Uyurgezerlikten daha tehlikeli olan ne biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Uyku yoksunluğu," diyor. "Gerçekten. Her türlü soruna yol açıyor." "Biliyorum," diye sırtıyorum. "Farkındayım."

"Ciddiyim," diyor, tekrar bana bakıyor, gülümsemiyor, sanki gitmeme izin vermesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi. "Uyuşukluğu, hafıza sorunlarını, duyuşal bozuklukları unut. Yeterince şiddetlenirse halüsinasyonlara, sanrılara yol açabilir. Gerçekten kötü şeyler."

"Biliyorum," diyorum tekrar, dudağımı ısırarak.

Bir süre daha bana bakıyor, sanki bana bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibi, sonunda tekrar yerine oturup ellerini masasının üzerine koyuyor.

"Sadece biraz uyumaya çalış, tamam mı? Bana söz ver."

"Elbette," diyorum, kapıyı açıp lobiye adım atıyorum. Şimdi ne kadar kolay geldiklerinden korkuyorum, yalanlar, karnımın çukurundan yükseliyor ve o geniş, taş ağızdan püsküren siyah yosunlar gibi ağzımdan fışkırıyor. "Söz veriyorum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Allison'ın anma töreninden sonra Ben geldi. Bana geleceğini söylemedi, ben de sormadım. Ama o gece geç saatte kapımın çalındığını duyduğumda, onu kapının diğer tarafında bulacağımı biliyordum. Adresimi nereden bildiğini hiç sorgulamadım ve açıkçası umurumda da değildi. Sadece kapıyı açtım ve bir adım geri çekilerek, daha önce defalarca hayatıma girmesine izin verdiğim gibi onu içeri aldım. Sorgusuz sualsiz.

Hala takım elbisesini giydiğini hatırlıyorum - o sabah giydiği takım elbise, karısını gömerken giydiği takım elbise - ve birkaç dakika içinde benim tarafımdan soyuluyordu. Ceketini yere yığıldı, eve kadar üç mil yürüdüğüm ayakkabılarımın yanına bir yığın halinde bırakıldı, topukları aşınmış, *topuklarım* kanlı ve çiğdi. Beceriksizce bir acelecilik vardı, parmaklarım bir uçurumun kenarına takılıp düşmek gibi onun düğmelerini karıştırıyordu. Sanki tam o anda -zihinlerimiz boş, bedenlerimiz otomatik pilottayken- atlamasaydık, aklımız başımıza gelecek ve yavaşça geri çekilecektik. Duracak, ne yaptığımızı düşünecek ve her şeyin ne kadar yanlış olduğunu fark edecektik.

Ama durmadık. Durmadık.

Daha sonra, parmaklarımız iç içe geçmiş bir şekilde yatakta sessizce uzandık. Hâlâ çocukluğumun yatak odasındaki aynı hüznü küçük şiltede uyuyordum, Margaret'in kokusu bir leke gibi ipliklerin derinliklerine sızmıştı. Orada Ben'le birlikte yatmak bana kendimi çok çocuksu, çok genç hissettiriyordu; kız kardeşimle birlikte yorganı başımıza çekip el fenerleriyle birbirimize hikâyeler anlattığımızı, koridorun aşağısından gelen fısıltılı tartışmaları ya da çığlıkları bastırmaya çalıştığımızı hatırlıyordum.

"Bundan kimseye bahsedemeyeceğimizi biliyorsun," dedi Ben birkaç dakikalık sessizliğin ardından, elleri saçlarımdayken. Parmağında hâlâ hissedebildiğim evlilik yüzüğünü görmezden gelmeye çalışıyordum. Tenimdeki serin sızısını. "Henüz değil."

Ona baktım, gözlerim karanlıkta profilini izliyordu.

"İşle ilgili," diye açıkladı. "İşimi kaybedebilirim. Sen de kaybedebilirsin." "Ah, doğru. Tabii ki."

"Bir yolunu bulacağız," dedi ve alnımdan öptükten sonra bir inilti ile dönüp ayağa kalktı. "Zamanla."

Boxerını giyip banyoya girmesini izlediğimi hatırlıyorum, gözlerim sanki onsuz bir kuraklığa daha hazırlanıyormuşum gibi onu içine çekiyordu. O anda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Bütün gün aklımın bir köşesinde bir soru vardı; Ben beni o evin yan tarafına çektiği anda kendini gösteren, cılız kökleri beynimin içinde kıvrıla kıvrıla ilerleyen, derinlere inen ve vahşileşen bu dile getirilmemiş şüphe tohumu. Parmakları saçlarıma dolandığından ve dudakları dudaklarıma yapıştığından beri merak etmekten kendimi alamıyordum: Allison ölmemiş olsaydı, bunlar hiç yaşanır mıydı?

Eğer o ölmeseydi, Ben beni seçer miydi?

Belki de bu sadece kederinin konuşmasıydı. Belki de yalnız kalma düşüncesine, boş bir eve gitmeye dayanamıyordu; onu fayansa yayılmış, avucunda içi boş bir hap şişesi ve dudağına yapışmış kurumuş tükürük kabuklarıyla bulduğu eve. Onu kapımın önünde dururken hayal ettim, gözlerinin altındaki o karanlık su birikintileri sokakta biriken kirli yağmur suyu gibiydi. Belki yarın sabah uyanacak, boğazını temizleyecek ve aynı gözlerini yere yapıştırarak bunun bir hata olduğunu söyleyecekti: birlikte geçirdiğimiz o ilk gece gibi, bir daha asla konuşmamamız gereken bir şey.

Ne de olsa Ben daha önce de Allison ve benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalmış ve her seferinde onu seçmişti. İstiridye kızartmasında benden uzaklaştığı ve bir daha geri dönmediği o gece onu seçmişti. Birlikte geçirdiğimiz tüm gizli akşamlarda onu seçti, birasını yudumlarken, parmakları nemli etiketi sıyrırken ayağa kalktı, başını salladı ve beni barın üstünde bir yığın artıktan başka bir şeyle yalnız bıraktı. Ne zaman

Allison yaşıyordu, defalarca benim yerime onu seçmişti, bu çok acı verici bir şekilde açıktı. Karanlıkta öylece yatarken Allison'ın toprağa gömüldüğünü hayal ettim; bronz teni artık solgun ve cansızdı; bir zamanlar kulağıma sırlarını üfleyen o dudaklar büzülmüş ve hareketsizdi. Çünkü Ben'in artık seçim yapmak zorunda kalmayacağını biliyordum. Seçim onun için yapılmıştı.

Aslında, hiç seçme şansı bile yoktu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Waylon'a mide rahatsızlığım olduğunu söyledim. Öğle yemeğini kaçırmamın bahanesi buydu.

-Ve bütün gün kendimi yatak odama kilitleyip uyuyormuş gibi yaptığım için mazeretim.

Onunla konuşmak istiyorum, gerçekten. Dozier'i karakolda ziyaret ettiğine dair yalanını duymam, burada ne aradığını anlamaya çalışmam gerek. Ne istediğini. Ama önce stratejimi belirlemeliyim. Nasıl karşılık vereceğime karar vermeliyim; onunla yüzleşecek miyim, cevaplar mı talep edeceğim yoksa aptalı mı oynayacağım, maskaralığa devam edip beni nereye götüreceğini mi göreceğim.

Eve gelir gelmez dizüstü bilgisayarımı kaptım, sessizce odama girdim ve yatağıma sürünerek zamanımı bekledim. Evin içinde kendi başına dolaşırken çıkardığı sesleri dinliyordum: tuvaletin sifonu, temizlenen bir boğaz. Ara sıra yatak odamın kapısının dışında gezindiğini hissedebiliyordum; elinin kapı tokmağının üzerinde süzüldüğünü, kapıyı çalıp çalmamayı düşündüğünü ve sonunda geri çekip uzaklaşmaya karar verdiğini hayal ediyordum. Evimde serbestçe dolaşırken ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum: postalarımı karıştırıyor ya da çöpü karıştırıyor olabilir. Hangi marka çeşnileri aldığımı ya da takvimimde hangi randevuları işaretlediğimi analiz ederek hayatıma mahrem bir bakış atmaya çalışıyor.

İnsanlar en kirli sırlarını en sıradan yerlerde saklama eğilimindedir.

Tüm bu süre boyunca Mason'ın bebek monitöründen daha fazla kayıt izliyor, her gün metodik olarak ilerliyordum. Kendimi birkaç kez daha gördüm, gecenin bir yarısı çocuk odasına girerken: durup bakarken. Ama hepsi bu kadar. Odanın ortasından daha fazla yaklaşmıyorum; orada durmaktan başka bir şey yapmıyorum, biraz sallanıyorum, ta ki geri döndüm ve dışarı çıktım.

Şu anda izlediğim videoda saat sabahın ikisi civarında ve ben yine oradayım: waffle örgülü pijamalarımın ayakta duruyorum, kollarım iki yanımda kaskatı, uzun saçlarım omuzlarımın üzerinden hırıltılı deniz yosunları gibi akıyor. Beni orada görmek rahatsız edici. Uyurgezerliğim kameraya yakalandı. Ama şimdiye kadar endişe verici bir şey yapmadım. Ne zaman kendimi içeri girerken görsem, midemin sıkıştığını hissediyorum; ama sonra, her geri dönüp dışarı çıktığımda, iğne batırılmış bir kas gibi tekrar gevşiyor.

Sonunda, belki de haklılar diye düşünmeye başladım. Hepsinin. Dedektif Dozier beni olmayan ipuçlarını icat etmekle suçluyor; Dr. Harris bunun normal olduğunu söylüyor. *Ben normalim.*

Bunun tamamen zararsız olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de endişelenecek bir şeyim yoktur.

Oturma odasından bir ses duyuyorum ve *Pause tuşuna basıyorum*, ekrandaki bedenim zaman içinde donup kalıyor. Waylon ayağa kalkıp televizyonu kapatırken ve kumandayı minderlerin üzerine fırlatırken kanepenin gıcirtısı. Saat geç oldu, gece yarısını çoktan geçti ve onun koridorda yürüdüğünü, yatak odamın önünden geçip misafir odasına girdiğini ve kapıyı arkasından kapattığını duyuyorum.

Nefesimi tutup dinliyorum. Yan odadaki ayak seslerini, elektrik düğmesinin fiskesini duyuyorum. Yatağa tırmanırken yayların gıcirtısını. Yorganı göğsünün üzerine çektiğini, vücudunun ağırlaştığını, yatağın içinde rahatladığını hayal ediyorum.

Ve sonra beklerim.

Yirmi dakika sonra yataktan kayarak çıkıyorum ve odanın içinde kapıya doğru ilerliyorum. Roscoe canlanıyor ve elimi uzatarak ses çıkaramadan onu susturuyorum. Sonra kulağımı tahtaya dayayıp biraz daha dinliyorum. Hiçbir yaşam belirtisi duymuyorum; odasından gelen hiçbir ses yok.

Ancak o zaman güvenli olduğuna karar veririm.

Kapımı açıyorum ve koridora çıkıyorum, ev tamamen karanlık. Roscoe yataktan atlıyor ve birlikte mutfığa giriyoruz. Her şey normal görünüyor - kurutma askısında baş aşağı duran tek bir kase, Waylon'ın tek başına yediği yemeğin izleri; bulaşık deterjanımın belli belirsiz narenciye kokusu havada asılı duruyor - ta ki yemek odasına bakıp gözlerim masaya inene kadar. Waylon'ın dizüstü bilgisayar ve kayıt ekipmanları

Daha önce olduğu gibi yerleştirilmiş; hemen altında, evrak çantası ahşap masa ayağına yaslanıyor.

Gözlerim kapalı misafir odanın kapısına, sonra tekrar masaya kayıyor.

Sürünerek masaya yaklaşıyorum, karanlıkta kendimi bir sandalyeye bırakıyorum. Sonra eğilip evrak çantasını kapıyorum ve kucağıma alıyorum. Neyse ki kilitlenen türden değil, bu yüzden kapağını açıp içine bakıyorum. Bir defter ve birkaç klasör dolusu kâğıt var. Cüzdanını alıp çevirerek açıyorum ve ehliyetine bakıyorum.

Ruhsat.

En azından ismi konusunda yalan söylemiyordu. Elbette onu Google'da aramıştım ama kanıt tam burada -Raylon Spencer- fotoğrafı ve Atlanta adresiyle birlikte.

Cüzdanı kapatıp çantaya geri atıyorum ve ardından bir avuç dolusu klasör alıyorum. İlkinin açıyorum ve bunun ona geçen hafta verdiğim dava dosyası olduğunu fark ediyorum. Her şey orada gibi görünüyor - bozulmamış, dokunulmamış - bu yüzden bir sonrakine geçiyorum, çevirip açıyorum ve donup kalıyorum.

Mason'ın dava dosyasının başka bir kopyası. Ama bu çok, çok daha eski görünüyor.

Dosyayı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum, parmaklarım yıpranmış kenarlarda geziniyor. Kalem izleri ve kahve lekeleri var; kenarlara karalanmış notlar ve kurumuş keçeli kalemlerle vurgulanmış bölümler var. *Kayıp* posterleri ve görüşme tutanakları; cinsel suçlu kayıtları ve olay yeri fotoğrafları var. Belli ki her şeyi didik didik etmiş; her kelimesini okumuş - sadece bir kez değil, defalarca. Sayfaları karıştırmaya devam ediyorum, gözlerim Waylon'un o ilk gün yemek odamda gördüğu her şeyi tanıyor, sanki her şeyi ilk kez algılıyormuş gibi davranıyor.

Birden, sanki ona ihtiyacı yokmuş gibi bana geri vermeye çalıştığını hatırladım.

"Sende *kalsın*," demiştim. "*Benim kendi kopyam var.*" Görünüşe göre, onun da varmış.

"Bu neden onda?" Parmaklarımın arasında yıpranmış kağıdı hissederek fısıldıyorum. Neden kendi kopyası olsun ki? Sanırım bu *imkansız* değil.

-Gazeteciler bu tür şeyleri her zaman ele geçirebilir ama neden bana söylemedi? Neden rol yapsın ki?

Kaydedilen o ilk konuşmayı tekrar düşünüyorum - kendimi nasıl tekrar ettiğimi, ona zaten bildiği şeyleri nasıl anlattığımı ve onun nasıl ikna edici olduğunu. Aynı soruları sahte bir merakla soruyor; tekrarlayacağım cevapları zaten bilmiyormuş gibi kaşlarını çatarak başını sallıyordu.

O iyi bir yalancı, tıpkı benim gibi.

Dosyayı kapatıp çantasına geri koyuyorum ve daha önce olduğu gibi yere bırakıyorum. Sonra kulaklıkları alıp kulaklarıma iyice yerleştiriyorum. Kalp atışlarımın yüksek sesle çarptığını, nefesimin ağırlaştığını ve boğuklaştığını duyabiliyorum. Müzik setine bakıp *Play tuşuna basıyorum* ve az önce dinlediği kayıt her neyse onu tam bıraktığı yerden başlatıyorum.

"Bunu anlamak benim için zor görünüyor."

Karnımda bir yumruk hissediyorum, bu sesi tanıyorum. Bu Dedektif Dozier ve şimdiden bir sonraki sesin kimden geleceğini biliyorum.

"Gerçek bu."

O benim.

Bu Waylon'la benim konuşmam değil. Birlikte çalıştığımız hiçbir şeyi düzeltmiyor. Bu polis karakolundan bir röportaj kaydı. Bu ilk kayıtlardan biri; Ben ve beni ayırdıkları ilk kayıtlardan biri.

Sorgulandığımda - hayır, sorgulandığımda - yalnızdım.

"Pekâlâ, bunun üzerinden bir kez daha geçelim." Dozier'in sesi hoparlörlerden kulaklarıma sızıyor ve omurgamdan aşağı tanıdık bir ürperti gönderiyor. Gözlerini hâlâ hayal edebiliyorum - o nasırlı ve sert gözlerini. İnanmayan gözleri. Aramızdaki masaya yaslanışını, parmaklarını sakın ve sabit bir ritimle tahtaya vuruşunu hâlâ görebiliyorum. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. *"Saat altıda uyandın."*

"Evet, bu doğru."

"Ve sekizden sonraya kadar oğlunuzu kontrol etmeyi düşünmediniz mi?"

"Ben... Ben hala uyuduğunu sanıyordum. Onu rahatsız etmek istemedim." *"Her zaman sekize kadar uyur mu?"*

"Hayır... hayır, genellikle daha erken uyanır."

Kendi sesimi duyunca irkiliyorum. Titrediğini duyabiliyorum, boğazımda küçük bir titreme var.

"Genelde kaçta uyanır?" "Altı buçuk civarı."

"Ve odasından hiç ses gelmemesinin garip olduğunu düşünmediniz mi? Normalde uyandıktan neredeyse iki saat sonra?"

"Uyuyor olabileceğini umuyordum sanırım." "Peki neden uyumasını umuyordun?"

"Um, şey, bazen huysuz olabiliyor, bu yüzden umuyordum ki... sanırım bundan faydalanmak istedim-"

"Affedersiniz, az önce oğlunuzun uyanmıyor gibi görünmesinden 'yararlanmak' istediğinizi mi söylediniz?"

"Hayır, özür dilerim, öyle demek istemedim... Sadece-"

Kulaklıkları çıkarıp masanın üzerine koyuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. *Lanet olsun.* O görüşmelerin kötü geçtiğini biliyordum ama şimdi tekrar dinleyince hatırladığımdan da kötü olduklarını anladım. Adrenalinin damarlarımda dolaştığını, korkunun parmaklarımı uyuşturucu bağımlısı gibi titrettiğini hâlâ hissedebiliyorum.

Dedektif Dozier'in gözleri benimkileri deliyor, beni öyle derinden delmeye çalışıyordu ki sonunda çatlayacaktım.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bir araya getirmeye çalışıyorum - Nylon dava dosyasının bir kopyasına zaten sahipti; Dozier'in beni sorguya çektiği bu kayıtları dinlemek zordu. Mantıken, bunların hepsinin podcast için araştırma olabileceğini biliyorum. Bunu benden saklaması alışılmadık görünüyor ama aynı zamanda bu onun işi.

Her iki durumda da, ona yaklaşmak için yeterince suçlayıcı değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sonra dizüstü bilgisayarına bakıyorum, kapalı yatak odasının kapısına, sonra da klavyeye dönüp *Return*'e dokunuyorum. Mucizevi bir şekilde şifre korumalı değil -belki de az önce kullanıyordu ve kilitlenecek kadar uzun süre uyumamıştı- ve ekranın ve tuşların karanlıkta aydınlanmasını izliyorum. Parmaklarımı track pad üzerinde gezdirmeye başladığımda kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, önce masaüstüne gidiyorum. Alfabetik olarak düzenlenmiş çeşitli klasörler var: *Finans, Röportajlar, Kişisel, Araştırma*. Bilgisayarının tamamını tarayacak vaktim yok -her an koridora çıkıp beni burada, dosyalarını karıştırırken yakalayabilir- bu yüzden önce *Araştırma*'ya tıklıyorum.

Sonuçta, Waylon kesinlikle araştırmasını yapmış gibi görünüyor.

İçinde her biri bölüm ve sezona göre etiketlenmiş çeşitli alt klasörler buluyorum. Gözlerim listenin en altına ulaşana kadar her birini gözden geçiriyor - en son klasöre, sadece *X* etiketli.

X klasörüne tıklıyorum, içindekileri görünce gözlerim doluyor. Hayatımın çeşitli aşamalarında çekilmiş düzinelerce fotoğrafım var. *The Grit'teki vesikalık* fotoğrafım ve Ben'le düğün fotoğrafımız; Mason'ın aramızda olduğu ilk aile fotoğrafımız ve hatta yıllar önce Facebook'a yüklediğim birkaç özçekimimiz bile var. En altta, gözlerim Ben ve benim bir bardaki samimi bir fotoğrafımıza takılıyor; odanın diğer ucundan çekilmiş, ikimiz birlikte samimi bir an yakalamışız, birbirimize yakın duruyoruz. Farkında olmadan.

Elim açık ağzımın üzerinde duruyor, şok beni olduğum yere mıhlıyor.

Birden misafir odasından gelen bir gıcırtı duyuyorum ve yerimden sıçrayıp hızla dönüyorum. Waylon'un arkamda durup karanlıkta beni izlemesini bekliyordum ama yine de yalnızdım. Nefesimi tutuyorum, gözlerim onun kapalı kapısında, bilinçsiz bedeninin eski şiltenin üzerinde ters döndüğünü ve derinlere gömüldüğünü, bazanın inlediğini hayal ediyorum.

Sonunda, birkaç saniye sonra, geri dönecek kadar güvenli hissediyor.

Araştırma klasöründen çıkıyorum, dizüstü bilgisayarını kapatıp olduğu gibi bırakmaya hazırım, ta ki bir şeyi daha kontrol etmeye karar verene kadar. Bir tarayıcı penceresi açıyorum ve sadece birkaç dakikam daha olduğunu bildiğim için Arama Geçmişi'ne gidiyorum ve en son görüntülediği web sitelerinin listesini hızlıca gözden geçiriyorum. Çoğu masum -e-posta, haberler- ta ki geçen hafta okuduğum TrueCrimeCon makalesine rastlayana kadar.

Sanırım Waylon'ın bunu okuyor olması inanılmaz değil - ne de olsa benim davam üzerinde çalışıyor ve o da *oradaydı* - ama şimdi bu yorumu tekrar düşünüyorum.

O daha iyi bir yerde.

Birlikte ilk buluşmamızdan hemen sonra kayboldu: Framboise'daki akşam yemeğimizden önce oradaydı, ama eve geldiğimde yoktu. Bu düşüncüyü bir kenara bıraktım ve göz gezdirmeye devam ettim, bırakmaya hazırlanıyordum ki aniden havanın ciğerlerimden çıktığını hissettim.

İşte bu kadar. Aradığım şey buydu.

Memleketimin gazetesi *The Beaufort News*'dan bir makale. Waylon geçenlerde, daha dn okuyordu ve bağlantıya tıklayıp yüklenmesini izlerken ellerim titriyor. Makale eski, 1999'dan taranmış ve arşivlenmiş ve başlık göründüğünde gözyaşlarımın diken diken olduğunu hissediyorum.

KONGRE ÜYESİ HENRY RHETT'İN KIZI TRAJİK BİR şEKİLDE BATAKLIKTA BOğULDU

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SONRA

Bir kapının çarpma sesini duyuyorum ve yatağımdan sıçrayıp koridordan aşağı koşuyorum ve merdivene yaslanıyorum. Ön kapının penceresinden onları görebiliyorum: Babam ve Şef Montgomery, verandada birbirlerine sokulmuş, konuşuyorlardı. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve evin ön tarafındaki pencerenin kilidini açıp yavaşça iterek açıyorum.

"Bunu yaptığın için sana minnettarım Henry. Kolay olmadığını biliyorum."

Öğleden sonra havasının ılık bir esintisi, şefin kaygan sesiyle birlikte bana çarpıyor, koridorda su üzerindeki yağ gibi dolaşıyor. Eğilip dinliyorum.

"Evet, tabii, sorun değil," diyor babam nefes verirken. Yüzünü göremiyorum ama baş ve işaret parmağının, stresli olduğunda ya da derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi gürültüsünün köprüsünü ovuşturduğunu hayal ediyorum. "Sadece işini yaptığını biliyorum."

"Resmi raporu bugün daha sonra yazacağım," diyor. "Kazara boğulma."

"Teşekkür ederim."

"Ve Henry..." Şef durur, tereddüt eder, sanki devam edip etmemesi gerektiğinden emin değildir. Sanki bir tür sınırı aşıyor, kişisel ve profesyonel arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor. Sonunda nefes verir ve devam etmeye karar verir. "Tüm bunlar için çok üzgünüm. Aileniz... siz iyi insanlarsınız. Hepiniz. Cehennemi yaşadınız."

Boğazından ıslak bir nefes çıkarken babamın burnunu çektiğini duyuyorum. Bu ses beni rahatsız ediyor. Babamın hiç ağladığını duyduğumu sanmıyorum.

Daha önce hiç yaklaşmamıştı bile.

Boğazını temizleyerek tekrar "Teşekkür ederim," diyor.

"Bu sizin suçunuz değil," diye devam ediyor şef. "Her yıl altı yaştan altında dört yüzden fazla çocuk havuzlarda boğuluyor, çoğunlukla da Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarında. Hava sıcak, Henry. Cehennemden bile sıcak."

Babam sessiz, ama arka cebinde sakladığı mendiliyle gözlerini silerken başıyla onayladığını hayal edebiliyorum.

"Klimanız çalışmıyor. Muhtemelen bir dalış yapıp serinlemeyi düşünmüştür. Akıntı onu hızla sürüklemiş olabilir."

"Evet," dedi babam. "Evet, biliyorum."

Pencereyi kapatıp yavaşça yatak odama dönüyorum, az önce duyduklarımı düşünürken üzerime bir sersemlik çöktüğünü hissediyorum. Hikayeleri mantıklı. Hava sıcak, Margaret sıcaktı, sürekli bundan şikayet ederdi. Onu stüdyoda hatırlıyorum, boynundan ter damlıyordu ve yanakları ateş kırmızısıydı. Banyodaki halini hatırlıyorum, buz gibi su tenine batıyordu. Dışarıda uyumak istemişti, özlemle pencereden dışarı bakmıştı, sudan esen rüzgârın ona biraz rahatlık, biraz ferahlık getirmesi için yanıp tutuşuyordu ama yine de bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Babamın yalan söylediğini biliyorum, çünkü Margaret asla orada tek başına dolaşmazdı: bataklığa girmeye karar vermek, geri dönemeyecek kadar derin olana kadar suya dalmak. Bunu asla tek başına yapmazdı.

Ama o bunu benimle yapardı.

O gece yatak odama gelişini hatırlıyorum: kollarıma tırmanıyor, korksa bile kendini yakınımına itiyordu. Margaret beni sürekli takip ederdi; ne zaman ve nerede olduğu önemli değildi. Beni bir gölge gibi takip eden sessiz, küçük bir bedendi ve gölgeler kendi başlarına hareket etmezler.

Elimi boynuma götürüyorum, kulağımın arkasında ovalayarak temizlediğim bölgeye dokunuyorum. Acıyor. Derim halı yanığı gibi kırmızı ve çiğ hissediyorum ve gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum. Onunla konuşmaya, her neredeyse onu çağırmaya çalışıyorum. Bana ne olduğunu, ne yapmam gerektiğini söylemesine ihtiyacım var, daha önce yaptığımız gibi: gözlerimizi kapatıp boynumuzdaki o karıncalanma hissini yeniden yaratmaya çalışarak. Yalnız olmadığını bilmek.

Hava hâlâ bunaltıcı olsa da, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Bu sabah uyandığımda halının üzerinde, banyonun zemininde su vardı. Bir yığın halinde küflenmiş nemli havlular ve içinde uyuduğum geceliğin yerini alan temiz bir gecelik. Taze çamur tenime yapışmıştı.

Annemi düşünüyorum, mutfakta bana nasıl baktığını: öfke ve üzüntü, omuzları kaskatı ve ağzı yüzünde ince bir kesik. Ayağa kalkışını, yanımdan geçişini ve kapıyı arkasından çarpışını. O biliyordu, babam da biliyordu. Belki de Margaret onlara ayak izlerinden bahsettikten sonra uyuyamayıp dışarı çıkmışlar ve bizi karanlıkta, beyaz geceliklerimiz ay ışığında parlarken bulmuşlardı. Ben bataklığın kenarında dururken, Margaret yanımda usulca yüzüyordu, yüzü aşağıya dönüktü, saçları suyun üzerinde bir mürekkep lekesi gibi yayılmıştı ve yavaşça genişliyordu.

Çimlerin üzerinde koştuklarını, adını bağırdıklarını hayal ediyorum. Onu sudan çıkarıyorlar, ıslak, gevşek vücudu artık çok sıcak değil ama aniden çok soğuk. Çamur tenine, saçlarına yapışmış. O korkunç, berbat koku.

Annemin onu içeri taşıdığını, mutfak fayansının üzerine nazıkçe yatırdığını hayal ediyorum. Omuzlarını silkeleyip uyanması için yalvardığını ya da belki de hâlâ uyuyormuş gibi davrandığını. Belki de o geniş, kırpışmayan gözlerle başa çıkamıyordu, bu yüzden parmaklarıyla göz kapaklarını kapattı ve tıpkı o bebeğinki gibi kendiliğinden açılmaları için dua etti.

Ve sonra babam, tıpkı o yangın gecesi olduğu gibi beni içeri götürdü: Ellerim onun ellerinde, tamamen bilinçsiz bir şekilde, kıyafetlerimi çıkarıp beni kuruladı. Görmeyen gözlerle beni yatağa geri götürdü.

Gözümde canlandırabiliyorum, canlandırabiliyorum: Margaret, ben kendimi çarşaflardan sıyrıp karanlıkta bacaklarımı yatağın üzerine atarken yanımda uyanıyor. Koridorda, merdivenlerde, arka bahçede beni takip ediyor. Bataklığın kenarına yaklaştığımda uzanıp omzumu tutmak için cesaretini topluyor.

"Beni uyandırmaya mı çalıştın?" diye sormuştum.

"Annem yapma dedi. Tehlikeliymiş."

"Tehlikeli değil. Bu bir kocakarı masalı."

Dinlerdi. Margaret beni hep dinlerdi. Söylediğim her şeyi.

"Sana zarar vermeyeceğim," demiştim ona. O da inanarak başını salladı. Güvenmek.

Bu tutamayacağım bir sözdü.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞİMDİ

Sessizliğin içinde otururken zorlukla nefes alabiliyorum, Waylon'un dizüstü bilgisayarı karanlıkta o bahar gelgit ay gibi parlıyor. Başlığa bakmaya devam ediyorum, anılar kırık bir barajdan akan su gibi üzerime hücum ediyor, ta ki evin öbür ucundan alçak bir homurtu duyana kadar.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp arkamı dönüyorum, arka kapıyı kurcalayanın Roscoe olduğunu fark ettiğimde içime bir rahatlama yayılıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, başım havadar ve hafif hissediyor. "Özür dilerim, dostum."

Ayağa kalkıp mutfığa geri dönüyorum, bütün gün dışarı çıkmadığını fark ettiğimde suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Sonra arka kapıyı açıp onu dışarı çıkarıyorum ve onunla birlikte arka bahçeye çıkmaya karar veriyorum. Biraz hava almam lazım.

Kapıyı arkamızdan kaydırarak kapatıyorum ve ellerimdeki titremeyi sabitlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Bu gece dışarısı bunaltıcı, havada yaklaşan yağmuru ima eden boğucu bir nem var. Roscoe etrafı kokluyor, bütün gün kapalı kaldıktan sonra duyuları aşırı hızda çalışıyor ve sanırım benimkiler de öyle, çünkü bu gece her şey bir şekilde yoğunlaşmış gibi görünüyor, sanki dünyaya mikroskoptan bakıyormuşum gibi. Birkaç blok ötedeki bataklıkta kurbağaların birleşik vıraklamalarını duyabiliyorum; doğanın beyaz gürültüsü olan ağustos böcekleri kulaklarımı sağır ediyor.

Gözlerimi karanlığa alıştırarak etrafta biraz dolanıyorum ve düşünüyorum.

Waylon, Mason'ın davasını araştırıyor, gerçek bu, ama düşündüğümden çok daha uzun süredir araştırıyor gibi görünüyor - ve bundan daha fazlası, *beni* araştırıyor gibi görünüyor. Dava dosyası ve kayıtlar

bir şey, ama resimler ve makale tamamen başka bir şey gibi görünüyor. Daha kişisel, daha hedefe yönelik görünüyor.

Tek bildiğim artık ona güvenemeyeceğim. Yardım edeceğine güvenemem.

Artık onsuz, kendi başıma bazı cevaplar bulmaya başlamam gerekiyor ve birden boynum tutuldu. Aklıma bir fikir geldi.

Mason'ın penceresine doğru yürüyorum ve biraz sağa, daha dört gün önce sallanan sandalyede otururken ağaçların arasından görünen noktaya doğru ilerliyorum. Şimdi anlıyorum ki Paul Hayes verandasından benim arka bahçemi görebiliyorsa, o zaman doğru noktada durduğumda ben de buradan onun verandasını görebilmeliyim. Arka bahçeme, çitin ötesine, yeşilliklerin arasındaki boşluğa bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Dışarısı karanlık ama ayın ışığı var, bulutsuz gökyüzünde yıldızlar parlıyor. Evinin yakınında bir sokak lambası var, neredeyse doğrudan verandasına vuruyor ve işte o zaman görüyorum: bir gölgenin kayması ya da sallanan bir sandalyenin hafifçe sallanması gibi havada ince bir değişiklik.

İşte orada.

Hızla hareket ederek Roscoe'yu içeri alıp yatak odama kapatıyorum, cep telefonumu alıp tekrar ön kapıdan çıkıyorum. Sonra bloğun etrafından dolaşıp 1742 Catty Lane'e doğru ilerliyorum.

Kalbim göğsümde sertçe çarparak eve yaklaşıyorum ve Dr. Harris'in sözlerini düşünüyorum.

Halüsinasyonlar, sanrılar.

Dedektif Dozier'in daha bu sabah bana söylediği şeyi düşünüyorum: Paul Hayes'in yalnız yaşadığını. Gördüğüm -gördüğümü *sandığım*- yorumu ve birdenbire nasıl olup da artık orada olmadığını düşünüyorum. Ama en başından beri orada mıydı? Dürüst olmak gerekirse, artık emin değilim. Kendimi o dizüstü bilgisayar ekranında, karanlıkta Mason'ın beşiğinin başında gördüğümünden beri hiçbir şeyden emin değilim. Paul'ün evine vardığımda verandanın boş olduğunu görürsem ne yapacağımı bilmiyorum; eğer o sallanan sandalye kendi kendine hareket ediyorsa, esintinin hayali bacakları tarafından itiliyorsa. Bunu düşünmeye gerçekten dayanamıyorum. Ama yaklaştıkça daha da emin oluyorum: O orada. Onu çok net görebiliyorum, boşluğa doğru bakıyor. Aynı yıpranmış yüz, eski, güneşte kalmış deri gibi; bulanık bilyeler gibi şişkin gözler.

Bu adam, her kimse, şu anda en iyi şansımımış gibi geliyor. Tek şansım. Verandaya ulaştığımda yavaşlıyorum, Dozier'in uzak durma uyarısını zihnimin derinliklerine atıyorum. Sonra yüzümü ona dönüp boğazımı temizliyorum.

"Merhaba," diye başlıyorum, bir anda ne söyleyeceğimi bilemez halde. "Çarşamba gecesı köpeğimi gezdirirken tanışmıştık. Hatırlıyor musun?"

Adam hâlâ aynı bornozun içinde, elleri kolçakları sıkarak bakmaya devam ediyor. Çok kemikli, çok zayıflar. Ağzımı tekrar açıp onu biraz daha dürtmek üzereydım ki yavaşça bakışları benimkine döndü.

"Ah, evet," diyor, sesi yumuşak ve ıslak. "Hatırlıyorum."

Zayıfça gülümseyerek nefes veriyorum. Bu adamın gerçek olduğunu biliyordum. Gerçek olduğunu *biliyordum*.

Birden, bundan şüphe ettiğim için bile kendimi gülünç hissettim.

"Umarım sakıncası yoktur. Geç olduğunu biliyorum ama size birkaç soru sormak istiyorum. Cuma günü gün içinde uğramaya çalıştım ama-"

"Çarşamba günü buluşmadık," diyor. Sesi o kadar kırılğan, o kadar sessiz ki, duymak için birkaç adım atmam gerekiyor. "Hatırlamayan senmişsin gibi görünüyor. Ya da belki sadece unutmamı istiyorsun."

Bir adım daha atıyorum, şaşkınlık üzerime çöküyor.

"Özür dilerim... tanışıyor muyuz?" diye sordum. "Sizi tanıyamıyor gibiyim-"

Adam sallanmaya devam ediyor, gözleri tekrar sokağa dönmüş. Dudaklarında hızlı bir seğirme yakalıyorum ve bunamış olup olmadığını merak ediyorum.

"Pek çok kez," diyor ve sesi yumuşak olmasına rağmen tamamen aklı başında görünüyor. Kafası karışmış gibi görünmüyor. "Sen Isabelle Drake'sin."

Adımı, *tam adımı* dudaklarından duymanın şoku, sanki sözcüklerin kendisi uzanıp omuzlarımı geriye itmiş gibi biraz tökezlememe neden oluyor. Kim olduğumu biliyor olması tamamen mümkün - sonuçta tüm kasaba kim olduğumu biliyor - ama bu bundan daha fazlası gibi görünüyor.

Bunu söyleme şekli, onun kim olduğunu benim de bilmem gerektiğini hissettiriyor.

"Ne zaman tanıştık?" şimdi ona dikkatle bakarak soruyorum. "Gerçekten tanıştığımızı sanmıyorum."

"Birkaç yıl önce," diyor. "Geceleri buradan geçerdin."

Ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerimin açıldığını hissedebiliyorum. Roscoe'yu geceleri hiç yürüyüşe çıkarmazdım; bu son zamanlarda, Mason alındıktan sonra başladı. Ben taşındıktan sonra. Uyumayı bıraktıktan sonra.

"Özür dilerim, sanırım yanıyorsunuz-"

"Hayır, değilim." Başını salladıktan sonra alçak ve ıslak bir öksürük çıkardı. "Tam şurada oturuyorsun." Başını evimin olduğu yöne doğru sallıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Yaşlı olabilirim kızım ama deli değilim."

Dr. Harris'in bana daha önce anlattıklarını düşünüyorum: uyurgezerlerin bazen farkında bile olmadan nasıl konuşmalar yapabildiklerini. Hareketlerinin nasıl bu kadar gerçekçi, bu kadar akli başında görünebildiğini.

"Dışarıda dolaşmamak için kapılarınızı kilitli tutun."

Margaret ile daha önce de olmuştu: birlikte yerde oturup bebeklerle oynuyorduk. Benim uyuduğumu fark etmemişti bile.

"Ne hakkında konuşmuştuk?"

"Pek değil," diyor. "İlk seferinde kendini tanıttın, ondan sonra sadece birbirimize başımızı salladık, el salladık."

"Bu doğru olamaz-"

"Bu yüzden geçen gece seni gördüğüme şaşırdım," diye devam ediyor. "Uzun zaman oldu. Geri döneceğini düşünmemiştim - en azından olanlardan sonra."

Bana daha önce nasıl baktığını düşündüm; gözleri boş, bakıyordu. Demek ki beni görmüştü. Sadece kendimi tanıttığımda kafası karışmıştı, sanki yabancıymışız gibi davranıyordu. Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi.

"Peki bu ne zaman sona erdi?" diye sordum. "Ben geçerken mi? En son ne zaman oldu?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun," diyor, sandalyesi daha yüksek sesle gıcırıyor.

"Bilmiyormuşum gibi davranalım."

"Bir yıl oldu," diyor kendi kendine başını sallayarak. "Aslında neredeyse bugüne kadar."

"Bir yıl," diye tekrarlıyorum. "Ve bundan emin misin?" "Oh, eminim. Geçen yılın Mart ayında."

"Peki neden bu kadar eminsin?" Altımdaki zemin sallanmaya başladığında soruyorum.

Adam sonunda dönüp bana bakıyor, kataraktlı gözleri iki kristal küre gibi ve yüzünde eğlenen bir ifade, sanki anlamadığım bir tür iç şakayı tekrarlıyormuşuz gibi. Birden içimde aramızdaki bu dansın daha önce de yaptığımız bir şey olduğu hissine kapılıyorum. Onun çok hoşlandığı bir şey.

"Çünkü" diyor sonunda, dudaklarında bir gülümseme seğirmesi beliriyor, "o zaman yanında çocuğun vardı."

KIRKINCI BÖLÜM

Kendimi yatak odama geri itiyorum ve kapıyı büyük bir güçle çarpıyorum. Roscoe kafası karışmış bir şekilde doğruluyor ve Waylon'ı uyandıracak kadar gürültü yaptığımı biliyorum ama şu anda umurumda değil.

Artık hiçbir şeyin önemi yok. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Görüntüler banyo suyunun yavaşça akıp gitmesi gibi etrafımda dönüp duruyor: halıdaki kirli ayak izleri ve kulağımın altındaki parmak izleri; açık pencere ve bataklığın kokusu ve çamurla kaplı o doldurulmuş dinozor. Gerçeği kurgudan, hayali gerçekten ayırmak gittikçe zorlaşıyor. Şu andan itibaren.

Mason'dan Margaret.

Kapımın yavaş ve temkinli bir şekilde çalındığını duyuyorum ve yana dönüyorum. Waylon koridorda.

"Isabelle?" diye sesleniyor. "Her şey yolunda mı? Kapının sesini duyduğumu sandım-" İçimden küfrediyorum ve sessiz kalmayı, uzaklaşmak zorunda kalmadan önce bir süre beklemesine izin vermeyi düşünüyorum. Onu duvarın diğer tarafında, tereddüt içinde hissedebiliyorum. Beş saniye geçiyor, sonra on, ama ben hala kapının altında kıpırdamadan duran gölgesini görür. Kapıyı tekrar çalıyor. "Isabelle," diyor, şimdi daha sert. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Roscoe yataktan atlıyor, kapıya doğru yürüyor ve tırmalamaya başlıyor. İçimi çekiyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve kapıyı itip açmadan önce kendimi çelikleştirerek birkaç adım atıyorum.

"Merhaba," dedim. "Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Neden dışarıdaydın?" Darmadağınık görünüyor, saçları birbirine karışmış ve gözleri uykuyla kaplanmış. İnsanları böyle bilincin kıyısında sallanırken görmenin garip bir samimiyeti var, bunu bilmek

savunmasızdırlar. Yeni bir partnerin farkında olmadan yatağınızda uyuyakaldığı ve karanlıkta yanına uzanıp göğsünün nazikçe inip kalkışını, boynunun çıplak tenini izlediğiniz ilk an gibi. O değerli anlarda tamamen savunmasız olduklarını bilmek gibi. Tamamen savunmasız. "Saat" -etrafa bakınıp bir saat arıyor ama bulamıyor- "Bilmiyorum, sabahın ikisi mi?"

"Sadece biraz hava almam gerekiyordu," diyorum. "Bütün gün buraya kapandım." Bana inanmadığını söyleyebilirim ama elimden gelenin en iyisi bu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum. Terliyorsun."

Elimi alnıma götürdüm ve derimin soğuktan kayganlaştığını hissettim. Paul'ün evinden neredeyse koşarak eve dönmüştüm, geri dönmekten çok korkuyordum. O adamın bakışlarını sırtımda görmekten; gözlerinde döndüğünü görebildiğim suçlamalarla yüzleşmekten.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sadece bu böcek."

"Seni doktora götürmemi ister misin? Gerçekten iyi görünmüyorsun... alınma."

Yana, şifonyerimin üzerinde asılı duran aynaya bakıyorum ve yansımam karşısında neredeyse irkiliyorum. O haklı. Cildim solgun ve solgun, sanki çürümüş bir şey yutmuşum gibi; gözlerim çökmüş, kafatasımın hafif eğimini ortaya çıkarıyor. Yüz ifadesi bana Dr. Harris'in bugün erken saatlerde bana nasıl baktığını hatırlatıyor - ya da sanırım düdü; şimdi hepsi birbirine karışmaya başladı - aynı endişe duygusu.

"Uyurgezerlikten daha tehlikeli olan nedir biliyor musunuz? Uyku yoksunluğu."

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. "Gerçekten."

"Tamam." Bana bakıyor, ikna olmamış bir şekilde ve sanırım yüz hatlarında bir hüznün titreşimi görüyorum, sonra aynı hızla kayboluyor. Ya da belki acıma. Hayatıma bu şekilde girmesinin ne kadar kolay olduğu düşüncesi; gardımın tamamen düşmesi için sadece doğru zamanda doğru şeyleri söylemesi gerektiği.

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben irkiliyorum.

"Isabelle... bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Başka bir şey varsa bana söyleyebilir misin?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Keşfettiklerimden sonra ona güvenebilir miyim bilmiyorum ama kendime de güvenebilir miyim bilmiyorum. Bunun yerine ayaklarıma bakıyorum, gözlerim halıyı deliyor. Oturma odasındaki saatin tik taklarını ve Roscoe'nun yatağında uzanırken kürkünün üzerinde ilerleyen dilini duyabiliyorum, metodik bir yalama. Tepedeki ışığın hafif vızıltısı, ölü bir şeyin etrafında dönen bir sinek sürüsü gibi.

"Dozier sana ne söyledi?" Sonunda sesim fısıltıya dönüşerek sordum. "Ne?"

"İstasyonda." Yüz ifadesini okumaya çalışarak başımı kaldırıyorum. İçimi saran korku bayılacakmışım gibi hissetmeme neden olurken, kararlı ve odaklanmış kalmaya çalışıyorum. "Bugün. Onunla konuştuğunu söylemiştin."

"Oh," diyor ensesini ovuşturarak. "Evet. Şu anda bu konuya girmeyelim, tamam mı?"

"Ama sen dedin ki-"

"Şimdi olmaz," diye tekrarlıyor. "Bekleyebilir. Biraz uyumalısın."

Nefes veriyorum, onu ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Saat sabahın ikisi, ne de olsa çoğu insan bu saatte uyuyor olurdu.

Çoğu insan.

"Tamam," diyorum, sabaha kadar bekleme düşüncesi gözlerimi yakıyor. -Yani sabahleyin. Sonunda bazı cevaplar bulmak için. "Tamam, kulağa hoş geliyor. Ben uyuyacağım."

Waylon gülümser, ayrıldığında, kapı arkasından kapandığında hiçbir şeyin değişmeyeceği gerçeğinden habersizdir.

Hala burada, uyanık olacağım, sadece onsuz, yalnız olacağım.

"Peki, iyi geceler," diyor ve arkasını dönüp ışığı kapatıyor.

Kapıyı hızla kapattım ve Waylon kendi odasına çekilirken onu dinledim. -Sonra kilidin hafifçe tıkladığını duydum ve fark ettim: Daha önce kapıyı kilitlediğini hiç duymamıştım. Acaba benim yüzümden mi? Benden korktuğu için mi - karanlıkta benimle yalnız kalmaktan korktuğu için - annemin korktuğu gibi.

Yatağa dönüp yorganın altına giriyorum, dizüstü bilgisayarına bakıp onu kendime doğru çekiyorum. Tekrar canlanana kadar klavyeye dokunuyorum ve işte oradayım, tıpkı bıraktığım gibi: Mason'ın çocuk odasında duruyorum, video *Duraklat'ta*. Ekrandaki donmuş görüntüye

bakıyorum.

Ekran, bedenim kendi kendine yürüyen kurmalı bir bebek gibi bir tür akılsız ritimle hareket ediyor ve merak ediyorum: Eğer Mason'ın çocuk odasına her gece bu şekilde giriyorsam, sanırım dışarıya da çıkıyor olabilirim.

Kendimi koridorda yürürken, çocuk odasını geçerken ve onun yerine ön kapıyı açarken, tanıdık, rahatlatıcı bir yolda yürüyen bir tür huzursuz ruh gibi mahallemde sokaklarında dolaşırken hayal etmeye çalışıyorum. Halımdaki ayak izlerini tekrar düşünüyorum; aynı şeyi daha önce de yapmış olduğum gerçeğini - ama durum böyle olsa bile, Mason'ı yanımda getirmemin imkanı yok. Bu videolarda kendimi yeterince gördüm: Ona hiç dokunmadım. Odanın ortasından daha fazla yaklaşmadım bile. Bu adamın kafası karışmış olmalı. Bana yalan söylüyor, benimle oynuyor, beni doğru olmayan bir şeye inandırmaya çalışıyor olmalı.

Tekrar *oynat tuşuna* basıp videoyu devam ettiriyorum ve vücudumun rüzgâr tarafından itilen çamaşır ipi gibi sallanmaya devam etmesini izliyorum. Mason'ın uykusunda küçük ayaklarını nasıl tekmelediğini gözlemliyorum, tüm ekran garip, gece görüşlü bir gri renkte parlıyor, beni karanlıkta bir tür tuzağa doğru dolaşan bir hayvan gibi gösteriyor. Sonunda bacaklarımın hareket ettiğini görüyorum: bir adım, sonra bir adım daha. Arkamı dönüp kapıya doğru yürümek için bekliyorum ama geldiğim yoldan çıkmak yerine daha yakın yürümeye başlıyorum. Mason'a daha yakın.

Öne doğru eğiliyorum, dizüstü bilgisayarın ışığı gözlerimi yakıyor. Bedenimin beşiğine yaklaşmasını ve sessizce onun üzerinde durup aşağıya bakmasını izliyorum - sonra öne doğru eğilip kollarımı açıyorum.

Hayır, diye düşünüyorum, başka tarafa bakamıyorum, hareket edemiyorum, bilinçsiz bedenim oğlumu kaldırırken, küçük ayakları havada tekmeliyor, onu kaldırıp yakınma getiriyorum. Onu göğsümde sıkıca tutuyorum.

Bir sonraki adımın ne olacağını görmekten korkarak dizüstü bilgisayarımı kapattım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Allison'ın anma töreninden bir ay sonra *The Grit*'teki işimden ayrıldım.

Ben söz verdiği gibi bir yol buldu ve bu serbest çalışmamı içeriyordu. Onlar için proje bazında yazmaya devam edecektim, böylece ilişkimizi kamuoyuna açıkladığımızda o kadar da kötü görünmeyecekti. Bir patron ve çalışanı gibi görünmeyecekti; Allison hala hayattayken başlamamış olacaktı.

Elbette daha *sonra* bağlantı kurmuştuk. Allison öldükten sonra. Ben çoktan gittikten sonra.

Düğünümüz küçük ve samimiydi. Ben'e büyük bir resepsiyon vermek doğru gelmiyordu ve ben de aynı fikirdeydim. Ne de olsa bu onun ikinci evliliği idi ve Allison'ın ölümünün üzerinden bir yıl bile geçmemişti. Ayrıca, davet etmek istediğim çok fazla insan yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, hiç kimsem yoktu.

Chippewa Meydanı'nda yeminlerimizi ettik, parke taşları derme çatma bir koridor oluşturdu, sunağımız ise ağaçlardan oluşan bir kemerdi. Beyaz, sade bir yazlık elbise giymiştim ve yoldan geçen rastgele biri bir anlığına ısıklık çaldığında genişçe sırttığımı hatırlıyorum. Aylarca süren gizlilikten sonra - ofiste birbirimizi görmezden gelmeye çalışarak; toplum içinde birlikte ama gerçekten *birlikte olmadan* - dünyanın bizi kabul etmesi iyi hissettirdi.

Beni kabul etmen için.

Törenden sonra sadece Ben ve ben yemeğe gittik. Makarna yedik ve iki şişe roze içtik, güldük, gülümsedik ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirme düşüncesiyle başımız döndü. Evimize sadece birkaç gün önce taşınmıştık ama mobilyalar henüz teslim edilmemişti,

Bu yüzden düğün gecemizi oturma odasının zeminine serilmiş battaniye ve yastıklardan oluşan derme çatma bir yatakta geçirdik. Şöminenin üzerinde titreyen uyumsuz mum koleksiyonunu, buketimden kopardığı ve halının üzerine serptiği çiçek yapraklarını hatırlıyorum. Tutkulu, romantik, duygusal ve gerçekti.

Hayatımın en mutlu gecesiydi.

Elbette çocuklar hakkında konuşmuştuk. İkimiz de istemiyorduk. Ben çok meşguldü. Önceliği işiydi, her zaman da öyle olacaktı ve bunun onu eksik yapacağını biliyordu: asla gerçekten orada olmayan babalardan biri. Bunu anlıyordum -hatta kendim de bir babayla büyüdüğüm için takdir ediyordum- bu yüzden ona kendimi asla bir anne olarak görmediğimi söyledim. Doğrusu da buydu. Bana çok fazla Margaret'i hatırlatıyordu: başka bir hayat benim bakıma bırakıldığında neler olduğunu.

İlk seferinde ne kadar başarısız olduğumu.

Ama sonra içimde bir şeyler değişmeye başladı. Yavaş yavaş, zar zor ortaya çıkan, kök salması yıllar alan bir şeydi; tıpkı bir helikopter tohumunun açık toprağa ekilmeden önce sürüklenip gitmesi gibi. Çoğunlukla serbest çalışmaktan keyif alıyordum ama bu *The Grit'ten* farklıydı. Bir ofisim ya da iş arkadaşlarım yoktu; zamanımın neredeyse tamamını yalnız geçiriyordum. Arada sırada seyahat ediyordum ama çoğunlukla evdeydim ve günün büyük bir bölümünü saate bakarak, Ben'in kapıdan geri döneceği ve nihayet bir arkadaşım olacağı zamana kadar saatleri sayarak geçiriyordum.

Ve sonra, elbette, Ben vardı. Onda da ufak tefek değişiklikler oldu. Evin içinde zar zor giydiğim bornozumla dolaşırken beni süzmeyi bırakması, onun yerine gözlerini bilgisayarına dikmesi. Eve gittikçe daha geç gelmeye başlaması, bir zamanlar taze olan evliliğimizin aniden bayatlaması. Önceden benim için çok heyecanlı görünüyordu. Çok *canlı*. Ama şimdi bana sahip olduğu için, uzun süre yalnız bırakılmış güzel bir mücevher parçası gibi gözlerinde kararmaya başladığını hissediyordum. Kendime bunun sadece evlilik olduğunu söylemeye çalıştım - yıllar bizi doğallığımızdan ve kıvılcımımızdan mahrum bıraktıkça meydana gelen kaçınılmaz, yavaş bir çürüme - ama bunu kabul etmek istemiyordum. Sadece dört yıl içinde, işlerin çoktan durduğunu kabul etmek istemedim.

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra -Allison'ı, işimi ve diğer tüm küçük şeyleri kaybettikten sonra- bunu kabul etmek istemedim.

daha fazla bir şey umuduyla sunulmuş gibi hissettiren kayıplar
-İşte buydu.

O sabahı çok canlı hatırlıyorum; o tohumun nihayet filizlenip vahşi ve canlı bir şeye dönüştüğü sabahı. Artık zapt edemediğim istilacı bir ot gibiydi, beynimin içinde sinsice ilerliyor ve her şeyi ele geçiriyordu. Gerçekten de bir süredir bunu düşünüyordum. Belki de bir bebeğin o kadar da kötü olmayacağını, hatta belki de *iyi* olacağını düşünüyordum. Belki Ben'i biraz daha evde kalmaya, önceliklerini değiştirmeye iterdi. Belki bizi tekrar bir araya getirmeye yardımcı olurdu ve *belki de* Margaret'e b a k m a y ı b a ş a r a m a d ı k t a n sonra birisine bakma şansım olurdu.

Geçmişimi telafi etme şansım.

Bir sabah banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, kilidin sessiz tıkırtısı kalp atışlarımın boğazıma kadar yükselmesine neden oldu. Kendimi hala o tuvaletin üzerinde dururken ve doğum kontrol haplarımı folyo kılıflarından teker teker geçirip bir tür kurban töreni gibi suya iterken hayal edebiliyorum. Sifonu çekerken karnımdaki beklenti gıdıklanıyor, tamamen yok olana kadar daireler çizmelerini izliyordum. Eve gelir gelmez Ben'in kıyafetlerini yırtmak ve sonrasında birlikte sessizce uzanmak, merak etmek. Beklemek. Bir şekilde derimin altında gerçekleştiğini hissetmeye çalışmak.

Ve suçluluk hissettim, evet. Yalan söylediğim için utanç duydum ve hatta bu kadar sinsi ve alçakça bir şeye tenezzül ettiğim için biraz da utandım ama aynı zamanda hayatım üzerinde yeniden kontrol sahibi olmanın heyecanını da hissettim.

Bir kez olsun kendim için bir karar vermenin.

Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçekten olacağını düşünmemiştim - ya da en azından bu kadar hızlı olacağını. Ama bana çarpması sadece birkaç ay sürdü: o kadar yoğun bir mide bulantısı dalgası ki kolum yana doğru fırladı ve mutfak tezgahını o kadar sıkı kavradı ki irkildim. Gözlerimi kapattığımı, dudaklarımı büzdüğümü hatırlıyorum. Banyoya koşup yere yığılmadan önce kusmuğu boğazımdan aşağı süzölmeye zorladığımı hatırlıyorum.

Yavaşça bir teste uzandığımı hatırlıyorum, hala dolu olan kutu sıkışmış ve yırtılmıştı, onu bir fare kapanı gibi tozlu bir köşeye saklamıştım, parmaklarımı kırmaya hazırdı.

"Ben?" Bağırmıştım, gözlerim gerçek olup olmadıklarından emin olamadığım o iki pembe çizgiye takılmıştı. "Ben, buraya gelebilir misin?"

Ama sonra hatırladım: Orada değildi.

Aylar geçti ve her şey değişmeye devam etti, ancak umduğum şekilde değil. Cildimin oyun hamuru gibi çekilip gerilmesini ve çukurlaşmasını izledim; ayak bileklerim şişti ve göbek deliğim patladı. Eski iş arkadaşlarım avuçlarını karnıma koyup tekmeleri hissettikçe ve parlayan cildim hakkında yorum yaptıkça gülümsedim ama bu sırada bir şey saklıyormuşum gibi hissettim: anlayamayacakları küçük kirli bir sır. Çünkü banyodaki o anı, çok çabuk alevlenen ilk tepkiyi, aynı hızla bastırdığım o ilk mide bulantısı nöbetini hala hatırlayabiliyordum. O fayansın üzerinde oturmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum, elimde test, evimin, hayatımın sessizliği etrafımda su altında bir çığlık gibi yankılanırken gözlerim o iki pembe çizgiyi deliyordu - bir şekilde aynı anda hem güçlü hem de boğulmuş.

Gözyaşları, heyecan ve sevinç başlamadan önce başka bir şey hissettim. Hiç beklemediğim bir şey.

Bir göz kırpması kadar ani, zar zor orada, bir pişmanlık hissettim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Mutfakta kahve var. Waylon'un bu sabah kalktığını, koridorda ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü ve cezveyi koyduğunu duydum. Suyun şırıltısını, buharın ıglığını duydum. Seramik fincanları dolaptan çıkarıp tezgâha koyarken çıkardığı tıngırtıyı, kendine bir fincan doldurup oturma odasına doğru yürüdüğünü duydum. Arkasından gelen koku dallanıp budaklanarak koridordan aşağıya, kapımın altından geçip beni arıyordu.

Bütün gece yatağında oturuyordum, dizüstü bilgisayardaki o görüntü zihnime kazınmıştı: Mason'ı karanlıkta beşiğinden çıkaran ben. Kıpırdanıp kıvranırken onu göğsümde sıkıca tutuyordum, o küçük doldurulmuş dinozor hala parmaklarının arasındaydı.

Hatırlamam için bana meydan okuyan o yaşlı adamın titrek gülümsemesini ve benim gözlerimin içine bakarken bulanıklaşan gözlerini düşünüyordum.

Yatak odamdan yavaşça, tereddütle çıkıyorum, tıpkı gürültülü, göz kamaştırıcı bir gecenin ardından uykudan uyanan bir sarhoş gibi.

"Günaydın," diyor Waylon, kupasını bana doğru eğerek. "Biraz uyudun mu?"

"Evet," diye yalan söyledim, gözlerini kaçırarak. "Dün gece için özür dilerim. Seni rahatsız ettim."

"Olma. Daha iyi hissediyor musun?"

Onu görmezden geliyorum, tencereyi kapıp kendime bir kupa dolduruyorum, avuçlarımı sıcaklığa öyle bir bastırıyorum ki canım yanıyor. Sonra oturma odasına geçip kanepede ona katılıyorum, bacaklarımı yeni yürümeye başlayan bir ocuk gibi altına çekiyorum.

"Peki, şimdi konuşabilir miyiz?"

Waylon güler ve başını yavaşça sallarken kupasını bardak altlığına yerleştirir.

"Hemen başlıyorsun, ha?"

"Bu yüzden buradasın, değil mi? Oğlumu bulmama yardım etmek için?"

İfadesinin ardında bir şeyler kıpırdıyor: Birisi yalan söylemeye karar vermeden hemen önce kendini gösteren o milisaniyelik hazırlık. Nereye bakacağınızı bildiğiniz sürece fark etmek kolaydır: çenedeki gerginlik, gözlerin sertleşmesi. Geldiği gibi hızla kaybolur, ama yine de. Oradaydı.

"Elbette öyle," diyor, arkasına yaslanıp fincanını tekrar eline alıyor ve kıpırdanıyor. "Sadece uyanmak için bir saniye istersin diye düşünmüştüm."

"Sadece merak ediyorum, hepsi bu. Dozier ile bir haftada benim bir yılda elde ettiğimden daha fazla şans elde etmişsin gibi görünüyor."

"Bazen taze kan işe yarar."

"Anlıyorum."

Waylon bana bakıyor, parmakları kanepenin üzerindeki yıpranmış bir ipliği çekiştiriyor.

"Bana bazı röportaj kayıtlarını dinlememe izin verebileceğini, belki birkaçını program için kullanabileceğini söyledi," diyor sonunda. "Zaten transkriptleri okudum."

Kahvesinden bir yudum alıyor ve dudaklarını şapırdatıyor, verdiği cevaptan memnun olduğu belli. Ve sanırım bu kadarı doğru, sadece zaten onlara sahip olduğu gerçeğini atlıyor.

"Hangi görüşmeler?" diye sordum. Bardağıma hâlâ dokunulmamış, ellerimde dumanı tütüyor.

"Henüz emin değilim. İncelemem gereken günlerce görüntü var. Daha sonra uğrayacağım. Onları al."

Başımı sallıyorum, karakolda geçirdiğim tüm o öğleden sonraları hatırlıyorum. Ayaklarımın dibindeki boş su şişelerini ve duvardaki aynadaki yorgun yansımamı, arkasındaki tüm insanların beni izleyen gözlerini hissediyorum. Dün geceki sesimi hatırlıyorum, kulaklıktan çatlak bir pencereden akan bataklık suyu gibi sızıyordu. Açık bir ağız.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordum.

"Bunun iyi bir fikir olacağından emin değilim." "Neden olmasın?"

Waylon nefes verir, kahve kokulu nefesini dudaklarından dışarı iter.

"Bak," diyor sonunda, bir bacağına diğerinin üzerinden geçirerek. "Burada yaptığın her şey için gerçekten minnettarım... evinde kalmama izin verdiğin için, gösterdiğin işbirliği için. Her şeyin ötesindeydi."

"Ama?"

"Ama," diye tekrarlıyor kendini toparlayarak, "podcast'in bütünlüğünün riske girmesini istemiyorum."

"*Bütünlük-*"

Waylon ellerini kaldırarak beni cümlemin ortasında durdurdu. "Eğer biri bu konuda birlikte çalıştığımızı öğrenirse, güvenilirliğim sarsılır. Kimsenin bunu objektif olarak görmesine imkân yok. Yani, bunu söylediğim için üzgünüm ama-"

"Ama ben bir şüpheliyim," diye araya giriyorum. "Ve bana öyle davranmanız gerekiyor."

"Evet," diyor. "Şey, hayır. Sadece taraf tutuyormuşum gibi *görünmemesi gerektiğini* söylüyorum."

"Dürüstlüğün konusunda gerçekten endişeli olsaydın, burada kalmayı en başta asla kabul etmezdin," diyorum koltuktan kalkarak. "Öyleyse neden bana gerçekten neyin peşinde olduğunu söylemiyorsun?"

Waylon sessiz, parmakları bardağının kenarına vuruyor. "Ne söylemeye çalıştığınızdan emin değilim."

"Dün Dozier'i gördüğün konusunda bana yalan söylediğini biliyorum. Biliyorum çünkü o buradaydı."

Waylon canlanır, gözleri büyür. "Ben ayrıldıktan sonra gelmiş olmalı-"

"Dozier'in komşumu tanımadığını söylediği konusunda da yalan söylediğini biliyorum, çünkü onu tanıyor. Bana adını söyledi," diyorum, öfke ve ihanet beni ileri itiyor. "O yüzden *güvenilirlik* saçmalığını kes çünkü ikimiz de biliyoruz ki sende *güvenilirlik yok*. Neden buradasın?"

"Ben... Ben yardım etmek için buradayım," diyor, ancak bu daha az inandırıcı gelmeye başlıyor. Sanki o bile artık yalan söylemenin faydasız olduğunu biliyor. "Oğlunuza ne olduğunu anlamak için buradayım-"

"*Saçmalık*. Dün gece eşyalarını karıştırdım. Sakladığın her şeyi gördüm. Neden buradasın?"

Sessiz, dudakları sımsıkı b z lm  , kanepenin kar ısından birbirimize sessizce bakıyoruz. Tam hiç konuşmayacağını düşünmeye başlamı  ken, başını e iyor ve dudaklarının arasından bir hava tüneli     yor.

"Isabelle, kanıtı gördün," diyor sonunda. "Sen de gördün hepsi."

"Yani?"

"Yani kanıtların ne dediğini biliyorsunuz. Mason'ı kim kaçırdıysa... onlar evin içinden geldi."

Ona bakıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum. Elbette ima ettiği şey açık. Ne söylemeye  alı t  ını biliyorum.

"Kanıtlar zorla girildiği fikriyle uyu muyor." "Ama açık bir pencere vardı-" Ben ba lıyorum.

"Ama halıda ayak izi yok," diye araya giriyor ve sonunda bana bakıyor. "Eğer biri o pencereden evinize girmiş olsaydı, halının üzerinde kir olurdu. Çamur,  imen, bir şey."

"Bu kolayca açıklanabilecek bir şey," diyorum. "Ayakkabılarını çıkarmış olabilir."

"Roscoe neden havlamadı?" diye devam ediyor. "Yabancıları gördüğünde havlar. Biri onu duyabilirdi. Sen uyanırdın. Neden sessizdi?"

"O... o  ocuk odasında değildi," diyorum, bunun kötü bir cevap olduğunu bilsem de. Nasıl olsa duyacaktı. "Belki de uyuyordu."

"Sessizdi çünkü kimse evine zorla girmede Isabelle. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun, polisler de biliyor. Davetsiz misafir falan yoktu."

Dedektif Dozier'i ve beni sürekli ba ından savmasını düşünüyorum; sanki benim bilmediğim bir şey biliyormu  gibi bana bakmasını. Bana hiç zaman ayırmıyor gibi görünmesi.

Demek haklıymı ım. O böyle düşünüyor. Hepsi böyle düşünüyor.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Sesimi düz tutmaya çalışarak soruyorum. A lamamak için kendimi zor tutuyorum. "Bunca zamandır buradasın, yapt ımız her konuşma..."

 kimiz de bunun etrafında dans ediyoruz, bunu açıkça söylemekten kaçınıyoruz, ama gözlerindeki bakı tan ne sordu umu biliyor: *Sence o lumu ben mi  ld rd m?*

"Evet," diyor sonunda, gözleri benimkilerde. "Evet, istiyorum."

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Sonuçta ben de bir hikâye anlatıcısıyım ve bir hikâye anlatıcısı, hikâyeyi *gerçekten* bilmeden asla bir hikâyeye girişmez. Ne anlatmak istediğinize dair bir fikriniz olmadan. Cevapları aramak için körlemesine gitmezsiniz. Cevaplarınız *vardır -en* azından kendi cevaplarınız; istediğiniz cevaplar- ve kanıt aramaya çıkarsınız.

Uçaktaki o ilk konuşmadan beri Waylon'ın bakış açısı buydu. *Ben de* onun açısıydım. Farklı olduğunu düşündüm, önemseddiğini düşündüm, bu yüzden onu içeri aldım, ona bir şeyler anlattım. Kimseye söylemediğim şeyleri. Ama başından beri onun oyunu buydu, değil mi? Amacı buydu: bana yemek pişirerek ve şarap doldurarak rahatlamamı, açılmamı sağlamak; beni dikkatle dinleyerek ve asla çok zorlamayarak.

Ama başından beri buna inanıyordu. Tıpkı diğer herkes gibi.

Isabelle Drake bir bebek katili.

"Çık dışarı," diyorum kapıyı göstererek. "Evimden çıkmanı istiyorum." Waylon sessiz, dudakları hala ayrık, sanki karşılık vermek istiyor.

"*Hemen* çıkmanı istiyorum."

Sonunda sessizce ayağa kalkıp misafir odasına doğru yürümeden önce başını sallıyor. Kanepenin yanında duruyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve eşyalarını toplamasını izlerken gözlerim doluyor. Acıtıyor: ihanet, yalanlar. Sonunda dinlendiğimi, duyulduğumu hissetmek için kendime izin verdiğim gerçeği. Bu işte yalnız olmadığımı hissetmek.

Ama en çok acı veren bu değil.

Waylon beni tanıdıktan sonra bile içimde derinlere gömülü bir kötülük olduğuna inanıyor. Karanlıkta sürünen bir gece var; söndürülmesi gereken kana susamış bir şey. O gece Mason'ın çocuk odasına girdiğime ve ona bir şey yaptığımı, korkunç bir şey yaptığımı gerçekten inanıyor. O kadar kötü bir şey ki, kendi bilinçli zihnim bunu bloke etti, hatırlamayı reddediyor, tıpkı Margaret'e bir şey yaptığım gibi.

Ama yine de en kötüsü bu değil.

İşin kötüsü, şimdi şaşırtıcı bir kesinlikle ben de buna inanıyorum.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şehir merkezinde *The Grit*'in ofisinin yakınındayım, meşe ağaçları tarihi tuğla apartmanlardan oluşan uzun bir caddeyi kaplıyor. Pahalı olduklarını söyleyebilirim. İnsanların evin kendisi için değil, çağrıştırdıkları için satın aldıkları türden evler. *Bu* tür evler para ve statü yayıyor - sanırım *Grit*'in kendisi gibi. Yani bir bakıma Ben'in burada yaşamayı seçmesi mantıklı. İmaja uyuyor.

Evinin önüne varıp merdivenleri tırmanırken saatime baktım. Onu işten çıkarken yakalamayı umuyordum ama kaçırmış olabilirim. Eğer burada değilse, beklemek zorunda kalacağım. Sonra derin bir nefes alıp zili çalıyorum, içeriden gelen vızıltıyı duyuyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra arkamı dönüp merdivenlerden inmeye ve daha sonra tekrar denemeye hazırlanıyordum ki kapı aniden açıldı.

Ben konuşmanın ortasındaymış gibi gülüyor ve beni içine çekerken gülümsemesinin kayboluşunu izliyorum.

"Isabelle," diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir saniyen var mı? Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Ah, hayır," diyor omzunun üzerinden bakarak. "Hayır, pek sayılmaz. İşe geç kalıyorum."

"Bu önemli-"

"*Ben?*" İçeriden bir yerden bir ses duyuyorum. Genç ve cilveli bir kadın sesi ve kızaran yanaklarımı saklamaya çalışarak başımı eğiyorum. Bu o. "*Ben, orada mısın? Kim o?*"

Omzunun üzerinden "Kimse yok mu?" diye sesleniyor. "Bir saniye."

Sessizce duruyoruz, ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyoruz. *Hiç kimse*. Bir şeyin içine girdim, bunu söyleyebilirim. Birlikte geçirilen bir Salı sabahı ve bunun sadece bir tesadüf olup olmadığını merak ediyorum.

Dün gece çok fazla içti ve buraya birlikte geldiler, araba çağırmak yerine onun evinde kalmaya karar verdiler - ya da o da burada yaşıyorsa. Benden ona bu kadar çabuk geçtiyse, Allison'dan bana geçtiği gibi.

Başımı yana eğip evini bir an için görebilmeye çalışıyorum. "Ee, ne oldu Isabelle?" diyor, kapının pervazına yaslanıp benim görüşümü gizliyor. "Salı sabahı bu kadar erken saatte sizi buraya getiren nedir?" "Sadece bazı sorularım vardı," diyorum. "Biliyorsun, o gece hakkında..."

"Tanrım," diyor başını eğerek. Gözlerinin arasındaki deriyi sertçe çimdikliyor, sanki ben onun savaşıma çalıştığı bir migrenmişim gibi. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Bu önemli-"

"Isabelle, *bu işin peşini bırakmalısın.*"

"Bunu benim için en iyisi bu olduğu için mi söylüyorsun?" diye soruyorum. "Yoksa gerçeği bilmek istemediğimi düşündüğün için mi?"

Ben bana bakıyor, başını yana eğmiş. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana bu şekilde baktığı diğer tüm zamanları düşünüyorum -Dr. Harris'in kanepesinde, eli dizimde; alacakaranlıkta oturma odamızda, pencerenin yanında dikilmiş dururken, gözlerim camın üzerinde- uzun zamandır kayıp olan bir şey için ifademi ararken: belki bir tanıma titreşimi. Bir anlık bilgi. Bilinçaltımın derinliklerinde bir yere yerleşmiş, dışarı çıkmaya çalışan bir anı.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyorum. "Bak Ben, eğer beni korumaya falan çalışıyorsan-"

Durdum, aklım yine Beaufort'taydı. Babama ve onun da bana nasıl baktığına. Beni nasıl koruduğunu, benim için nasıl yalan söylediğini, çünkü gerçeğin beni öldüreceğini biliyordu. Belki de Ben'in hayatıma devam etmem konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni buydu. Belki de bu yüzden beni aramayı, umut etmeyi bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Çünkü bunun anlamsız olduğunu biliyor. Gerçeği biliyor.

"Olanlar hakkında bir şey biliyorsan ve bunu söylemekten korkuyorsan... lütfen," diyorum, yalvarırcasına. "Bilmek zorundayım. Sonsuza dek böyle merak edemem. Yapamam-"

O cevap veremeden kapı ardına kadar açılır ve arkasında bir kadın belirir. Adamın iş gömleklerinden birini giymiş, beyaz düğmeli, yakası yarı açık, siyah saçlarını başının üstünde topuz yapmış. Kibarca gülümsüyor, çıplak yüzlü ve güzel, elini adamın omzuna koyup kendini görüş alanına iterken.

"Merhaba, Isabelle," diyor. "Seni gördüğüme sevindim."

Kapı çerçevesindeki kadına bakıyorum ve Ben'in omuzlarının onun dokunuşuyla gerildiğini fark ediyorum. Acaba o da bunu görüyor mu? Birbirimize ne kadar benzediğimizi. Dudaklarımızdaki aşk tanrısı kavisi; elmacık kemiklerimizin köşeli oluşu, saçlarımızın aynı tonda oluşu. Bunu görüp görmediğini, utanıp utanmadığını ya da tamamen bilinçaltında olup olmadığını merak ediyorum. On yıl önce, onun kıyafetlerine sarınmış, ona kahvaltı hazırlayan ben olduğum zamanki halimize bakıyormuşum gibi hissettiğimin farkında bile değil mi? Onu güldürürken.

"Isabelle, bu Valerie," dedi sonunda. "Gerçi ikinizin daha önceden tanıştığınızı duymuştum."

"Valerie," diye tekrarlıyorum, koyu renk gözlerini ve açık gülümsemesini alarak. Önce neden bahsettiğini anlamıyorum -*tanıdık derken neyi* kastettiğini bilmiyorum- *ama* sonra gamzelerini fark ediyorum, yanaklarında dudaklarını bir çift parantez gibi saran o iki özdeş çukur. "Kiliseden."

Mason'ın nöbet tuttuğu gece katedrali düşünüyorum: gezinenler ve ibadet edenler ve gözlerimi kapatıp bir süreliğine dalıp gitmem. Tekrar açtığımda arka odaya girmeden önce herkesin gitmiş olduğunu gördüm. İçeriden gelen ışığın ayın su üzerindeki hali gibi kaldırıma yayılması ve köşede demlenen ucuz kahvenin gözlerimi sıkması. Yerde hüznü bir daire şeklinde dizilmiş o ucuz metal sandalyeler ve beni karşılayan kadın. Beni kalmaya davet eden kadın.

"Daha önce kendimi tanıtmaya fırsatı bulamamıştım," diyor elini bana doğru uzatarak. "Düzgünce yani."

Ona bakıyorum, o sırada bizi bölen adamı hatırlıyorum, tam dudakları ayrılmaya başlamışken içeri girmişti. Kendimi onu almaya ikna edemiyorum.

"Valerie, tatlım, birazdan geliyoruz," diyor Ben uzun süren bir sessizlikten sonra. Kalmak istediğini söyleyebilirim - bunu düzeltmek istiyor

Ama onun yerine, kızın başına bir öpücük *konduruyor ve merdivenlerden inerek* kapıyı arkasından kapatıp onu içeride bırakıyor.

"Ee," diyorum sonunda, rahatsız edici bir sessizlikten sonra kollarımı kavuşturarak. "Terapist."

"Isabelle, hadi." İç çekiyor. "Şimdi olmaz."

"İtiraf etmeliyim ki senden bu klişeyi beklemiyordum," diye devam ediyorum, bir anlık öfke göğsümde kabarmaya başlıyor. Tekrar tadını alabiliyorum-kan, bozuk paralar, boğazımda kendini zorlayan öfkenin metalik tınısı. "Ama yine de ben kimim ki konuşayım? Patronumla evlendim."

"Bu kadar yeter," diyor. "Benimle gelmeni sağlamaya çalıştım. *Denedim.*"

Tekrar o sandalyeleri düşünüyorum, Ben'i onlardan birinde otururken hayal etmeye çalışıyorum. Kırılğanlığını. Onun için çok yersiz, çok yanlış görünüyor ve o odaya ilk kez tek başına girdiğini düşününce ani bir suçluluk duygusu hissediyorum. Kelimeleri bulmaya çalışırken parmaklarındaki gergin kıpırtıyı hayal ediyorum; genellikle çok emredici olan sesi çatlamaya başlıyor.

Bu farkındalık göğüs kafesime saplanan bir bıçak gibi göğsüme saplanıyor, soğuk ve keskin: Onun yanında olmalıydım.

"Demek hâlâ birlikteydik," diyorum onun yerine, ben yemek masasında otururken, kudurmuş gözlerim duvardaki tüm o resimleri tüketirken, onun her pazartesi akşamı evden çıkıp onunla geçirdiğini hayal ederek. Onları neredeyse zorla bir araya getirmiş, onu gerçekten yardım edebilecek birinin kollarına itmiştim.

"Hâlâ birlikte değildik ve bunu sen de biliyorsun," diyor. "Daha önce uzun süre *birlikte*. Pek sayılmaz."

"Bu benim için yeni bir haber," diyorum. "Sanırım bu senin ve Allison'ın birlikte olmaman gibi bir şey. *Pek sayılmaz.*"

Ben bana bakıyor ve bunun onu şaşırttığını söyleyebilirim. Allison'dan daha önce hiç bu şekilde bahsetmemiştim. Ona yaptıklarının -onun arkasından birlikte yaptıklarımızın- pek çok açıdan yanlış olduğunu hiç ima etmemiştim.

"Ne yani, ben sana sarılamazken o sana sarılıp ağlamana ve kendini daha iyi hissetmene izin mi verdi?" diye soruyorum. Ben hâlâ sessiz, bana bakıyor ama duramıyorum. I

Adil olmasa da onu incitmek istiyorum. Ben *olmasaydım* bunların hiçbirisi olmayacaktı.

"Yakın zamana kadar birlikte olmadığımızı bilmelisin," diyor sessizce. Öfkeme acıma duygusuyla karşılık veriyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. "Gerçek bu. Ben gitmeyi bırakana kadar değil. Ben taşındıktan sonra."

"Beklemesi ne büyük incelik."

"Ona ulaştım," diyor Ben. "Tamam mı? O hiçbir şey başlatmadı. O yanlış bir şey yapmadı."

İkimiz de sessiziz ve kalbimin hala göğsümde sallanan yüzüğüne doğru sertçe çarptığını hissedebiliyorum. Aniden yüzüğü çıkarıp ona fırlatma isteği duyuyorum ama yüzüğü bu şekilde tuttuğumu itiraf etmek hâlâ kendime yediremediğim bir şey.

"Mason alınmasıydı taşınır mıydın?" Onun yerine ben soruyorum. Kelimeleri geri sarma şansım olmadan önce bunu söylemeliyim; fikrimi değiştirmeden ve beni kesinlikle öldürecek bir gerçek yerine cehaleti seçerek gölgelere geri dönmekten önce. "Yoksa o kaçırıldığı için mi taşındın?"

"Isabelle, bunu kendine yapma."

"Ona bir şey yaptığım için mi gittin? Hatırlamadığım bir şey mi?"

Bana bakıyor, ağzı yarı açık, sanki cevap vermek istiyor ama aynı zamanda veremiyor.

"*Cevap ver bana.*"

Ben iç çeker, ayakkabılarına bakar. Sonunda başını sallar.

"Bence eve gitmelisin," diyor sonunda, arkasını dönüp kapıyı açıyor. İçeride Valerie'yi görebiliyorum, bir bar taburesinin kenarına tünemiş, gözlerinde sempati var. "Aradığın her neyse... onu burada bulamayacaksın."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Ben haklı.

Aradığım şeyi burada bulamayacağım. Baştan başlamalıyım ve başlangıç Mason'ın kaybolduğu gece değil. Ben'le tanıştığımız gece de değil.

Başlangıç Beaufort'ta. Başlangıç Margaret'in öldüğü gece. *Bu başlangıç*, ilk domino taşının ucu. Tüm hayatımı harekete geçiren dehşet verici kelebek kanat çırpışı. Artık bunu görmezden gelemem. Babamın yalanlarına inanıyormuş gibi yapamam, kendi gözlerimle gördüğüm tüm kanıtları bir kenara itmem: gecelik, halı, çamur. Çünkü bir süredir nasıl göründüğünü biliyordum. Nereyi işaret ettiğini.

Sadece Margaret ile değil, Mason ile de.

Biliyordum, sadece görmeyi reddettim. Işığı açmayı reddettim. Ama gerçek şu ki, artık hayatımı karanlıkta yaşayamam. Yaşayamam. Çok uzun zaman oldu.

Şu anda arabadayım, sahil boyunca kuzeye gidiyorum. Evim bir saatten az uzaklıkta ama yine de nadiren geri dönüyorum. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda. Aramadım, aileme geleceğimi haber vermedim, çünkü dürüst olmak gerekirse kendimi buna adamak istemiyorum. Kendime, o ferforje kapının ardında kocaman duran o evi -benim *evimi*- *görüp geri dönme* ve Savannah'ya geri gitme seçeneğini tanımak istiyorum, çünkü sadece onu görmenin, anıların fikrimi değiştirecek kadar güçlü olabileceğini biliyorum.

Port Royal Sound'dan geçiyorum, gözlerim uçsuz bucaksız okyanusun üzerinden atlıyor ve şehir merkezine giriyorum, pek çok simge yapının yanından geçiyorum - hepsi de bir şekilde gençliğimin arka planını oluşturuyor: Bay Caddesi, turistlerle dolup taşıyor, Margaret

Sıcak cumartesi geceleri dondurma yemeye giderdik. Pigeon Point ve her hafta sonu yürüdüğümüz o eski ahşap oyun alanı, işlek caddeden geçerken ikimiz el ele tutuşurduk. Özellikle kaydırağı hatırlıyorum. O parlak metali ve güneşin onu bir soba üstü kadar sıcak yapmasını ama bizim bunu umursamadığımızı. Yine de o merdiveni tekrar tekrar çıkar ve sırtımızın, karnımızın, yanlarımızın üzerinde aşağıya doğru kayardık. Gömleklerimiz yukarı çıkarken çıplak tenimizin sıçrayışını, metale tavadaki yumurta gibi yapışan bedenlerimizin aşağı inerken çıkardığı ciyaklamayı hatırlıyorum. O tenekemsi yanığı ve parmak uçlarımızda sonunda kabuk bağlayıp soyulacak kırmızı yaraları.

Kaçınılmaz bir simge olan mezarlığın yanından geçiyorum ve diğer tarafa bakıyorum.

Sonunda sokağıma geldim. Arabayı oldukça yavaşlatıyorum, darağacına doğru giden bir mahkum gibi çıkmaz sokağa doğru sürünerek ilerliyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum. Evim sokağın en arkasında, yolun son noktasında yer alıyor. Biraz daha ileri giderseniz denize düşersiniz.

Kenara çekiyorum, çimlerin üzerine park ediyorum ve arabadan iniyorum, kapıyı açar açmaz burnuma tuz ve çamur kokusu çarpıyor. Kapı hala orada; plaket hala orada, ancak şimdiye kadar sarmaşıklar o kadar kalınlaşmış ki artık yazıyı okuyamıyorsunuz. Yaseminin yılın bu zamanında çiçek açması, hindistan cevizi kokusunun havaya sinmesi gerekirdi ama genellikle güneşten ağarmış denizyıldızları gibi ince ve cılız olan minik beyaz çiçekleri bunun yerine kahverengi ve kabuklu, pedalları kurumuş deri gibi dökülüyor.

Bitkiler bile buranın ölümünden kaçamıyor.

Yavaşça eve doğru ilerliyorum. Başka biri için bu kadar sakin bir manzara olabilirdi ama benim için anılar ağır basıyor. Parmak gibi uzuvları olan o dev meşe ağacını ve kendi hayatlarına bürünmüş gibi görünen heykelleri görüyorum. Bataklığa doğru uzanan rıhtım, tuzlu su ve bakımsızlıktan tahtaları artık ezilmiş ve çatlamış. Ön bahçemizdeki devasa söğüt ağacı, gövdesinden fişkıran ve çimlerin üzerinde her yöne doğru büyüyen geniş kök ağı, varisli damarlar gibi araba yolunun altına gömülmeden önce, boğumlu ve zonklayan ve kaldırımı çatlatan.

Bu mülkte bir hastalık var: yüzyıllardır evin içinde titreşen kötü bir şey. Küçük bir kızken bile bunu hissedebiliyordum. I

hepimizin içinde dolaştığını hissedebiliyordum.

Nefes veriyorum, elimi parmaklıkların arasından uzatıyorum ve mandalı açıyorum. Sonra evde olduklarını bilerek ön kapıya doğru yürüyorum. Çamaşır deterjanlarının taze lavanta kokusunu havalandırmadan alabiliyorum; kimsenin kullanmadığını bildiğim halde arkaya park etmiş arabalarını görebiliyorum. Burada büyüdüğüm için, bu yerle ilgili içime işlemiş, derime saplanmış bir kıymık gibi derinlere gömülmüş bir his, bir *duygu var*. Tüm hayatımı onu görmezden gelmeye, rahatsız etmemeye çalışarak geçirdim ve zamanla benim bir parçam haline geldi: içimde o kadar derine saplanmış yanlış bir şey var ki, bedenim onunla yaşamayı öğrendi. Bir tümör gibi etrafında büyüdü.

Ama burada, şimdi, yeniden alevlendiğini hissedebiliyorum, bu yerin sadece görüntüsü bile onu doğru şekilde vuruyor.

Şimdi parmağımı zile bastırıyorum ve diğer taraftaki sesi duyuyorum, duvarlardan, boş alandan yansıyor. Kıpırdamamaya çalışarak bekliyorum, cevap verdiklerinde Mason kaçırıldığından beri ilk kez ailemle yüz yüze olacağımı biliyorum. Sonunda kilidin büküldüğünü duyuyorum; ağır kapı zorlanarak açılırken eski menteşeler gıcırıyor. Babamın kuru boğazını temizlediğini duyuyorum -sigaradan edindiği ve asla bırakamadığı bir alışkanlık- ve ilk yüzleşeceğim kişi o olduğu için sessiz bir *teşekkür ediyorum*.

"Hey, baba." Başını kaldırıp bana bakıyor, belli ki beni orada dikilirken gördüğüne şaşırmış. Ona yumuşak bir gülümseme gösteriyorum, biraz omuz silkiyorum ve yere bakıp ayakkabılarımı inceliyorum. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

SONRA

Margaret olmadan altı ay geçti ve bir şekilde hem her şey hem de hiçbir şey değişmedi.

Onu Beaufort Ulusal Mezarlığı'nda toprağa verdik. Orada durduğumu hatırlıyorum, siyahlar giymiştim, küçük beyaz mezar taşları mükemmel aralıklarla düz çizgiler halinde dizilmişti. Bana küçük ve sivri dişleri hatırlatıyorlardı ya da dev bir köpekbalığının ağzının içinde, sonsuz sıradaki sivri dişlerin arasında kaybolmuş gibi duruyordum. Hepimiz onların tırtıklı kenarlarına takılmış et parçalarından başka bir şey değildik.

Papaz, ulusumuzun en cesur askerlerinden bazılarının arasına gömülmesinin onun için bir onur olduğunu söylemişti - ne de olsa babam da bir gaziydi, bu da bir gün onun da oraya katılacağı anlamına geliyordu. Ama ben bunu bir onur olarak görmüyordum. Bunu acımasız bir onursuzluk olarak gördüm, çünkü onu oraya gömmek ölümünde yiğitçe bir şey olduğunu ima ediyordu - kahramanca ve gerekli bir şey - oysa gerçekte, çamurda yüzüstü yatarken kirli bataklık suyunda boğularak ölmüştü.

Yağmur yağıyordu, hatırlıyorum, ama kimse şemsiye getirmeyi akıl edememişti, bu yüzden orada öylece durduk, üçümüz, annemin lüle lüle buklelerinden su damlarken, küçük tabutun çamurdan bir çukura indirilişini izledik. Bebeği de oradaydı, kolunun altına sıkıştırılmıştı. Annem Margaret'in yalnız gömüleceği düşüncesine katlanamıyordu ama tabut kapatılırken o porselen gözlerin hâlâ açık olduğunu ve ikisini de karanlığa gömdüğünü hayal etmek bana ürkütücü geliyordu. Zamanın ilerleyeceği, Margret'in bedeninin çürüyeceği, çürüyeceği ve hiçbir şeye dönüşmeyeceği gerçeği

ve orada, hâlâ koltuk altına sıkışmış olan Ellie, bebeği olacaktı; gözleri açık, dudakları sırtıyor, diri diri gömülmüştü.

Bittikten sonra eve sessizce döndük, her birimiz evin kendi sessiz köşelerine çekildik. Annem ağlamayı, babam da içmeyi bırakamıyordu. Birkaç ay sonra emekli oldu ve süresiz olarak annem ve benimle evde kalmaya karar verdi. Belki de Margaret'in ölümü, onun hayatının ne kadarını kaçırdığını fark etmesine neden oldu; belki de boğulmasının kamuoyuna yansımından kaçınmak çok zordu, sorulara cevap vermek çok zordu, bu yüzden kendini eve kapatmaya karar verdi.

Belki de annem yaptırmıştır. Belki de artık geceleri benimle yalnız geçirmekten korkuyordu.

Bazı açılardan, hayat hiçbir şey olmamış gibi devam etti, tıpkı ayak parmağınızı çarpıp gözyaşları içinde acıyla yürümeye çalışmak gibi. Okul her zaman olduğu gibi Ağustos ayında yeniden başladı ve ben her şey yolundaymış gibi hareket ettim. Sanki Margaret'in küçük sırt çantası hala benimkinin yanında, çamurlukta asılı durmuyormuş, fermuarı kısmen kapalı ve en sevdiği kazağı dışarı bakmıyormuş gibi. Sanki hepimiz onun için orada olmasını istemiştik, tabuttan çıkıp mezarlıktan ıslak, titreyerek ve çamura bulanmış bir şekilde dönüp onu sıcak tutacak bir şeyler araması ihtimaline karşı. Annem kapıyı kapalı bırakmakta ısrar etse de yatak odasına dokunulmamış. Babam bunu görmeye dayanamadığı için yaptığını söylüyor: küçük yatağı, pembe duvarları, tavandan örümcek ağı gibi sarkan beyaz fileli tentesi. Bazen kapının önünde durup, gözlerini açtığında beni karanlıkta bir silüet gibi kaskatı kesilmiş ve bakarken görmesinin ona nasıl hissettirmiş olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Ne kadar korkmuş olmalı.

Margaret'ten sonraki hayat başka açılardan da hayal edilemeyecek kadar farklı oldu. Tatiller gelip geçti ve biz hepsini görmezden geldik, yokmuş gibi davrandık, sanki zamanın geçişini göz ardı etmek dünyanın onsuz devam ettiği gerçeğini biraz daha az gerçek kılacakmış gibi. Artık her şey bana onu hatırlatıyor: tatlı çayın tadı, bataklığın kokusu. Her sabah aşığı inerken evin sessizliği, sağır edici sessizlik, onun ayak sesleri, kahkahaları ve sesiyle doldurmak için burada olmadığı gerçeğiyle daha da artıyor.

Annem resim yapmayı bıraktı, üçüncü kattaki stüdyosu yavaş yavaş bir depo odasına dönüşüyor. Babam sürekli evde, bir zamanlar mükemmel pürüzsüzlükte olan yanaklarında, yavaş yavaş kırılmış sakallara dönüşen tel tel küçük kıllar filizleniyor. Ara sıra ziyaretçilerimiz oluyor: Şef Montgomery kontrol ediyor, komşular güveç ve taziye sunuyor. Parmaklıkların arasından kafalarını uzatan turistler şimdi daha da uğursuz geliyor, sanki görmek istedikleri tarih değil de daha karanlık bir şeymiş gibi. Margaret öldükten bir hafta sonra, oval gözlüklü kel bir adam haftada iki kez gelip annemin ağlamasını dinlemeye başladı. Annem konuşurken - ya da daha sık olarak sessizce otururken, gözyaşları çenesinden süzülürken- adam başını sallayıp bir deftere notlar karalıyor ve annemi tezgahın üzerinde çoğalmaya devam eden çeşitli hap şişeleriyle baş başa bırakıyor.

Yine de en büyük değişiklik uykuyla, daha doğrusu uykusuzluğumla ilgili gibi görünüyor. Eskiden çok derin uyurdum; sanki göz kapaklarımın kapanması beynime de kapanma zamanının geldiğini işaret ediyormuş gibi bir anda uykuya daldım. En azından bir kısmını. Ama şimdi uyanık yatıyorum, gözlerimi kırpmadan tavana dikmiş, odamın yavaş yavaş alacakaranlıktan şafağa dönüşmesini izliyorum. Sanki beynim bir şeyler hatırlamamı istiyor; ben hatırlayana kadar da kapanmıyor. Ve nihayet uykuya daldığımda -saatler süren şiddetli nöbetler ve patlamalardan sonra- hep aynı rüyayı görüyorum.

Her seferinde onu hayal ediyorum.

İkimizi dışarıda hayal ediyorum, suyun kenarında dururken ayın ışıltısı geceliklerimizi parlatıyor. Elini elime koyduğunu, parmaklarının sımsıkı olduğunu, karanlıkta bana bakarken boynunun büküldüğünü hayal ediyorum.

Arkasını dönüp bataklığa bakmadan önce gözlerini güvenle açıyor.

Sonra yavaşça ileri doğru bir adım atıyor, ben arkama yaslanıp gidişini izlerken ayak parmakları suda bir dalgalanma yaratıyor.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ŞİMDİ

Bu evdeki rahatsız edici sessizliğe alıştım. Margaret'ten sonra, hep böyle oldu.

İçeri ilk girdiğimde babam bana bir içki ikram etti. "Viskimiz var, şarabımız var..." Sözünü bitiremeden sesi kesildi. Sanırım henüz öğlen olmadığını fark ettiğinde utanmıştı.

"Kahve," dedim. "Lütfen. Teşekkürler."

Şimdi oturma odasındayız, uçümüz de karşılıklı köşelerde oturuyoruz. Ben kanepenin kenarına tünemiş durumdayım - sırf estetik olsun diye satın alınan türden bir kanep, minderleri karton kıvamında ve döşemesi temiz, canlı bir beyaz- annem ve babam ise şöminenin iki yanındaki iki koltukta oturuyor. Aramızda süslü bir daire şeklinde dizilmiş bir tepsi kurabiye var. Annem onları getirdi - sanırım ellerine yapacak bir şey vermek için, bana dokunmamak için bir bahane. Orada öylece duracaklarını, bayatlayacaklarını biliyorum. Ben gittikten sonra hepsini çöpe atacak, kapağını kapatacak, sanki benim varlığım onları bir şekilde bozmuş gibi.

"Kartını aldım," dedim sonunda. "Ve çeki. Teşekkür ederim." "Elbette," diyor babam gülümseyerek. "En azından bunu yapabiliriz."

"Gerçi buna gerek yoktu. Yani, buna *ihtiyacım* yok-"
Elini bir sivrisineği uzaklaştırır gibi sallıyor.

"Ben nasıl?"

I bak at onu ve BİLDİRİM onun set Dudaklar ve sıkılmış Çenesi. Rahatsız, konuşmak için çırpınıyor, zihninde çılgınca bir telaş var.

Eminim kapıyı açtığı ve beni kapının diğer tarafında gördüğü anda başlamıştır. Sorunlar hakkında konuşmayı hiç sevmezdi; annem de babam da sevmezdi. Siyaset ve din evimizde her zaman hoş karşılanırdı, ancak duygular ve hisler ve diğer tüm yapışkan konular, tamamen ortadan kaybolana kadar para ve hediye yığınlarının altına gömülürdü.

"O iyi," diyorum sonunda. Tabii ki ayrı olduğumuzu bilmiyorlar. Onlara hiç söylemedim. "İşle meşgul."

"Güzel," diyor başını sallayarak. "Bu iyi."

Kahvemi yan masaya koydum. Oturduğumdan beri bir yudum bile almadım. Sıvıyı kenara döküp kanepeyi lekelemekten çok korkuyorum. Eski alışkanlıklar zor ölür. Sonra anneme bakıyorum, sanki düz bir ceketin içine bağlanmış gibi sandalyesinde sert bir şekilde oturuyor. Elleri kucağında sımsıkı kenetlenmiş, bir ayak bileği kotilyonda öğrendiğimiz gibi diğerinin etrafına dolanmış. Margaret öldüğünden beri çok değiştiler. Annem eskiden dünyayı çok canlı renklerle görürdü. Gözlerinde büyük bir merakla bana nasıl baktığını hatırlıyorum; başı yana eğik, parmakları çenesinde gıdıklanıyordu, sanki ben bu dünyaya bir sanat eseri olarak gelmişim, onun sabit eli tarafından görevlendirilmişim ve bir şekilde tuvalden fırlamışım gibi. Kendime ait bir hayatım oldu. Ama şimdi sanki onun dünyası siyah ve beyaza dönüşmüş gibi.

Ne zaman bana doğru baksa, aynı gözler beni tamamen atlıyor, sanki boşluktan başka bir şey değilmişim gibi.

"Peki senin için ne yapabiliriz, Izzy?"

Babam sandalyesinde kıvranıyor, bacak bacak üstüne atıp açıyor. O da değişmiş. Gür sesi bir fısıltıya dönüştü, gergin ve kararsız. Eskiden bir odaya her girdiğinde dikkat çekerd, ama şimdi sanki en yakın köşeyi arıyor ve orada saklanıyor, duvar kağıdına karışmaya çalışıyor.

"Aslında bu civardaydım," diye yalan söyledim. "İş için. Bir hikaye yazıyorum."

"Oh, bu harika, tatlım."

Ne hakkında olduğunu sormuyor; sormayacağını biliyordum. Bazen bunun onları rahatsız edip etmediğini merak ediyorum: Margaret'inki böylesine ani ve şiddetli bir şekilde sona ererken benim hayatımın ilerlemesi, tıpkı bir arabanın

bir duvara. İşim, kocam, oğlum. Hepsi onun sahip olamadıklarını hatırlatıyor. Ondan aldıklarım.

Ama yine de, belki de bu şeyleri kendi başıma yok etmeyi başarmış olmam onları bir nebze olsun rahatlatıyordur.

"Nasılsın tatlım?" diye soruyor sonunda annem, sesine eklenen ani ve ürkütücü bir tonla. "Sen nasılsın?"

Ona bakıyorum. İşte yine o soru. Kimsenin gerçekten cevaplamasını istemediği soru.

"Ben... bilirsin işte," diyorum, ona kısık bir gülümseme vererek. "Açıkçası pek iyi değilim."

"Davada herhangi bir gelişme var mı?"

Babam araya giriyor ve odadaki güç değişimini tekrar hissedebiliyorum, tıpkı bir fırtına bulutunun havadaki basıncı değiştirerek nefes almayı zorlaştırması gibi. Elbette Mason'la tanışmışlardı -ailemi torunlarıyla tanışmaktan asla alıkoyamazdım- ama o bu dünyaya geldiğinde aramızdaki mesafe o kadar büyümüşü ki, onu aşmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Evime ilk ve son kez adım attıklarını, sanki bir müzedeymiş gibi etrafa baktıklarını, bir şeye dokunmaya korktuklarını hatırlıyorum. Onların antika vazolarını ve kırılabilir eşyalarını her zaman keskin bir farkındalık duygusuyla gezdiğim gibi, haydut oyuncakların ve kirli çamaşırların etrafında parmak uçlarında dolaşıyordum, ancak bu keskin ironi tadı tamamen kafalarının üzerinden geçmiş gibi görünüyordu. Ben, Mason'ı kanepede emzirirken, eski düğmeli ceketim lekeli ve ekşiyken onları bana doğru yönlendirmişti ve annemin beni o halde gördüğünde nasıl kızardığını, ikimiz adına da utanmış gibi gözlerini yere dikmesini asla unutmayacağım. Tüm ziyaret boyunca babam onu kucağına almış, başını koklamış ve yanaklarını çimdiklemiş, annem ise sessizce yanında oturmuştu. Bir noktada, Mason'ı ona doğru itti, onu almasını işaret etti ve ona bakarken göğsümde bir spazm hissettim, sonra bana baktı, ayağa kalkıp dışarı çıkmadan önce sessiz bir *Affedersiniz* mırıldandı.

Sanki kendi torunu onu kurdeşen dökmeye zorlayacakmış gibi.

Eminim Margaret'i düşünüyordu. Onun da orada olması gerektiğini ya da daha büyük ihtimalle bebeğin onun olması gerektiğini.

hepimiz görmek için şehirdeydik. Eminim o bebeğe şarkı söylediğini, onu uyuttuğunu hayal ediyordu. Mutfakta onu dizinde zıplattığını.

Margaret çok iyi bir anne olabilirdi. Margaret'ten daha iyi bir anne.

Ben.

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum sonunda. Şimdi kafama dank ediyor: Acaba onlar da

başından beri şüpheleniyordu. Mason'ın kayboluşu. Acaba haberleri duydular, televizyon ekranında yüzümü gördüler ve kendi kendilerine düşündüler mi? *Yine oldu.*

Acaba beni geceleri karanlıkta Margaret'in elini tuttuğum gibi onu tutarken mi hayal ettiler? Beni o zaman korudukları gibi şimdi de koruyorlar mıydı: sessizlikle, sırlarla. Yalanlar.

"Bizi haberdar edin," diyor babam, sanki bir iş görüşmesinden bahsediyormuşuz gibi. Margaret bizi terk ettiğinden beri birbirimizle nasıl iletişim kuracağımızı bir türlü öğrenemedik. Onun yokluğunda etkileşimlerimiz, bakkalda karşılaştığımız eski arkadaşlar gibi pürüzlü ve garip bir hal aldı. Dillerimizi ısırırken, kanın tadına bakarken, ayrılmak için bahaneler ararken birbirimize hoş geldin diyoruz.

"Buraya gelirken mezarlığın önünden geçtim," diyorum, bir açık kapı arıyorum. "Yakın zamanda ziyarete gittiniz mi?"

Annemin vücudunda bir anlık bir ürperti yakalıyorum, sanki ani bir soğukla çarpılmış gibi. Babam neden bahsettiğimi anlamamış gibi başını eğiyor.

"Daha sonra uğrayabilirim," diye devam ediyorum. "Hiç gitmedim, bilirsin, o zamandan beri-" "Her Pazar gidiyoruz," diye araya giriyor babam. "Kiliseden sonra."

"Bu çok iyi."

Yine sessizlik. Annem koltuğunun kumaşını tırmalıyor, tırnakları pahalı ipliklere batıyor. Babamı büyükbabamın saatine bir bakış atarken yakalıyorum, muhtemelen bir dakikanın nasıl bu kadar yavaş ilerleyebileceğini merak ediyor.

"Bu konuda pek konuşmadığımızı biliyorsun," diyorum, gözlerimi halıdan ayıramadan. Eskiden burada yataydık: Margaret ve ben, karnımız oryantalın üzerinde, *The Grit'in* sayılarını karıştırır ve kelimeleri birlikte seslendirirdik. Başka bir dünyanın, başka bir yaşamın hikâyelerini ortaya çıkarırdık.

kendimizden koparılıp sayfalara yerleştirildik. "O gece, olanlar. Aslında bu konuda hiç konuşmadık-"

"Konuşacak ne var ki? Korkunç bir kazaydı."

Anneme bakıyorum -hâlâ sessiz, hâlâ kaşınıyor- ve babama dönüyorum. O otorite havası sesine biraz olsun geri dönmüştü. Bu konuşmanın yasak olduğunu işaret etmesine yetecek kadar.

"Öyleydi." İlerlemeye devam ediyorum. "Ama bunun hakkında *konusursak* bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Annem nasıl olduğumu sordu-"

"Tamam," diyor, öne doğru eğiliyor, çenesini avucuna dayıyor, sanki bir psikiyatrist gibi beni inceliyor. "Ne hakkında konuşmak istersin, Isabelle?"

"Sanırım o geceye dair anılarım var. Beni rahatsız eden bazı şeyler. Mantıklı gelmeyen şeyler."

Annemle babam birbirlerine baktılar.

"Mesela o sabah uyandığımnda... halının üzerinde su vardı." Devam etmek için kendimi zorluyorum, kelimeleri boğazıma takılan kusmuk gibi yutuyorum. "Üzerimde uyurken giydiğimden farklı bir gecelik vardı. Çamur vardı-"

"Isabelle, bu da ne demek oluyor?" diye soruyor babam, sesi birden yumuşuyor. "Neden bütün bunları tekrar gündeme getiriyorsun?"

"Çünkü ne *olduğunu* bilmem gerekiyor!" Bağırıyorum, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. Sesim duvarlarda, kuyruklu piyanoda yankılanıyor, tellerden tiz bir inilti yayılıyor. "Bilmem gerek-"

"Kız kardeşin bir kaza geçirdi, tatlım. Kimsenin hatası değildi."

O sabah bana nasıl koçluk yaptığını, aynı sözleri tekrar tekrar söylediğini hatırlıyorum. Annemin bana nasıl baktığını, başını yana eğdiğini, gözlerinin sanki bir hayalet olduğumu düşünmüş gibi buğulu bir parıltıyla bulutlandığını.

"Ama sanki oradaymışım gibi hissediyorum. *Hatırlıyorum-*"

"Bunu yapma," diyor, Ben'in bu sabah bana söylediği sözlerin aynısı şimdi babamın boğazında yankılanıyor. "Isabelle, bunu kendine yapma."

BÖLÜM KIRK YEDİ

Burada güneşin nasıl battığını unutmuşum. İlk başta yavaşça, turkuaz yavaş yavaş şeftali, sarı ve mandalinaların suluboya gibi birbirine karıştığı bir slather'a dönüşüyor - ve sonra, bir göz kırpma kadar hızlı, sanki biri bir kibrit yakmış ve gökyüzünü ateşe vermiş gibi, alev tuval boyunca sanki gazyağı ile ıslatılmış ve yanmaya bırakılmış gibi ilerliyor. Şimdi iskeledeyim ve güneşin ufku altına inişini izliyorum. Alacakaranlık sudan yansırken, neredeyse içinde oturuyormuşum gibi hissediyorum, tam ortasında: üstümde ve altımda alevlerle yanan bir oda, beni bütünüyle yutuyor.

"Akşam yemeğine kal," demişti babam, bir kırbaç şaklaması kadar hızlı bir şekilde konuyu değiştirerek. İstemiyordum ama aynı zamanda istiyordum da, bu yüzden anneme baktım ve bakışlarında bir izin işareti aradım.

Bana bir gülümseme seğirmesi ve küçük bir baş sallama hareketi yaptı, ben de kabul ettim.

Mutfak farklı görünüyordu, eski kobalt rengi backsplash'imizin yerini sade ve beyaz metro karoları almıştı. Elbette o yaz çıkan yangından sonra bir kısmının yenilenmesi gerekiyordu ama geri kalanının anıları, geçmiş silme çabası olduğunu biliyordum. Pencere kenarına yerleştirilmiş küçük ot saksıları vardı: fesleğen, biberiye, maydanoz ve adaçayı, havaya yeni biçilmiş çimen gibi odunsu bir koku veriyordu. Annemin küçük gümüş makaslarla yaprakları koparıp avucunda bir yığın toplamasını izlerdim. Yemek pişirdiğini pek hatırlamıyorum ama ne yaptığını biliyor gibiydi.

Akşam yemeği için marul doğruyordum, elimde bir satır ve gözlerim uzaklarda bir yerdeydi, annem omzuma bir el koydu ve beni şimdiki zamana geri döndürdü.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi sesi titreyerek. Bu bir uzlaşma girişimi gibiydi; asla hak etmediğimi düşündüğüm bir bağışlanma anı.

"Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kot pantolonumdaki polenleri fırçalayarak iskeleden ayağa kalkıyorum. Yeniden dekore etme, Margaret'in anılarını silme çabalarına rağmen, onu hala burada her yerde görebiliyorum: Eskiden oturduğu mutfak masasında, o tiz sesiyle bebeğine şarkı söylerken. Ocağın üzerinde asılı duran bakır tavalarda, eskiden ona omlet yaptığım, yumurtaları bir tabağa koyup önüne yerleştirdiğim tavalarda. Onu yemek yerken izlerdim. O heykellerle birlikte oturduğumuz arka bahçede, elimizde tatlı çay ve burada, özellikle de rıhtımda, su yumuşak, durmak bilmeyen bir dürtme gibi kazıklara vuruyor.

Dışarıda hava kararıyor, ay tırnak kadar ince ve ben rıhtıma doğru uzun bir yürüyüşe başlıyorum. Komşıma Roscoe'yu kontrol etmesi için mesaj attıktan sonra gece kalmayı kabul ettim. Belki de eve gitmek, Waylon olmadan evimin restore edilmiş boşluğunu hissetmek ya da konferanstaki tüm o insanların başından beri nasıl haklı olduklarını düşünmek istemediğim içindir. Bir şekilde beni, benim kendimi görebildiğimden daha net görmüşlerdi.

Belki de bunca yıldan sonra, Margaret'in ölümünden beri ailemin aramıza ördüğü buzdand duvarın yavaş yavaş erimeye başladığını hissettiğim içindir. Buraya gelerek bir zeytin dalı uzatmıştım. Yaptıklarım için ilk kez özür diliyordum ve karşılığında onlar da beni bu kadar yalnız bıraktıkları için özür diliyorlardı.

Benim de onların kızı olduğumu unutmuş gibi görüldüğün için.

Arka bahçeye doğru yürüyorum, heykellerin, gül çalılarının ve sırtında ölü bir palmetto böceğinin yüzdüğü dev taş kuş havuzunun yanından geçiyorum. Sonra arka kapıdan geçiyorum, ev sessiz ve hareketsiz. Annemle babam bir saat önce yatak odalarına çekilmişlerdi -sanırım konuşacak bir şeyimiz kalmadığı için- ve ben tekrar mutfağa girip daha önce açtığımız şarap şişesini yeni bir bardağa boşaltıyorum. Sonra merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve eski yatak odama yürüyorum.

Burayı da yeniden dekore etmişler, Savannah'ya giderken yanımda götördüğüm çocukluk yatağımın yerine yeni bir kraliçe yatak koymuşlar. Hiç misafirleri olmadığını bildiğim halde şimdi tam bir misafir odası gibi görünüyor. Margaret'in odasına bakma dürtüsüne direniyorum -onu da silmişler mi diye görmek için- ve bunun yerine

yatağımın başucundaki şarabı içtim, kıyafetlerimi çıkardım ve annemin yatağın üzerine serdiği pijamaları giydim.

Sonra şarabı göğsüme bastırarak yere oturuyorum ve önümüzdeki on saati karanlıkta tek başıma nasıl geçireceğimi merak ediyorum.

Tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, ev geceleri canlanıyor sanki. Nefes alış verişini duyabiliyorum; koridordaki cereyan uzun bir nefes veriş gibi; döşeme tahtalarının patlaması bir boyun çatlaması gibi. Margaret'in sesi: *Hiç yalnız olmadığımızı hissettin mi?* Yatak odamdan sürünerek çıkıyorum ve merdivenlere bakıyorum: üçüncü kat. Eskiden resim yaptığımız yer, Margaret ve ben, Fransız kapıları açılır ve ılık bir esinti ensemizde nefes gibi eserdi.

Sıcaklık ellinin altına düştüğünde ellerimizde sıcak çikolata fincanlarıyla balkonda nasıl toplandığımızı hatırlayarak tırmanmaya başlıyorum. Margaret kayan yıldızlardan dilek tutuyor ya da ne zaman bir yüzgecin kırıldığını ya da karidesin cam gibi yüzeyi çukurlaştırdığını görsek açlıkla suyu işaret ediyordu.

Sahanlığa ulaşıyorum ve etrafa bakıyorum, devasa açık oda artık sürgün edilmiş hayaletler gibi çarşafarla kaplı eski mobilyaları barındırıyor. Annemin şövalesi hâlâ köşede, boyanın ortasındaymış gibi tavandan tabana pencerelere bakıyor ve gözlerini tuval ile arka bahçe arasında gidip gelirken, fırçasını kendi soyut sanat eseri olan paletin çeşitli renkleri üzerinde döndürürken hayal edebiliyorum. O ince ahşap levha geçmiş resimlerin hikayelerini anlatıyor: Margaret'in kızarmış yanaklarını boyamak için kullandığı pembe, babamın koltuğunun yeşili, yükselen gelgitin mavisi.

Camı bir güvenlik battaniyesi gibi çenemin altında tutarak odanın çevresinde yürüyorum ve karanlıkta şekilleri seçmeye çalışıyorum.

Arka köşede, duvara yaslanmış bir yığın resimle karşılaşıyorum, bu yüzden parke zemine oturuyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve onları karıştırmaya başlıyorum. Bazıları bitmiş -mutfak tezgahındaki bir kase meyve, ön kapımızın tuğlalarını yutan sürünen yasemin- bazılarını ise yarıda bırakmış: bir yüzün kaba hatları, çizgiler birbirinden kopuk. Gözler cansız ve boş.

Birkaç tanesine daha göz gezdiriyorum, tanıdıklarına gülümsüyorum, birden duruyorum.

Orada, arkada, o yaz gördüğüm kız var: beyaz geceliğimle bataklığın kenarında duran ben; ancak şimdi daha önce gördüğüm şeyin bitmediğini fark ediyorum. Şimdi o kızın yanında iki beden daha var: Birinin kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, diğerinin saçları ise çok küçük, karamel şekeri renginde. Üçü el ele tutuşmuş, birlikte suya doğru yürüyorlar, o bahar gelgitindeki ay yolu aydınlatıyor.

İşte o zaman anladım.

Resimde gördüğüm kız - Margaret'in işaret ettiği ve ben olduğumu varsaydığı kız - aslında ben değildim.

Ve gecelik giymiyor. Ortadaki: Bornoz giyiyor.

"Isabelle."

Arkamdan gelen sesle sırıyorum ve şarap kadehimi dizimle deviriyorum. Sonra dönüyorum, kırmızı sıvı kan gibi döşeme tahtalarının üzerine dökülüyor ve önümdeki karanlıkta bir beden görüyorum. Bu annem, ayın parıltısı yüzünü aydınlatıyor; gözyaşları yanaklarından cama vuran yağmur gibi akıyor.

"Isabelle, tatlım, izin ver açıklayayım."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anılarımızı bir ayna gibi düşünmeyi seviyorum: görüntüleri bize geri yansıtan, tanıdık ama aynı zamanda geriye dönük bir şey. Çarpıtılmış. *Tam olarak oldukları gibi* değil. Ancak geçmişimizin gözlerinin içine bakmak, her şeyi mükemmel bir netlikle görmek imkansızdır, bu yüzden anılara güvenmek zorundayız.

Bir şekilde çarpık ya da bozuk olmadıklarını, gerçekliği olmasını istediğimiz şekilde bükmediklerini ummak zorundayız.

"Hastaydım," diyor annem şimdi bana, karanlıkta bir adım öne çıkarak. Kollarını uzatıyor, ben de çok yaklaşmasına izin vermekten korkarak geri çekiliyorum, avuç içim yerdeki kırık camlara çarpıyor. "Isabelle, tatlım. Çok ama çok hastaydım."

Annemle ilgili anılarım hep rüya gibi ve puslu olmuştur: o bembeyaz cübbesi, aslan yelesi gibi bukleleri ve kendinden geçmiş bakışlarıyla. Sanki onu en gurur verici ışıktaki, keskin kenarları parlatılmış ve mükemmelliğe fırçalanmış olarak görmek istiyordum: bir melek ya da bir tanrıça ya da tamamen insan olmayan bir şey. Tamamen gerçek değil.

"Ne demek hasta?"

Elimdeki acıyan kesiği görmezden gelmeye çalışıyorum; bileğimden aşağı damladığını hissettiğim kan damlasını.

"Ellie'yi kaybettiğimizde başladı."

"Ellie?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek soruyorum. "Margaret'in bebeği mi?"

Her zaman yanımızda olduğunu, porselen gözleriyle her şeyi izlediğini düşünüyorum. O son aylara ait neredeyse her anıda o var: Margaret'in mutfakta ona şarkı söylemesi ya da son gece yatakta aramıza sokulması, annemin ellerinin yanaklarımızda olması.

"Kızlarım," demişti. "*Benim iki güzel kızım.*"

Ve sonra Margaret: "*Ellie'yi unuttun.*"

Birdenbire, dikkat isteyen bir tüfeğin horozu gibi, parçaların yerine oturmaya başladığını hissediyorum.

Margaret bu isimden her bahsettiğinde annemin gülüşündeki tuhaflığı düşünüyorum; hüzünlü küçük gülümsemeleri ve boğazını temizleyip yatak odasına çekilmeden ve kapıyı arkasından kapatıp bizi saatlerce yalnız bırakmadan önce uzaklaşması. Pencereden dışarı baktığında gözlerindeki o uzak bakış, sanki hepimizin göremediği bir şeye bakıyormuş gibi.

"Aman Tanrım," dedim, sonunda hatırladım. *Gerçekten hatırlıyorum.* Derinlere gömülmüş o kıymık gibi, acı tekrar geri geliyor ve neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyor.

Çürük beyaz sabahlığının altındaki karnının hafif eğimini düşünüyorum, hala hafifçe şişmiş, yavaşça sönen bir balon gibi. Şeklini kaybediyor.

"Evet, şey. Elbette Ellie'yi unutamayız."

Ama unuttuk. Onu unuttuk ya da en azından *ben* unuttum. Eloise, *Ellie*, ikinci kız kardeşim. İlk nefesini bile alamadan ölen.

Şimdi her şeyi hatırlıyorum, bir rüya ya da kabus gibi bölük pörçük değil, ani ve şaşırtıcı bir netlikte: annemin koridorda yankılanan çığlıkları ve Margaret'in yatak odama gelişi, korktuğunda her zaman yaptığı gibi küçük gözleriyle aralık kapımdan içeri bakışı. Koşarak yatağıma girmesi ve ikimizin birlikte yorganın altında toplanmamız, el fenerlerinin parlaması, gürültüyü bastırmak için birbirimize hikayeler anlatmamız - ve ardından gelen sağır edici sessizlik, sanki evin de nefesi kesilmişti.

Cesaretimi toplayıp odamdan çıkmaya çalıştığımı hatırlıyorum, sonunda gözlerim yatak odasının dışında elinde kahverengi şişeyle volta atan babama takıldı. Annemi yatakta kanlar içinde görebiliyordum. Kollarında gevşek ve cansız bir şey tutarken çarşafı kırmızıya boyanıyordu ve kırılgan sesinin ani sesi koridorda dolaşıyordu.

"Sus küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak."

Haftalar sonra onu mutfakta görüyorum, parmakları Margaret'in saçlarını karıştırıyor, bebeği kalçasında zıplatıyor.

"Ona isim koydunuz mu?"

Ve sonra Margaret'in cevabı, ardından annemin elinin aniden hareketsiz kalması, sanki damarları buz tutmuş gibi; yüzü, bir hayalet görmüş gibi üzgün ve solgun.

"Ellie," demişti, o gururlu gülümsemesi dudaklarını çekiştirerek. "Eloise gibi."

"Eloise," diyorum şimdi, bu isim birdenbire çok tanıdık geldi. Hatta bir keresinde çocuk odasını bile görmüştüm. Kapısı Margaret'inki gibi sürekli kapalıydı, sanki yanından geçip gitmek ve o hiç var olmamış gibi davranmak daha kolaydı. Ama *görmüştüm* - görmüştük - Margaret ve ben, evin etrafında gözetimsiz dolaştığımız o uzun yaz günlerinden birinde. İçeri bakmıştık, beşiğine bakmıştık. Parmaklarımızı köşede hareketsiz duran o küçük beyaz sallanan sandalyenin üzerinde gezdirmiş ve her şeyin üzerine işlenmiş adını -*Eloise*- okumuştuk.

Oradan almış: Margaret. İsmi oradan almış.

Bunun annem için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum: Margaret'in kendi bebeğine annemin yeni kaybettiği bebeğin adını vermesi. Aynı şarkıyı ona tekrar tekrar söylemek, bir çürüğü asla gerçekten iyileşmesin diye bastırmak. Kasıtlı değildi, biliyorum ama Margaret her zaman dinliyordu, her zaman hatırlıyordu. Hepimizin yaptığını gördüğü şeyi yansıtıyor, kendi küçük Ellie'sini kollarında sallıyordu, sessiz ve hareketsiz.

"Depresyonda mıydın?" Şimdi gözlerim yaşararak soruyorum. "Anne, elbette olurdun-"

Geriye dönüp baktığımda, annemin burada, bizimle birlikte olduğunu ama aslında bizimle *birlikte* olmadığını fark ediyorum. Pek sayılmazdı. Margaret ve ben her zaman kendi başımızaydık: sabahları kendimize kahvaltı hazırlıyor ve geceleri evin içinde dolaşıyorduk. Su kenarında oynar, parka tek başımıza, el ele yürür, yoğun trafikli caddeleri görünürde bir ebeveyn olmadan geçerdik.

Her zaman geceliklerimizle, sabah geçtikten çok sonra bile.

O zamanlar çok pastoral görünüyordu, bir tür peri masalı gibi. Neler olduğunu, gerçekte neler döndüğünü bilmemize imkan yoktu.

Peter Pan'ın Kayıp Çocukları gibi, annelerini çağırıyorlardı, özgürlüğümüz bir yanılsamaydı.

Gerçekte olan şey, ihmaldi.

"Hayır," diyor annem başını sallayarak, boğazının derinliklerinde bir yerden hüzünlü bir ciyıklama yükseliyor. "Hayır, o değildi. Bundan daha fazlasıydı."

Ellie'yi kaybetmek annemi de kaybettiğimiz andı. Her şeyin değiştiği andı. O zaman bile anlamasam da hissediyordum. Her zaman orada olan, her zaman mevcut olan, şişmiş ve şişirilmiş ve her şeyin üzerinde gezinen ölüm hissi, sanki sadece zamanını bekliyormuş gibi, bir sonraki bizden birini almak için bekliyordu. *Onun* tuhaflığı evin üzerine çökmüştü, sanki hepimiz o peluş kumaştan bebeklere dönüşmüştük, gözleri düğmeydi, hiçbir şey olmamış gibi hareket ediyorduk.

Sanki hiçbirimiz artık gerçekten *biz değildik* gibi.

"Babana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylemeye çalıştım," diye devam ediyor. "Beni korkutmaya başlayan şeyler hissettiğimi, *düşündüğümü*."

Birden o gece annemin sesini hatırladım, babamın ofis kapısının diğer tarafında durup dinlerken sızan sesini. Boğazının arkasından çıkan o küçük yalvarışı.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Henry, anlamıyorsun."

Her zaman geceleri evin içinde yürürken benden bahsettiğini düşünmüşümdür: gözler açık, vücut kaskatı. *Bir uyurgezeri uyandırmak tehlikelidir. Her zaman benimle yaşamamanın, benimle uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu anlamadığını söylediğini düşündüm. Benden korktuğunu.*

Ama durum böyle değildi. Durum hiç de öyle değildi. Kendisinden korkuyordu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum, annemin bana anlatmaya çalıştığı şeyin gerçekliği damarlarımdaki kanın katılaşmasına neden oluyor. "Anne, sen ne yaptın?"

Burnunuzu tutup suyun altına dalmak gibi, kendi kalbimin güm güm atışını kulaklarımda duyabiliyorum; kendine sarılışını izliyorum, o uzun, ince parmaklar kollarının derisini kazıyor ve Margaret'le geçirdiğimiz o son geceyi tekrar düşünüyorum. Çok sıcaktı, *çok* sıcaktı, bedenlerimiz yatağında terden birbirine yapışmıştı. Küvette "Daha ne kadar sürecek?" diye mızızlanışını ve annemin parmaklarının serin suda iz sürerek arkasında küçük dalgalanmalar bırakışını düşünüyorum, tıpkı bir köpekbalığının yüzgecinin yüzeyi zar zor yarması gibi.

"Fazla uzun sürmez," dedi. "Yakında rahat edeceğiz."

"Sabaha kadar mı?"

Ve sonra yine o gülümseme: üzgün ve teslim olmuş, kırılma noktasını çoktan geçmiş biri gibi. İçten içe yanlış bir şey yapmak üzere olduğunu bilen biri gibi. Korkunç bir şey.

"Tabii. Sabaha kadar."

Şimdi odanın diğer ucundan anneme bakıyorum, sonunda parçaların yerine oturmasına izin veriyorum. Alt dudağı titreyerek ıslak bir ses çıkarıyor ve ay ışığının pencerelerden yüzüne vuruşuyla ilgili bir şey başka bir anıyı serbest bırakıyor. Yine o rüya; Margaret öldükten hemen sonraki aylarda kendini tekrarlayıp duran rüya. Ama aslında bir rüya değildi, değil mi? Bunun yerine, parçalanmış bir aynadaki yansıma gibi birbirinden kopuk ve belirsiz bir şekilde ortaya çıkan bir anıydı; yatakta huzursuz ve çırpınarak yatarken bana geri yansıyan parçalar.

Ne de olsa Dr. Harris bana uyurgezerlerin bazen hatırlayabildiklerini söylemişti: "*Bu bir rüyayı hatırlamak gibidir.*"

İkimiz dışarıdayız, Margaret ve ben, ayın ışıltısı geceliklerimizi parlatıyor. Suyun kenarında el ele dururken, Margaret izin istercesine boynunu büküp bana bakıyor, sonra arkasını dönüp bataklığa bakıyor. Rüya hep orada dururdu ama şimdi geri kalanını görebiliyorum: Margaret yavaş bir adım atıyor ve önümüzde duran, baldırlarına su vuran anneme doğru bir dalga gönderiyor. Kollarını uzatıp bizi ileriye doğru çağırırken, beyaz bornozu damlıyordu, tenine karşı yarı saydamdı.

Dudaklarında o küçük gülümseme, gözleri cam gibi ve gri, yaşlarla dolu.

"Neden?" Margaret'in ben geride durup izlerken, ama aslında *görmezken* nasıl öne çıktığını hatırlayarak soruyorum. Bana nasıl güvendiğini. Gitmesine nasıl izin verdiğimi. "Bunu neden yaptın? Neden Margaret?"

"Margaret'le ilgili değildi," diye başını sallıyor. "Bizimle ilgiliydi. Hepimizle ilgiliydi."

"Anlamıyorum-"

Ama sonra annemin elinin mutfakta Margaret'in yanağında durduğunu ve sanki gerçek değilmişiz gibi bize baktığını görüyorum.

"*Keşke sonsuza dek bebeklerim olarak kalabilseniz.*"

"Bir kez daha denedim," diye devam ediyor bir adım öne çıkarak. "Gazı gece boyunca ocakta bıraktım. Çabuk olmasını umduğumu hatırlıyorum. Hatta yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Sadece uyuyacağımızı ve hep *birlikte* uyanacağımızı, başka bir yerde olacağımızı ve her şeyin yoluna gireceğini."

Sessiz, gözleri uzaklarda bir yerde, hatırlıyor. "Karbon monoksit yayılamadan bir şey alev aldı."

Ön bahçede uyandığımı hatırlıyorum, beyaz gözlerimi kırptıştırırken duvarları yalayan alevlerin görüntüsünü. Babam elimi sıkıp beni yatağıma geri götürürken tenimdeki sıcaklığı.

"Biliyordu," diyorum şimdi, bir soru değil bir ifade olarak - çünkü birdenbire her şey çok anlamlı gelmeye başladı. "Babam biliyordu."

"Onu suçlayamam," diyor annem. "O zamanlar her şey farklıydı. İnsanlar bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu."

Annem ona gelmişti ama o dinlememişti. Bir çocuğunu kaybetmişti - ölü bebeğini kollarında *tutuyor*, sanki bir şekilde duyabiliyormuş gibi ona usulca şarkı söylüyordu- ve yine de her hafta onu yalnız, savunmasız ve korkmuş bir halde bırakıyordu.

"*Belki biraz yardım alabilirsek*," diye sormuştu, o çaresiz sesi ofis kapısının altından geliyordu. "*Eğer biraz yardım alabilirsem*."

Ve sonra babam, sesi sert, avucunuzdaki nasır gibi: "*Hayır*." "Evet, yapabilirsin," diyorum şimdi, karanlıkta gözlerim onunkilerde.

Yaşadığım korku

Birkaç saniye önce hissettiklerimin yerini hızla yeni, farklı bir şey alıyor. "Onu suçlayabilirsin anne. Ondan yardım istedin. Evimizi ateşe verdin ve o hiçbir şey yapmadı. *Dinlemedi*."

Başını sallıyor, bakışları hala çok utanmış gibi yere bakıyor. Anneyi suçlamak her zaman çok kolaydır.

Kötü bir anne. İhmalkar bir anne.

"Bunun bir kaza olduğunu söyleyip durdu," diyor. "Bunu bilerek yapmadığımı."

"Bir kaza," diye tekrarlıyorum, Margaret'ten sonra da bunu nasıl tekrarladığını hatırlıyorum, sanki buna kendisinin de inanması gerekiyormuş gibi.

"İşlerin bu kadar kötüye gittiğine inanmak istemiyordu," diye devam ediyor. "Bu onun için de zordu tatlım. Ve o bir kongre üyesiydi, Isabelle. Tüm aile soyu... bir üne sahipler. Nasıl görüneceğinden korkuyordu."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilemiyorum: babamın işine, itibarına, ailesinin güvenliğinden daha fazla değer vermesi - ama aynı zamanda bu beni şaşırtmıyor da. Pek şaşırtmadı. Hayatımızdaki her şey hep gösteriş içindi: Margaret ve benim uyumlu kıyafetler giymemiz ve pahalı mobilyaların tam istediğimiz gibi yerleştirilmesi. Devasa ev, bakımlı çimler ve yabancıların sanki biz de sergileniyormuşuz gibi kapıdan bize bakmaları. Sanki sadece onların tüketimi için varmışız, rolümüzü oynarken meraklarını gideriyormuşuz gibi: bahçedeki çocuklar, bahçeyle ilgilenen anne.

Hayatımız bir resim gibi, gerçek olamayacak kadar mükemmel.

"Çok zordu," diye devam ediyor. "O sürekli dışarıdaydı, çalışıyordu ve ben hep siz kızlarla yalnızdım. Kafamın içinde yalnızdım."

Annemi ve onun anlattığı hikayeleri düşünüyorum: ensesinde hissettiği, derisini karıncalandıran, izleniyormuş hissi. Kendi kafasında olup bitenleri anlamlandırmaya çalışırken yüklediği anlamlar: Biri ona bir mesaj göndermeye çalışıyordu belki de. Biri ona kendi başına asla yapmayacağı şeyleri, korkunç şeyleri yapmasını söylüyordu.

Birden Mason'la yaşadığım o anları da hatırladım: zihnimin, annelerin asla gitmemesi gereken beynin tozlu köşesine gitmesine izin veriyordum. Geç saatlere kadar süren geceler, çılgınlıklar, ne pahasına olursa olsun bunu durdurmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü. Karanlıkta farkındalığıma sızan o küçük kirli düşünceler ve kendimi onlara bırakma şeklim, tıpkı kilere gizlice girip kendimi tıka basa doyurmak gibi: iğrenç, çılgınca bir beslenme.

Ve sonra yavaş bir enjeksiyon gibi içeri giren korku. Kendimi onu yere bırakmaya zorladım, yavaşça geri çekildim. Kendimi bunun normal olduğuna inandırırırdım. Çünkü bu normal, değil mi? Böyle hissetmek? Ama nasıl bilebilirsin ki? Daha fazlası olup olmadığını nasıl bilebilirsin? Tehlikeli bir şey mi?

Ve eğer öyleyse... bunu nasıl durdurursunuz?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş doğar doğmaz oradan ayrıldım, arabam arka görüş alanımdaki taş heykellerle birlikte garaj yolunda ilerliyordu: bebek, melek. Hastalıklı kadın. Gün ışığında onlarla yüzleşebileceğimden emin değildim: Annem, bana söyledikleri için. Babam, yaptıkları ya da daha doğrusu yapmadıkları için.

"Her zaman ben olduğumu düşünmüştüm," demiştim, idrak ettikçe üzerime bir uyuşukluk çöküyordu. Annemin anlamamış gibi başını eğmesini izledim. "Onu oraya götürenin hep ben olduğumu düşündüm. Belki de ben uyuyordum ve o da beni takip etti. Beni uyandırmaya çalıştı ve ben... ben bir şey yaptım-"

Ve sonra fark ettim: Bunu gerçekten hiç söylemedim. En azından açıkça söylemedim. Onlara o geceden aklımda kalmayan anılarım olduğunu söyledim: halıdaki su, temiz gecelik, boynumdaki çamur. Onlara ne olduğunu -*gerçekte* ne olduğunu- bilmek istediğimi söyledim ve sanki maskelerinin düşmesinden korkuyorlarmış gibi oturma odasının diğer ucundan birbirlerine baktılar. Sırları açığa çıkmak üzereydi.

Onların sırrı. Benim değil.

Annem başını sallayarak, "Tatlım, hayır," dedi. Gözyaşları akıyordu. "Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın. Böyle düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bunu nasıl düşünemedim?" Bağırdım. "Margaret sürekli beni takip ediyordu. Her zaman garip yerlerde uyanıyordum. Tüm hayatımı bunu düşünerek geçirdim."

Şimdi yan tarafa, yolcu koltuğumun üzerinde duran kalın dosyaya bakıyorum. Annem, merdivenlerden birlikte sözsüz bir şaşkınlık içinde indikten sonra bana uzatmış ve içeriğinin geri kalanını açıklamaya yardımcı olacağına söz vermişti. Henüz açmaya cesaret edemiyorum, onun yerine arabayı sürmeye devam ediyorum, bedenim

otomatik pilot. Kimin sorumlu olduğunu bile bilmiyorum; kimi suçlamam gerektiğini bile bilmiyorum. Margaret'i uykusundan uyandıran annemin elleriydi; bir koluna onu, diğerine beni almış, gözlerimiz açık ama boş, karanlığın içinde dolaşırken. Onu suya çağıran, işaret parmaklarını kıvıran, ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz veren onun elleriydi. Rahatlama geliyordu. Yakında rahatlayacağımızı. Onu tutan, çırpınışlarıyla mücadele eden elleri, hareket durduktan sonra bana uzandı.

Boynuma dokundu, o üç parmağını çamura buladı, sanki kalp atışlarımı son kez hissetmek istiyordu, yakında duracak olan hafif bir vuruş.

Onun elleriydi ama *o* değildi. Gerçekten değildi. Olmadığını biliyorum.

Acaba babam için nasıl bir şeydi, kolunu yatağın üzerinde dolaştırırken bedeninin olması gereken yerde boşluktan başka bir şey bulamamak. Karanlıkta gözlerini kırıştırarak, içgüdüsel olarak bir şeylerin yanlış olduğunu bilerek ayağa fırlamak. Bornozunu giyip mutfığa koştuğunu, onu orada bulmayı beklediğini hayal ediyorum: belki ocağı kurcalıyor ya da uyuyamadığında bazen yaptığı gibi koridorda geziniyor. Dışarıyı kontrol ediyor ve onu tekrar bataklığın yanında, yalınayak dururken görmeyi umuyor, sonra tekrar içeri girip halının üzerinde kirli izler bırakıyordu. Etrafta dolaşıp bizi uyurken izlerken döşeme tahtalarını patlatırdı.

Ama oraya gittiğinde ne olduğunu anladı. Ne olmasına *izin verdiğini*.

İlkbahardaki ayın parıltısı altında üçümüzü gördü: ikimiz ayaktaydık ve üçüncümüz, en küçüğümüz, suyun içinde yüzükoyun yatmış, akıntıyla birlikte yüzen bir odun parçası gibi hareketsizdi.

Beaufort Ulusal Mezarlığı'na dönüyorum, tam da gün doğumu ufukta kanamaya başlarken ve boş arsaya giriyorum. Hava nemli, her bir mezarın üzerine serilmiş tüm aranjmanlardan kalıcı bir çiçek kokusu geliyor. Mezar taşları arasında dolanıyorum - Margaret'i gömdüğümüz günden beri buraya gelmemiş olsam da, onun nerede olduğunu asla unutamam - ve nihayet ona ulaştığımda çimlerin üzerine diz çöküyorum, nemin kot pantolonumun dizlerinden sızdığını hissediyorum.

Mezar taşına bakıyorum, tertemiz beyaz bir mermer, adı, doğum günü ve ölüm günü yüzeye kazınmış.

Margaret Evelyn Rhett

4 Mayıs 1993-17 Temmuz 1999

Onun yanında, neredeyse aynısı olan bir tane daha var.

Eloise Annabelle Rhett

27 Nisan 1999-27 Nisan 1999

İki acınacak kadar kısa zaman.

Nefes veriyorum, ayaklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve bir damla gözyaşımı sıkıyorum. Şimdi her şey anlam kazanıyor: Margaret o gün suyun üzerindeki ayak izleri hakkında beni sorguluyor, başı yana eğik.

"Olanlar yüzünden mi?"

Ellie'yi kaybettikten hemen sonra uyurgezerliğe başlamıştım, evimizde olup bitenlerin travması içimde asla anlayamayacağım bir şeyi tetikliyordu.

Margaret yine de anlamıştı. Bir şekilde biliyordu.

"Bu konu hakkında konuşmamamız gerekiyor."

Çünkü değildik. Hiçbir şey hakkında konuşmazdık. Bugün bile ailem rahatsız edici konuşmalar yerine sırları ve sessizliği tercih ediyor. Bize bundan hiç bahsetmediler bile. Ne olduğunu açıklamadılar bile; anlamamıza ya da yas tutmamıza asla izin vermediler. Sadece çocuk odasının kapısını kapattılar ve her şey yolundaymış gibi devam ettiler, hafızamın onu yıkayıp geçmesine izin verdiler.

Margaret öldükten sonraki sabah -ya da o sabahtan *sonraki* herhangi bir gün- annemin bana nasıl bakamadığını ve eve gelip onunla konuşan adamı düşünüyorum. Bırak ağlasın. Babamın Mason'a uzattığı eli ve annemin sanki bunu hak etmiyormuş gibi ayağa kalkıp uzaklaşmasını.

Dün gece, akşam yemeği hazırlarken.

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Annem benden asla nefret etmedi; beni asla suçlamadı. Kendisinden nefret ederdi. Kendi kızı Margaret'i öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı. Ve bu yüzden, bana yaklaşmasına izin vermedi. Bir daha annem olmasına izin vermedi.

Sanırım babam zamanında oraya vardığı için minnettar olmalıyım - suya koşup Margaret'i kucağına aldığı ve annem tekrar yapamadan benimle arasına girdiği için. Beni temizlediği, kıyafetlerimi değiştirdiği ve geceleri evin içinde dolaşırken bulduğunda daha önce defalarca yaptığı gibi beni yatağıma geri götürdüğü için. Sabah bana koçluk yaptığını, tam olarak ne söylemem gerektiğini söylediğini.

İşinden ayrıldığını, anneme ihtiyacı olan yardımı aldığını ama bunu sadece evimizin kale duvarları arkasında yaptığını.

Sadece gizlice, kimsenin göremeyeceği bir yerde.

Ne de olsa bu onun sonu olurdu. Eğer dünya annemin ne yaptığını öğrenirse o, babası ve büyükbabasının uğruna çalıştığı her şey bir anda yok olacaktı. Rhett adı artık tarihte asil ve zarif bir şey olarak yer almayacaktı; bunun yerine, tıpkı evin kendisi gibi ölümle eş anlamlı olacaktı.

Şef Montgomery'nin o sabah beni nasıl zorladığını düşünüyorum, sanki sadece birkaç satır ezberlememe ihtiyacı varmış gibi. Babamla birlikte verandanın basamaklarında fısıldaşarak mükemmel bir hikâye uydurmuşlardı: sadece trajik bir kaza. Bir yaz boğulması. İstatistiğin yanlış tarafı. Şef içten içe bunun doğru olmadığını biliyor olmalıydı ama yine de kendini buna inandırdı. Gerçek olmasını istediği hikaye buydu. Kabul etmesi daha kolay olan. Böylece babam başını sallamış, burnunu çekmiş ve herkes için yutulması daha kolay olan alternatif bir gerçeklik yaratmıştı. Sonra sırrına, yalanına sıkı sıkıya sarıldı - gerçi beni korumak için değil, annemi korumak için. Kendisini.

Hepimiz.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Pantolonumun paçaları sırlıklam olana kadar mezarlıkta kalıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, arabaya geri dönüyorum ve kilidini açıp sürücü koltuğuna geçiyorum.

Dosyaya tekrar bakıyorum, uzanıp kapağına dokunuyorum. Kırık derim şarap kadehinin açtığı kesikten dolayı sargılı ve kalp atışlarımı avucumun içinde hissedebiliyorum, elimde sertçe çarpıyor. Sonra derin bir nefes alıyorum ve dosyayı kucağıma çekip açıyorum ve doktorun annemin ağlamasını dinlerken aldığı notların sayfalarını tarıyorum.

Resmi teşhisi, *"bebeğin doğumundan sonra ortaya çıkabilen, çok nadir, şiddetli ancak tedavi edilebilir bir durum"* olan ve söz konusu bebeğin ölümünün ardından yaşanan travma, keder ve izolasyonla daha da kötüleşen *doğum sonrası psikozdu. Sanrılar veya garip inançlar, uyuyamama, paranoya ve şüphecilik* gibi kelimeler sayfadan bana doğru sıçradı ve beynime damgasını vurdu.

Hepsi oradaydı. Tüm işaretler, belirtiler, keşke biri bakacak kadar önemsemiş olsaydı.

Margaret hakkında yanıldığımı bilmek, onu oraya götürenin, bedenini karanlıkta tutanın ben olmadığımı bilmek bir rahatlama hissi veriyor ama yine de tedirginlik geçmedi. Artık sadece yeni bir şey. Farklı bir şey.

Okumaya devam ediyorum, *doğum sonrası psikoz klinik bir acil durum olarak kabul ediliyor. Belirtiler azalıp çoğalıyor, yani bir kadın konuşabilecek kadar akli başında olabilirken birkaç saat sonra halüsinasyon ve sanrılar görmeye başlayabiliyor. Hastalıkla ilişkili intihar oranı yüzde beş ve bebek öldürme oranı yüzde dördttür ve doğum sonrası psikoza yakalanma riski*

ailesinde anne veya kız kardeş gibi bir geçmişı olan kadınlarda daha yüksektir

-

Dosyayı kapatıp yolcu koltuğuna geri atıyorum ve mezarlıktan çıkıp otobana geri dönüyorum. Bu düşünce beni hasta ediyor: Belki de annemin Margaret'e yaptığı gibi ben de Mason'a bir şey yapmışım. Belki de gerçekten bu düşüncelerle hareket etmiş, o gece yataktan kalkmış ve annemin benimkine girdiği gibi onun yatak odasına girmişim.

Ya da belki, sadece *belki*, bu konuda da yanılıyor olabilirim.

Bir anlığına da olsa buna inanmak kendimi iyi hissettiriyor: Margaret'i incitmediysem, belki Mason'ı da incitmemişimdir. Belki de beni suçluluk duygusundan arındıracak başka bir açıklama, başka bir neden vardır.

Belki Dr. Harris'le konuşabilir, ona daha üstü kapalı sorular sorarak umutsuz bir cevap arayışına girebilirdim. Ya da Paul Hayes'in evine geri dönebilir ve o yaşlı adamın kim olduğunu tekrar anlamaya çalışabilirdim. Ne bildiğini. Belki de geceleri Mason'ı kollarıma sarmış dolaşırken gördüğüm konusunda yalan söylüyordur. Belki de sadece kafamı karıştırmaya, beni korkutmaya çalışıyordur. Soru sormayı bırakmamı istiyordur. Bunun hiç yoktan iyi olduğuna karar verdim çünkü şu anda en başa dönmüş durumdayım. Waylon artık benim tarafımda değil - dün oturma odamda oturup beni cinayetle suçlayarak bunu açıkça gösterdi.

-Bu da demek oluyor ki, bir kez daha yalnızlığa geri döndüm.

Polisin ve halkın yardımı olmadan oğlumu bulmaya çalışmaya geri döndüm. Ben.

Yine de Ben'le ilgili bilinçaltımı gıdıklayan bir şey var. Dünkü buluşmamızda bana tanıdık gelen bir şeyler vardı ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. Belki de Valerie'ye yakından bakmanın, kendimi Allison'ın bir zamanlar sahip olduğu role -artık *diğeri değil*, şimdi *eskisi-* hızla dönüşmüş bulmanın gerçek dışılığıydı. Daha parlak, daha iyi bir şey için bir kenara attığı, arızalı bir oyuncak gibi. Gömleğinin yarı saydamlılığının arkasından bronz teni görünen, sanki *yataktan* -onun yatağından- yuvarlanmış ve onu yerden kaptığı gibi kemerli geçide girme şekli.

Bir gece önce ateşli bir çılgınlıkla onu terk etmiş ve omuzlarının üzerinden silkmıştı.

Mutfaktan ona sesleniş şekli, koridorlarda dolaşan şakıyan sesi.

"Ben? Orada mısın? Kim o?"

Ve cevabı, karnına hızlı bir tekme gibi geldi: "Hiç kimse."

Otomatik pilotta sürüyordum, evimin bu tanıdık yolları beni şehre geri götürüyordu, ama aniden etrafımdaki manzara daha parlak, daha keskin görünüyor. Kenarlar şaşırtıcı bir netlikle büyüyor, sanki bir tür uyuşturucu almışım gibi.

Ne olduğunu biliyorum. Beni neyin rahatsız ettiğini biliyorum. Dün beni bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu biliyorum.

O sözlerdi. Valerie'nin sözleri içimde bir yerlerden başka bir anıyı yerinden oynatmıştı: Ben benden sıyrılıp verandanın basamaklarını koşarak çıkıp beni hala çimenlerin arasında yanan sigarası gibi fırlatıp atarken anıttaki çalıların arasına itilmenin suçluluğu, utancı. Nefesimi tutup dalların saçlarımı pençelemesine, yanaklarımı kesmesine, boğumlu bir elin ağzıma sıkıca bastırmasına izin verme korkusu. Kirli tırnaklar derimi kazıyor, beni sessiz tutuyor.

Elleri ceplerinde arka bahçeye doğru yürüyen adamı izlerken göğsümde kabaran panik.

"Ben? Orada mısın?"

Kadehimi gördüğünde omuzlarının gerilmesini izledim, şampanya hala köpürüyordu ve kadehi kaldırıp bir tür ipucu bulmuş gibi incelerken ağzındaki ruj lekesini gördüm. Yüzünü görmemiştim - arkasını dönüp eve bakmaya ve beni orada saklanırken bulmaya fırsat bulamadan kaçmışım - ama onu duymuştum. Sesini yüksek ve net bir şekilde duydum. O zaman tanımadığım bir sesti ama şimdi nerede olsa tanırım. Son iki haftadır, o uçakta kendini tanıttığından, yemek masamda karşıma oturduğundan beri hayatımda çok yaygın olan bir ses. Kulaklarıma sıkıca kenetlenmiş o dev kulaklıklarda yüksek sesle çaldı.

O adam Waylon'dı.

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum, ayağım kurşun gibi pedala basıyor. Bunca yıl sonra bile, hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emin hissediyorum. Bunca zamandır Waylon'ın sesi tanıdık geliyordu. Daha önce duyduğumu biliyordum, *biliyordum ama* nereden geldiğini bulamıyordum.

Ama artık biliyorum. Oradaydı, o evde. Sakladığı şey buydu. Bu Waylon'un sırrı. Benim bilmemi istemediği şey buydu.

Ben'i tanıyor.

Arabamı yolun kenarına park ediyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ben onun burada olduğunu biliyor mu? Onu bana bir sebepten dolayı mı gönderdi? Bilgi almak için belki? Takip etmenin başka bir yolu?

Yeni bir tarayıcı açıp arama motoruna onun adını yazıyorum, ekrana vururken parmaklarım titriyor. Sayfa podcast hakkında makalelerle, gerçek suç forumlarıyla yapılan röportajlarla, Guy Rooney davasından ve onun bu davanın çözülmesindeki rolünden bahseden yazılarla doluyor. Bunların hiçbiri yardımcı olmuyor, bu yüzden bu sefer aramamı daraltıyorum: *Waylon Spencer ve Benjamin Drake*.

Sonuçlar yüklendiğinde, nefesimin ciğerlerimden çıktığını hissediyorum.

Akşam yemeğinde birlikte oturduğumuzu, ona Ben'i, geçmişimizi anlatırken göğsümdeki gerginliği hatırlıyorum. Karısına ne olduğunu ve onun ölümünün bizim doğumumuz olduğunu. Ellerim titreyerek çatalı yere bıraktığımda çatalımın çıkardığı tıngırtıyı, onun ölüm şeklini anlatışımı.

"Ölümünün çok... uygun olduğunu düşünmüyor musunuz?" O ilk gece yemek odamdaydım ve dışarıdan gelen ışık her geçen dakika daha da sönükleşiyordu. Duvara bakarken, kanımın tadına bakarken

Yırtık tırnak etimden dilini.

"Neden bu işi yapıyorsun?" Cevaba hiç hazırlıklı olmadığım halde
s o r m u ş t u m .

Kız kardeşinin cinayeti yüzünden. Kız
kardeşi, Allison.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Açılan ilk makaleye tıklıyorum: Allison'ın ölüm ilanı. Gözlerim metin blokları üzerinde geziniyor, cenaze detaylarını, çiçek yerine bağış taleplerini ve vefatının şekerle kaplanmış tanımını *-beklenmedik bir şekilde, huzur içinde ve uykusunda* gibi muğlak, zararsız kelimeler- son satıra gelene kadar gözden geçiriyorum.

Allison'ı kocası Benjamin, anne ve babası Robert ve Rosemary ile küçük erkek kardeşi Waylon yalnız bırakmadı.

Sonuçlara geri dönüp başka bir makaleye tıklıyorum -bir düğün duyurusu- ve başlık yüklenirken yutkunuyorum: BENJAMIN DRAKE & ALLISON SPENCER. İkisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var - ofisinde gururla sergilediği fotoğrafın aynısı, bir yelkenlinin gövdesinde, dev, oval şekilli elması yukarıdaki güneşin parıltısını yansıtıyor - ve midemi sıkıştırıyor. Kızlık soyadını hiç bilmiyordum; sormak aklıma bile gelmemişti. Onun hakkında hiç konuşmadık. Evliliğimizden önce ve sonra, sanki onun varlığını tamamen görmezden gelirsek, bu ikimizi de her türlü yanlıştan arındıracakmış gibi, her zaman yasak olan tek konuydu. Her türlü suçluluktan.

Sanırım bunu ailemden öğrenmiştim.

Bu resimde birlikte ne kadar mükemmel göründüklerini fark etmeden edemiyorum: genç, canlı, mutlu. Bizim de bir zamanlar olduğumuz gibi.

Yaygın bir isim değil Waylon, ama emin olmalıyım. Kesinlikle emin olmalıyım. Bu yüzden kaydırmaya devam ediyorum, Allison'ın ailesinden alıntıları ve tören detaylarını gözden geçiriyorum, ta ki en altta bir aile resmine ulaşana kadar - ve işte orada. İşte *oradalar*. Hepsi bir arada.

Ben, Allison, Waylon, aileleri. Büyük, mutlu bir aile.

Telefonumu kucağıma düşürdüm. Bu doğruluyor: Waylon ve Allison Spencer. Onlar kardeş. Waylon, Allison'ın kardeşi. Anma töreninde oradaydı, içeri adım atmayı reddettiğim odada toplanmıştı. Kayınbiraderi Ben'in yanında taziyeleri kabul ediyordu. Biz kucaklaşırken arka bahçeye doğru yürüyor, bilmeden suçlayıcı ve yanlış bir şeye rastlıyordu.

"Ona ne oldu?" Waylon'un hikâyesinin ne olduğunu bir kez bile merak etmediğim için utanarak sormuştum. Sanırım hepimizin bir hikâyesi var. Bir hikâye. Hayatlarımızı bilinmeyen bir yol boyunca büken bir dizi olay. Doğumlar ve ölümler, başlangıçlar ve sonlar dizisi. Aşk ve kayıp. Sevinç ve acı.

"İşte soru bu," demişti. *"Yirmi üç yaşından beri üzerinde çalıştığım tek dava."*

Allison'ın ölümünün bir gizem olmaması dışında. Ulusal çapta dikkat çeken bir dava değildi; ailesi TrueCrimeCon'da gözleri için ruhlarını satmıyordu. Çoğu ölümdede olduğu gibi bu da iç karartıcı bir ölümdü. Allison aşırı dozdan ölmüş. Hapları midesinde, boş reçete şişesini de gevşek, cansız elinde buldular. Etiketinde adı yazıyordu. Ben onu banyoda yere yayılmış, gözbebekleri fincan tabağı gibi, cildi mavi-gri bir halde bulmuştu.

En azından öyle söyledi.

Telefonumu tekrar elime aldım ve Waylon'ın numarasını çevirdim, her şeyi nasıl bıraktığımızı umursamayacak kadar gergindim. Belki de söylediklerini yanlış anlamıştım. Belki de -kendimi o dizüstü bilgisayar ekranında gördükten, verandadaki adamla konuştuktan, Margaret'in ölümü ile Mason'ın kayboluşu arasındaki benzerlikleri ortaya çıkardıktan ve kendimi her ikisinin de merkezine yerleştirdikten sonra- belki de sadece duymak istediğim şeyi duymuştum.

"Evine kimse girmedi, Isabelle. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun, polisler de biliyor. Davetsiz misafir falan yoktu."

Belki de o noktada kendi sonucuma çoktan varmıştım: Sorumlu olduğuma. Yanlış bir şey yapmıştım, korkunç bir şey. Hatırlayamadığım bir şey. Ama tıpkı Margaret'ta olduğu gibi, belki de yanılmıştım. Tıpkı Margaret'ta olduğu gibi, belki de cevap aramıyordum.

Gerçekten. Belki de cevaplarımı çoktan *almıştım* -suçlunun ben olduğumu- ve sadece kanıt arıyordum.

Zaten inandığım şeyi doğrulayan herhangi bir kanıt kırıntısı: Kötü bir anne olduğumu. Tıpkı kız kardeşimi yüzüstü bıraktığım gibi oğlumu da yüzüstü bırakmıştım.

"Isabelle?"

Waylon yavaşça, merakla cevap veriyor, sanki gerçekten aramak isteyip istemediğimi merak ediyormuş gibi. Sanki yanlış numarayı çevirdiğimi düşünüyor ve hattın diğer tarafında sesimi duymaktan korkuyor. Arabamdaki saate bakıyorum - hala erken, iş çıkış saatinden çok önce - ve onu uyandırmış olabileceğimi fark ediyorum.

"Waylon," diyorum boğazımdaki titremeyi yatıştırmaya çalışarak. "Dün bana söylediğin şey-"

"Biliyorum, özür dilerim," diye araya giriyor, sesi nefes nefese ve boğuk. Onu soğuk bir motel odasında yatarken hayal ediyorum, karanlıkta lambayı bulmaya çalışırken saçları her yöne dağılıyor. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Çok sert davrandım-"

"Mason'a zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?" Sözümlü kestim. "Oğlumu öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Ne?" Keskin bir nefes alış, ses tonundaki değişim, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Sözlerim sanki yüzüne bir kova buzlu su fırlatmış ve onu uyandırmış gibiydi. "Isabelle, hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Nefes veriyorum, içimden rahatlama akıyor.

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum. "Sen Allison'ın kardeşisin. Allison Spencer. Allison Drake."

Hat sessiz. Nefes aldığını duyabiliyorum, düşünüyor, ne söyleyeceğini merak ediyor.

"Kızgın değilim," diye devam ediyorum. "Sadece... burada ne yaptığını bilmem gerekiyor. Ve Ben hakkında ne bildiğini sanıyorsun?"

Ben'le ilgili dedikodular her zaman vardı, sanırım benimle ilgili dedikodularda olduğu gibi. Ne de olsa ebeveynler en mantıklı iki şüpheliydi, ama ben hep görmezden geldim. Her zaman Ben'in tarafını tuttum. Birlikteydik. Bütün gece uyuyakalmıştık, bacaklarımız dokunaçlar gibi çarşafın içinde iç içe geçmişti.

Ama yine de Waylon bunu da sormuştu.

"Yani kocanız ayağa kalkabilirdi ve siz de bunu fark etmezsiniz?"

Margaret'in küçük bedenini kolumun ağırlığı altında kaydırdığını hatırlıyorum. Sabah uyandığımda onun gelişini hiç hatırlamıyordum. Gece ne olduğuna dair hiçbir ipucu olmadan. Uykusuzluktan önce, her zaman çok ağır uyuyan biriydim... peki onun başından beri orada olduğunu gerçekten nasıl bilebilirim? Gece kalkıp yorganın altından çıkmadığını ve bir şey yapmadığını nereden bilebilirim? Benden sakladığı bir şey?

Belki de bir parçam hep merak etmişti, hikâyelerimizin örtüşmesini umutsuzca dilediğim gibi. O duvarın diğer tarafında kendi başına sorgulanırken söylediklerini duymak için nasıl zorlandığımı, sanki aramızda asla kabul etmek istemediğim bir güvensizlik titreşimi varmış gibi. Allison'ı hiç sormayışım - ona ne olduğunu, onun tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü, sanki bilmek bile istemiyormuşum gibi.

Belki de zihnimin derinliklerinde bir yerlerde - Mason'la ilgili düşünceleri ve çocukluğumla, annemle, Eloise'le ilgili anıları sürgün ettiğim yerde; düşünmesi acı veren ve görmezden gelmenin, hatta daha da iyisi, tamamen farklı bir şeye dönüştürmenin, onları istediğim gibi görünene kadar ellerimde macun gibi şekillendirmenin daha kolay olduğu yerlerde - belki de o zaman düşünmüştüm: ölümünün rahatlığı, cevaplanmamış sorular. Ondan bana bu kadar çabuk atlayarak kurduğu kolay yalanlar.

"Bildiğimi sandığım şey değil," diyor Waylon sonunda, sesi ölçülü ve sakin. "Bildiğim şey bu. O on yıl boyunca benim kayınbiraderimdi, Isabelle. Onu herkesten daha iyi tanıyorum."

"Yedi yıl boyunca kocamdı," diye cevap veriyorum. "Sanırım ben de onu oldukça iyi tanıyorum."

"Allison da öyle düşünüyordu."

Parmaklarımı direksiyona vurarak tereddüt ediyorum. İlk kez kendimi Allison'ın yerine koymaya çalışıyorum. Kendimi hayal etmeye çalışıyorum: Ben ona yaptığını bana yapsaydı nasıl hissederdim. *Bizim* ona yaptığımızı. Nerede olduğu konusunda yalan söyleseydi, loş bir barda başka bir kadınla saatler geçirseydi, ona bir zamanlar bana baktığı gibi baksaydı: çene

Başını eğmiş, gözlerinde bir yoğunluk vardı. Sanki ikimizi başka, özel bir yerde birlikte hayal ediyormuş gibi şakacı bir sırıtış dudağını çekiştiriyordu. Gece geç saatlerde, ben uyuduktan sonra ona mesaj atsa, çıplak bedenlerimiz birbirine bastırılmış ama tamamen farklı iki yerde olsa. Sabah uyandığımda onun üzerine tırmansam, benim yerime onu hayal ettiğinden habersiz olsam.

Bu açıdan bakıldığında, aslında hileden daha kötü görünüyor. Daha hesaplı, daha kurnazca. Daha manipülatif.

"Ne olmuş yani?" diye sordum. "Gerçekten onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Gerçekten *cinayet* işleyebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Isabelle," diye cevap veriyor, sesi klinik ve soğuk, sanki benim sonum olacağını bildiği bir teşhis koyuyormuş gibi, "Onu öldürdüğünü *biliyorum*."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Ben'e tekrar çalışmak istediğimi söylediğimde Mason altı aylıktı.

Bilinçli olarak çalışmayı hiç *bırakmadım*, gerçekten, ben farkına bile varmadan gerçekleşmiş gibi görünüyordu. Ben hamilelik haberimi iyi karşıladı -şaşırdı ama heyecanlıydı, benim de söylediğim gibi- ama yine de meşguldü. İş hiç hafiflemedi, programı hiç azalmadı, bu yüzden değişmek zorunda olan *benim* kimliğimdi, yavaş, kademeli, görünüşte kaçınılmaz bir ilerleme, yaşlanma gibi, bir sabah uyanıp aynaya bakana kadar gerçekten fark etmediğim ve arkamdan bakan yüzü neredeyse hiç tanımadığım.

Yazarlıktan serbest yazarlığa, çalışan anneliğe ve nihayetinde sadece *anneliğe terfi* etmiştim. Mason'ı seviyordum, onun annesi olmayı *seviyordum*. Günlerimi halının üzerinde göbek üstü yatarak, ona hikayeler okuyarak ya da yerde kıvranmasını izleyerek geçirmeyi seviyordum. Nasıl takla atacağını, başını nasıl dik tutacağını öğrenmesini izlemeyi seviyordum. Gözlerini daha geniş açıp etrafındaki dünyayı keşfederken gözlerindeki huşu. O ilk pişmanlık hissi kayboldu ve bunu Margaret'i anımsatan ikinci şansım olarak görmeye başladım, bir zamanlar ona baktığım gibi ona bakmaya başladım.

Annelik kolaylaşmaya başlamıştı ya da en azından daha idare edilebilirdi. -Ama yine de bir şeyler eksikti.

Sık sık çocukken sahip olduğum o tutkuyu düşünürdüm: parmaklarım bahçemizdeki levhanın üzerinde dans eder, gözlerim dergileri karıştırır, kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde içerdi. Bazen, *The Grit'in* eski sayılarını bulup sayfaları çevirir, başlığıma bakar, kendi kelimelerimi tekrar okurdum, sanki kuru dibe ulaşmadan önce lezzetli bir şeyin son damlalarını bir pipetle çekiyormuşum gibi. Neredeyse "The Grit "in çılgınca höpürdetmesini duyabiliyordum.

Sonsuza dek kurumadan önce eskiden olduğum kişinin son bir tadını almaya çalışıyorum.

Konuyu açmadan önce dışarıda neler olduğunu görmeye karar verdim. Ayrıca, belki de artık içimde böyle bir şey yoktu. Bir şey yazmayalı neredeyse bir yıl olmuştu, bu yüzden eski bağlantılarımı taradım, en sevdiğim dergilerin en son makalelerine göz attım. Mason'ın gece yarısı beslenmelerini sosyal medyada gezinerek geçirdim, telefonum karanlıkta yanıyordu ve sonunda Kuzey Carolina'da arka bahçesinde bir propan tankının patlaması sonucu tüm işletmesini kaybeden bir haşlanmış fıstık satıcısıyla ilgili bir makaleye rastladım. Olay küçük bir yerel haber kanalında yer alıyordu - on bin dolardan fazla ekipmanını kaybetmişti - ve daha büyük bir haber hayal edebiliyordum: onlarca yıldır bu az bilinen sektörde yer alan ailesiyle ilgili bir haber; alevler içinde kalan arka bahçesindeki işletmesinin perde arkasını anlatan bir tur. Yemeğin tarihi, göz ardı edilen kökenleri, hatta belki de yeniden ayağa kalkmasına yardımcı olmak için düzenlenen bir bağış kampanyası. *The Grit* için yazdığım hikayeler gibi olacaktı, sevdiğim hikayeler: anlamlı, çamurlu ve gerçek.

Bu fikri bölgesel bir dergiye sundum, çok beğendiler ve bana üç bin dolar, artı yol parası teklif etti.

Ben'e bu fikri açıkladıktan sonra "Bu serbest çalışarak kazandığımdan daha fazla" demiştim. Ben işten sonra kravatını çıkarırken Mason'la yatakta oturmuş, onu bacağımın üzerinde zıplatıyordum. "Hikaye başına bu kadar parayla bu işte gerçek bir kariyer yapabilirim-"

"Paraya ihtiyacımız yok," demişti. "Bunu biliyorsun."

"Mesele *sadece* para değil-"

"Ne kadar süre uzak kalacaksın?" Yüz ifadesi boştu, okunamıyordu. Mason kıpırdanmaya başlamıştı ve Ben de bunu kanıtlamak istercesine ona eliyle işaret etti. "O daha çok genç."

"En fazla bir hafta," demiştim onu bir dizinden diğerine geçirirken. "Belki sadece birkaç gün. Bence üstesinden gelebilirsin."

Ona sırtıarak takıldım ama o bana gülümsemedi.

"Ya da her sabah gidip akşam dönebilirim, ama bu da çok fazla araba kullanmak demek-"

"Hayır," dedi yakasının düğmelerini açıp boynunu esneterek. "Hayır, bunu yapmalısın. Eğer seni mutlu edecek şey buysa."

"Mutluyum," dedim. "Ben sadece... Sanırım benim de kendim için bir şeye ihtiyacım var. Dergi sende-"

Durdum, yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Tıpkı Allison'ın etrafında dans ettiğimiz gibi *Grit'in etrafında da dans etmiştik*: en iyisi yokmuş gibi davranmaktı. En iyisi kendi isteğimle ayrıldığıma inanmaktı, her ne kadar bazen Ben'in hala her sabah o büyük, güzel ofise rapor verdiğini düşündüğümde

-Eski masamın önünden geçerken, sandalyemde başka birinin bedeni otururken ve duvarda yazılar asılı dururken; eski iş arkadaşlarımla, dostlarımla kahve içerken içimi bir hüznün kapladı. Sanki hiçbir zaman tam olarak yasını tutamadığım bir ölüm gibi.

"Bunu yapmalısın," diye tekrarladı, bana doğru yürürken. Gülümsedim, boynumu uzattım ve öpmesi için dudaklarımı uzattım ama kendi dudaklarıyla selamlamak yerine Mason'ı yakaladı, onu benden aldı ve arkasını dönüp koridorda kayboldu. "Dediğim gibi. Seni ne mutlu edecekse."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

River Caddesi'nde taksimetrelı bir yere yanaşıyorum ve birkaç blok ötede, Ben'in asla gitmeyeceğini bildiğim bir kahve dükkânı olan The Bean'e doğru yürüyorum. Burası onun için fazla köhne bir yerdi; kendi kremanızı daha kartonundayken döktüğünüz, fosilleşmiş tatlandırıcı paketleri ve uyumsuz kaşıklarla birlikte köşede terlediğiniz türden bir yer. Waylon henüz şehirden ayrılmamıştı - dün onu kovduktan sonra bir otel odası tutmuştu, yüzleşmemizden dolayı eve gidemeyecek kadar şoktaydı - ve içeri girdiğimde çoktan orada beni bekliyordu.

"Selam," diyorum çantamı boş tabureye bırakarak. Etkileşimimizde eski sevgilileri barıştırmak gibi bir gariplik var, ama bunu aşmaya çalışıyorum. "Ben sadece-"

Elimle barı işaret ediyorum ama başını sallıyor ve bir kupayı barış teklifi gibi bana doğru itiyor.

"Bu senin için."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum, koltuğa kayıyorum. Kahveyi alıp bir yudum alıyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim," diyor parmakları masanın üzerinde zıplarken.

"Ya da sanırım bunu ifade etmenin daha doğru bir yolu *gerçeği kasten atlamaktır*. Her iki şekilde de baktandı."

Tekrar gülümsedim, başımı salladım ve evime ilk adımını attığında beni tuhaf bir şekilde selamladığını düşündüm. Gözlerinin Ben'den izler aramak için odayı nasıl taradığını ve Framboise'da kendini küçültmek için nasıl eğildiğini. O durumlara adım atarken ne bulacağını bilmediği için çok korkmuş olmalı. Eğer Ben orada benimle birlikte olsaydı, kimliği yok olurdu.

"Peki," diyorum parmaklarımı bardağa vurarak, "nereden başlamalıyız?"

"Başından beri, sanırım." Waylon nefes veriyor, bir tür kavgaya hazırlanıyormuş gibi boynunu kıvrıyor. "Allison ve Ben lisede tanıştılar. Ben ondan birkaç yaş büyüktü ve sanırım bu hoşuna gidiyordu -yaşlı bir adamın ilgisi. Kendisini daha yaşlı hissetmesini sağlıyordu."

Ben'i genç bir delikanlı olarak hayal ediyorum, lise koridorlarında tıpkı ofiste ya da çatıda dolaştığı gibi dolaşıyordu: bir amaç ve duruşla. Eminim popüler biriydi. Letterman ceketleri ve her iki yanında onu çevreleyen arkadaş cepleri. Allison'ın dolabında onunla göz göze geldiğini, ona göz kırptığını ve sırttığını hayal ediyorum. Muhtemelen "*Ben mi?*" demeden önce etrafına bakındı. Sanki adamın ilgisinin kendisine yöneldiğine inanamıyormuş gibi.

"Bunu anlayabiliyorum."

"Sonunda üniversite için uzaklara gitti ama her hafta sonu onu görmek için geri geldi," diyor. "Kız yirmi yaşına basar basmaz evlenme teklif etti ve kız yirmi bir yaşındayken evlendiler. Başka hiç kimseyle çıkmadı. Ailem onu çok severdi."

"Ve sen yapmadın mı?"

"*Yani...*" Omuz silkiyor. "Tanıştığımızda çocuktum. Bana erkek arkadaşı gibi yalakalık yapardı ama ben her zaman onun içini gördüğümü hissederdim. Sanki tüm o *mükemmel insan* kişiliği bir rolden ibaretmiş gibi."

Ben kendini odanın en sevilen insanı yapmakta her zaman başarılıydı; ne söyleyeceğini ve ne zaman söyleyeceğini çok iyi bilir, kalabalığın içinde rahat bir özgüvenle dolaşır ve ellerini mükemmel bir şekilde yerleştirerek insanları yerçekimi gibi kendine doğru çekerdi. Çocuklar bu tür şeylere kanmazlar. Onlar her zaman bizim hissedemediğimiz bir şeyi hissederler.

"Her neyse, Allison her zaman çok hareketli bir insandı. Tartışmayı severdi." Gülümsüyor. "Avukat olmak istiyordu."

"Bunu bilmiyordum."

"Evet, o da bu işte çok iyi olabilirdi ama Ben'in peşinden üniversiteye gitti - büyük bir gazetecilik okuluna, çünkü *onun* istediği buydu - ve mezun olduğunda Ben onu vazgeçirmişti. Hukuk fakültesi

Pahalıydı; işinde birkaç yıldır çalışıyordu ve sonunda tadını çıkarmaya başlamaları için yeterince para biriktirmişti. Sanki ona daha fazla yer açmak için kendini küçülmüş gibiydi."

Gözlerimde tanıdık bir yaş sızısı hissediyorum. Bunu ben de anlayabiliyorum. Sanki *The Grit'ten* ayrılmam ve hayatımın yavaş yavaş sifıra inmesi *onun* değil de *bizim* seçimimizmiş gibi, o zaman bunu haklı çıkarmıştım. O parti gecesi Allison hakkında dedikodu yaptığımı hatırlıyorum, Kasey'nin şampanya nefesi kulağımdaydı. İşsiz olduğu ve evde kaldığı için onu yargılıyordum. Vücudu onunkinin yanında büyük bir aksesuar gibi süzülüyordu, peşinden gitmeye değer bir tutkusu olduğundan habersizdi. İyi olduğu, sevdiği bir şey.

Tıpkı benim gibi.

"İzlemesi berbattı," diye devam ediyor Waylon. "Ama o *kadar da* kötü biri değildi. İlişkilerinde özünde yanlış olan bir şey olduğunu söyleyemem. Onları birlikte gördüğümde ona iyi davranıyor gibiydi. Onu güldürüyordu. Eğer onu mutlu ediyorsa... Bilmiyorum. Bu işin dışında kalmalıydım."

"İlişkiler karmaşıktır," diyorum ve kendime yapacak bir şey vermek için kahveme üflüyorum.

"Evet, ama mesele de bu," diyor sandalyesinde kayarak. "Tanıştığımızda dokuz yaşındaydım. Allison'la aramızda yedi yaş vardı, bu yüzden *sağlıklı* bir *ilişkinin* neye benzediğini bilmiyordum. Ama ben büyüdükçe -ikimiz de büyüdükçe- Ben ve ben tamamen farklı türde iki adam olmaya başladık. Ve sağlıklı bir ilişki her neyse, bunun o olmadığını fark ettim."

Ben sessizim. Waylon'ın konuşmaya devam etmesine, bildiklerini bana anlatmasına izin vermeye karar verdim.

"Her neyse, yıllar geçti ve Allison küçülmeye devam etti. Birkaç kez onunla hukuk fakültesine gitmek, kendi işini kurmak hakkında konuşmaya çalıştı ve o her seferinde suçluluk duygusuyla onu bundan vazgeçirdi. Sanki Allison o n u n hayatında bir kutucuğu işaretlemek için var olan bir şeydi ve kendi hayatını bile yaşamıyordu."

İşe geri dönmeye karar verdiğim o geceyi hatırlıyorum. Konuyu açtığımda sanki ateşle flört ettiğimi biliyormuşum gibi bir tedirginlik hissetmiştim.

Ben'in daha sonra Mason'ı benden alma şekli, sanki bir ceza gibiydi. Olacakların bir uyarısı.

"Seni ne mutlu edecekse."

Yine de yaptım. Kuzey Carolina'ya gittim, hikayeyi yazdım. Tekrar çalışmaya başladım, yarı zamanlı olarak, ayda bir ya da iki kez seyahat ediyordum. Bu içimde ihtiyacım olduğunu bildiğim bir kıvılcımı ateşledi - önce kendime iyi davranmadan iyi bir insan, iyi bir anne olamayacağımı biliyordum - ama şimdi Ben'de de bir şeyleri ateşleyip ateşlemediğini merak ediyorum. Tehlikeli bir şey. Onu hiç baba olmak istemediği halde baba yapmıştım ve sonra onu günlerce Mason'la yalnız bırakmaya başladım. Sanki tüm bu küçük meydan okuma eylemleri bir tür fitili ateşlemişti ve ben farkına bile varmadan patlamaya doğru gittikçe yaklaşıyorduk.

"Bir gece ailemi ziyaret etmek için şehirdeydim," diye devam ediyor. "Bir şeyler içmek için şehre inmeye karar verdim, bu yüzden bir bara girdim ve Ben'i orada tek başına otururken gördüm. Geç bir saatti, işini bitirmiş olması gereken saatten birkaç saat sonraydı. Allison'ın da onunla birlikte olduğunu düşündüm, belki tuvalette falan, ama tam merhaba demek için yanına gittiğimde başka bir kadın yanına oturdu."

Sıcaklığın boynuma tırmandığını hissediyorum. Bunun nereye varacağını zaten biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz tüm o geç geceler, ikimiz de uzaklaşmak istemediğimiz için gereğinden uzun süre içkilerimizi yudumladık. Waylon şimdi bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Sanki o masaya geri dönüşümü, parmaklarımın Ben'in omuzlarını sıyırışını, boynunun çıplak tenine dokunuşumu ve bunun bir kazaymış gibi davranışımı hatırlıyor. Sol elini, her zaman kıpır kıpır ettiği, parmağının etrafında döndürdüğü altın bileziği, sanki yeterince takarsa çözülecekmiş gibi, bilerek görmezden gelişimi. Kendi kendine kaybolurdu.

"O sendin."

"Waylon, özür dilerim." Ellerimi boynuma bastırıp soğutmaya çalışıyorum ama kahvenin sıcaklığı daha da kötüleştiriyor. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyorum, hissettiğim utancın fiziksel kanıtı her gözeneğimden dışarı yayılıyor. "Sana söz veriyorum, biz hiçbir şey yapmadık. *Hiçbir şey* olmadı."

"Mesele o değil," diye araya girip elini sallıyor. "Yine de bütün gece sizi izledim. Etkileşiminizi izledim. Sana da Allison'a davrandığı gibi davrandı -koluna dokunması, sen konuşurken birasına eğilmesi gibi. Seni özel hissettirdiğini söyleyebilirim, tıpkı ona hissettirdiğı gibi. Sanki onun için birbirinizin yerine geçebilirdiniz. Hatta aynı *görünüyordunuz*."

Ağlamamak için bakışlarımı sabitleyebileceğim bir şey bulmaya çalışarak kafenin diğer ucuna bakıyorum. Waylon'ın bilgisayarında gördüğüm o fotoğrafı hatırlıyorum şimdi - Ben ve ben, o barda yakın otururken, habersizce kameraya yakalanmıştık.

Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar saf ve aptal hissetmemiştim.

Farklı olduğumuzu düşündüğümü hatırlıyorum -Ben ve ben, onlardan *farklıydık*- ama bu doğru değildi. Biz aynıydık. Allison ve ben onun için aynıydık. Değiştirilebilirdik.

Waylon yine zihnimi okuyarak, "Bunu bilmene imkân yoktu," diyor. Masanın öbür ucuna uzanıp elime dokunuyor. "Bu senin hatan değil."

"Öyle ama," diyorum. "Evli olduğunu biliyordum-"

"Gençtin," diyor. "Birinin sana hissettirdiklerine engel olamazsın. Ve o iyi biri, Isabelle. Herkese böyle hissettirir."

"Peki, sonra ne oldu?" Aslında bilmek istemediğimden giderek daha emin olmama rağmen soruyorum. Waylon'un ifadesi bunu doğruluyor: omuzları geriliyor, alt dudağı titriyor ve sonra sertçe ısırıyor. Gözlerinin nemlenmesini ve uzaklaşmasını izliyorum ve elini benimkinden çekip öfkeyle sildikten sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Hamile kaldı," diyor sonunda. "Ve birkaç hafta sonra öldü."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Hala hissedebiliyorum: fayansın kalçalarımaya yapışmasını. Tuvaleti kavrarken parmak uçlarımdaki teri ve saçlarımdaki kusmuğu, telleri sakız gibi birbirine dolanmasını. Sırtımı duvara yaslayıp banyoda yerde tek başıma otururken, elimde beliren iki pembe çizgiye bakıyordum. Beni sorgulamaya itecek kadar siliktiler - başımı eğip gözlerimi kısarak baktığımı hatırlıyorum, sanki doğru açıyla kaybolabilecek bir tür serap gibiydiler - ama içten içe orada olduklarını biliyordum. Bu gerçektir.

Ve sonra o tek, kısacık pişmanlık saniyesi.

Gerçek şu ki, hayatımızla ilgili hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmemiştir. Ben ve ben tanıştığımız zamanki insanlar değildik, en azından ben değildim. Artık değildim. Birlikte bir bebek yapmak, her şeyi yoluna koymak için son bir girişim, her şeyi tersine çevirmek için son bir çaba gibi gelmişti ve şimdi bunun ne kadar çılgınca geldiğini bilsem de, hayatınızın bu şekilde çözüldüğünü görmek, tamamen yok olmadan ve sizi hiçbir şey bırakmadan önce onu güzel ve bütün bir şeye örmek için oldukça çaresiz hissettiriyor.

Ne de olsa onun için çok şeyden vazgeçmiştim. Onu kaybetmek de her şeyi kaybetmek gibi gelirdi.

Ama elimde o testle fayansın üzerinde otururken yaptığım şeyin gerçekliği iyice kafama dank etti. Ben'le sonsuza kadar birlikte olma gerçeği - bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayan başka bir insan. Bunun her şeyi daha iyi hale getirmeyebileceği, hatta her şeyi daha da kötüleştirebileceği ihtimali. O tek saniye boyunca aklımdan geçen düşünceler bunlardı ve şimdi Allison'ın da öğrendiğinde böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum: kapana kısılmış. Evinde, evliliğinde ve şimdi de kendi hayatında kapana kısılmış.

Vücudu. Ondan koparılan ve başka biri tarafından sahiplenilen o tek, son şey.

Belki de sevinçliydi. Belki de bunun yeni bir başlangıç olacağını düşündü. Belki de kötü düşünceleri bir başka bulantı nöbeti gibi bastırdı, çürük tatlarını yuttu ve bir gülümseme yapıştırdı. Sorunlarının nihayet çözülebileceğini umuyordu.

Waylon şimdi gözleri titreyerek, "Allison asla aşırı dozda hamile kalmazdı," diyor. "Bunu *asla* yapmazdı."

"Bildikten emin misin?" diye sordum. "Ofisteki kimse bilmiyordu."

"O biliyordu. Bize söyledi. Çok erkendi ama o gezegendeki en açık insandı. Asla sır saklayamazdı."

Kolumdaki elini, kulağımdaki dudaklarını hatırlıyorum. Çatıdaki rüzgârın kırıbacını ve üçünün birleşiminin derimi sanki altına bir şey girmiş gibi ürperttiğini.

"Dürüst olmak gerekirse, bu elbise beni tüm yanlış yerlerden sıkıyor."

Çatıda bir flüt taşıdığını ama nefesinin şampanya yerine gargara gibi koktuğunu hatırlıyorum; sanki bilmemi istiyormuş gibi parmaklarını hafifçe karnına dayamıştı. *Birinin* bilmesini istiyordu.

"Waylon, bunu söylemekten nefret ediyorum..." Bunu nasıl nazikçe ifade edeceğimi düşünerek sözümü kesiyorum. "Açıkça mücadele ediyordu, belki de doğru düşünemiyordu-"

"O bunu yapmazdı, Isabelle."

Dudaklarımı kısıtım, başımı salladım ve annemi düşündüm. Yaptığı şeyi onun da yapmayacağını düşünüyorum. Biri yardım etmek için orada olsaydı. Biri beni dinleseydi. Bir annenin zihninde kilitli kalmanın nasıl bir şey olduğunu kimse anlayamaz: düşünmemeniz gerektiğini düşündüğünüz şeyler; bir parazit gibi beyninizin derinliklerine işleyen ve sizi hasta eden inançlar.

Ama aynı zamanda merak etmeden de duramıyorum.

Onca yıl Allison'ın ölümünün Ben'i bir seçim yapmaktan kurtardığını düşünmüştüm -ikimiz arasında bir seçim yapmaktan- ama şimdi apaçık olması gereken bir şeyi fark ediyorum: Ben ne zamandan beri arkasına yaslanıp hayatın başına gelmesine izin verdi? Ne zamandan beri kontrol onda *değil*? Ben böyle yapmazdı. Hiçbir şeyi şansa bırakmadı; kendi hayatında asla pasif bir rol oynamadı.

Bizim yapmamızı bekliyordu. Belki de bir seçim yapıyordu - belki de sonunda seçimi ben olacaktım. Ama sonra Allison bir gün onu banyoya çağırdı, tıpkı benim beş yıl sonra yapmaya çalıştığım gibi. Ona testi göstermiş ve kollarını boynuna dolayarak sıkıştı ve o da sıkışıp kaldığını fark etmişti.

Seçim onun için yapılmıştı ve bu onun istediği bir seçim değildi.

"Onunla işi bitmişti Isabelle. Ona evlenme teklif ettiği zamanki kız değildi ve öyle olmasını nasıl bekleyebilirdi ki? Onu o yapan her şeyi *ondan* almıştı."

O gece çatıda bana nasıl baktığını hatırlıyorum, başı öne eğikti. Karısı hamileydi, hamile olduğunu *biliyordu ve yine de* bunu yapmıştı. Şimdi o evde yalnızken birlikte geçirdiğimiz tüm o anlar birdenbire çok farklı görünüyor, pahalı duvar kağıdını soyup altında siyah küf bulmak gibi.

"Anma töreninde, sadece nefes almak için Allison'ın ikinci kattaki yatak odasına kaçtım," diye devam ediyor. "Her şeyden uzaklaşmak için. Pencereden dışarı baktım ve işte o zaman sizi evin kenarında birbirinize sarılmış halde gördüm. Onun *anma töreninde*."

Aşağılanmanın sanki biri bana enjekte etmiş gibi damarlarımdan sızdığını hissedebiliyorum. Zehir gibi, ayak parmaklarımdan bacaklarıma, mideme, göğsüme doğru yavaşça ilerliyor. Şoku, öfkeyi hayal ederken yüzüm yanıyor; Waylon'ın elleri pencere pervazını kavrarken, kız kardeşinin anısını kendi evinde kirletmemizi izliyor. Bedenini merdivenlerden aşağı, kapıdan dışarı fırlatıyor, bilerek bizi durduruyordu.

"İşte o zaman anladım," diyor. "İkinizi barda, sonra da anma töreninde birlikte görünce. Onu öldürdü."

"Waylon, çok üzgünüm-" diye başlıyorum, parmaklarımı kupama o kadar sert bastırıyorum ki derimin yandığını hissedebiliyorum: keskin, sıcak bir yanık.

"Senden özür dilemeni istemiyorum," diyor başını sallayarak. "Bu yüzden burada değilim."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü cezasını çekmesini istiyorum. Allison'la ilgili yeterli kanıt yoktu ama Mason'ın kaybolduğunu duyduğumda bunu biliyordum. Biliyordum.

yine yaptı."

Waylon'un çantasındaki dava dosyasını düşünüyorum. Dinlediği görüşme kayıtlarını ve dizüstü bilgisayarında sakladığı bana, *bize ait* tüm o resimleri.

Bana bakmıyordu. Ben'e bakıyordu.

"Peki ya makale?" Orada bulduğum diğer şeyi hatırlayarak sordum. "Dizüstü bilgisayarında Margaret hakkında olan. Onun Ben'le hiçbir ilgisi yoktu-"

"Merak ediyordum," diye itiraf ediyor, şimdi de utanmış görünüyor. "Seni yıllardır *taniyordum*, o gece barda gördüğümünden beri, ama aslında seni *tanımıyordum*. Ben'in seninle evlendiğini ve senden bir çocuğu olduğunu biliyordum ama seni biraz daha iyi anlamaya çalışıyordum. Güvenebileceğim biri olup olmadığını, sana kim olduğumu ve Ben hakkında ne düşündüğümü söyleyip söyleyemeyeceğimi anlamaya çalışıyordum. Ama ne zaman geçmişini sorsam sustun."

Framboise'da ya da yemek odamda beni dürttüğünü düşünüyorum, her zaman çok hızlı kapattığım o kişisel soruları araya sıkıştırıyor. "Bana kızlık soyadının Rhett olduğunu söyledikten sonra seni Google'da arattım ve makaleyi buldum." Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

Başımı sallıyorum, tırnaklarımı kupama vurarak düşünüyorum. Yine de aklıma yatmayan bir şey var. Kendime kabul ettiremediğim bir şey.

"Mason'a neden zarar versin ki?" Sonunda sordum. "Elbette, belki artık benimle birlikte olmak istemiyordu... ama neden o? Neden oğlumuz? O yanlış bir şey yapmadı."

"Ben'in iki karısı intihar etseydi nasıl görünürdü sence?" Waylon kaşlarını kaldırarak sorar. "Sanırım bundan kurtulmak daha zor olurdu. Ayrıca, gerçekten bekâr bir baba olmak istediğini düşünüyor musun?"

Benim gitmemi, çalışmamı, ebeveynlik yükünün sadece birkaç günlüğüne onun omuzlarına binmesini düşündükçe çenesinin nasıl sıkıldığını düşünüyorum. Mason ortadan kaybolduktan sonra aramızdaki ilişkinin ne kadar çabuk çözüldüğünü düşünüyorum - ben evliliğimiz ve ikimiz üzerinde çalışmak istemiştim ama o sanki bu kararı çok önceden vermiş gibi hemen her şeyin bittiğine karar vermişti.

"Hayır," dedim sonunda. "Hayır, o bunu istemez."

Ben asla baba olmak istemedi. Mason'ı hiç istemedi. Bunu biliyordum elbette, ama ebeveynlik söz konusu olduğunda pek çok insan fikrini değiştirebilir -ben değiştirdiğimi biliyorum, o parlak yeşil gözlere baktığım anda pişmanlık hissi tamamen buharlaştı. Ben görünüşte sevgi dolu bir babaydı, ama yine de onu hiç istemediği bir hayatın içine sokmuştum.

İstedini elde edememeye alışık değildi.

"Doğru," diyor Waylon, arkasına yaslanarak. "Buraya gelerek -seninle konuşarak, evine, kafanın içine girerek- bunu çözebileceğimi düşündüm. Sonunda o pisliği içeri tıkmak ve başkalarına zarar vermesini engellemek için yeterli kanıt bulabilirim."

Buna inanmak istemiyorum ama aynı zamanda mantıklı da geliyor. Kimse evimize zorla girmede. Kanıt orada değil. Ama Ben bebek telsizinin pilinin bittiğini bilirdi. Ben, Roscoe'yu uyandırmadan ya da Mason'ı ağlatmadan bebek odasına girebilirdi. Ben pencereyi içeriden açabilir, izinsiz giriş sahnesi hazırlamaya çalışabilir ve ardından hiçbir iz bırakmadan ön kapıdan çıkıp gidebilirdi.

Ben daha sonra eve gelebilir, yorganın altına girebilir ve kollarını belime dolayarak bana yaklaşabilirdi. Başından beri oradaymış gibi davranırdı. Bunun farkına varmak midemi bulandırıyor ve işte o zaman tekrar tadını alıyorum: metalik, kan gibi, kalın ve yapışkan ve her şeyin üzerine damlıyor.

Boğazımı yakıyor, dilimi boyuyor. Her şeyi kırmızıyla kaplıyor.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Arabamda oturuyorum, rölantide çalışıyor, sürücü koltuğuna yığılıp kör çekilmiş camlarına bakarken egzozu dışarı taşıyor. Göz kapaklarımın ani ağırlığıyla savaşımaya çalışarak birkaç kez göz kırpıyorum ve daha önce defalarca yaptığım gibi, şu anda bensiz ne yaptığını hayal ediyorum.

Ne yapıyorlar?

Saat daha erken, ofisin açılmasına otuz dakika var ve o orada. Orada olduğunu biliyorum. Daha önce yatak odasının perdelerinde iki silüet görmüştüm, ayrılmadan önce birbirlerine sokulmuşlardı. Uzun, ince bir kol onun belini kavıyordu, sanki onun gitmesine tam olarak hazır değilmiş gibi. Muhtemelen şu anda kahvaltı ediyorlardır, sessizlik içinde kahvelerini yudumluyorlardır, adam haberleri gözden geçirirken eli kızın kalçasındadır - Allison'a da aynı şekilde davranmıştı, kızın küçük sırtını restoranda dolaştırırken dokunuşu neredeyse hiç yoktu, sanki kız onun elinden kaçırmak istemediği bir eşyaymış gibi.

Saate bakıyorum - birazdan çıkması gerekiyor - ve sanki bir işaretmiş gibi ön kapı açılıyor. Bunca zaman sonra hâlâ rutinini ezberlemiş biliyorum. Valerie verandanın basamaklarında arkasından belirirken Ben'in elinde evrak çantasıyla dışarı adım atışını izliyorum. Onları bir arada görmek hâlâ tuhaf. Kocamın başka bir kadınla bu kolay etkileşime girmesini izlemek, sanki kendi hayatıma bir lunapark aynasından bakıyormuşum gibi: yüz hatlarımı bozan, beni başka birine dönüştüren bir aynadan. Terlikleri ve büyük boy bir tişörtü var, saçları mükemmel bir dağınıklık içinde ve onun kıyafetlerine, hayatına ne kadar zahmetsizce uyum sağladığını anlamam bir saniyemi alıyor.

Tenime girip yerimi alması ne kadar da kolay.

Onu öğrendiğimde, Valerie'yi düşündüğümde ağzımda belirli bir acı vardı - bir limonu emmek gibiydi ve

Çenemde bir sızı hissediyorum, irkiliyorum ama şimdi bunun beni ikiyüzlü yaptığını fark ediyorum. O nazik ve şefkatli - o *benim*, sekiz yıl önceki halim - ve yardım edemiyorum ama merak ediyorum, eğer o zaman biri beni Ben'in kim olduğu, neler yapabileceği konusunda uyarsaydı, daha fazla bulaşmadan önce ne olurdu? Biri bana böyle adamların nasıl çalıştığını açıklasaydı: onların oyununda sadece birer piyon olduğumuzu, nazik ellerinin bizi kendileri için en faydalı olan yöne doğru yönlendirdiğini.

Bizi kullanmak, bizi kurban etmek, romantizm maskeli stratejik bir güç oyunu.

Acaba bir fark yaratır mıydı, dinler miydim, yoksa sadece omuz silkip hayatıma devam mı ederdim?

Muhtemelen ikincisi, ama denemek zorundayım.

Ben merdivenlerden inip sağa dönerek ofise doğru ilerlerken daha da alçalıyorum ve birkaç dakika daha yaslanıp geri dönmeyeceğinden emin oluyorum. Sonunda, dikiz aynasından son bir kez baktıktan sonra, elimi çantama atıp göz damlalarımı çıkarıyorum ve kontağı kapatıp kapıyı açmadan önce kendime bir kez daha inandırıcı bir yaşam şansı veriyorum.

Tam dışarı çıkacağım, ayağım betonun üzerinde geziniyor, ama hemen ardından Valerie'yi verandada tekrar görüyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Daha önceki kıyafetinin yerini bir gömlek ve sandaletler almıştı ve ön kapıyı kilitlemesini, merdivenlerden aşağı atlamasını ve benimkinden sadece birkaç adım ötede park etmiş arabanın içine kaymasını izliyorum.

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan kendi arabamı çalıştırıyorum, emniyet kemerimi bağlıyorum ve o alandan çıkıp yolda ilerlerken onu takip ediyorum. Sonra şehrin karşı tarafındaki küçük bir yerleşim bölgesine girene kadar onu belli bir mesafeden takip ediyorum.

Burası onun evi olmalı diye düşünüyorum, sokaktaki bir noktaya girip kendini küçük beyaz bir kulübeye bırakmasını izlerken. Bana ilk dairemi hatırlatıyor, Ben'le geçirdiğim bir gecenin ardından eve geldiğimde ne kadar çocuksu görüldüğünü. Tecrübesizliğim daha yaşlı, daha başarılı birinin varlığında daha da artıyordu. Daha olgun. Valerie'nin evi çabalayan birinin görünümüne sahip - verandada ferforje bir salıncak, plastik saksılarda birkaç cılız bitki, güneşten ağarmış polen kaplı bir halı var - ama aynı zamanda mobilya için açıkça tasarruf eden veya atılmış kanepeleri toplayan biri var.

lekeleri gizlemek için onları yeniden döşerdi. Onun yaşındayken hurdalardan bir hayat kurmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Acaba Ben'i hiç buraya getirdi mi? Acaba o da benim gibi utanmış mıydı, Ikea masamı, uyumsuz sandalyelerimi ve paket servis poşetlerinden yıkayıp biriktirdiğim plastik çatal bıçak takımımı alırken, dudagını kemiren dişleri bana bilmem gereken her şeyi anlatırken.

Arabamdan iniyorum ve caddenin karşısına geçip evine yaklaşıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum, merdivenleri çıkıyorum ve fikrimi değiştirmeden kapıyı iki kez çalıyorum. Kapı hemen açılıyor ve kollarım garip bir şekilde iki yanımda sallanırken beni gördüğünde yüzündeki şaşkınlığı fark ediyorum.

"Isabelle," diyor sesindeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Konuşabilir miyiz diye merak ediyordum. Sadece birkaç dakika." "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Sessiz kaldım, buna nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışıyorum. *Çünkü seni buraya kadar takip ettim demek*, beni içeri alması için onu ikna etmenin en iyi yolu gibi görünmüyor, bu yüzden onun yerine konuşmaya devam ediyorum.

"Bilmen gereken bazı şeyler var," diyorum. "Ben'le ilgili şeyler."

"Ben... Özür dilerim," diye kekeliyor, belli ki şoku atlatmaya çalışıyor. "Üzgünüm ama bence gitmelisin." Kapıyı kapatmaya başladı ama o kapatamadan ben ayağımı eşiğe sokarak kapıyı açtım.

"Bu önemli," diyorum. "Senin için endişeleniyorum."

"*Benim* için mi endişeleniyorsun?" diye sorar, gözleri büyür. "Isabelle, alınma ama bence kendin için endişelenmelisin."

"Ben sana böyle mi söyledi?" Öne doğru eğilerek sordum. "Uzun, çok uzun bir süre mutlu olmadığınızı mı? Bana yardım etmeye çalıştığını ama asla başaramadığını mı? Onun iyi bir insan olduğunu ve mutlu olmayı hak ettiğini mi?"

Yüz ifadesinin bir anlığına değiştiğini görüyorum ve sinirlendiğimi anlıyorum. Ben'in terapiye geldiğini hayal ediyorum, tek başına, gözleri buğulu bir şekilde beni ona tarif ederken, Allison'ı bana o evin kenarında tarif ettiği gibi: ellerim yanaklarında, kalp telleri kopacakmış gibi çok sıkı çekilmiş. Beni olabilecek en kötü şekilde resmediyordu: kırık bir kadın, kaybedilmiş bir dava. Kurtarmaya çalıştığı biri.

Valerie'nin gözleri şimdi benimkilere bakıyor ve gözbebeklerinde dönen soruları görebiliyorum. Sormak istediğini bildiğim sorular. Benim Allison'ı merak ettiğim gibi o da beni merak ediyor. Şimdi Valerie'yle ilk tanıştığımız anı düşünüyorum - kilisedeki o odaya tesadüfen girdiğim ve onu gafil avladığım anı. Bana nasıl baktığını ve beni kalmaya davet edişini düşünüyorum, sanki benim tarafımı da bilmek istiyormuş gibi.

"O düşündüğün kişi değil," diye devam ediyorum. "Sadece konuşmak istiyorum."

Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum, merak ediyorum: Eğer Allison'ı bir sabah kapımın önünde bulsaydım ve şu anda benim Valerie'ye yaptığım gibi kendini bana sunsaydı, bu fırsatı değerlendirir miydim? Birlikte yaşadıkları hayata en ufak bir bakış için Ben'e ihanet eder miydim - onun kenara itmeme asla izin vermeyeceği o özenle kapatılmış perdenin arkasına bir bakış için? Ne de olsa bunu pek çok kez hayal etmiştim: onu, *onları*, Valerie'nin bizi hayal ettiği gibi.

Allison'ın kolumdaki parmaklarını, kulağımdaki dudaklarını düşünüyorum. Tüylerim diken diken oldu, hakkında hayaller kurduğum, merak ettiğim birine bu kadar yakın olmanın verdiği entrika. Takıntı haline getirmiştim.

Ben olsam yapardım. Onu içeri alırdım.

"Valerie," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak. Dokunuşumun yakmasını beklermiş gibi irkiliyor ama birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra kararlılığının eridiğini görebiliyorum. Balmumunun sıvıya dönüşmesi gibi, parmaklarımda şekilleniyor, merakı onu yeniyor, yapacağını bildiğim gibi.

Sonra kapıyı kırarak tekrar açtı, gözleri yerdeydi ve içeri girmem için eliyle işaret etti.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Oturma odasına giriyorum ve astarlı bir kanepenin kenarına oturuyorum. Ev küçük ama ev gibi: Dağınık bir şöminesi olan bir şömine, mum koleksiyonunu aydınlatan ip ışıkları ve her iki köşede yüksekçe istiflenmiş kitaplar. Her şeyin ortasında cam bir sehpa ve arka duvarda mandallarla bir ipe tutturulmuş bir dizi resim var.

Eğlenceli ve eklektik görünüyor. İnanılmaz derecede genç.

Valerie masanın karşı tarafındaki sandalyede oturmuş, odanın diğer ucundan beni süzüyor. Korkmuş ya da şüpheli görünmüyor; bunun yerine, nasıl başa çıkacağından tam olarak emin olmadığı bir tür kuduz hayvanmışım gibi biraz tetikte görünüyor.

Sanki saldırıp ısıracaktım gibi.

"Öncelikle," diyor bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek, "sadece üzgün olduğumu söylemek istedim, Isabelle. Ben'e bunun çok erken olduğunu söyledim..."

Durdu, gözlerini yere dikti, bu ilişkimizde sahip olduğu rolün tamamen farkındaydı.

"Sadece çok fazla şey yaşıyorsun," diye devam ediyor. "Ve benim eklenmem bunu daha da kötüleştiriyorsa özür dilerim."

Sessizim, buna nasıl cevap vereceğimi

bilemiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum

sonunda. "Bunun anlamı çok büyük." "Peki,

bilmemi istediğin şey nedir?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni hastalarından biri gibi okumak üzere olduğu hissine kapılıyorum. Sanki birazdan açıklayacağım şeylere karşı doğası gereği temkinli ve ağızından çıkacak her şeyi analiz etmeye niyetli.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diye başlıyorum, bacağımın zıplamasını engellemeye çalışarak. "Ama kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Ben'le."

"Tamam," diyor. "Peki ben kendimi neyin içine sokuyorum?" "Onun daha önce evli olduğunu biliyor muydun? Benden önce yani." "Allison," diye başını sallar.

"Evet, duydum."

Adının geçmesi karşısında şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Nedense Ben'in bunu ondan saklayacağını düşünmüştüm. Daha az yük.

"Peki öldüğünü biliyor muydun?"

"Evet. Ne yazık ki bu iş kolunda kendi payıma düşen intiharı gördüm. Bu trajik bir durum."

"Aşırı doz," diye açıklıyorum. "Kazara ya da... başka türlü."

Valerie bana bakıyor, söylediklerimi anlamaya çalışırken gözleri kısılıyor. "Bunun gerçekten bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dürüstçe mi?" Kendimi zorlayarak soruyorum. "Bunu onun yaptığına ikna olmadım."

hepsi."

Şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışır gibi başını yana eğiyor.

"Ben'le ilişkiye başladığımız sıralarda öldü."

daha hızlı konuşarak devam etti. "Ben sana onun hamile olduğunu söyledi mi? Sana hiç çocuk istemediğini söyledi mi?"

Valerie ifadesiz bir şekilde göz kırpmıyor ve ben bir yanıt, bir şey bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

"Geriye dönüp baktığımda, bu bir tesadüf gibi görünmüyor," diye devam ediyorum, onun geri adım atmayacağını fark ederek. "Özellikle de şimdi, oğlumun ortadan kaybolması... ve hemen ardından *senin ortaya çıkman*... elbette seni suçladığımdan değil. Ama Ben'in hem Allison'ı hem de Mason'ı hayatından çıkarmak için sebepleri vardı. Bunu görmezden gelemeyiz."

Bilginin üzerine yerleşmesine izin vermesini, her kelimeyi özümsemesini izliyorum.

"Sadece her şeyi önceden bilmeni istedim," diye bitiriyorum. "Böylece kendin için doğru kararı verebilirsin."

"Vay canına," diye mırıldanıyor sonunda, başını sallayarak. "Bu... kaldırılacak çok şey içeri."

"Biliyorum. İşlemenin zor olduğunu biliyorum-"

"Ne dediğini anlıyor musun?" diye sorarak sözümü kesti. "Isabelle, ne söylediğini dinle. Kulağa nasıl geldiğini dinle."

Midemde tanıdık bir burkulma hissediyorum, Ben, annem ya da Dedektif Dozier bana Valerie'nin şu anda baktığı gibi baktığında her seferinde alevlenen aynı bıçak gibi ağrı: şüphe, güvensizlik. Korkuyla.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diyorum. "Ama Valerie, o tehlikeli biri."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Hayır, *bu* tehlikeli Isabelle. Bu çılgın teorileri ortaya atman tehlikeli. Yine birine zarar vereceksin."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum, çünkü bunu inkâr edemem. O haklı. Daha önce birini incittim. Cevap bulma arayışında kendimi çoktan kaybettim, suçlayacak birini bulmak için akıl ve mantığı bir kenara bıraktım.

Ama bu sefer öyle değil. Bu sefer, *doğru* hissettiriyor.

"Sadece seni dinlemeye, sana bir şans vermeye çalışıyordum ama profesyonel yardıma ihtiyacın var," diye devam ediyor. "Gerçek, ciddi bir yardıma, Isabelle. Ve ben bunu senin için yapamam. Kişisel bağlarımız göz önüne alındığında, bu doğru olmaz. Keşke yapabilseydim ama yapamam."

Valerie ayağa kalkıyor, gitme zamanımın geldiğine dair sessiz bir işaret.

"Ben beni bu konuda uyarmıştı," diyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Tam olarak onun söylediği gibisin."

"Peki nasıl olduğumu söyledi?" Fısıldıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Derin bir sıkıntı içinde," diyor sonunda. "Neredeyse akli dengesi yerinde değil."

Parmaklarımı sıkıyorum, avucumdaki kesiğin acısını hissediyorum ve sonunda son on iki ayda neye dönüştüğümü anlamaya çalışıyorum: insan bile değilim aslında, geceleri yaşayan bir hayvanım. Hayatın içinde puslu gözlerle sürünen bir kabuk ve deliliğe bağlı bir zihin, sanki onu tamamen kaybetmekten küçük bir tökezleme uzaktaymışım gibi. Dışarıdan nasıl görünmesi gerektiği konusunda endişelenerek çok fazla zaman harcamamaya çalıştım, ama şimdi her şeyi Ben'in gözlerinden görmeme izin veriyorum: yemek odamdaki kolaj ve orada saatlerce oturup bakma şeklim. Hayal ediyorum. Senaryolar düşünüp kendimi bunların gerçek olabileceğine ikna ediyorum.

Karanlıkta uyanık yatmak ya da geceleri mahallede dolaşmak; kör bir şekilde etrafta koşuşturmak, beni benden alacak birini, *herhangi* birini aramak

Suçlama.

"Bak, Isabelle. Özür dilerim," diyor Valerie sonunda, iç çekerek. "Gerçekten üzgünüm.

Ama siz cevapları var olmadıkları yerlerde arıyorsunuz."

Tırnaklarımı karıştırıyorum, gözlerim yere bakıyor. Bunu pek çok kez duydum. Birden babamı düşünüyorum, Margaret'in ölümüyle ilgili o hikayeyi yaratmıştı çünkü herkesin kabul etmesi daha kolaydı. Acaba Waylon da böyle mi yaptı? İnanması gereken bir hikaye yarattıysa: Allison bunu asla yapmazdı. Asla kendi canına kıymazdı. Belki de son sekiz yılını bunu kanıtlamaya çalışarak geçirdi, kendi hayatını ölümü öğrenmeye adadı çünkü kendi kız kardeşinin gerçeği kabul edilemeyecek kadar acı vericiydi.

Belki o da benim gibi sorumlu birini arıyordur. Belki de ikimiz de cevaplara o kadar muhtacız ki, her şeye inanmaya hazırız.

"Ben'e buraya geldiğini söylemeyeceğim," diyor Valerie. "Onu bu şekilde düşündüğünü öğrenirse kalbi kırılır."

Bakışlarına karşılık veremeyecek kadar utanarak başımı hafifçe sallıyorum. Sonra ayağa kalkıp odaya bir kez daha bakıyorum, özür dilemeye ve dışarı çıkmaya hazırım ki köşede bir şey gözüme çarpıyor.

Şu duvardaki resimler. Şimdi daha yakından bakınca fark ediyorum, neredeyse tamamen Ben'e aitler.

Duvara doğru yürüyorum, kapıdan uzaklaşıyorum ve orada asılı olanları teker teker tarıyorum. Valerie ve Ben'i şehir merkezinde çimenlerin üzerinde otururken görüyorum, İspanyol yosunları arkalarına bir sahne perdesi gibi dökülmüş. Bir başkası bir konserin tribünlerinde, renkli ışıklar uzaktaki bir sahnede dans ediyor ve bir diğeri sahilde uzanmış, güneş gözlükleri gökyüzünde tutulan bir telefonu yansıtıyor.

"Isabelle," diyor Valerie, beni dürtmeye çalışarak. Arkamdan yaklaşıp yanıma sokulduğunu duyabiliyorum. "Bunlara bakmanın sana bir faydası olacağını sanmıyorum."

Ama geri dönmüyorum. Dönemiyorum. Ben'e ve yanaklarındaki kirli sakalın değişen tonlarına; Valerie'nin yavaş yavaş uzayan ince röflelerine, kafa derisini sıkıştıran bir parmak koyu köklere odaklanmış durumdayım.

Bu kadar yeni bir ilişki için mümkün olmaması gereken zamanın geçtiğine dair gözle görülür işaretler.

"O yas danışmanlığı grubunda tanışmamıştınız."

Şimdi bana o kadar açık görünüyor ki, daha önce göremediğim için kendimden nefret ediyorum. Ne de olsa bizim de bir hikâyemiz vardı. Ben ve benim. Ama gerçek değildi. Bu onun uydurduğu bir şeydi; kendisini en güzel şekilde resmetmek için yarattığı bir şey. İlişkimiz biz bunu dünyaya duyurmadan çok önce başlamıştı ve şimdi anma töreninden sonra birlikte geçirdiğimiz o ilk geceyi hatırlıyorum, ikimiz çocukluk yatağımın çarşafı arasına dolanmıştık. O ayağa kalkıp gittikten sonra mideme yerleşen rahatsızlığı, sanki beni incitecek bir şey tükettiğimi biliyordum.

"Bunu kimseye söyleyemeyeceğimizi biliyorsun. Henüz değil."

Şimdi dönüp tam arkamda duran Valerie'ye bakıyorum, gözleri kocaman ve korkmuş. Bizim Allison'a yaptığımızı o da bana yapmıştı.

Ben ve Valerie biz ayrılmadan çok önce birlikteydiler.

"Ne kadar sürecek?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Valerie başını sallıyor, dudağı hafifçe titriyor ve aramıza biraz mesafe koyarak geriye doğru bir adım atıyor.

"Ne kadar sürecek?"

"Uzun süre kendimi çok kötü hissettim," diyor sonunda. "Senin arkandan yaptıklarımız için. Ama bana senin hakkında anlattığı şeyler..."

O duyguyu hatırlıyorum: gerekçesini. Suçluluk duygusu, aşağılanmışlık, kendime anlattığım hikayeler tarafından bastırılmıştı. Allison hakkında kendimi daha iyi hissetmek için kabul etmeye karar verdiğim hikayeler: *onların biz olmadığı*. Bu bir çeşit kendini koruma yöntemi aslında. İnanmayı seçtiklerimizden başka bir şey değiliz, ama bunların hepsi bir serap, eğilip bükülüyor ve uzaklarda parıltıyor, her an biçim değiştiriyor.

Görmek istediğimizde bize tam olarak görmek istediğimiz şeyi gösteriyor.

"Ne kadar sürecek?" Tekrarlıyorum, kararlılığım yeniden yerleşiyor ve midemde sertleşiyor. "Ne zamandır Ben'le birliktesin?"

Ev sessiz bir çekişme içinde. Sonunda iç çekti. "İki yıl."

İki yıl. *İki yıl*. Tam iki yıldır Ben başka biriyle görüşüyordu. Mason kaçırılmadan önce. Daha ilk adımlarını atmadan önce.

Şimdi kafamda geriye doğru sayıyorum, kaç yaşında olabileceğini belirlemeye çalışıyorum.

"Altı ay," diyorum kendi kendime mırıldanarak. Mason ilk kez bir araya geldiklerinde altı aylıktı: ben yeniden çalışmaya başladığımda o da aynı yaştaydı. Her ay birkaç gece izin alıp Kuzey Carolina, Alabama ve Mississippi'ye gittiğimde, yıllar önce benden koparılan o küçük anlam anlarını kovalamaya çalıştığım.

Valerie şimdi hâlâ haklı göstermeye çalışarak, "Hep gidiyordun," diyor. "O yalnızdı, Isabelle. Onu ve oğlunu günlerce yalnız bıraktın."

"Yalnız mıydı?" İçimde ani bir öfke patlamasıyla söylüyorum. "Böyle mi söyledi? Sürekli gittiğimi mi söyledi? Hiç yanında olmayanın *ben* olduğumu mu?"

"Gördüm," diyor, sesi aniden zehir gibi keskinleşiyor. "Mason'a nasıl tek başına bakmak zorunda kaldığını gördüm. Bunu inkâr etme."

"Onu gördün-" diye fısıldıyorum, oda dönmeye başlıyor. "Aman Tanrım. Seni bizim eve mi getirdi?"

Odanın ortasına doğru birkaç adım daha atıyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Seni evimize, oğlumuzun yanına getirdi ve o büyüyordu," diyorum daha hızlı konuşarak. "Mason büyüyordu, yeni yeni konuşmaya başlıyordu. Çok yakında bir şeyler söylemeye başlayacaktı, değil mi? Ben yokken gelen diğer kadın hakkında bana bir şeyler söylemeye?"

Seyirciye her zaman anlattığım hikâyeyi düşünüyorum; gerilimi azaltmak ve güldürmek için anlattığım hikâyeyi. Mason ve Ben ve beşiğinin üzerindeki cep telefonu; kelimeleri nasıl seslendirmeye çalıştığını - *Tyrantosnorous*- her seferinde daha iyi ve daha iyi hale geldiğini.

"Sence Ben bunu düşünmemiş midir?" Soruyorum. "Sence o *fark ettim*-"

Duruyorum, bakıyorum, anlayış yavaş yavaş üzerime çöküyor. Tüm bu küçük parçalar şimdiye kadar hiç bir araya gelmemiş, hiç bir anlam ifade etmemişti. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum, sanki biri altımdan bir tıpayı söküp çıkarmış, kanımı kurutmuş gibi.

Gerçek burada, tam önümde. Bunca zamandır kelimenin tam anlamıyla ona bakıyordum.

"Ne yaptın sen?" Sesim fısıltı halindeyken soruyorum. "Oğluma ne yaptın?"

Valerie sessiz, bana bakıyor. Birbirimize ne kadar benzediğimiz gerçekten çarpıcı, özellikle de uzaktan. Kollarının, bacaklarının bronzlaşmış teni; saçlarının kahve rengi tonu ve geniş, mütevazı gözleri. Ben'le geçirdiği birkaç günün sonunda, gece geç saatlerde evimden çıkıp sokakta yürüdüğünü hayal ediyorum. Komşulardan gizlenmek için uzakta bir yere park edeceğinden eminim. Ben ısrar ederdi -görünüşün hatırı için. Her zaman görünüş için. Neredeyse gözümde canlandırabiliyorum: O sokak lambasının yanından geçerken, her adımda teninden hayat sızdığını hissederken, eve, ona doğru gittiğimi biliyordu. O küçük, hüzünlü evde tek başına, gözleri tavanda, akli bizdeyken o gece birlikte uyuyacağımızı bilmek. Ben o bar taburesinden kalkıp Allison'ın evine döndüğünde hissettiklerimin aynısıydı: sadece geceleri ortaya çıkardığı kirli bir alışkanlık gibi sakladığı, gizli tuttuğu bir şey olmanın iç burkan bilgisi.

Ve sonra: sallanan bir sandalyenin gıcirtısı. O değildi fark Tek başına. Yan tarafa bir bakış attı ve yaşlı bir adam verandasında oturuyordu, bulutlu gözleri onun üzerindeydi.

"Ben Isabelle," diyecekti, durdu, gülümsedi. Kendini buna inandırırđı. Kendi derisinden sıyrılıp bir saniyeliğine daha benim derime bürünmesine izin verirdi. Her zaman Allison olmak istediğim gibi, Ben'in karısı, ben olmasına izin vermek. Sanki bunu yüksek sesle söylerse, var olmasını isterse, bir şekilde gerçek olacaktı. "Komşunuz, Isabelle Drake."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Valerie hala bana bakıyor, tereddütsüz ve safranın boğazıma doğru tırmandığını hissedebiliyorum.

"Evet biliyorsun," diyorum, sesim titreyerek. "Oğlumu aldınız."

Ben'in ona verdiği anahtarla evime girdiğini, o gün paspasımızın altından anahtarı alıp avucuna koyduğunu, parmaklarını kapattığını ve Roscoe karanlıkta ona doğru ilerlerken evin sessiz sakinliğini hayal ediyorum. Bütün bir yıl boyunca buraya geldikten sonra onu tanıyacaktı; artık bir yabancı olmayacaktı. Onu yatağına yatırıp kulaklarının arkasını okşarken fısıldaştıklarını hayal edebiliyorum. Ayak sesleri koridordan aşağıya, Mason'ın çocuk odasına doğru. Sürünerek yatak odasına girdiğini, parmaklarını kollarının kumaşıyla kapattığını ve pencereyi açtığını. Onu kucağına alıp ön kapıdan dışarı çıkarırken serin ve nemli bir esintinin içeri girmesine izin verdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Acaba Mason onun yanında kendini güvende hissetti mi? Acaba bu yüzden mi çılgılık atmadı?

"Bazı insanlar anne olmaya uygun değildir," diyor sonunda, sanki bu bir şekilde anlamam gereken bir açıklamaymış gibi.

"Ona ne yaptın?"

Hayal etmeye çalışıyorum, Ben'le yaşadığı hayatın o küçük tatlarını - *gerçek bir* hayat, sahip olduğu gizli, saklı şey değil - tekrar tekrar ondan koparılmadan önce. Evimize ilk adım attığında, parmaklarını makyaj masamın üzerinde gezdirdiğinde göğsünden pompalanan adrenalini. Fırçamı saçlarında gezdirdim, kendi saç tellerini benimkilere karıştırdım ve asla bilemeyeceğimi bildiğim için gülümsedim.

Aynaya baktığında kendi yansımasını görüyor, dolabımı karıştırıp kıyafetlerimi denedikçe kendine güveni artıyordu. Fotoğraflarda kendini benim yerime Ben'le hayal ediyordu.

"İkiniz de ebeveyn olmak istemediniz," diyor. "Pek istemiyordunuz. İş o noktaya geldiğinde değil."

Onu yatağımızda yatarken hayal ediyorum, parmakları Ben'in çıplak göğsünde dans ediyor. Mason'ın diğer odadan yükselen çığlıklarını ve onu orada bırakıp kalkmak zorunda kalışını.

Her zaman huysuz bir bebektir.

"Dışarıda çocuk sahibi olmak isteyen o kadar çok insan var ki," diyor. "Tahmin bile edemezsin, Isabelle. İnsanlar bunun için adam öldürür ama bu herkese göre değil."

Artık Ben'i paylaşmak istemiyordu. Onu benimle, Mason'la paylaşmak istemiyordu. Herhangi biriyle.

"Bana nerede olduğunu söyle," diyorum ellerim titreyerek. Bir adım öne çıkıyorum, ona yaklaşıyorum. Şimdi sehpaye sırtını dayamış durumda; gidecek hiçbir yeri kalmadı. "Eğer bana söylersen, bunu unutabilirim. Seni unutabilirim."

"Bu en iyisi için," diyor. "Herkes için."

Bir adım daha atıyorum, yaklaşıyorum. "Bana nerede olduğunu söyle."

"Ben bana kız kardeşine ne yaptığını anlattı," diye devam ediyor. "Oğluna da bir şey yapman an meselesiydi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"*Bana nerede olduğunu söyle!*" Bağıríyorum, içimde kör edici bir öfke akıyor. Tıpkı geçen seferki gibi hissediyorum; kollarım, ellerim adrenalinle karıncalanıyor; kontrolümü kaybetmeden hemen önce öfkem gittikçe artıyor.

"*Sorun yok,*" diyor gülümseyerek. "Isabelle, o daha iyi bir yerde."

Bu kelimeleri duyuyorum ve birden her şeyi çok net görüyorum: Valerie bilgisayarının başında, o makaleyi okuyor, sahnedeki resmime bakıyor. Kan çanağına dönmüş gözlerim, gerçeğı görebilmek için kaşlarımı çatıyor ve bana bakıyor. Seyirciye bakıyor, mikrofona yalvarıyor ve sonunda fısıltıları o kadar derinden duyuyordum ki sonunda ben de onlara inanmıştım.

Valerie'nin bunu bildiğini -gerçeğı, ne yaptığını, benden ne aldığını bildiğini- ve yine de o yorumu yazdığını düşünüyorum.

aklını başına toplayıp sonsuza dek silmeden önce.

Kilisede bana bakışını, karanlıkta titreyen mumları işaret ederken başını yana eğişini düşünüyorum. Gözlerindeki acıma, *küstahlık* ve aniden, ne yaptığının farkına bile varamadan vücudumun ona doğru hamle yaptığını hissediyorum, bu sözler kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor.

O daha iyi bir yerde.

Çarpışmanın ani sarsıntısını hissediyorum, vücutlarımız birbirine dolanıyor ve sehpanın üzerine yığılana kadar birlikte düşüyoruz ve sehpa altımızda bükülüyor, cam kırılma sesi mide bulandırıcı bir kafatası çatlağıyla karışıyor.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

İKİ GÜN SONRA

Güm güm güm.

Gözbebeklerim halıdaki bir noktayı deliyor. Gözlerimin burayı seviyor gibi görünmesi dışında hiçbir önemi olmayan bir nokta. Kulaklarımda bir kalp atışının gümbürtüsünü, vuruşunu, sabit tınısını dinliyorum. Ritmik bir yankı, banyo suyunun altına girip nabzını dinlemek gibi.

Güm güm.

Kafamı kaldırıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum, leke tekrar halının içinde eriyor. "Isabelle?" *Güm güm güm.* "Isabelle, dışarıda arabayı görüyorum."

Şimdi kapıda birinin olduğunu, kapıyı çaldığını fark ediyorum. Roscoe havlıyor, kuyruğu parke zeminde hararetle sallanıyor ve ben de gözlerimi sıkarak sızıyı bastırmaya çalışıyorum. Sonra koltuktan kalkıp oraya doğru ilerliyorum.

"Bu kadar yeter," diyorum kulaklarını okşayarak. Kapıya doğru uzanırken göğsüm sıkışıyor, kim olduğunu zaten bildiğim halde. Son iki gündür pencereden dünyayı hızlandırılmış bir video gibi izlerken *onu* bekliyor olsam da.

"Dedektif Dozier," diyorum, kapıyı aralayıp verandamda onun tanıdık çerçevesini görüyorum: ağır uzuvlar ve sertleşmiş gözler. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Evet, merhaba," diyor başparmaklarını tekrar kemer halkalarına geçirerek. "Beş dakikadır buradayım. Kapıyı çaldığımı duymadın mı?"

"Uyuyakalmışım," diye yalan söyledim, yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. "Özür dilerim."

"İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Elbette." Kolumu uzatıyorum ve oturma odasına geri dönüp kanepeye oturmadan önce kapıyı daha geniş açıyorum.

"Orada ne oldu?"

Bakışlarımı takip ediyorum ve elimin üzerindeki gazlı beze bakıyorum. Hâlâ avucumun etrafına sıkıca sarılmış, bandajın arasından küçük bir kurumuş kan lekesi sızmış.

"Şarap kadehi," diyorum kadehi tutarak. "Oldukça kötü kesilmiş." "Huh."

Bakmaya devam ediyor, gözleri yüzüm ve elim arasında gidip geliyor.

"Peki, senin için ne yapabilirim?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum. "Bir... gelişme oldu," dedi sonunda. "Senin durumunda. Gelip size kendim söylemek istedim."

Ona bakıyorum, gözlerim gergin, sanki klor dolu bir küvetin içinde açmışım gibi. Son kırk sekiz saati garip bir uyuşukluk ve sinir karmaşası içinde geçirdim, sanki vücudum nasıl tepki vermesi gerektiğini tam olarak bilmiyor. Valerie'nin oturma odasında yavaşça ayağa kalktığımdan beri böyle hissediyorum, ayakkabılarımın altındaki camın çıtırtısı ve kendi nefesimin düzensizliği etrafımda güçlendi. Onun cansız bedenine ve masadan yere saçılmış düzinelerce hançer gibi keskin ve delici parçalara baktığımdan beri.

Porselen gibi cam gibi açık gözlerine ve altında genişleyen kan birikintisine baktığımdan beri. Göğsünün mutlak durgunluğu.

"Neymiş o?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

"Eminim haberleri görmüşsünüzdür," diyor bir adım öne çıkarak. "Valerie Sherman'ın öldürülmesi hakkında."

"Evet," diyorum başımı sallayarak. Elbette her yerdeydi: son çılgınlık. Genç, çekici bir kadın evinde kendi kanıyla dolu bir havuzda ölü bulundu. "Duyduğuma göre hırsızlık ters gitmiş."

"Asıl teori buydu," diyor. "Kırık bir sehpa, darmadağın bir ev. Ama daha fazla baktıkça, daha fazla yanlış görünüyordu. Sahnelenmiş."

Parmaklarımı sıkıyorum. "Sahnelenmiş mi?"

"Sanki biri zorla girmeye çalışıyormuş gibi," diye devam ediyor bana bakarak. "Kaçırılma numarası yapmak için pencereyi açmaya benzer bir şey."

Kalbimin göğsüme çarptığını, avuçlarımdan terden kayganlaştığını hissedebiliyorum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Eminim artık biliyorsunuzdur, Valerie'nin kocanızla bir ilişkisi vardı. Uzun bir süredir. Siz ikiniz hâlâ evliyken."

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Evet, farkındayım."

"Evde ona ait resimler bulduk" diyor. "Diğer ... eşyalar ona aitmiş gibi görünüyor."

Sessizim, devam etmesine izin veriyorum. Sadece konuşulduğunda konuşurum, babamın bana öğrettiği bir numara.

"Ölümü haberlere çıktıktan sonra bir müşterisinden telefon aldık," diyor sonunda. "Valerie bir terapistti. Şehir merkezindeki katedralde haftalık bir yas danışmanlık grubu yönetiyordu. Birkaç müdavimi vardı."

Başımı salladım.

"Bu müşteriye göre, Mason'ın nöbet tuttuğu gece ikinizi etkileşim halindeyken görmüş."

Ayaklarını sürüyerek içeri giren ve sohbetimizi daha başlamadan kesen o adamı hatırlıyorum. Topallayarak geçip otururken gözlerindeki özrü. Köşeden sessizce bizi izliyor, dinliyordu.

"O zaman kim olduğunu biliyor muydunuz?" Dozier soruyor. "Kocanızla olan ilişkisini?"

"Hayır," diyorum, bütün gün söylediğim ilk gerçekçi şey. "Hayır, bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Yani kocanızın metresiyle, evinde ölü bulunmasından iki haftadan kısa bir süre önce mi karşılaştınız?"

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum," diyorum. "Tesadüf, sanırım." Gözleri tekrar elime kaydı, sonra tekrar bana baktı.

"Bu yüzden mi buradasın?" Sonunda kızgın görünmeye çalışarak soruyorum. Sanki benim bununla bir ilgim olduğu fikri saçma, imkânsızmış gibi davranmaya çalışıyorum. Düşünmek bile çok zor. "Beni bir cinayet hakkında sorgulamak için mi?"

Dozier bir saniye daha bana baktıktan sonra iç çekerek başını sallıyor.

"Hayır," diyor sonunda. "Buradayım çünkü o müşteri bize bir isim de verdi."

"Bir isim," diye tekrarlıyorum, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Bu konuşmanın böyle geçmesini beklemiyordum. "Kimin adı?"

"Eskiden gruba katılan ama Mason'ın kaybolmasından sonra gelmeyi bırakan bir kadının adı," diyor. "Çocuk sahibi olamayan bir kadın."

Gözlerim Valerie'nin söylediği sözleri hatırlayarak şimdi onunkileri deliyor. Sanki dünyaya bir iyilik yapıyormuş gibi, yaptıklarını haklı göstermeye çalışıyordu.

"Dışarıda çocuk sahibi olmak isteyen o kadar çok insan var ki."

"Başta pek önemsemedi ama Valerie'nin ölümünü öğrendikten ve kocanızla olan ilişkisini duyduktan sonra bunu ihbar etmeye karar verdi."

Fark etmem bir saniye sürüyor ama sonunda bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum: Mason'la aynı zamanda kaybolan bir kadın. Çocuk isteyen ama sahip olamayan bir kadın. Valerie'yi tanıyan bir kadın.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Kendimi kanepenin en ucuna doğru çekerek soruyorum. "O kim?"

"Kendini aşmanı istemiyorum," diyor avucunu uzatarak. Diğer elini arka cebine sokup küçük bir resim çıkarıyor. "Önemli bir şey olmayabilir ama araştırıyoruz. Bu kadın size tanıdık geliyor mu? Ya da *Abigail Fisher* ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Fotoğrafı elime alıp kadına bakıyorum: fare tüyü kahverengi saçları ve mütevazı gözleri. Benden biraz daha yaşlı görünüyor -kırklı yaşların ortalarında belki- ve ismi zihnimde evirip çevirerek bir yere oturtmaya çalışıyorum. Son on iki ay boyunca o kadar çok ismi gözden geçirdim ki... İşte o anda boynum dikleşiyor, gözlerim yemek odama takılıyor. Ayağa kalkıp masaya doğru yürüyorum, TrueCrimeCon katılımcı listesi hâlâ duvarda asılı.

"Abigail Fisher," diyorum, bulduğumda parmağım **i s m e** sertçe vuruyor. Göğsümdeki umut dolu çarpıntıyı bastırmaya çalışıyorum ama

Heyecan artık sesimde hissediliyor. Kontrol edemediğim bir baş dönmesi. "Tam burada. Abigail Fisher. Konferanstaydı."

Dozier'e bakıyorum, sonra tekrar resme bakıyorum ve o zaman fark ediyorum: gözler. O gözleri daha önce görmüştüm. Sahnede beni izlerken, her kelimemi söylerken gözyaşlarının nasıl nemlendiğini ve uzaklaştığını, gözyaşlarının nasıl parladığını hatırlıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, aceleyle dizüstü bilgisayarına gidip onu açıyorum. O makaleyi açıp seyircilerin fotoğrafını incelediğimi hatırlıyorum; kamera flaşının gözlerini nasıl parlattığını, onları uhrevi ve tuhaf bir şeye dönüştürdüğünü.

O kadının bakışları beni fiziksel olarak ürpertmişti, sanki bedenim zihnimin henüz anlayamadığı bir tür tehlikeye tepki veriyordu. "Abigail Fisher," diyorum tekrar, kalbim göğsümde çok sert çarpıyor makale yüklenirken. Yüklendikten sonra dönüp ekrana dokunuyorum, parmaklarım çılgınca dans ediyor, Dozier'in yüz ifadesinin de değişmesini izliyorum: bakışları benden seyirciye kayıyor, sonra kadına odaklanıyor. Gözleri ön sıradaki kadınla bana verdiği resimdeki kadın arasında gidip geliyor.

Oda bir süre daha sessiz kalıyor, bu anın büyüklüğü ikimizin de üzerine çöküyor. Nihayet, bunca zaman sonra, bir yüzümüz var. Bir isim. Bir şansımız.

"Abigail Fisher," diye tekrarlıyor, başını teslim olmuş bir ritimle sallayarak. "Bu o."

ALTMİŐİNCİ BÖLÜM

BİR HAFTA SONRA

Bir vızıltı duyuyorum ve başımı kaldırıp hantal metal kapının açılmasını izliyorum. Gözlerim yanıyor. Gerçi uykudan ya da daha doğrusu uykusuzluktan değil, üstümdeki ucuz, floresan ampullerden. Buranın sert ışığından.

"Isabelle Drake?"

Kapının önündeki gardiyana bakıyorum ve uysalca gülümseyerek elimi kaldırıyorum. Avucumdaki yara hafifçe iyileşmiş, artık açık bir yara değil, ince, buruşuk bir kabuk. Dozier'in o gün oturma odamda her şeyi bir araya getirmeye çalışırken *bana bakan* gözlerini hâlâ görebiliyorum. Tüm ipuçlarını bir araya getirip bir resim oluşturmak için mükemmel bir model oluşturmaya çalışıyordu.

"Son bir şey," dedi, ben ona kapıya kadar eşlik ederken arkasını dönerek. Avucumdaki o kanlı kesiğe bakmaktan kendini alamıyordu. Eminim Valerie'nin o cam yığınının üzerindeki cansız bedenini düşünüyordu; o keskin ve sivri parçaları ve bende gördüğü öfkeyi. Her an alevlenip beni kör bir öfke içinde bırakabileceğini.

"Valerie senden çok şey aldı," dedi, aniden rahatsız olmuş gibi ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırarak. "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Ona boş boş baktım, yüzyılın en hafif deyiimiyle.

"Oğlumu aldı," dedim, hâlâ elinde tuttuğı resmi göstererek. "Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

"Bunu henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi, ancak bunu yüzünde görebiliyordum: kesinlik çoktan yerleşmişti. Mükemmelliğı: Bir kadın ki

Her şeyden çok bir çocuk istiyordu ve bir çocuk isteyen başka bir kadın gitmişti. Eminim o da benim nasıl olduğumu hayal edebiliyordu: Valerie her pazartesi gecesi Abigail'in ağlayışını dinliyor, her şeyin adaletsizliğinden yakınıyordu. Anne olma özlemi, sesindeki çaresizlik, Valerie Mason'ı ve Ben'in ona benim uygun olmadığımı, değersiz olduğum hakkında söylediği tüm yalanları düşünürken. Onun ortadan kaybolmasının her şeyi nasıl çözeceğini hayal ediyordu.

"*En iyisi bu,*" demişti. "*Herkes için.*"

Dozier içini çekti ve dilinin ağzının içinde döndüğünü, tırnaklarının pantolonunun kumaşını tırmaladığını duyabiliyordum. Kıpırdanıyor, karar veriyordu.

Sonunda "Seni haberdar edeceğim," dedi ve o anda planımın işe yarayacağını anladım.

Şimdi ayağa kalkıp gardiyanın Ben'e ziyaretçi bölümüne kadar eşlik etmesini izliyorum ve sadece bir hafta sonra ona ne kadar farklı görünmüş olabileceğimi hayal etmeye çalışıyorum. Hapishaneyi ziyarete giderken koridordaki aynada kendime bir göz attım: sanki biri suya kırmızı boya damlatmış ve kenarlara sürünerek genişlemesine izin vermiş gibi yanaklarıma hayat geri geldi. Her şey pembeye dönmüştü. Gözlerim daha geniş, daha parlak, daha uyanık ve altlarındaki gölgeler iyileşen bir çürük gibi solmaya başlıyor.

Ama Ben: O da farklı görünüyor.

"Nasılsın?" İkimiz de otururken başımı eğerek soruyorum. Herkesin bende gördüğü şeyi nihayet ben de görebiliyorum: Yüzüne derinlemesine kazınmış yorgunluğu ve neredeyse bir gecede ortaya çıkan yeni kırışıklıkları. Cildi solgun ve solgun görünüyor, sanki yavaş yavaş ölen bir şey gibi. "Hiç uyuyabiliyor musun?"

Ben bana bakıyor ve ellerini yanaklarında gezdiriyor, parmakları kirli sakallarını çekiştiriyor. Bileklerindeki kelepçelere bakmaktan kendimi alamıyorum, derisini sıkıyor.

"Isabelle," diyor sonunda, sesi kısık. "Bunu ben yapmadım."

Valerie'nin evindeki o sabahı düşünüyorum. Ayağa kalkıp etrafa bakmayı. Onun cansız bedeni altımdaydı ve yaptığım şeyin ağırlığı her şeyin üzerine çökmüştü. Gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki karanlık noktaları ve başımdaki dönmeyi temizlemeye çalışıyorum. Bunun bana geri döneceğinin farkına varmak - her *zaman* bana geri döneceğinin farkına varmak. Küçümsenmiş

karısı, çaresiz annesi. Çılgınca cevaplar ararken kendini kaybeden çılgın bir kadın.

"Yüzüğünü kanepenin altında buldular," diyorum şimdi. "Cesedinin hemen yanında. DNA'n onun her yerindeydi, Ben. Tırnaklarının altında. Hiç iyi görünmüyor."

"Çünkü o *sabah birlikteydik*," diyor sinirli bir şekilde, aynı cümleyi daha önce defalarca tekrarlamış gibi ellerini saçlarında gezdirerek.

Adrenalinin son kırıntıları da vücudumu terk ederken parmaklarımın seğirmesini hatırlıyorum, aşırı çalışan bir kasın pes etmeye başlaması gibi. Ona bakarken gömleğimin yakasının altından nasıl kıvrıldıklarını, Ben'in yüzüğünü daha önce birçok kez yaptığım gibi aralarında döndürerek düşündüğümü.

Yüzeyine onun adı kazınmış yüzük. Kimsenin bende olduğunu bile bilmediği yüzük.

"O yüzük," diyor şimdi. "O yüzüğün oraya nasıl geldiğini bilmiyorum Isabelle. Hiçbir fikrim yok. Artık takmıyorum bile. Belki de dairemden falan almıştır, bilmiyorum."

"Mason'a ne yaptığını öğrendin mi?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Çünkü eğer öğrendiysen seni suçlayamam. Ben de aynı şeyi yapardım."

"*Hayır*," diyor. "Tanrım, Isabelle, yemin ederim. Hiçbir fikrim yoktu. Bak: Özür dilerim, gerçekten. Her şey için üzgünüm. Ama ben kimseyi öldürmedim."

Kocam Ben'e bakıyorum ve her şeyin ne kadar iyi bir araya geldiğine hayret ediyorum: Valerie'nin oturma odasında dururken, yüzüğü gömleğime sürtüp yerde yuvarlarken yarattığım hikaye gerçeğe dönüştü. Kanıtları, gerçekleri toplarken ve her şeyi açıklamak için bir anlatı oluştururken. Polis onu orada bulduğunda nasıl görüneceğini biliyordum, bir boğuşma sırasında koparılmış ve kanepenin altındaki tozlu köşelerde kaybolmuştu.

Evli bir adam ve metresi. Hikâyenin nasıl gelişeceğini biliyordum.

"Erkek arkadaşı suçlamak kolay," dedim, Waylon'un sesi içimde titreşiyordu.

Kalp atışının sabit gümbürtüsü gibi kulaklar: *Ödemesini istiyorum*. "Tıpkı anneyi suçlamanın kolay olduğu gibi. Ama bana hâlâ mantıklı gelmeyen ne biliyor musun? Anlayamadığım şey ne?"

"O da ne?" diye soruyor, sinirlenerek.

"Valerie bebek telsizinin bozuk olduğunu nereden biliyordu?"

Çenesinin keskin sıkılışını, bacağı altından kayarken zincirlerin çıkardığı ince tıngırtıyı alıyorum. Yutkunurken boğazının titremesini, kendini bir yalana hazırlamasını.

"Orada olduğunu biliyordu," diye devam ediyorum. "Daha önce de evimize gelmişti ve bir kez bile çocuk odasına girmemişti. Onu telefonumda görürdüm."

"Bilmiyorum," diyor, sesi kısık. "Hiçbir fikrim yok."

"Ama o gece kayıt yapılmadığını biliyor olmalıydı. Sanki biri ona bundan bahsetmiş gibi."

Ben masanın karşısında sessiz, gözleri benimkilerde.

"Sanki biri ona hangi gece geleceğini söylemiş gibi."

Aramızdaki ağır havayı hissedebiliyorum ve içten içe bu konuda da haklı olduğumu biliyorum. Uzaktaki gecelerimden birinde onları yatağımızda birlikte uzanırken hayal edebiliyorum. Kapının altından Mason'ın çığlıklarının yükseldiğini ve Ben'in iç çekip gittiğini, pillerin bitmesine izin verdiğim ve değiştirmeye zahmet edemediğim hakkında bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum. Valerie tek başına uzanmış, zihnindeki çarklar dönmeye başlamış ve Ben'in sesi çarkların dönmeye devam etmesi için gereken yağı sağlıyor.

"Bana Allison'dan bahset," diyorum sonunda, öne doğru eğilerek, çünkü neden burada olduğunu anlaması gerekiyor. "Nasıl öldü, Ben?"

Yüzündeki rengin çekildiğini görebiliyorum; teni bir şekilde daha da solgunlaşıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"O kendini öldürdü. Isabelle, o-" Durdu, yutkundu, başını hafifçe çevirdi. "Benim de ona bir şey yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Hayal etmeye çalışıyorum: Ben, Allison'ı o hapları yutmaya zorluyor. Onları ezip toz haline getiriyor ve belki de kahvesine karıştırıyor. Yemeğinin içine saklıyor.

"Izzy," diye yalvarıyor. "Tanrım, ben hiç kimseyi öldürmedim."

Yine de böyle olduğunu sanmıyorum. Sonuçta, Ben'in sözleri onun silahıdır. Her zaman öyleydi. O her zaman en iyi yolun

Birini kontrol etmek için zihnine bir fikir yerleştirmek ve bunun başından beri kendisine ait olduğuna inandırmaktır. Ekmek kırıntılarını teker teker serpiştirmekte her zaman başarılı olmuştur, ta ki tüm bu küçük adımlar sizi tamamen başka bir yere gtrene kadar - artık tanımadığınız bir yere. O kadar uzak bir yere ki, geri dönüş yolunu bulamazsınız. Birini içten dışa nasıl boğacağını her zaman biliyordu; onları nasıl a bırakacağını, boğacağını, uçurumun kenarına o kadar yaklaştıracağını biliyordu ki, aşağı baktıklarında altlarında boş havadan başka bir şey gremediklerinde - ayaklarını çıkıntıdan sarkıttıklarında ve düşmeye başladıklarını hissettiklerinde- bunun fikri gerçekten iyi hissettirebilirdi.

Ve bu da cezalandırılmayı hak ediyor, öyle değil mi?

Allison'ı tüm o gece geç saatlerde, hamileyken, kocasının başka biriyle dışarıda olduğunu bilirken hayal ediyorum. Benim hissettiğim yalnızlığın aynısını hissediyor, aynı pişmanlığı duyuyor ve hayatının bir film gibi gözünün önünden geçtiğini görüyordum: Ben, lise koridorunda onu işaret ediyor ve onun kendisi olduğuna karar veriyordu. Onu kendine çekip istediği her şeyi verdikten sonra hayatını farklı bir yola sokmuş ve tam da içinde başka bir hayat yeşermeye başlamışken onu orada yapayalnız bırakmıştı.

Onu banyoya girerken hayal ediyorum, gözleri yaşlı, bir eli karnında ve adamın tezgahın üzerine bıraktığı hap şişesi ona sessiz bir meydan okuma gibi bakıyor. İlaçları alıp elinde tuttuğunu, adamın onları bilerek oraya bıraktığını bildiğini. Ondan ne yapmasını istediğini biliyordu ve yavaş yavaş kendisinin de bunu yapmak isteyebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Ne de olsa şiddet bize her zaman hiç beklemediğimiz şekillerde gelir: hızla, sessizce. Başka bir şey olarak maskelenmiş. Ben her zaman cinayetten paçayı kurtarmak için tetiği çekmek zorunda olmadığınızı biliyordu - bazen tek yapmanız gereken silahı doldurmak ve kendi kendine patlamasına izin vermektir.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

EPİLOG

"Bana bir hikaye anlat."

Oturma odamızın zemininde karnının üzerinde yatarkenki sesini, Margaret'in sesini hâlâ duyabiliyorum. Bacaklarını havada tekmeleyişini ve gerçek hayattan bir hikaye kitabı gibi önümüze serilen parlak sayfaları görebiliyorum: başka insanların, başka yerlerin hikayeleri. Kelimeleri yüksek sesle okurken, başka biri olmanın nasıl bir his olabileceğini hayal ederken onların tenine taşıyorum. Başka bir hayat yaşamak.

"Yine de iyisin. Hikaye anlatmakta."

Waylon ve ben o uçaktaydık, o bana doğru bakarken gözlerim kısılmıştı. Havalandığımızda altımızdaki zemin titriyordu.

"Bu bir hikâye değil," demiştim. *"Bu benim hayatım."*

Ama tüm hayatlarımız kendimize anlattığımız hikayelerden ibaret değil mi? Mükemmel bir şekilde oluşturmaya çalıştığımız ve dünyaya yaydığımız hikayeler? O kadar canlı, o kadar gerçek hale gelen hikayeler ki, sonunda biz de onlara inanmaya başlamıyor muyuz?

Kendi hikâyemi sekiz yaşında örmeye başlamıştım, hayat devam ettikçe daha da güçlenen ve karmaşıklaşan bir yalanlar ağı. Bu mikroskobik iplikler yapışkan ve güçlüydü, iyi olan her şeyi hapsedip yutuyordu. Bende yanlış olan bir şeyler vardı. Damarlarımda dolaşan karanlık ve zehirli bir şey. O evin bana enjekte ettiği şeytani bir şey, gözlerimi taşa çeviren ölümcül bir zehir. Sabahları bana mırıldandığı tek bir cümle olarak başladı - *"Bunu yaptığında beni korkutuyorsun"*- ve daha büyük, daha dağınık bir şeye dönüştü. Varlığımı tanımlayan bir şeye.

Halımdaki o ayak izleri, bedenimin zihnimin kontrol edemediği şekilde hareket etmesi. Her şeyi tüketen, sabahları bataklık sisi gibi, avluda yuvarlanıyor ve beni canlı canlı yutuyordu.

Bazen yarattığımız hikayeler kendimiz hakkındadır. Bazen de diğer insanlar. Ama biz onlara inandığımız sürece *-başkalarını da* inandırabildiğimiz sürece- güçlerini korurlar. Doğru olmaya devam ederler.

Şimdi Waylon'a bakıyorum, yeşil ışık aramızda yanıp sönüyor ve kulaklarımdaki kulaklıkların ağırlığını hissediyorum. Sonunda her şeyi konuştuk: Ben ve Allison ve polisin onun intiharı konusunda hiçbir zaman tam olarak ikna olmaması. Dozier'in her zaman ondan nasıl şüphelendiğini ama hiçbir zaman mahkum etmek için gereken kanıta sahip olmadığını. O olaydan sonra, özellikle de oğlumuz kaybolduktan sonra onu hep uzaktan izlemesi, nöbet sırasında kendini ağaçların arasına atması. Bildiklerimi öğrenmek için karısını sorguluyordu.

Onu yanlış bir adımda yakalamaya çalışıyorum. Bir yalan.

Dozier'in geçen hafta bana nasıl baktığını, gözlerini bandajlı elime diktiğini düşünüyorum. Valerie'ye ne olduğunu biliyordu - içten içe biliyordu - *tıpkı* Şef Montgomery'nin Margaret'e ne olduğunu bildiği gibi. *Gerçekte* ne olduğunu. Ama bunu bilmek istemiyordu, gerçekten. Gerçeği, gerçekte ne olduğunu bilmek istemiyor, bunun yerine inanması daha kolay olanı duymak istiyordu. Bu yüzden bana tüm doğru soruları sordu, repliklerimi okumamı dinledi, sonra zihninde gerçekte var olandan daha iyi, daha uygun bir gerçeklik şekillendirdi, kendi yalanını göğsünde sıkıca tuttu ve ellerinde kaygan bir şey gibi kıvrılıp gitmesini izledi.

Ben ve Valerie'den ve birlikte yaptıkları plandan, kanepenin altındaki yüzüğünden ve çocuksuz bir hayata geri dönmek için onu nasıl kullandığından, her şey bittiğinde onu öldürdüğünden ve sırrını güvende tutmak için bunu bir hırsızlık olarak sahnelediğinden bahsettik. Kasey de röportaj yapmayı kabul etti ve Ben'in nasıl sessizce kontrolcü olduğundan uzun uzun bahsetti. Mason ortadan kaybolmadan çok önce benim yavaş yavaş değiştiğimi nasıl izlediğini ve geriye kalan tek kişi o olana kadar beni hayatımdaki herkesten nasıl uzaklaştırdığını anlattı.

Ben'in tutuklandığı haberi duyulduktan sonra Paul Hayes de evimi ziyaret etti ve benden kendi sırrını saklamamı istedi.

"Gördüğün adam benim babam," dedi boğazında gergin bir titremeyeyle. "Sona yaklaştığı için artık benimle yaşıyor ama ikimizin de sabıkaları var. Gurur duymadığım geçmişler."

Dozier'in söylediklerini tekrar hatırladım: uyuşturucu suçlamaları ve hapiste geçirdiği süre. Aileden olsalar bile başka bir suçluyu barındırmak Paul'ün şartlı tahliye koşullarına aykırıydı, bu yüzden babasını evde sakladı, panjurlar çekili ve pencereler karanlıktı, her gün güneş batana ve dışarı çıkmak güvenli olana kadar saklandı.

"Babam o gece seni gördüğünü söyledi," dedi başını sallayarak. "Bunca zaman sen olduğunu düşündüm ama bizi de ihbar etmeden seni ihbar edemezdin."

Nöbette geri çekildiğini düşünüyorum; beni verandasında otururken bulduğunda gözlerindeki nefret. Benim bir katil olduğumu düşünüyordu. Kendi çocuğumu öldürdüğümü ve dünyada bunu kanıtlayabilecek tek kişinin babası olduğunu düşünüyordu. Her gün yaptıklarımın yanına kâr kalmasını izlerken ve sadece kendisinin beni adalete teslim edebileceğini bildiği için suçluluk duygusuyla kıvranıyor olmalıydı ama sonunda ailesini seçti, kendisini ve babasını sessizlik ve yalanlarla korudu.

Bir de benim kendi ailem var: O zamandan beri aramızdaki kırgınlığı onarmak için bana geri dönen ailem. Annem ve sürekli taşıdığı sessiz suçluluk duygusu; babam ve bizi bu kadar başarısızlığa uğrattığı için duyduğu utanç. Ne de olsa zaten iki kızlarını kaybetmişlerdi. Üçüncüsünü kaybetmek istemediler. Birbirimizi yeniden tanımak -yaptıkları ve yapmadıkları her şey için onları affetmek- zaman alacak, biliyorum ama en azından artık her şey ortada: Margaret ve Ellie ve o evde olan korkunç şeyler.

Hiçbirimizin hatırlamak istemediği ama artık hatırladığım için unutmamın imkânsız olduğu anılar.

Kulaklığımı çıkarıyorum ve Waylon'un düğmeyi çevirip yeşil ışığı söndürmesini izliyorum. Hikâyemiz yakında dünyaya yayılacak, başkalarının kulaklarında çınlayacak ve o zaman doğru olacak. Doğru olacak çünkü öyle olduğuna inanacaklar, gerçekleri duygularına uyacak şekilde eğip bükecekler. Tüm yanlış yerlerde gerçeğin parçalarını bulmak. Onları bir araya getirerek aslında hiç var olmamış bir resmi ortaya çıkarırlar.

"İyi hissediyor musun?" Waylon kordonları bileğine sarıp tekrar çantasına yerleştirirken soruyor. "Tüm bunlar hakkında mı?"

Dışarıya bakıyorum, batan güneş gökyüzünü turuncu bir ışıkla aydınlatıyor. Daha üç hafta önce, gün batımı bir şeyin başlangıcını işaret ederdi - bir başka uzun, yalnız gecenin başlangıcı - ama şimdi bir son gibi geliyor. Sonunda uyanmayı başardığım bir kâbusun sonu.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Evet, anlıyorum." "Yaptığın her şey," diyor, "buna değdi."

Waylon'la kapıya kadar yürüyüp vedalaşırken kapıyı ardına kadar açmadan önce gülümsüyorum. O gittikten sonra arkamı dönüp evimin yenilenmiş sessizliğine bakıyorum: Roscoe yerde, sessizce uyukluyor, akşam yemeği ocakta ısınırken pencerelerden alacakaranlık süzülüyor. Yemek odama bakıyorum, o zamandan beri yırtıp attığım tüm o isimleri, resimleri ve makale kupürlerini düşünüyorum; tüm o konferansları ve Dozier'e yaptığım çağrılarını. Karanlıkta körü körüne kovaladığım ipuçlarını.

Bir görünüp bir kaybolan o yorum.

O daha iyi bir yerde.

İşte her şey böyle sona erdi: o yorum. Silindikten sonra bile izini sürmeyi başardılar ve bu onları Valerie'nin evine değil, Abigail Fisher'ın evine, ülkenin öbür ucuna taşındığı sıradan bir kiralık eve götürdü. Ve onu orada buldular, sanki yakalandığı için rahatlamış gibi bekliyordu: oyuncaklarla, dinozorlarla ve kitap yığınlarıyla dolu küçük bir çocuk odasında oturuyordu.

Bir çocuğun mutlu ve sağlıklı olması için gereken her şey. Çok sevdim.

Hala onun için nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum: çocuksuz bir kadın sadece yas tutmaya ve hayatına devam etmeye çalışıyordu ama yapamadı. Hayatına devam edemedi. Bunun yerine, Valerie bir gece geç saatte ona yaklaşıp bir hikâye anlatana kadar, onu bırakmayı reddederek, etrafında itip kakarak tutundu.

Uygun olmayan bir annesi olan bir çocuk hakkında bir hikaye. Başka biriyle olsa daha iyi olacak bir çocuk.

Bir şekilde anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Kederle ilgili hiçbir şey mantıklı değil: bize yaptırdığı şeyler, bizi inandırdığı yalanlar. Valerie ona sadece duymak istediklerini söyledi ve o da buna inanmaya başladı -herkes için en iyisinin bu olduğuna- böylece suçluluk duygusunu ve korkusunu yuttu.

O gece geç saatlerde, karanlıkta aralarından geçerken parmakları Mason'ın küçük bedenini kazıyor, doldurulmuş dinozoru elinden kayıyor ve çamura saplanıyordu.

Sonra onu araba koltuğuna bağladı ve hızla uzaklaşarak gecenin içinde kayboldu.

şimdi koridorda Mason'ın ocuk odasına doğru yürüyorum ve her zaman kapalı tuttuğum kapıya yaklaşıyorum. Daha önce defalarca yaptığım gibi elimi kapı tokmağına dokunduruyorum -çevirmekten, içeri bakmaktan, kaybettiğim her şeye bir göz atmaktan çok korkuyorum- ama şimdi yapıyorum. Yavaşça açıyorum. Bakmama izin veriyorum. Ve işte orada, tıpkı daha önce defalarca hayal ettiğim gibi: Mason yatağında oturuyor, beni gördüğünde o dişlek gülümsemesini takınıyor. Elinde aynı peluş oyuncak var, çamurları temizlenip kanıt olmaktan çıkarılmış ve bize geri verilmiş, muhtemelen unuttuğunu bildiğim benimle olan hayatının nazik bir hatırlatıcısı.

Ne de olsa bütün bir yıl boyunca yoktu. Asla geri alamayacağım koca bir yıl.

Ve bu her şeyin sonu olabilirdi: Abigail Fisher eyaletler arası yolda hızla ilerliyor, ikisini de yeni bir eve taşıyordu. Yeni bir hayat. Mason'ın başka bir anneyle büyümesi, genç hafızasının beni tamamen silmesi, ona sadece sisli bir rüya, uzak bir yankı olarak gelen kk bakışlar. Zamanla parçalanmış, kırılmış ve çarpıtılmış bir şey. Mutlu bile olabilirdi, Abigail'in ona anlattığı hikâye kök salıp gerçeğe dönüşebilirdi.

-Ta ki beni her gün haberlerde görmeye başlayıp onu geri almak için yalvarana kadar. Ta ki şüpheler içine girip onu konuşmalarına gelmeye ve beni dinlemeye zorlayana kadar. Ta ki beni Valerie'nin çizdiği gibi bir canavar olarak değil, çocuğu için çırpınan kalbi kırık bir anne olarak görmeye başlayana kadar... Bu yüzden konuşmamı ezberledi ve ben anlatırken ağladı, hata yaptığını biliyordu ama yine de kendini hikayenin doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Doğru olanı yaptığına.

Daha iyi bir yerde olduğunu.

YAZARIN NOTU

Eğer henüz hikayenin sonuna gelmediyseniz, şimdi bunu okumayı bırakmanızı ve önce bitirmenizi rica ediyorum - bundan sonra gelecekler kesinlikle her şeyi mahvedecek.

Bu kitap kâğıt üzerinde var olmadan ve henüz kafamda sadece bir fikirken, fikir temelde şuydu: Çocuğunun kaybolmasının bir şekilde kendi hatası olduğuna içten içe inanan, uykusuz bir annenin zihnine hapsolmak nasıl bir his olurdu? Buna *neden inandığını* merak etmeye başladığımda, bu bana bir kamyon gibi çarptı: Çünkü anneler -ve dürüst olmak gerekirse genel olarak kadınlar- doğuştan itibaren bir şeyler hakkında suçlu hissetmeye şartlandırılmışlardır. Her *zaman bir* şeylerin bizim hatamız olduğunu düşünürüz. Her zaman özür dileme ihtiyacı hissederiz: Çok fazla ya da çok az olduğumuz için. Çok gürültülü ya da çok sessiz olduğumuz için. Çok azimli ya da çok memnun olduğumuz için.

Çocukları her şeyden çok istedikleri ya da hiç istemedikleri için.

Size yalan söylemeyeceğim: Önce kendim anne olmadan annelik hakkında bir kitap yazmaktan korkuyordum. Bu romanda bazı güçlü ifadelerde bulundum ve bu ifadeleri kişisel bir deneyimden gelmeden yapmak konusunda endişeliydim. Annelikle ilgili anlayamadığım pek çok şey var ve bu gibi durumlarda büyük ölçüde araştırmaya ve anne *olan* arkadaşlarımla ve aile üyelerimle konuşarak bunları çözmeme yardımcı olmalarına güvendim. Henüz tam olarak takdir edemediğim bazı duygular ve deneyimler olduğunu kabul etsem de, her kadının bunun dile getirilmeyen beklentilerini anlayabileceğine inanıyorum: ilk bebeğimizi aldığımız andan itibaren tüm hayatımız boyunca her zaman varmış gibi görünen anneliğin *ağırlığı*. Sadece bu da değil,

Ancak kendi kararımızı verdiğimizde başkalarından gelen yargılar nedeniyle, çoğu zaman bu konuda konuşamayacağımızı düşünürüz.

Pek çok kişi tarafından paylaşılan bir deneyimde kendimizi tamamen yalnız hissediyoruz.

Bunun farkına vardığımda, bu kitabı farklı kadın tipleriyle doldurmak istedim: kusurlu, karmaşık, dağınık, çeşitli kararları nedeniyle kesinlikle küçümsenecek kadınlar - ama aslında amaç da bu. Isabelle, birçok açıdan, toplumsal baskıların ve beklentilerin tek bir kişi üzerinde yaratabileceği hasarı gösterme çabam. Mükemmel bir anne mi? Hayır. Peki hatalar yapıyor mu? Evet, yapıyor. Tüm anneler gibi mücadele ediyor ve normal olduğunu bile bilmediği düşünceler ve duygular yüzünden aşırı suçluluk hissediyor - ama kimse bundan bahsetmezse nasıl bilebilir ki? Her şeye rağmen, oğlunu şiddetle seviyor - ancak bu sevgi onu kamuoyu önünde kurtarmaya asla yetmeyecek... hatta kendi zihninde bile, bu konuda, herkesin suçunu üstlenmeye o kadar alışmış ki.

Isabelle'in annesi söz konusu olduğunda, bu kadar kırılgan bir konuda hafif ve saygılı davranmaya çalıştım. Doğum sonrası psikoz hakkında çok araştırma yaptım ve Elizabeth karakteri büyük ölçüde Andrea Yates'ten esinlendi. Onun hakkında okudukça, yaptıkları zihnimde dehşet verici olmaktan yürek parçalayıcı olmaya doğru kaymaya başladı: Aklını yitirmek üzere olan bir anneydi. Yardım istedi, yardım alamadı ve bunun sonucunda olanlar yüzünden kötü adam ilan edildi. Elbette yaptığı şey hem trajik hem de dehşet vericiydi ama aynı zamanda, annelerin akıl sağlığı bu kadar kolay omuz silktiğimiz ya da fark etmemiş gibi davrandığımız bir şey olmasaydı, bu da önlenebilirdi. Aynı şey Elizabeth için de söylenebilir.

Allison, Valerie, Kasey ve Abigail de bu hikâyede karmaşık duygulara sahip ve farklı kararlar almalarına neden olan kadınlar: iyi ve kötü, doğru ve yanlış - ama bence çoğunlukla karanlıkta bir yerlerde. Gerçek hayatta, her şeyin basit siyah ve beyaz olma lüksüne nadiren sahibiz, bu yüzden her karakteri mümkün olduğunca çok yönlü hale getirerek hikayelerimde de buna sadık kalmaya çalışıyorum. Bu nedenle, umarım aydınlatıcı bir sohbete ilham verirler ya da en azından size eğlenceli bir okuma sunarlar.

Son olarak, kendi ruh sağlığınız veya sevdiğiniz birinin ruh sağlığı konusunda endişeleriniz varsa, lütfen size yardımcı olabilecek kaynaklar olduğunu bilin. Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü web sitesi başlamak için iyi bir yer olabilir: www.nimh.nih.gov/health/find-help.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

